„Cu câţiva ani în urmă – după cincisprezece ani de serviciu – se întreba încă de ce alesese această cale deosebită prin labirintul vieţii. Ce îl determinase să încerce să ducă un război împotriva crimei, război care nu putea fi niciodată câştigat? Ce îl determinase să încerce să conducă oameni într-un asemenea război?”

Ridley Pearson
Nume de cod:
ALBATROS

RAO International Publishing Company
RAO International Publishing Company S.A. P.O. Box 2 – 124 Bucureşti, ROMÂNIA

RIDLEY PEARSON Blood of the Albatross © 1986 by Ridley Pearson
Traducere din limba engleză GABRIEL VARGA
Coperta DONE STAN
Ediţia I

Copyright © 1998 RAO International Publishing Company S.A. pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de ALFÖLDI NYOMDA AG Debrecen, Ungaria
Februarie 1998

ISBN 973 – 576 – 182 – 3

— Dumnezeu să te apere, bătrâne marinar, De diavolii care astfel te chinuie!

De ce arăţi aşa?

— Cu arbaleta mea doborât-am albatrosul.

din Poezia bătrânului marinar

MULŢUMIRI

Deşi o lucrare de ficţiune, această povestire a fost concepută cu ajutorul informaţiilor obţinute în întrevederile cu doctorul Donald Reay de la Centrul Medical al Districtului King; Joseph Smith, de la Biroul Federal de Investigaţii din Seattle; şi Gary Flynn, de la Oficiul de Relaţii cu Publicul al Departamentului Poliţiei din Seattle.

O parte din informaţiile despre radiotelefonie şi echipamente de navigaţie a fost furnizată de Raytheon Corporation.

Cercetarea timp de două săptămâni a insulelor din nord-vest a fost posibilă datorită timpului acordat şi efortului depus de Fletcher Brock şi Aileen Denton, precum şi datorită excelentei ambarcaţiuni de patruzeci şi două de picioare a familiei McCorkle. S-au adăugat echipei Julie Scott şi Paul Bates.

Greenlake Grill există, nu are nimic de-a face cu spionii şi oferă una dintre cele mai plăcute ambianţe şi unele dintre cele mai bune mâncăruri din Seattle.

Portul de agrement Shilshole este unul dintre cele mai bune porturi din statul Washington şi, de asemenea, nu are nimic de-a face cu spionii sau cu activităţile ilegale.

Brian DeFiore a fost editorul cărţii la St. Martin’s Press. A lucrat din greu, mult timp, la acest roman, aducându-şi din plin contribuţia. Mulţumesc, Brian.

Soţia mea, Colleen, m-a ajutai de la început până la sfârşit, ca întotdeauna. A făcut cea mai mare parte din cercetările necesare şi, împreună cu tatăl meu, Bob Pearson, a redactat variatele schiţe ale romanului. Pentru amândoi, un zâmbet şi o îmbrăţişare.

Mulţumirile mele speciale acelor mulţi muzicieni cu care am cântat o muzică originală în sutele de localuri şi baruri ce marchează poteca ultimilor paisprezece ani. Ne-am dăruit sufletele pentru mărunţiş şi aplauze. Şi pentru vise. A meritat fiecare minut:

Robert Otis Reed, Jacques Pierre Bailhe, Tony Aşa Morse, Robin Proutz, Adam Berenson, Charles Read, James Corwin, Hank Stahler, Chris Turner, Jocko Whimfiemer, John LaMoia, Peter Wetzler, Chan Lyell, Ronald Martínez, Todd Holland, Tom Iglehart, Brad Pearson, Gregg Mazel, Larry Forbes, Chief Kubichek, Jeff Rew, Mia Carroll, Lorainne Duisit, Aileen Denton, Fletcher Brock, Amos Galpin, Johnny Shoes, Luther Child, Jay Drange, Mike Boylston, Bruce Laven, Rod Cashin, Linda Terry, Lynette Hart, Chris Mercer, Nat Weiss, Chris Daniels, Eddy Dolbear.

Şopârla Larry este animalul de casă al copiilor lui Tim şi Laurie Haft.

Bărbatul brunet şi chipeş, într-un smoching închiriat, îi vorbea femeii serioase din faţa sa. Ultima oară când purtase un smoching fusese la un dineu al Departamentului de Stat, cu atât de mult timp în urmă, încât uitase cum să-şi lege un nod de papion. Rezultatul încercării sale atârna curbat la mărul lui Adam, o elice gata să-şi ia zborul.

Ochii somnoroşi ai tinerei femei aveau o nuanţă din părul castaniu, cârlionţat care-i cădea pe umeri. Bărbia îi era tare şi proeminentă, nasul mic, nepotrivit pentru faţa ei, dar gâtul era lung şi elegant. Rochia alb-sidefie strălucea în lumina lumânărilor, mulându-se pe formele

corpului, care erau şi mai mult reliefate de poziţia ei impecabilă.

În jurul cuplului, salonul hotelului Regensburg fremăta de conversaţie, cu pahare de vin sclipind la mişcarea bruscă a braţelor. Chelneri cu mănuşi albe şerpuiau în tăcere printre mesele apropiate, ducând tăvi cu Gänseklien, Hechtenkraut şi Kugel. Clienţii obişnuiţi de la Regensburg tocmai asistaseră la un recital, astfel încât, pe sub mese, picioarele băteau ritmul unor melodii de neuitat-Dincolo de ferestrele hotelului, umbrele înserării împresurau oraşul, accentuate de nori de furtună venind din Cehoslovacia, de la est. Bubuitul slab al tunetului îndepărtat şi săgeţile fulgerelor de la orizont vesteau ploaia de vară. Rafale sporadice de vânt clătinau muşcatele roşii din ghivecele viu colorate de la ferestre – singura pată de culoare pe faţadele cafenii ale clădirilor ce străjuiau străzile înguste, pavate cu piatră. Vântul pieptăna vârfurile copacilor, îndoind ramuri şi făcând să strălucească argintiul frunzelor, în timp ce jos trecătorii grăbeau pasul.

În salon, bărbatul se întoarse spre tovarăşa sa şi o întrebă:

— Ştii cum să ajungi la gară, Sharon?

Ea îşi ţuguie buzele.

— Nu va fi nicio problemă să plec, Brian. Te rog, nu te mai nelinişti atât.

Sharon nu era îngrijorată. Brian făcuse o bună punere în scenă: erau amândoi oaspeţi ai hotelului, amândoi americani, el îi făcuse un avans evident în vânzoleala de după recital. O condusese la o masă în salonul aglomerat al hotelului. Cu smochingul său, se amestecase în mulţime. Ea arăta strălucitoare. În timpul apetitivului el îi dăduse nişte informaţii importante. Mai rămânea doar să-i dea fotografia. Niciun motiv de îngrijorare. În ziua următoare ea avea să urce într-un tren

spre Paris.

El sorbi din ceai, aruncând o privire peste conturul delicat al ceştii.

— Pari în formă. Probabil că faci exerciţii în mod regulat.

— Da, fac, spuse ea. Apoi adăugă: Mulţumesc.

— Eşti la fel de sănătoasă pe cât pari?

— Cred că da, admise ea.

— Asta-i bine. Eu nu m-am simţit bine de săptămâni întregi. Din cauza mâncării. Prea multă came şi cartofi. Este tot ce pot obţine. Ai crede că nemţii sunt mai deştepţi, nu? Nu aşteptă răspunsul ei. Prea multă came. Insuficiente cereale şi legume. O privi din nou. Pun pariu că mănânci o mulţime de fructe şi legume. Ea încuviinţă din cap. Brusc, el îi păru mai nervos, cu atenţia distrasă. Tulburat.

— Cei doi din cadrul uşii. Nu pot să-i disting. Descrie-mi-i. Aceasta o luă prin surprindere. Era evident că el observase atent reflectarea din geamul din spatele ei. Ea aruncă o privire ca din întâmplare peste umărul lui, în direcţia coridorului. În mod normal, doi oameni în costume nu ar fi atras atenţia nimănui, dar cum toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi în haine de gală, cei doi ieşeau în evidenţă ca buruienile într-o grădină bine îngrijită. Cel mai înalt din cei doi scrută mulţimea. Ochii săi apropiaţi întâlniră expresia curioasă a feţei ei şi rămaseră aţintiţi asupra sa. Ea nu întrerupse contactul vizual. Îi zâmbi şi coborî timid privirea spre masă. Ridică şerveţelul şi îşi tamponă buzele.

Uitându-se încă în geam, Brian declară:

— Te-a văzut.

— Da.

Gura ei era ascunsă de şerveţel.

— Pe cel mic nu-l recunosc. Descrie-l pe cel înalt. Brunet? Buze mari?

— Da. Buze groase. Ochi aspri şi sprâncene pronunţate. Brian se mişca necontenit pe scaunul său.

Lemnul scârţâia.

Ea îşi puse şerveţelul la loc, în poală, având capul rigid, umerii drepţi, şi privi în ochii lui Brian.

— Vrei să fac ceva anume?

— Continuă doar să vorbeşti. Distrează-te. Ea zâmbi. El continuă: Asta o dovedeşte: acoperirea mea a căzut. Acum totul depinde de tine.

— Nu-i nicio problemă, spuse ea încrezătoare.

— Am greşit pe undeva, spuse ca pentru sine, ignorând-o. Sper că nu te-am deconspirat şi pe tine.

— Calmează-te, îi spuse ea.

— Să mă calmez? şopti. Dacă te-am demascat şi pe tine? Sharon râse teatral. Foarte convingător. Păreau un cuplu bucurându-se unul de compania celuilalt. Brian nu era isteric – agenţii învăţau să-şi stăpânească accesele de isterie – dar era neliniştit.

— Poate că acum nu am toate dovezile, dar, îţi spun, ştiu când am dreptate.

— Brian, îl dojeni ea, sperând să-l facă să tacă, râzând din nou, pentru acoperire.

Sharon Johnson fusese reorientată aici, în mod neaşteptat, de la postul ei de la ambasada din Bonn. Acum era un curier cu „informaţii vitale” pentru Washington. Aşa, pur şi simplu. Puţini ştiau de însărcinarea ei. Nicio autoritate locală nu trebuia să fie implicată. Cu fiecare rafală de vânt, fanioanele triunghiulare pocneau dincolo de fereastra din spatele ei sunând ca nişte aplauze. Sau ca focuri de armă.

Ea ştia că Brian era aici, în Regensburg în Germania de Vest, doar de şase luni, lucrând pentru Operaţiuni Speciale din CIA. Acoperirea sa ca avocat funcţionase, fără îndoială, suficient de bine, dar evoluţia lucrurilor fusese greoaie: niciun progres în primele cinci luni. Apoi dăduse din întâmplare peste un angajat nemulţumit şi, după o aşa-zisă „curtare”, reuşise să cumpere câteva informaţii

importante. Sharon trebuia acum să le transmită directorilor de la CIA şi FBI. Nimănui altcuiva.

În primul ei an la Langley, studiase trecutul unor agenţi adânc infiltraţi. Brian se potrivea descrierii unui demascat: un agent a cărui acoperire se destramă, a cărui minte se înfricoşează. Ca să devii altcineva, problema era că, pentru a fi convingător, nu puteai niciodată – niciodată – să te retragi, să-ţi divulgi acoperirea, nici măcar faţă de tine însuţi. Mai ales faţă de tine însuţi. Trebuia să trăieşti fiecare clipă a vieţii ca o altă persoană. Astfel, treceai de o linie subţire dincolo de care iluzia era realitate, iar realitatea nu mai exista. Mâncai, dormeai, gândeai ca acea altă persoană. Cu toate acestea, acea altă persoană era doar o cochilie – un personaj de carton, alcătuit din nume, numere şi locuri – cincisprezece pagini la două rânduri – un trecut memorat, un prezent creator. Sub line nu exista un teren solid, doar un dosar pânzat, câteva loiDE.r. ilii şi toate acele „fapte”. Nepermiţând niciodată mmclii mu adevărat să fie prezent, îl ascundeai cuminte în iniirliimn uşi niciodată deschise.

I în Mii. hi se potrivea categoric descrierii unui demascat: un în nnviis la orluul slinu, arătătorul bătând uşor în masă pe toată durata cinei, expresia facială ciudată, ochii întunecaţi, pătrunzători. Mici broboane de transpiraţie atârnau de câteva fire de barbă nerase de sub buza sa inferioară.

— Ce fac ei acum? întrebă, ochiul stâng tresărindu-i în continuare.

Un demascat. Brian se destrăma sub ochii ei. Desigur că ea va trebui să raporteze; va trebui să le spună. Ştia că starea lui putea anula importanţa informaţiilor în ochii superiorilor ei.

Îi zâmbi – un zâmbet superior – întinzând âina, într-o încercare de a opri mişcarea arătătorului. Regula numărul unu: liniştеşte-l. El îşi trase mâna şi o aşează pe genunchi.

Era înfricoşat.

— Poate că ar trebui să mergem, propuse, devenind acum ea însăşi nervoasă. Invidia o femeie de la o masă apropiată care părea să nu aibă nicio grijă, bucurându-se de cină. Lumina slabă din încăpere făcea ca femeia să pară îndepărtată. Poate că ar trebui să mergem? repetă Sharon.

— Nu, nu încă, se repezi el.

Ea îşi retrase mâna din locul unde stătuse, pe faţa de masă din pânză, şi îşi şterse uşor buzele cu şerveţelul, spunând:

— Brian, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— El este! Cel înalt este agentul. A venit pentru mine.

— Agentul? Brian, este ceva ce ar trebui să ştiu şi nu mi-ai spus?

Vorbea ca o mamă unui fiu neascultător.

— O societate în societate, în altă societate, bolborosi el. Broboanele de transpiraţie deveniseră mici picături. Una se prelinse încet pe bărbie. O cutie în cutie şi ambele în altă cutie. Compuneri libere. Pur şi simplu, compuneri libere.

Sharon citise că, atunci când mintea străpunge, în cele din urmă, zidul impus care separă persoana reală de identitatea inventată, se va agăţa de orice imagine familiară. Brian alesese compunerea liberă.

— Te plimbi până la capătul aleii. Copacii se clatină şi Sam Kane arde frunzele. Te duci la cutia poştală şi o deschizi.

Înăuntru este o cutie, iar în ea o altă cutie. O cutie de detergent pentru vase sau de rufe… Acum chiar o speria. Cum să-l scoată de aici?… sau fulgi de cereale. Fulgi de cereale pentru copii. Căpitanul Ronţ-Ronţ. Fulgi îngheţaţi. Îşi înălţă capul, acum Tony Tigrul. Sunt ternibili!

L-au drogat, gândi ea, în timp ce el vorbea în continuare fără control. Este sub stres, dar l-au drogat. Ochii ei dansau între privirea lui fixă şi mâncarea de pe

masă. Ea se simţea bine. Aşadar, cum îl drogaseră? Sare? Piper? Nu.

El ridică tonul şi înălţă braţele, ilustrând entuziasmul lui brusc pentru biciclete, noul său subiect de discuţie. El şi sora sa, explică el, închiriaseră cândva o bicicletă tandem, în timpul unei vacanţe cu părinţii lor în Bermude.

Apetitivul lui? Puţin probabil.

Câţiva dintre clienţii de la mesele din apropiere erau vizibil deranjaţi, mişcându-se necontenit pe scaune şi aruncând priviri spre masa lor. Oricare era drogul, acţiona cu viteza luminii. Sharon presupuse că ar fi putut fi o combinaţie de amfetamine şi halucinogene slabe.

— Iisuse! strigă el. Mi-au tras-o.

O femeie mai în vârstă de la masa de lângă ei suspină adânc.

— Brian, spuse Sharon calm.

Era însă un cuvânt nepotrivit, iar ea îşi dădu seama prea târziu. El era prea departe şi nu mai era Brian. Brian nu exista decât în nişte hârtii. Numele său real era Robert Saks. Întinse mâna după ceai, îl ridică sub nas şi mirosi: nu-şi putea da seama.

Faţa lui se înroşi. Avea probleme de respiraţie. Ea îi prinse mâna.

— Să mergem.

El se trase înapoi violent, înclinând din greşeală scaunul, întinse mâna, dar apucă faţa de masă din pânză. Scaunul său se răsturnă pe spate, urmat de faţa de masă şi de tacâmuri.

Sharon se ridică brusc, răsturnând şi ea scaunul, şi se repezi spre Brian. Rochia de seară îi îngreuna mişcările. Mâncarea vărsată îl acoperea grotesc. Văzu un chip tânăr cu ochi de bătrân. Până atunci nu văzuse pe nimeni murind, dar ştia că aceasta era moartea. El întinse mâna după ea şi o trase de păr în jos. O doamnă respectabilă de la masa alăturată ţipă de parcă ea ar fi fost cea trasă de

păr.

El scoase o fotografie alb-negru din buzunarul interior al hainei. Durerea lovi şi mâna lui se încleştă pe fotografie. Sharon încercă s-o desprindă, dar el n-o lăsa. Trase, dar el continua s-o ţină. Îi întoarse încheietura mâinii şi se uită la fotografie: un grup de oameni, o singură faţă încercuită cu negru. Studie figura, trăgând din nou de fotografie. Brian o ţinea strâns.

— Mi-e frică, spuse.

Ultimele lui cuvinte. Doi chelneri se repeziră imediat. Bărbatul înalt, cu buze groase de lângă coridor începu să înainteze către Sharon.

Ea privea ţintă la Brian. De neconceput. Un om care-i vorbise cu doar câteva clipe mai devreme stătea acum lungit, holbându-se la candelabru, cu un rânjet strâmb întipărit pe faţă şi broboane de sudoare atârnându-i încă de buza inferioară. Ridică privirea şi-i văzu pe chelneri stând în picioare lângă ea.

Bărbatul înalt se strecură mai aproape, iar atenţia i se îndreptă spre Sharon. Privirile li se întâlniră din nou, dar de această dată ea nu zâmbi. Rămase în picioare.

— Doktor, Doktor, bitte! strigă chelnerul, ieşit din minţi.

Îngenunche şi se lăsă pe pieptul lui Brian, îi prinse nările şi se aplecă pentru a-i aplica respiraţia gură la gură.

Bărbatul înalt, cu buze groase, ajunse la Sharon şi o prinse de antebraţ. Mâna îi era rece. Sharon se smulse şi încercă să treacă printre două scaune. Rochia i se agăţă de un cuişor de pe spatele unui scaun şi se sfâşie. Îşi croi drum, ea însăşi ieşită acum din minţi. Urmăritorul se ţinea după ea, dar, fiind mai voluminos, trebuia să forţeze mai mult spaţiul dintre mese. Un bărbat de la una din mese obiectă. Bărbatul înalt îl îmbrânci pe protestatar înapoi pe scaun. Sharon se strecură printre două scaune de la masa următoare.

— Hilfel imploră ea.

Un bărbat vânjos, cu obrajii roşii şi sprâncenele stufoase, se ridică să-l înfrunte pe urmăritorul lui Sharon. Fu şi el împins înapoi.

Sharon ajunse în bucătărie şi se găsi dintr-odată înconjurată de arome pătrunzătoare şi de o mână de oameni supraponderali, toţi uitându-se la rochia ei ruptă şi zâmbind. Apucă un cuţit mare şi îl înfipse în ţesătura rochiei, între picioare, trăgându-l de la coapsă până la glezne, după care îl aruncă pe podea. Unul dintre bucătarii graşi fluieră, văzându-i picioarele.

Urmăritorul ei se apropia ameninţător, cu faţa congestionată de furie. Ea se înghesui între doi bucătari, trecu de ei, îşi scoase pantofii cu tocuri înalte şi alergă spre uşa de ieşire.

— Ajutor! strigă ea în timp ce ţâşni spre uşă.

În bucătărie, unul dintre bucătari blocă pasajul de trecere, oprindu-l pe urmăritor. Ceilalţi săriră pe el. Când dădu colţul, Sharon alunecă şi căzu pe pavajul de piatră, julindu-şi rău cotul. Privi înapoi: alerga în urma ei. Se ridică şi fugi pe o străduţă, trecând prin faţa uşilor de lemn, nenumerotate, ale caselor vechi înşirate pe margini. Treizeci de metri mai încolo, pe străduţă, observă faţada spiralată şi ornamentată a unei biserici. Îl auzea cum alerga, poate la o jumătate de cvartal distanţă, câştigând rapid teren. Urcă treptele de piatră şi privi din nou în urmă, spre el. Alerga hotărât să-şi atingă scopul. Împinse uşa imensă şi o întredeschise, se strecură înăuntru şi o împinse la loc. Înaintă iute, pe lângă rândurile întunecate de strane. Picioarele-i ude călcau pe pardoseala de piatră, trezind ecouri în jur. Doar altarul era luminat: Iisus răstignit pe cruce, sângerând de la încheieturile mâinilor şi glezne.

— Alo, imploră ea, vocea reverberându-i fără ţintă.

Cum auzi uşa cea mare deschizându-se cu un

scârţâit, se ghemui între două strane, strângându-se sub una din ele, încercând să-şi domolească respiraţia.

Ecouri de paşi. Îşi muşcă nervoasă degetul arătător. Ce să facă? Gândeşte-te la ceva! Nicio scăpare. Ascunzându-se în casa lui Dumnezeu. O fâşie din rochie era vizibilă. Lipăitul tălpilor lui ude se apropia. Îşi trase rochia sub ea.

El mergea încet, uitându-se sub fiecare strană, căutând-o. Ea îşi ţinu respiraţia. O auzea pe a lui, ca un sforăit.

— Căutaţi ceva? se interesă blând, într-o germană cultă, un bărbat de la o oarecare distanţă.

Pantofii negri se opriră chiar lângă ea. Se simţea ameţită. Sângele îi pulsa puternic în urechi.

— Nu, părinte.

Ar fi vrut să ţipe de bucurie. Un preot! Slavă Domnului.

— Păreţi să căutaţi ceva. Aţi pierdut ceva?

— Nu, părinte. Am… am venit să mă rog.

— Atunci ne vom ruga împreună. Vino, fiule, apropie-te de altar. Roagă-te cu mine.

Îi auzi îngenunchind. Preotul începu o rugăciune monotonă care dură câteva minute. Pantofii negri se întoarseră apoi şi trecură pe lângă ea. Auzi uşa cea mare deschizându-se şi închizându-se cu o bufnitură. Răsuflă uşurată, gata să izbucnească în lacrimi.

— Poţi ieşi acum. Dă-mi voie să te văd. Aplecat, reverberă vocea preotului.

Surprinsă, ieşi încetişor, îşi scoase capul dintre strane, uitându-se mai întâi spre uşile din spate, apoi întorcându-se spre preot. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul de culoarea paietelor de Crăciun şi cu figura înţeleaptă a unui om al lui Dumnezeu. Ea arăta jalnic: părul ud, în şuviţe, rochia-i albă, îmbibată cu apă, lipită de corp. Îşi încrucişă braţele, acoperindu-şi sânii. El veni încet

spre ea, fără grabă, calm.

— Ce este? întrebă el.

Ea îşi scutură capul, speriată.

— Caut adăpost.

2

Un singur moment în oricare existenţă poate hotărî cursul unei întregi vieţi. Jay Becker aruncă cârpa de şters pe puntea albă din fibră de sticlă a şalupei de treizeci de picioare, dorind să fi fost blond, nu brunet, convins că în soare părul negru te face să te simţi mai înfierbântat. Singurul moment la care se gândea se consumase cu două săptămâni în urmă: frâna slăbise, pur şi simplu, şi tamponase bine de tot maşina Lindei. Continuă să se gândească la acei dacă: Dacă ar fi rămas pentru un mic dejun la ora două noaptea după lucru? Dacă ar fi dus la reparat maşina cu o săptămână înainte, când îl rugase Linda? Dacă? N-ar avea acum o gaură de câteva mii de dolari, n-ar freca puntea unui cuter de treizeci de picioare. Lunile de vară erau cele mai productive pentru formaţie, The Rockits, trei luni în care abundenţa angajamentelor („concertelor”) procura un venit suficient, astfel încât membrii grupului nu aveau nevoie să-şi ia slujbe în timpul zilei. Dar iată că Becker era aici, admirând vârful lui Space Needle din Seattle şi întrebându-se ce făceau ceilalţi membri ai formaţiei atunci când el freca punţile. Probabil că dormeau încă sau hoinăreau spre vreun local ca să ia un mic dejun cam întârziat. Se bucurau probabil de căldura şi umiditatea pe care el le găsea dezagreabile. El ştia că, dacă n-ar fi lucrat, ar fi gonit cu bicicleta lui de curse cromată, The Streak[1], prinzându-şi piciorul drept în pedală pentru un circuit de treizeci de mile. Ar fi pedalat din greu, transpirând, bucurându-se de faptul că, muzician fiind, ziua era liber. În loc de aceasta era peste măsură de obosit,

1 Fulgerul (n. trâd.).

flămând şi plictisito combinaţie proastă pentru Jay Becker. Îi plăcea să alerge în curse, cu bărci cu pânze sau biciclete ori cu indiferent ce, dar să frece puntea ambarcaţiunii altor oameni era cu totul altceva.

Jocko Kunst venea cu paşi mari, săltaţi, pe digul L, cu nelipsitul său zâmbet comic, afişat deasupra barbişonului subţire, cu o pungă de hârtie roz în mână. Mersul lui exprima încredere, dar zâmbetul lăsa impresia unei nesiguranţe stranii. Nu se putea spune dacă Jocko era fericit sau speriat. Pe măsură ce se apropia de cel care-i era prieten de zece ani – unsprezece luna următoare – Jocko Kunst părea lipsit de griji, un om care nu ţinea cont de programe şi calendare, chiar dacă îţi puteai potrivi ceasul după sosirile lui la portul Shilshole. Jocko era un om din popor, astfel că Becker ştia ce se afla în punga de plastic: una dintre cafele avea frişcă, o gogoaşă era în întregime din făină de grâu, glasată.

— Te-i asta?

Jay ţinea ca în fiecare zi să pară surprins de vizita prietenului său. Niciodată să nu te încrezi în nimeni: aceasta era regula lui Jay Becker.

— Ajutor de urgenţă, spuse Jocko cu rostirea peltică ce-l caracteriza, rostire nu atât efeminată cât, mai degrabă, semănând cu cea a unui personaj de desen animat. Ce altceva am de făcut? Ridică din umeri. Suportul moral poate să facă minuni când ai un cont în bancă lichidat.

Vocea lui urca şi cobora, urca şi cobora, deseori modificând mijlocul cuvintelor. Jocko era un personaj de desen animat, un Wiley Coiotul uman care renunţase să-l mai prindă vreodată pe Road Runner. Briza ciufulea părul creţ al lui Jocko. Jay îşi înălţă capul şi se aşează jos.

Becker avea ochi albaştri, pătrunzători, o faţă rotundă cu obrajii roz şi o linie aspră a maxilarului. Prietenii îl tachinau că semăna ca Clark Gable. Clăti cârpa

în găleată, privind apa care se colora ca ceaiul opărit.

— Nu credeam să vii.

— Eu? Eu nu ratez niciodată ocazia de a vedea un prieten muncind din greu. Face minuni cu fondul încrederii de sine al personalităţii mele.

— Ar trebui să te simţi vinovat.

— Ar trebui să accepţi un împrumut atunci când ţi se oferă.

— Bani în sus, bani în jos: mereu bani. Am lămurit o dată lucrul acesta.

Jay sări pe digul de ciment. Jocko îi dădu cafeaua cu frişcă. Jay îl observă pe şeful docului şi-i făcu semn că îşi lua pauza pentru cafeaua de la zece treizeci. Şeful şantierului îi răspunse atingându-şi ceasul cu degetul. Jay şi Jocko aveau talentul de a lungi pauzele.

— Ar trebui să fii pe bicicletă.

— Mie-mi spui!

— Cum o s-o scoatem noi la capăt cu pregătirea pentru cursă, dacă tu continui cu muncomania asta.

— Noi?

— Sunt antrenorul tău.

— Antrenorul meu?

— Ai trecut de prima tinereţe. Ai nevoie de un antrenor.

Am împlinit treizeci şi unu de ani săptămâna trecută şi în iun am trecut de prima tinereţe?

Acum pricepi.

Im ko se nee/. a jos, pe marginea digului de ciment, la fel l. u u va lay o peliculă în culorile curcubeului se desfăşura sub picioarele lor, creată de benzina care plutea. Jocko îi admira frumuseţea.

— Nu uităm ceva? întrebă Jay.

— Ce anume?

— Suntem de aceeaşi vârstă.

Jocko ridică din umeri.

— Antrenorii devin mai buni odată cu trecerea timpului. Ştii, experienţa.

Jay râse.

— Pariez că n-ai fost niciodată în viaţa ta pe o bicicletă.

Jocko aruncă o privire dezamăgită prietenului său. Îi dădu lui Becker gogoaşa glasată. Amândoi muşcară din gogoşile lor în acelaşi timp. Un jeleu căzu de pe cea a lui Jocko în apă, tulburându-i suprafaţa şi sfâşiind culorile. O sferă de jeleu îi atârna de favoriţii de sub buză. O trase în gură cu limba.

Jay era tentat să-i spună lui Jocko că mânca la fel ca un nătâng, dar i-o spusese de atâtea ori, aşa că ce rost mai avea?

— Deci, care-i programul meu, antrenorule?

Jocko îşi trecu în revistă planul. Era riguros. Termină spunând:

— Dacă n-aş crede câţi doreşti enorm asta, nu m-aş deranja. Dar aşa cum te cunosc eu, ai să câştigi blestemata aia de cursă, iar mie îmi place să mă asociez cu câştigătorii. Se opri pentru a sorbi din cafea. Pentru tine o fac gratuit, spuse, imitându-şi tatăl evreu.

Jay râse. Râdea întotdeauna când Jocko îl imita pe tatăl său. Firimituri de gogoaşă bombardară apa şi se dezintegrară.

— Mănânci ca un nătâng, bombăni Jocko.

Jay sorbi cafeaua şi întrebă:

— Avem noroc de Ziua Muncii?

— Nu. Toată lumea a angajat. Am sunat până şi la Met Café. Au angajat şi ei.

— Sully ar fi trebuit să onoreze înţelegerea. Noi am fost angajaţi primii. E vina lui. Nu noi trebuia să fim daţi la o parte. Ar trebui cel puţin să ne plătească un procentaj.

— Nu avem contract.

— Niciodată nu semnăm contracte cu Sully.

— Tocmai. Jocko terminase gogoaşa umplută cu jeleu şi-şi lingea buzele. Aşa că avem prima Zi a Muncii liberă din ultimii zece ani. Cui nu-i convine?

— Mie. E o chestiune de principiu. În plus, am nevoie de bani.

— Ai nevoie să-ţi moară un unchi bogat.

— Uite cine vorbeşte.

— Nu te împotrivi unei formule de succes. La mine a mers, nu-i aşa? Nu ştii niciodată ce ai în faţă. Asta e ceea ce face viaţa atât de a naibii de palpitantă. Am fost norocos. Putea să ţi se întâmple şi ţie.

— Apropo de ce ai în faţă.

Jocko urmări privirea fixă a lui Jay. O blondă cu picioare drăguţe şi un ritm ameţitor al şoldurilor se îndrepta spre ei, pe dig.

— Adică?

— Ia lecţii de navigaţie începând de mâine. Becker îşi ridică sprâncenele. Ştii, slujba asta are şi ea foloasele ei. Femeia se apropie mai mult. Salut, spuse Jay.

— Bună, răspunse ea cu accent german, trecând pe lângă ei.

Jocko o privi galeş.

— Prezintă-mă, şopti el.

Amândoi o urmăreau din spate în timp ce se îndrepta spre capătul digului. Nu avea aere de vedetă. Nu avea nevoie. Totul la ea era bine legat, funcţionând la unison, ca un motor perfect reglat. Privită din spate, avea picioare lungi şi fese solide. Părea puternică, liniile umerilor erau vizibile sub pielea bronzată, în timp ce-şi legăna braţele pe lângă trup. Purta un costum de baie diafan de culoare bleu.

— Şi cu Linda cum rămâne?

— Cum rămâne cu Linda? îi voi da femeii lecţii de navigaţie, Jocko. Nu mă însor cu ea.

Becker clătină din cap.

— Încearcă să-i spui asta Lindei, zise Jocko, adăugând: Dacă o vede vreodată pe asta, eşti în mare încurcătură.

— Linda ţine de trecut.

— Adică?

— E ceva neclar în legătură cu asta?

— E ceva ce nu ştiu eu? Ai declarat asta de vreo sută de ori în ultimii câţiva ani.

— Da. Ei bine, de data asta vorbesc serios.

— Ai zis-o şi pe asta.

— Ce vrei să spui, de fapt?

— De fapt, vreau să spun că mai ai ceva de făcut în privinţa asta.

— Deci, să-i spun Lindei să dispară? Jay clătină din cap, mâhnit. Am încercat.

— „De mine depinde să…”, începu Jocko să cânte fals.

— Las-o baltă.

— Era doar o părere.

Jay sări în picioare.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Îmi pare rău, spuse Jocko.

Jay se întoarse şi făcu o pauză înainte să continue:

— E complicat, Rocks. Simt într-un fel, dar mă port altfel. Nu pot suferi ideea s-o rănesc.

— S-o răneşti pe ea? Ai încasat-o de atâtea ori, încât ţi-a amorţit obrazul. Îmi place Linda. Ştii că îmi place. Dar te tratează ca pe un rahat. Îmi pare rău. Se ridică. Nu-i treaba mea.

Jay păru năucit.

— Vinovat, spuse el încet.

— Să fii înapoi pe la cinci. Vântul se porneşte la cinci cincizeci la Golden Garden.

Începu să se îndepărteze.

— Mulţumesc pentru cafea, strigă Becker.

Jocko ridică o mână pentru a răspunde, se opri, apoi îşi continuă drumul, ca şi cum s-ar fi răzgândit.

Jay ajunse la găleată, se aplecă şi scoase cârpa. Lovi cu putere puntea. Ridică privirea. Femeia citea o carte broşată la prora unui vas, puţin mai jos, lângă dig. Pe mecanismul de plutire în formă de potcoavă, ataşat la balustrada navei, stătea scris The Lady Fine.

Jay o studie fără ca ea să ştie şi gândi: Nu e de glumit.

3

Semnele care indicau centura de siguranţă şi interdicţia de a fuma se aprinseră, luminând galben; culoarul era liber pentru aterizarea la Washington, pe aeroportul Dulles. Roy Kepella urmărea luminile aeriene care clipeau haotic, ca de obicei – o formă particulară de artă. Sub avionul cu reacţie, luminile din suburbii străluceau ca podoabele de sărbători, sclipirea lor imitând stelele. Nu reuşise să vadă stelele – acestea erau o privelişte rară în Seattle. Soarele este o privelişte rară în Seattle, gândi el, râzând pe înfundate.

Amintirile din Washington D.C. Ocupau încă un colţ în mintea lui Kepella. Putea să-şi amintească ziua precisă în care coborâse din tren pentru prima oară în capitala Americii. Douăzeci şi cinci august 1950: la două luni după invazia Coreii de Nord şi capturarea Seulului. În acea zi căldura şi umiditatea aproape că îi provocaseră greaţă. Oklahoma lui natală avea şi ea parte de zile fierbinţi, dar umiditatea de cazan cu aburi ţinea numai de D.C.

Coborând din avion, pe măsură ce căldura sufocantă se strângea în jurul lui, îşi dădea seama că lucrurile nu se schimbaseră. Intrat în aerogară, Kepella nu trebui să-şi aştepte bagajele. Ducea tot ce avea nevoie într-o geantă uşoară de voiaj: un rând de haine şi o agendă rufoasă.

Călătoria cu taxiul îl purta prin peisaje noi. Chiar şi în întuneric putea să perceapă că ceea ce fusese cândva un

ţinut de ferme şi cai era acum o ţară de societăţi mixte şi Mustanguri decapotabile. Şosele de şase şi opt benzi îl conduceau la destinaţie, un hotel Holiday Inn din Arlington. Şoferul, un negru numit John, vorbea întruna – ţipa, de fapt – acoperind sunetele stridente ale rockului evanghelist de la radio.

Kepella ciocăni de două ori la uşa camerei 210 şi aceasta se deschise. Bărbatul avea o tunsoare marinărească, gen periuţă, o mustaţă îngrijită şi un ten neted, bine bronzat. Îi făcu semn lui Kepella să ia loc dincolo de o masă formica ovală, pe care se aflau aşezate în ordine tencuri de hârtii şi dosare.

— Îmi pare bine să te văd, Walter. Îţi mulţumesc că ai venit. Superiorii îl numeau întotdeauna Walter. Dosarul lui personal îl menţiona ca Walter. Kevin Brandenburg, se prezentă gazda sa, ca şi cum Kepella nu ştia cine îl convocase de la trei mii de mile pentru o întâlnire secretă. Ar fi fost o pierdere de vreme să ne întâlnim la Agenţie, după o călătorie aşa de lungă. Această problemă este apreciată la o cotă atât de înaltă, încât prefer să nu atrag atenţia asupra ei, şi tu ştii cum este Agenţia în ceea ce-i priveşte pe străini… Nu, Kepella nu ştia. El era obişnuit cu oficiul regional din Seattle, nu cu Washingtonul. Camera este sigură, continuă Brandenburg. Putem vorbi nestingheriţi.

Kepella încuviinţă din cap. Camera avea mobilier de hotel, standard: pat dublu, lămpi, noptiere, telefon, televizor, o masă ovală, luminată de o lustră cu abajur verde. Draperiile erau lăsate, ascunzând o uşă glisantă, de sticla care dădea într-un balcon. Kepella se mişca neliniştit pe scaunul său. Cu fruntea încruntată, Brandenburg studia dosarul. Era un gest tipic pentru un superior, o pauză intimidantă, menită să restabilească ordinea perturbată. Kepella se întrebă cât de des trebuia să se tundă cineva pentru a-şi păstra o tunsoare atât de perfect uniformă ca a

lui Brandenburg.

— Eşti vrednic, spuse Brandenburg, ca şi cum ar fi citit din dosarul lui Kepella, dar acesta ştia că dosarul lui era mult mai consistent Mormăi, mişcându-se din nou pe scaun. Brandenburg va trece la subiect atunci când va considera potrivit sunt convins că eşti familiarizat cu toată tehnologia pe care o pierdem în ultima vreme. Kepella încuviinţă. Brandenburg observă şi reveni cu privirea la dosarul său. CIA folosea un agent în afara oraşului Regensburg, în Germania de Vest. Este posibil să fi penetrat reţeaua lui Wilhelm. Datorită gradului de securitate, informaţia este subţire pentru moment. Cu câteva zile în urmă, a cerut un curier, ceea ce nu trebuia să facă decât dacă liniile de curier standard nu prezentau încredere. Era deci de presupus că avea ceva de valoare. Este mort, Walter, iar de la femeie, nicio veste.

— Femeie? interveni Kepella.

— Curierul.

Kepella înclină iarăşi din cap.

Brandenburg ridică privirea. Fruntea sa era încreţită, sprâncenele îmbinate către puntea nasului.

— Ştiu că zona ta este la rând, Walter. Seattle este la rând. Avem motive să credem că vor folosi acelaşi procedeu ca la Los Angeles…

— Să vină după un agent.

— Exact. Brandenburg închise dosarul, îl puse deoparte şi deschise altul. Vorbeşte-mi despre viaţa ta de familie.

— Inexistentă, răspunse repede Kepella, incomodat de întrebare. Brandenburg aşteptă. Ce lucru aş putea să-ţi spun, fără ca să-l cunoşti deja? Arătă către dosar. Trăiesc singur, muncesc, mân inc, mă uşurez, dorm.

— Nu e nevoie de cinism. Brandenburg îl studie pe Kepella. Fiul tău ţi-a făcut o vizită, nu-i aşa?

Cum naiba ştia el asta? Kepella îşi aminti că îi

spusese lui Mark Galpin, directorul operaţiunilor din Seattle, dar îi era greu să creadă că Mark trimisese informaţia la Personal.

— Anul trecut, admise Kepella.

— Şi?

— Nu înţeleg cum de face asta parte din treburile Agenţiei, domnule.

Ultimul cuvânt îl adăugă fără tragere de inimă.

— Nu te cunosc, Walter. Trebuie să te cunosc. Am puţin timp la dispoziţie ca să ajung să te cunosc. Cu ce mă poate ajuta porcăria asta, întrebă, atingând dosarul, dacă nu pot să scot un cuvânt de la tine? Brandenburg cunoştea oamenii. Dacă Kepella voia o discuţie neoficială, neoficială avea să fie. Vorbeşte-mi de vizita fiului tău.

Kepella oftă.

— Nu ştiu ce ai dimineaţa în dosarul acela. L-am dat afară din casă când locuiam în Oklahoma City. La optsprezece ani era un beţiv…

— Dar tu însuţi obişnuiai să bei destul de serios, Walter. Nu-i aşa?

Intimidarea.

— Vrei să povestesc eu sau, mai bine, îmi povesteşti dumneata mie?

— Continuă.

— L-am dat afară din casă. Kepella îşi trecu mâna cu amărăciune prin părul lui mare, negru. Nu l-am văzut ani de zile…

— Câţi?

Kepella închise ochii. Când îi deschise, spuse:

— Zece. Puţin peste zece ani. Se agăţă cu degetele de marginea mesei, ca şi cum masa l-ar fi putut susţine. A apărut la un moment dat, anul trecut. Mi se pare că în februarie. Am ieşit în oraş împreună. S-a însurat în grabă cu o irlandeză oarecare, a lăsat-o însărcinată. Nu voia ca odrasla să vină în plină sărăcie. Voia bani gheaţă. După

zece ani, tot ceea ce voia cu adevărat erau nişte bani. I-am dat cinci bătrâne. Nu aveam cu mult mai mult economisiţi. Nu sunt prea priceput în materie de bani. Zâmbi vag. În ziua următoare a plecat. De atunci nu am mai auzit de el.

— Vorbeşte-mi despre tinereţea ta.

Kepella îşi dădu drumul.

— Am crescut cu fotbal şi bere pe bancheta din spate a unui Chrysler. Oklahoma era acceptabilă, cred. Nu mi-a plăcut prea mult niciodată. Tata conducea camioane. Mama făcea curăţenie pe la case. Presupun că mi-am dorit mai mult decât optsprezece roţi şi cârpe de praf. M-am înrolat pentru serviciu militar în Coreea. Am lucrat bine. După război, m-am mutat la Washington. Biroul m-a recrutat, m-a trecut prin colegiu şi m-a plasat înapoi în bătrâna Oklahoma. M-am însurat cu o fetişcană prea tânără pentru mine. Proastă mutare. L-am avut pe Tommy. Lucrurile s-au dus dracului, totul s-a destrămat. Tommy creştea foarte repede. La optsprezece ani bea de stingea. L-am alungat de-acasă. Nevasta nu m-a iertat niciodată. Ea îşi făcea de cap. Am descoperit-o şi am făcut scandal. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost cum avocaţii ei mi-au luat casacasa mea, puteţi să credeţi asta? – şi nu mi-au lăsat nimic. M-am transferat la Seattle. Nu prea îmi place Seattle. Arătă către dosar. Un lucru e sigur aici: zilele înnorate vin una după alta. M-am apucat eu însumi destul de serios de băutură. Mai întâi, nopţile. Apoi, la prânz. Ştii cum se petrec lucrurile. Nu, poate că nu ştii. Slujba mi-o făceam bine. M-am deşteptat cu un an în urmă. I-am spus lui Mark… Galpin, directorul… despre problema cu băutura. M-am lăsat de ea şi cam asta e situaţia acum.

Ridică privirea. Tristeţea îi brăzda faţa.

— Şi viaţa ta amoroasă de aici?

Viaţa lui Kepella fusese ca luna deasupra apei: reflecţia ei era mai frumoasă decât lucrul concret. Desigur, învăţase cum să evite băutura, dar, pe lângă muncă, ce

altceva mai exista? Dragostea nu mai făcea parte din vocabularul său.

— În prezent, nimic.

Fu rândul lui Brandenburg să încline din cap.

— Credem că ei ar putea veni după tine, Walter. Te potriveşti cu ceea ce caută ei.

Kepella ştia că nu era un compliment. Nu-i plăcea Brandenburg.

— De ce spui asta?

— Cu câteva luni în urmă ai avut o problemă cu un coleg de serviciu.

— Şi ce-i cu asta?

— Ai fost suspendat două săptămâni.

— A fost ceva formal, politic. Întreabă pe oricine. M-am întors la serviciu. Aceeaşi responsabilitate.

— Ştiu, cu siguranţă că ai dreptate. Dar cuiva din afara Agenţiei nu i s-ar părea la fel. Ai fost suspendat. Eşti un om într-o funcţie de strictă securitate naţională, Walter. Multe dintre tehnologiile militare interne trec prin biroul tău. Iar la altele ai acces. Nu ai familie, altfel spus eşti un singuratic. Lor pare să le placă asta. După cum ai spus, nu eşti prea priceput la bani. Vezi, Walter, cred că eşti perfect pentru ei.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme. Putea să-şi închipuie douăzeci de ani de muncă scurgându-se pe apa sâmbetei, pentru că un tânăr asistent de director adjunct, un superdotat, neavând altceva mai bun de făcut, decisese să plivească un pic prin Agenţie. Alegând. Nu e stilul meu. Dacă aveam de gând să trec de partea cealaltă, Brandenburg, aş fi făcut-o de mult. Am deţinut această funcţie o bucată bună de timp, ştii asta.

— Da. Aproape opt ani. Asta-i bine, Walter. E foarte bine. Brandenburg împinse dosarul într-o parte, lăsând masa liberă în faţa sa. Cum e cu băutura acum, Walter?

— Nu ai şi asta pe undeva, prin dosarele dumitale?

— S-ar putea. Dar de ce nu-mi spui tu? zâmbi superior. Cu cuvintele tale. Se aplecă şi scoase o sticlă de votcă Popov din servietă. Se ridică în picioare, iar când se întoarse din baie, avea în mâini două pahare, ambele cu gheaţă. Nu vrei să-mi ţii companie?

Un test destul de stângaci, gândi Kepella pentru sine.

— Nu, mulţumesc, spuse.

Brandenburg îşi turnă băutura aşa cum amestecă omul de ştiinţă substanţele chimice. Nu e un băutor, gândi Kepella. Turnă votca peste gheaţă: băutura lui Kepella. Brandenburg împinse paharul spre Kepella. Acesta îl privi.

— Nu, mulţumesc.

— Nu vrei un pic, Roy?

Numindu-l Roy, Brandenburg schimbase placa. Aşadar, aceasta era partea prietenoasă a întrevederii? Afacerile fie erau încheiate, fie abia începeau. Brandenburg era bine informat.

— Agentul era de la CIA, spuse Kepella. De ce suntem implicaţi noi?

— Şi femeia era de la CIA.

— Era? Mi s-a părut că ai spus că nu a stabilit contactul.

Afirmaţia l-a deranjat pe Brandenburg într-o oarecare măsură, gândi Kepella.

— Este, era, tu ştii ce vreau să spun. Pe teritoriul Statelor Unite suntem noi sau Serviciul Secret, ştii doar, Roy.

— Credeam că Serviciul Secret se ocupă în general de investigaţii speciale.

— Cine a vorbit de investigaţii speciale?

— Pentru ce altceva m-ai aduce tocmai aici? M-ai pus chiar să mă declar bolnav ca să nu spun Biroului unde plecam. Ai nevoie de un spion. Vrei să pândesc orice rahat care se mişcă. Corect? Am noutăţi pentru dumneata, Brandenburg. Fac asta, oricum.

Brandenburg termină băutura şi îşi turnă imediat încă una. Kepella simţi saliva curgându-i în gură. Dorinţa nu încetează niciodată.

— Asta nu are nicio legătură cu investigaţiile speciale. În operaţiunea asta sunt implicaţi doar patru oameni: directorul, eu, secretara mea şi tu.

— Ce operaţiune? Care director?

— Washington. Bărbatul tău din Seattle, Galpin, nu ştie nimic despre asta. Urma să-mi vorbeşti despre băutură.

— Nu-i adevărat.

— Ai spus că te-ai lăsat.

— Da.

Brandenburg trase adânc aer în piept.

— Roy, aceste dosare, rapoarte, evidenţe de personal nu fac doi bani atunci când trebuie să spună ceva despre tine ca persoană. Hristoase, ştiu de căsătoria ta, fosta ta căsătorie mai bine zis, de fiul tău, chiar şi de conturile tale din bancă. Ştiu că ai terminat-o cu băutura şi că pari în regulă acum. Am nevoie de stabilitate, Roy. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Nu am timp deloc. Trebuie să ştiu cine naiba eşti.

— Aşa că îmi oferi un pahar şi te aştepţi să-ţi trântesc povestea vieţii mele? Ştia că, dacă ar fi băut, căldura i s-ar fi urcat deja la cap. Eu nu sunt genul ăsta, Brandenburg. Citeşte-ţi mai atent dosarele. Trebuie să scrie pe undeva că nu-mi place să fiu luat pe ocolite. Îmi place să fiu la obiect, îmi place să-mi termin treaba. Sunt bun. Am venit la Washington la ordinele dumitaleordine care nu m-au impresionat prea taresunt aici. Dacă ştii ceva din acel morman de rahat, atunci ştii că nu sunt deosebit de fericit în Seat de sunt acolo de aproape zece ani, sperând să-mi câştig paşaportul pentru Washington. Îmi place oraşul ăsta. Aici am fost recrutat. Aici mi-am petrecut unii dintre cei mai frumoşi ani ai vieţii mele. M-am bazat pe Mark

Galpin să arunce nişte sugestii pe aici. A spus că o va face. Am primit telefonul dumitale şi am socotit că poate a sosit şi timpul meu. Venit să aflu dacă aşa este, mă văd supus unui interogatoriu luat de un om mai tânăr cu douăzeci de ani, care doar întâmplător este superiorul meu, care mă numeşte Walter în primele patruzeci de minute, iar apoi îşi toarnă de băut şi schimbă placa spunându-mi Roy. Apropo, continuă Kepella, cum mi se va rambursa asta?

Căută într-un buzunar de la piept şi scoase un bilet de avion. Avea mâini mari, cu degete groase şi unghii plate. Purta încă verigheta.

Cu îndemânare, Brandenburg îşi scoase portofelul şi numără şapte sute cincizeci de dolari. Îi înmână lui Kepella.

— Bani gheaţă?

— Ţi-am zis doar, răspunse Brandenburg, punând la loc portofelul, operaţiunea nu este nici măcar înregistrată. Doar noi patru. Nu prea pot să trec cheltuielile prin contabilitate, nu-i aşa? Tot afurisitul de departament ar afla. Probabil că şi vreun senator sau doi. În ultima vreme păstrăm al naibii de prost informaţiile. Prea mulţi oameni abia aşteaptă să ciripească presei. Directorul a trimis un raport oficial.

— L-am citit.

— Înseamnă că ştii.

— Da. Noi suntem mai norocoşi. Un grup mic, legat, ăsta-i Seattle. Presupun că are avantajele lui.

— Asta mă readuce la subiect, Roy. Ştim că vrei să ajungi la Washington. Ai peste douăzeci de ani în activitate, deci presupunem că eşti de partea noastră. Directorului îi place să vadă oameni trecuţi de douăzeci de ani în meserie. Cred că a avut o legătură cu selectarea ta pentru această cursă. Se întoarse la dosare. Mă găsesc în situaţia de a-ţi propune un fel de târg, Roy. Faci treaba asta pentru noi, şi te vom avea aici, în Washington.

Kepella puse bancnotele verzi în portofel şi se uită fix la Brandenburg.

— Ce cursă?

— Ţi-am spus că noi – CIA, de fapt – avem motive să credem că următoarea ţintă poate fi Seattle. Poţi fi tu.

Kepella nu spuse nimic, întrebându-se cum ar fi putut stabili cineva lucrul acesta. Dar, în definitiv, CIA era o cu totul altă lume.

— Ne-ar plăcea să-i provocăm, spuse Brandenburg.

— O provocare video?

— Nu. Mai mult decât atât. Este o tehnică veche, mi s-a spus, datând din timpul războiului. Când îşi încreţea nasul, Brandenburg arăta ca o nevârstuică. M-am consultat cu un om numit Stone. Ai auzit vreodată de el?

— Nu.

— Este pensionar acum. Conducea, de obicei, agenţi de contrainformaţii.

— Dubli?

— De fapt, agenţi care-i descopereau pe cei dubli.

— Te referi la SIA.

— Deci, ai auzit de asta?

— Doar de curând. Un om numit Lyell o conduce, nu-i aşa?

— Stone conducea de obicei lucrurile pe acolo, spuse Brandenburg, evitând răspunsul. În orice caz, Stone mi-a fost de mare ajutor. Ştie foarte multe despre astfel de lucruri. Ani de experienţă. Am discutat despre posibilitatea de a penetra cealaltă parte. Efectiv, să-i lăsăm să ajungă la informaţii. Este o operaţiune complicată. Deloc genul nostru. Detaliile vor veni de îndată ce voi lua o hotărâre. Directorului îi place planul. Am dori să vedem dacă este posibil. Ne gândim la tine foarte serios pentru această cursă, Roy, dar, cum îţi spuneam mai devreme, aş vrea să te cunosc un pic mai bine, şi mi-e teamă că nu am timp. Ne trebuie cineva în care să avem încredere, înţelegi?

încredere absolută.

— Ai studiat în străinătate, nu-i aşa?

— Da, în Anglia, de ce?

— Cambridge?

— Oxford, mai precis. Roşi. Cu o bursă Rhodes.

— Vorbeşti ca un britanic. Am cunoscut un tip care se exprima ca tine. Nu e prea obişnuit felul ăsta de a vorbi.

— Mi-e teamă că nu l-am abandonat niciodată pe deplin. Au fost doar trei ani, dar au rămas în mine. Soţia mea este britanică, cum spui tu. Cred că asta nu are nicio importanţă.

— Copii?

— Nu, nici măcar unul, spuse Brandenburg cu dezamăgirea întipărită pe faţa sa bronzată.

Îşi sorbi votca.

— Aşadar, care va fi efectul?

— Efectul va fi nu mai puţin decât spargerea reţelei. Vrem o altă lovitură împotriva lui Wilhelm. Asta avem în minte.

Este un plan bun, solid, Roy. Foarte neobişnuit. Dar… ei bine, problema este că tu n-ai fost niciodată cu adevărat în misiune, într-un fel, tocmai de asta te-am ales, pe de altă parte însă, nu suntem siguri de tine.

— În misiune?

— Da. Cum îţi sună asta?

— Trebuie să ne lămurim. Îşi mângâie abdomenul. Am un pic de burtă. Nu sunt cea mai potrivită persoană din departament Prea mulţi ani de stat la un birou, asta este. Antrenamentul meu s-a încheiat cu ani de zile în urmă. A, pot încă să trag la ţintă, lucruri de genul acesta. Dar corp la corp? Nu rezist niciun minut. Depinde ce anume aveţi de gând.

— Nu va fi nevoie de niciun antrenament în plus. Nimic de felul acesta. Vom fi la acelaşi nivel, Roy. Preocuparea mea este dacă poţi suporta sau nu presiunea.

Este o sarcină dificilă; pentru oricine ar fi. Stilul tău de viaţă, palmaresul tău la băutură, suspendarea ta, toate acestea te recomandă, dar ne şi neliniştesc. Trebuie să trasez o linie subţire. Din păcate, totul a fost pus pe umerii mei. Eu trebuie să iau decizia. Înţelegi că nu avem în vedere pe nimeni altcineva în afară de tine. Tu sau nimeni. Trebuie să fii tu.

Îşi termină paharul.

— Şi? întrebă Kepella.

— Poftim?

— Care îţi este decizia?

— N-ai întreba dacă n-ai cunoaşte-o deja, Roy. Arătă dosarul. Nu-ţi stă în fire.

4

O poză color a preşedintelui atima pe zidul din spatele biroului lui Mark Galpin. Preşedintele zâmbea, Galpin, nu. Încăperea duhnea de mirosul înţepător al transpiraţiei. De la etajul al şaptelea al lui New Federal Building, priveliştea se întindea dincolo de strâmtoarea Puget. De obicei, se putea vedea muntele Rainier, dar nu şi în acea zi. Prea ceţoasă. Galpin purta un jerseu bleumarin, o cămaşă albă, întotdeauna călcată, şi o cravată ruginie. Părul lui blond argintiu îl ajuta să pară mai tânăr de cincizeci de ani, cât avea. Biroul său mare, de culoare închisă, din lemn de nuc, părea mai curând un obstacol intenţionat decât un loc de muncă. Nu avea nicio hârtie pe el, doar o mapă de birou, îmbrăcată în piele de culoare neagră, o plăcuţă cu numele lui Galpin şi un telefon de plastic negru tip Merlin. Lângă telefon se afla un prespapier care se adâncea în formă de scrumieră – o carcasă de alamă pentru un obuz antiaerian al unui distrugător din Cel de-al Doilea Război Mondial – având încrustat pe margine MARK GALPIN. Galpin se chinuia să-şi compună o figură de profesor în mare încurcătură. Venele jugulare pulsau de ambele părţi ale gâtului său

drept, în ritmul rapid al inimii. Muşchii mandibulei se mişcau la unison, de parcă mesteca.

Ia loc, invită tăcut mâna lui. Kepella alese un scaun cu spatele la fereastra largă, nedorind să fie distras de o frumoasă zi de vară, şi se aşeză respirând greu.

— Ce ai de spus, Roy?

— Nu se va mai intim…

— De ce? De ce ai început din nou să bei, Roy? Galpin se uita în gol pe fereastră, evitând privirea prietenului său. Îţi iei o zi de concediu medical. A doua zi nu apari la serviciu. În aceeaşi noapte, noaptea trecută, treci trei stopuri pe roşu, loveşti o maşină, sfârşeşti turtit într-un camion. Ezită. Miroşi a băutură, aşa că te transportă până în centru. Am nimerit-o până acum? Kepella studia telefonul. Galpin continuă: Apoi ai tupeul, obrăznicia de a implica Biroul. Ce gândeai? Ce putea să-ţi treacă prin minte?

— Tocmai asta e. Nu gândeam.

— Nu-i nevoie să mi-o spui. Privi peste umăr spre Kepella, care-şi împreună mâinile pe genunchi. M-ai pus într-o situaţie foarte dificilă, Roy. Făcu o pauză şi adăugă: A naibii de dificilă.

— Mark, lucrurile au mers îngrozitor în ultima vreme.

— Nu vreau să aud asta, Roy, i-o reteză el, fluturându-şi braţele în aer. Ţi-am spus: nu ne târguim. Nu mă pot implica în asta. Nu trebuia să amesteci niciodată Biroul în asta, ştii bine.

— Am crezut…

— Ştiu ce ai crezut. Toată lumea ştie. Pagina a patra, pentru numele lui Dumnezeu.

Kepella rămase tăcut. Se întreba ce vedea Galpin pe fereastră. Lui Galpin îi plăcea să navigheze. Unii agenţi şi stenografi chiar îi spuneau „Căpitanul”. Tentat să se întoarcă pentru a se uita şi el, Kepella se concentra pe fotografia preşedintelui. Preşedintele zâmbea ca un actor.

— Ce urmează, Mark?

— Ce urmează? întrebă el, incapabil să-l privească în ochi pe Kepella. Teribil de bună întrebare, Roy. Ce urmează? Ce pot eu să fac cu tine? Eşti un agent bun, Roy, dar urinezi în sus, prietene, şi vine tot peste tine. Ce alternativă îmi laşi? îmi repugnă gândul de a aduce pe altcineva la biroul tău. Ţi-ai făcut treaba al naibii de bine, Roy. Eşti un arhivar pe cinste şi un bun prieten. Rahat. Galpin îşi împreună mâinile şi îşi domoli glasul. Este obrăznicia, prietene. Ai avut o problemă, Roy. Niciodată n-ai lăsat-o să se amestece cu slujba ta. Înainte ca oricare din noi să ştie măcar despre ea, tu o aveai sub control. Dar acum este altceva, nu-i aşa? E şi mai greu, pentru că suntem prieteni. Comitetul nu va lăsa un fost alcoolic să ne conducă arhivele. Ştii asta. Aşa vor vedea lucrurile, Roy: prea riscant. Să fim sinceri.

— Mă cunoşti mai bine de-atât.

— Am crezut că da, Roy. Am crezut că da. Faţa lui exprima durerea trădării. Ţi-am acordat multă încredere… după recuperare.

— Ferma beţivilor.

— Am crezut că ai scăpat de ea.

— Am scăpat, Mark. Am scăpat, într-adevăr.

— Ca prieten, Roy, ca prieten, sunt aici când ai nevoie de mine.

— Asta e tot?

— Nu va mai dura mult. O zi, în cel mai bun caz. Nu mai e nimic de spus.

— Ba da, este.

— Ce anume?

Kepella se ridică şi întinse mâna.

— Îmi pare rău, Mark.

Pentru ca uşa cabinetului lui Kepella să se deschidă, acesta trebuia să-şi introducă, într-o deschizătură de plastic de la dreapta uşii, cartela sa de identificare,

codificată magnetic. Se auzi un bâzâit şi Kepella învârti mânerul uşii. Camera nu avea ferestre. Cu o singură excepţie, toţi pereţii erau acoperiţi de coloane de dulapuri de arhivă, gri, de oţel, cu cinci sertare, aliniate unul lângă altul. Biroul mic al lui

Kepella era tot gri şi ocupa celălalt perete. Cândva pe acest perete atârnase un tablou, lucru vizibil datorită urmei dreptunghiulare ceva mai deschisă la culoare de pe zugrăveala peretelui. Kepella intitulase locul acela „Alaska în viscol”. Studia acum biroul ca un străin, observând ambianţa prietenoasă, lumina fluorescentă rece, acel gri, gri, gri. Dulapurile de arhivă erau grupate după cota de securitate.

(C) CONFIDENŢIAL
(S) SECRET
(SS) STRICT SECRET
(ICU) INFORMAŢIE COMPARTIMENTALĂ ULTRASECRETA
(AISMU) AVERTIZARE: IMPLICARE DE SURSE ŞI METODE ULTRASECRETE
(ICI) INFORMAŢIE DE CIRCULAŢIE INTERNĂ
(ICR) INFORMAŢII CU CIRCUIT RESTRÂNS

Fiecare dulap avea propriul sistem numeric, propria combinaţie specială de cod. Fiecare sertar al dulapurilor de arhivă era etichetat cu litere greceşti. În trei dintre dulapuri agentul trebuia să-şi introducă, înainte de a forma combinaţia, cartela codificată, magnetică. Dosarele. An după an: dosarele. Un copiator şi un aparat dl tăiat hârtie ocupau colţul îndepărtat, în spatele biroului mic al lui Kepella. O cutie emailată albastră era aşezată de-a lungul aparatului de tăiat – singura pată de culoare din birouun incinerator de voltaj înalt, un compactor de gunoi, folosit pentru a diminua şi mai mult riscul divulgării secretului,

prin reducerea bucăţilor de hârtie la cenuşă.

Kepella ţinea pe birou un IBM PC, separat de toate calculatoarele Biroului. Îl folosea pentru a înregistra rezultatele: o bază de date managerială. Îl puse în funcţiune. Dosarele grele din dulapuri erau stocate în PC printr-un număr al diferitelor titluri de subiecte, permiţând căutarea multiplelor etichete. Numai Kepella, Galpin şi câţiva adjuncţi – sau ce mai erau – din Washington cunoşteau parola: ZOWEHOTE. Introduse parola şi îşi croi drum printr-o varietate de meniuri. Câteva minute mai târziu, Kepella începu să noteze o serie de coduri de dosare. Nu se deranja să anuleze modul de căutare, deoarece calculatorul îl ştergea automat, dacă nu se realiza nicio intrare-cheie în cincisprezece secunde. Inima-i bătea cu putere. Acesta era începutul.

Fotocopie dosarele în câteva minute, le aşează înapoi în dulapurile lor şi le încuie. Împături cu atenţie fiecare fotocopie, astfel încât să i se potrivească în pantofi. Călcă pentru a le presa mai bine, nodul cu care-şi legă şireturile părându-i-se teribil de simbolic. O dată treaba încheiată, se aşează pe scaun şi încercă să se relaxeze. Ceea ce dorea cu adevărat era o băutură.

5

Jay Becker înainta cu hotărâre pe digul de ciment spre The Lady Fine. Nu se putea spune că se simţea hotărât. Dimpotrivă, dacă simţea ceva, era o teamă nedesluşită: astăzi avea s-o întâlnească, nu doar să-i arunce un salut întâmplător, în trecere. Nu, astăzi aveau să-şi petreacă timpul împreună. De aproape două săptămâni se uitase la ea: femeia care părea deopotrivă timidă şi singură, femeia care vorbea blând; femeia care lăsa impresia că se teme de ceva. Simţea această frică în ea şi ştia că interesul lui se datora în egală măsură curiozităţii şi hormonilor. Totuşi, transpira, iar inima-i bătea puternic. Îşi scoase mâinile din buzunarele blugilor

tăiaţi deasupra genunchilor, încercând să le mai usuce. Curiozitatea era o forţă dominantă în viaţa lui Jay Becker: nevoia de a observa, pasiunea pentru necunoscut. Cele peste două sute de cântece pe care le compusese erau pline de observaţiile sale, de la coşul de uzină până la baleniere.

Scrisese odată un cântec despre o molie. El şi formaţia urmăriseră molia în timpul unei furtuni de vară, când luminile fuseseră stinse în favoarea lumânărilor. Curând, atracţia principală nu mai erau liniile frânte ale fulgerelor, ci molia. De nenumărate ori molia zburase prin flacăra unei lumînări şi cu fiecare trecere îşi mai ardea un pic din aripi. Însă nu renunţa, în cele din urmă, într-un ultim efort de a se ridica, zburase de pe masă, bătând isteric din aripile-i pârlite şi căzuse ca plumbul într-o baltă de ceară fierbinte de la baza unui muc de luminare. Jay numise molia Marvin şi compusese versurile sub forma unei alegorii. Aceasta se petrecuse cu nouă ani în urmă, iar Jay încă se simţea uneori ca acea molie. În ciuda eşecurilor repetate, el continua să cânte pentru a-şi asigura existenţa, refuzând să renunţe la visul său. Marvin, Marvin ştia, desigur, dar Jay Becker încă învăţa.

Misterul din ea îl chema. Ea deţinea un fel de secret, ceva ascuns adânc în sufletul ei. Găseşte cheia şi ea se va deschide.

Îşi cunoştea bine modul de acţiune în faţa frumuseţilor de tipul ei. Pentru el era o linie subţire între frumos şi atrăgător. O dată trecută această linie, Jay devenea un idiot care se comporta prosteşte, cu un coeficient de inteligenţă de mărimea unui timbru poştal. Era mult prea conştient de lipsurile sale ca să se supraestimeze. Era uman. „Foarte uman”, după cum le spunea prietenilor apropiaţi. Îşi închipuia că într-o lume în care oamenii încercau să fie orice altceva în afară de oameni, el ieşea în evidenţă precum faimosul deget mare

al lui Sissy Hankshaw. Îşi cheltuia energia în observaţii şi expresii, nu în jocul de pe scenă, iar femeile frumoase erau, desigur, actriţe profesioniste. El nu reprezenta o partidă pentru ele. A, putea să cânte pe scenă fără nicio problemă. Cu febră, şi tot putea să ducă la bun sfârşit o noapte de muzică plină de energie. Însă, de îndată ce cobora de pe scenă, Jay Becker era o cu totul altă persoană. Ştia asta, deşi multe femei nu înţeleseseră niciodată pe deplin acest lucru, îşi trecu degetele prin păr şi continuă drumul pe digul L.

— O serie de lecţii, aşa îi spusese şeful docului. O serie de lecţii. Vrea să concureze de Ziua Muncii la regata din Whidby. I-am spus că eşti cel mai bun căpitan pe care-l avem. Cel mai bun căpitan disponibil, adăugase el, excluzându-se pe sine de la numărătoare. Am avertizat-o să discute cu tine despre Ziua Muncii între afurisitele tale curse de biciclete şi combo-ul – şeful docului numea întotdeauna formaţia combo.

— Într-o zi, cândva, replicase Jay, spre dezgustul evident al şefului de şantier, care, la rândul său, spusese:

— Asta-i atitudinea pe care n-o pot suferi. N-are niciun afurisit de viitor în ea. Voi, tinerii, trebuie să vă gândiţi la viitor.

Şi cu asta întorsese spatele îmbufnat.

Jay vorbise cu Jocko. Sfârşitul de săptămână de Ziua Muncii era încă liber. Îi venise să pocnească din călcâie de bucurie.

Făcu greşeala să arunce o privire în stânga, peste digul K, unde era ancorată The Lazy Daze. Noaptea trecută, când sosise Linda, el lăcuia vasul. Se întreba cum putea o persoană să ajungă să trăiască atât de mult timp cu o altă persoană, conştientă fiind că este o greşeală şi nefăcând nimic s-o îndrepte. Nu făcuse nimic până noaptea trecută şi, destul de straniu, acum nu se simţea vinovat, ci doar uşurat. Patru ani de zile el şi Linda se străduiseră să

menţină legătura lor. Iubirea lor se diminuase lună după lună. Lună după lună, problemele sporiseră. Jay nu avusese niciodată puterea de a pune capăt. Îşi dăduse seama abia noaptea trecută, după ce totul luase sfârşit: până în acel moment nu găsise niciodată puterea s-o facă. Se simţea atât de puternic în atât de multe privinţe. Avea picioarele unui campion, putea să depăşească la fugă pe oricine din clasa lui de vârstă. Avea puterea de a îndura asprimea vieţii de interpret de muzică originală în localuri timp de zece ani. O putere a minţii. Dar puterea inimii? Un om sl-b. Putea să-şi dăruiască dragostea. Nicio problemă. Dar să-şi ia dragostea înapoi? Ferească Sfântul. Rămăsese cu Linda mai mult decât ar fi trebuit, şi asta pentru că nu avusese puterea inimii. Sau poate că era prea multă putere. Se întrebă: Puterea constă în a rămâne cu cineva până la sfârşitul amar sau în a fi în stare să rupi legătura?

Ea plânsese. Linda cunoştea punctele slabe ale lui Jay Becker. Ea nu s-ar fi dat la o parte fără luptă în niciun caz Linda. Jay se simţise mereu ca un trofeu al Lindei mai mult decât altceva, iar noaptea trecută, când hotărârea lui se exprimase, Linda nu fusese pregătită să transmită trofeul fără o ultimă scenă. Aşa că ea plânsese, iar Jay Becker găsise, în sfârşit, puterea inimii. Aşteptase.ca ea să se oprească. Cu toate că acum se simţea uşurat, simţea totodată şi un gol interior, un sentiment de singurătate pe care nu-l încercase de ani de zile. Poate că acest sentiment îl ţinuse treaz noaptea trecută. Poate că fusese rememorarea permanentă a scenei urâte cu Linda. Poate că fusese anticiparea a ceea ce îi putea aduce ziua de azi.

Într-o zi, cândva, gândi el. Într-un moment, cândva. Se opri la bompresul keciului[2] de patruzeci şi două de picioare şi o studie pe The Lady Fine. Nu era cel mai bun vas făcut vreodată, dar nici cel mai prost. Ardea de

2 Vas mic cu două catarge (n. trad.).

nerăbdare să-l vadă în larg, cu pânzele ridicate, în mişcare. Navigaţia, ca şi cursele de biciclete sau muzica, impunea trăirea clipei. Strânse din dinţi şi ciocăni în carenă. Ştia cumva că după acel moment lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

— Bună, spuse o voce cu accent german. Era luminată din spate de soarele dimineţii şi tot ce putea el să distingă era linia dominantă a umerilor şi nervozitatea cu care bătea din piciorul drept. Se mişcă spre el, iar soarele îl orbi dintr-odată, dar nu înainte de a apuca să prindă imaginea ei. Purta pantaloni albi şi o bluză alb cu roz, cu guler; părul îi era periat în întregime şi prins la spate de o singură agrafă. Probabil că sunteţi domnul Becker, spuse ea.

Stând acolo în blugii tăiaţi deasupra genunchilor, într-un tricou de rugbi rupt la umăr şi adidaşi Topsider vechi de doi ani, Jay simţi că-i vine să intre în pământ. Ce-i trecuse prin minte? Ce impresie tâmpită plănuise el să facă îmbrăcându-se ca un puşti de gimnaziu în vacanţa de vară? Ea era o femeie de pe Riviera, din insulele greceşti, din Marina del Rey, West Palm Beach şi Cancún. Cine era el? Un angajat care să-i câştige un trofeu pentru vreo policioară de stejar în vreun blestemat de castel din Bavaria.

— Sunteţi domnul Becker, nu-i aşa?

El se holba.

— Da, da. Jay Becker. Se căţără pe punte şi-i întinse mâna. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Ea îi prinse mâna cu blândeţe şi mâinile se strânseră în grabă. Observă că ea nu avea bătăturile specifice marinarilor. Era, deci, novice în acest domeniu. Mâinile lui, dimpotrivă, erau aspre de la vârfurile degetelor până la încheieturi. De la muzică la bărci şi la căzăturile întâmplătoare de pe bicicletă, mâinile lui Jay numai delicate nu erau.

— Nu ştiu dacă administratorul v-a informat, spuse ea moale, dar eu sper să învăţ să navighez. Mi-ar plăcea să particip cu The Lady la regata din Ziua Muncii. Nu este vasul meu, aşa încât nu eu voi lua decizia finală…”

— Decizia?

— Dacă veţi conduce sau nu vasul…

— Înţeleg…

— Nu eu voi lua decizia, ci… patronul meu.

Pentru Jay era acum limpede ca lumina zilei. Misterul. Misterul ei. Aproape că se poticnise la acel cuvânt.

— Deci, ce să fac? întrebă ea cu inocenţă.

Avea cei mai strălucitori ochi verzi pe care Jay îi văzuse vreodată.

Doar tu.

Doar tu ai ochii…

Cântece. Mereu cântece. I se păru că ochii ei erau trişti. Nu era o tristeţe permanentă, ci o tristeţe de moment, ca şi cum tocmai s-ar fi oprit dintr-un plâns lung şi amar. Simţi nevoia s-o ia în braţe şi s-o consoleze. Voia să-i spună „Povesteşte-mi ce te nelinişteşte. Spune-mi. Te voi asculta”. În schimb, spuse:

— Hai să aruncăm o privire.

Ea îl urmă. Îl studie. El se opri la fiecare tanchet, la fiecare vinci. Trase de una, împinse de alta, verifică rezistenţa balustradei. Îşi plimbă mâna de-a lungul velei, controlând cusătura, ciocăni tecul, se aplecă spre scara de tambuchi şi cobori.

The Lady Fine era echipată ca un vas de agrement, nu ca unul de curse. Remarcă o servietă deschisă pe tejghea, ce conţinea un telefon. Le văzuse în cataloage. Articole trăsnite. Un telefon portabil.

— Telefon celular? întrebă el.

— Da.

— Destul de luxos. Nu mai e bun o dată ce ai ieşit pe

mare, nu-i aşa?

— Nu. Cred că nu. Proprietarului – patronul meu – nu-i place să folosească radioul de bord.

— Nu-l condamn.

— Este al lui.

— Tot confortul de acasă, spuse Jay, observând televizorul, combina muzicală şi videorecorderul.

Ar fi putut adăuga un comentariu despre gustul costisitor al proprietarului: televizorul era Sony, combina părea ceva din Războiul stelelor, dar oricine deţinea un vas trebuia să aibă bani. Expresia era: un vas este o gaură în apă, în care îţi arunci banii. Nu era o expresie nouă, iar luxul pe care-l vedea nu-l surprindea pe Jay. Era mai trăsnit decât unele, mai puţin trăsnit decât altele. Totul este relativ. Trase de uşa unui dulăpior şi observă că zăvorul trebuia reparat. Uşa avea un joc chiar şi atunci când era închisă. Pe mare, ar fi zăngănit la nesfârşit. Jay avea urechi sensibile – nu suporta niciun zăngănit. Merse mai departe să examineze pânzele. Erau depozitate sub cele două paturi-bănci din fată. În banca de la babord era un spinaker[3] alb-albastru, o velă de la proră şi încă o velă mare. La tribord, găsi depozitate o velă de la proră şi ceva echipament de scufundare: măşti, tuburi cu oxigen şi suliţe. Tot luxul.

— Faceţi scufundări? întrebă el. Ea nu răspunse, iar el se întoarse spre ea. Stătea în cambuză şi îl privea. Faceţi scufundări? întrebă din nou.

Ea părea atât de speriată de el.

— Nu. Nu fac scufundări.

— Cu ce se ocupă patronul dumneavoastră?

Ea ezită din nou. De această dată mai mult.

— Este om de afaceri, răspunse în cele din urmă.

---

3 Velă triunghiulară (n. trad.).

Fratele pâcii (n.trad.).

Apoi, schimbând subiectul, întrebă: Ce credeţi? Cum vi se pare vasul?

— Este o frumuseţe. Jay îi oferi unul dintre zâmbetele sale de efect, la care nu primi răspuns. Nu pot să vă spun prea multe până când nu îl punem în mişcare, spuse, gândind: Ca şi tine.

Îndesă sacul cu vela de la proră înapoi în cală şi închise magazia. O dată ajunşi pe punte, Jay o întrebă:

— Ce ştiţi despre navigaţie?

— Am făcut windsurf înainte.

— Grozav sport, spuse Jay, ridicând capacul de la cocpit şi umblând prin lucruri oarecum neglijent. Aţi fost vreodată în vreun echipaj?

— Când eram mai tânără, îi spuse ea.

Se întoarse s-o privească şi din nou soarele era în spatele ei, dându-i o aureolă eterică. De două ori în numai câteva minute, gândi el – ai părut mai degrabă o fantomă decât un om.

— Numele dumneavoastră? întrebă el, uitându-se spre ea cu coada ochiului. Care-i numele dumneavoastră?

În ciuda luminii care-i venea în ochi, îi simţi zâmbetul. Când ea vorbi, fu sigur că zâmbea. Îl putea auzi chiar.

— Marlene, îl informă. Marlene Johanningmeir.

— Ăsta da nume.

Ea aprobă, cu acelaşi surâs, apoi îşi reluă figura ei sobră şi privi în altă parte. El lăsă capacul să cadă cu zgomot la loc. Observă că sunetul neaşteptat nu o perturbă. Rămase calmă, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii ei străluceau în soare. Poate că aici era tot misterul: aceşti ochi. Poate că nu era nimic altceva decât aspectul şi propriii lui hormoni în mişcare. Poate.

— Îl scoatem în larg?

Ea ridică din umeri.

— Mă veţi învăţa?

— Da. Făcu o pauză. Vă voi învăţa. Să-l scoatem în larg.

— Spuneţi-mi ce să fac.

El îi spuse ce are de făcut.

Câteva minute mai târziu, Marlene aruncă frânghia de la proră pe digul L, iar Jay dădu ambarcaţiunea înapoi, scoţând-o din cala de lansare, cu motorul Diesel bâzâind. Un pescăruş ţipă şi se ridică de pe un pilon, aripile purtându-l fără efort spre cerul indigo. Briza îl izbi pe Jay Becker drept în faţă şi un zâmbet îi arcui buzele. Se afla la bordul unui vas bun, cu o femeie frumoasă, plătit să navigheze. Alţii erau în turnuri de sticlă, nu departe de şantierul Shilshole, uitându-se probabil pe fereastră chiar în acel moment şi observând vasul minuscul care plutea pe lângă dig. Dacă viaţa lui ar fi luat o altă întorsătură, poate ar fi privit dintr-un astfel de zgârie-nori. Ar fi fost, poate, într-un costum, la un birou mare, cu două telefoane şi o secretară. Se gândea la aceasta acum, recunoscător că era aici. În pofida datoriei către Linda, pentru maşina stricată, în pofida celor opt ore la Shilshole şi a celor cinci ore cu formaţia în fiecare zi, simţea cum îl copleşeşte gratitudinea. Cine mai era atât de norocos? Cine mai era plătit să navigheze astăzi? Cine mai putea să câştige epuizante curse de biciclete la treizeci şi unu de ani? Nu, Jay Becker îşi cunoştea averea: era un om bogat şi îi mulţumea lui Dumnezeu în gând, în timp ce striga şi o punea pe Marlene să strângă velele şi să le depoziteze în cocpit. Era sănătos, avea prieteni. Avea un vis, era optimist. Era încrezător. Ce-şi mai putea dori?

În prima oră se studiară reciproc. Jay nu avea nicio intenţie să forţeze nota. Şeful de şantier spusese o serie de lecţii; nu avea niciun sens să forţeze lucrurile şi să pericliteze o săptămână sau mai mult de astfel de muncă. O ţinu pe The Lady Fine împotriva vântului şi îi cercetă velele.

În primele cincisprezece minute, ştiu că The Lady nu avea să câştige niciodată o cursă. Participase la o mulţime de regate, în care un vas ca acesta se pierdea din start, la cinci picioare bune de prima geamandură, şi ajungea în afara câmpului vizual până la sfârşitul cursei. Aceasta însă nu era problema lui. El fusese angajat să facă vasul să se mişte cât putea de repede şi să-i dea femeii de la bord ocazia să se simtă ca şi cum ar participa la cursă. Cel puţin, atât putea să facă.

Marlene zâmbise o dată, cu câteva minute mai devreme, deşi faptul păruse mai curând o greşeală. Se uitase şi ea la el, verdele ochilor ei amestecându-se cu verdele apei din strâmtoarea Puget, cu buzele arcuite la colţuri, cu dantura ivindu-se pentru scurt timp, doar ca să se retragă înapoia buzelor ţuguiate. Aceasta se petrecuse în timpul unei rafale serioase venind dinspre babord, iar The Lady se înclinase la tribord, proiectând un duş de apă pe feţele lor. De aceea zâmbise, gândi el, aşa că întări strânsoarea şcotei principale, învârti vinciul velei de la proră de două ori şi schimbă puţin direcţia vasului. The Lady se aplecă iarăşi puternic spre tribord, iarăşi duşul cu apă năvăli peste bord, stropindu-le feţele. Dar ea nu mai zâmbi, ci doar îşi şterse faţa cu mâna. Jay lăsă, aşadar, cârma să se învârtească spre tribord şi îndreptă vasul, încetinindu-l şi eliminând posibilitatea altui duş.

— Cum vi se pare? întrebă el.

Ea întoarse capul spre el şi el simţi cum îşi reţinea un zâmbet.

— Da, este distractiv. Dar nu învăţ. Vreau să învăţ.

O femeie hotărâtă, gândi el.

— Bine, s-a făcut. Veniţi aici.

Surâsul era acum veritabil, iar entuziasmul, evident, şi Jay îşi dădu brusc seama că ea crezuse că ar fi putut să nu aibă niciodată o asemenea ocazie. Poate că, gândi el, trebuise să lupte din răsputeri numai pentru a obţine

aceste lecţii. Poate că aceasta era singura ei ocazie de a se „distra”. Dacă aceasta era situaţia, atunci Jay avea să-i ofere toată distracţia pe care o putea dori, pentru că un client mulţumit revine întotdeauna – şi cine l-ar putea întrece pe el în această muncă?

— Aţi văzut cum am aranjat velele?

Ea încuviinţă din cap.

— Uitaţi, o voi lăsa să coboare un pic, spuse, slăbind iute şcota principală şi şcota velei de la proră, îndreptând prora lui The Lady cu câteva grade în sensul vântului. Vasul ezită un moment, apoi vela principală se umflă cu zgomot şi The Lady începu să plutească din nou lin. Când o îndrept iar împotriva vântului, aranjaţi vela mare… exact ca la windsurfing… anunţaţi-mă când credeţi că aţi înţeles. Răsuci cârma vasului spre babord şi o privi pe Marlene în timp ce ea studia palanul de la vela mare şi se apucă să-l aranjeze. Remarcă concentrarea ei şi înţelese de îndată că nemţii şi americanii erau specii diferite. Atenţia ei faţă de detalii, hotărârea ei îl impresionară. Era ceva important pentru ea. Observă că bluza ei roz fusese stropită. Părul îi flutura pe spate, iar Jay gândi că ea se simţea pe vas în largul ei. Perfect! anunţă el. Sunteţi născută pentru asta. Acum, vela de la proră.

The Lady se înclină într-un unghi ascuţit, iar Marlene ţipă şi surâse scurt. Îl văzu observându-i zâmbetul şi întoarse capul.

Încurcat, Jay îi spuse:

— Nicăieri în Ghidul navigatorului nu spune că nu ai voie să te bucuri.

— Aceasta este o carte? întrebă ea absolut serios.

El clătină din cap dezamăgit.

Atunci ea râse: o muşcătură în briza rece, ochii sclipind, dinţii albi. Jay îşi simţi inima bătând cu putere, iar apoi luând-o la goană nebuneşte precum The Lady Fine. Un zâmbet. Fii atent cu ea, se avertiză el, este genul de

femeie puternică.

— Tu te distrezi? întrebă ea.

Voi să-i răspundă, dar se pomeni privind-o fix în ochii aceia verzi şi nu reuşi să scoată o vorbă. Aprobă din cap.

Valul îi izbi pe amândoi în acelaşi timp. Râseră împreună, Marlene cu bluza udă şi sexy, Jay cu apa curgându-i de pe bărbie. Întinse mâna şi i-o luă pe a ei, aşezând-o pe cârmă.

Bum, bum, bum.

— Este în întregime a ta, îi spuse.

Se dădu la o parte şi o lăsă să preia controlul.

6

A

Începuse să plouă şi, cu toate că era un fapt banal în Seattle, lui Kepella i se părea extraordinar de simbolic. Lacrimile naturii, nu asta era de fapt ploaia? în ultimele câteva zile fotocopiase şi transportase prea multe dosare FBI ca să le mai numere. Ascunse în grupuri de câte trei, le răspândise prin oraş în seifuri, dulăpioare de vestiar şi magazii. Afacerea începuse. Materialele „doar pentru ochi”, tipărite cu cerneală bleu, astfel încât să nu poată fi fotocopiate, le citise în microfonul unui casetofon. Avea suficiente informaţii răspândite în acest oraş ca să întoarcă complexul militar cu ani de zile în urmă. Cu decenii, poate. Un singur om. Aprinse semnalizatorul, lumina sa verde pâlpâindu-i în faţă. Emoţia puse stăpânire pe Kepella: acţiune, acţiune adevărată!

Acum nu mai exista cale de întoarcere. Cu doar douăzeci şi cinci de minute mai devreme fusese suspendat pe termen nelimitat, până la investigaţii ulterioare privind accidentul său de maşină. Aşa cum era de aşteptat, comitetul făcea din el un ţap ispăşitor. Povestea lui se mutase în ultimele trei zile de pe pagina a patra pe pagina a doua. Era o celebritate nedorită, o ţintă pentru furia şi animozitatea a mii de oameni complet necunoscuţi. Un

Richard Nixon din Seattle. O dăduse în bară şi nu era deloc pe punctul de a fi iertat. Exact cum sperase Brandenburg.

Kepella o luă la dreapta de pe South Washington pe Sixth Street. Când ajunse la South King, coti la stânga şi parcă. Partea din Seattle în care se afla este cunoscută sub numele de International District, deşi mulţi preferă să-i spună Chinatown, în ciuda diversităţii oamenilor care locuiesc aici. Străzile nu sunt foarte curate şi nu există zgârie-nori extravaganţi, dar există o energie unică, asemeni energiei dintr-un stup de albine sau dintr-un muşuroi de furnici roşii.

Kepella trecu prin faţa unei băcănii cu firma scrisă cu litere chinezeşti. Prin geamul care mai păstra urmele ploii observă mai multe femei scotocind prin lăzile cu legume şi dovleci, scoţând, punând de o parte şi ambalând produsele dorite. Un copilaş cu ochi mari, ţinut sprijinit de şold, urmărea cumpărăturile bunicii sale. Kepella îi zâmbi spontan şi-i făcu cu ochiul. Copiii aveau ceva anume care-l făcea pe Kepella să surâdă.

Barul mizerabil al lui Fu Won, situat la colţul dintre South King şi Eighth Street nu fusese renovat de la începutul anilor ’60. Lui Kepella însă îi plăcea. Era unul dintre acele locuri în care nu ar fi pus piciorul niciun alt agent FBI, genul de local în care trebuia să ajungi să cunoşti oamenii mai înainte ca ei să-ţi spună cât este ceasul. Toată lumea îl numea pe barman Georgie. Numele lui adevărat era Lon Wong, dar acest nume fusese cauza atâtor glume şi încăierări în bar, încât Fu îi ordonase să şi-l schimbe în Georgie, iar numele prinsese. Ceea ce spunea Fu avea greutate: avea aura unui călugăr budist, duritatea unui sergent de instrucţie, faţa şi dinţii unui om cu o fizionomie deformată. Se răspândise zvonul că pe la şaptesprezece ani, în Bangkok, Thailanda, Fu alunecase în timp ce alerga să plaseze un pariu la Clubul Sporturilor din Bangkok. Terenul de golf al Clubului Sporturilor era

în parte conţinut de un hipodrom. Jucătorii de golf, dispuşi să plaseze câţiva baht pe un pur-sânge, trimiteau un „băiat” să ducă banii. Fu şi alţi „alergători” abandonaseră de mult drumul către casele de pariuri aprobat de club. Ei alegeau în schimb scurtătura: drept peste pista hipodromului. Fu fusese trântit la pământ de Galloping Dream. Fusese călcat în picioare de Darling Dancer. Dancer se alesese cu un picior rupt. În mod miraculos, Fu, care avea nevoie de vreo două duzini de cusături, se ridicase luând-o la goană. Ştia că nimeni nu dobora un cal de curse în aşa fel, încât să trăiască pentru a povesti despre asta. Nu se oprise din fugă decât la Seattle. Aceasta se întâmplase cu patruzeci şi unu de ani în urmă.

Pumnul drept al lui Kepella era încleştat.

— Ca de obicei, Georgie.

— Da, să trăiţi, domnu’ Roy.

Mâinile lui Georgie lucrară sub tejghea şi preparară o băutură pentru Kepella. Kepella simţi mirosul omului înainte ca acesta să i se aplece peste umăr. Fu mirosea întotdeauna amar, ca citronada. Vechea citronadă.

— Cum merge, Fu? întrebă Kepella.

— Merge, domnu’ Roy. Se apropie şi mai mult şi îi şopti, deşi niciun alt client nu se afla la o distanţă de la care să poată auzi: Jucaţi cu noi astăzi?

Fu avea înclinaţii spre genul dramatic. Kepella nu putea niciodată să-şi dea seama ce gândeşte bătrânul ţap.

— Posibil.

— Aţi câştigat bine noaptea trecută, declară Fu.

— Dacă n-aş câştiga din când în când, Fu, n-aş mai veni pe aici.

Georgie se sprijinea pe tejghea, luând parte la conversaţie şi aprobându-l vizibil pe Kepella. Râseră toţi trei.

Iben Holst şedea într-o maşină de lux închiriată, cu pereţi albi şi scaune bune, confortabile. Vechiul bolid al lui

Kepella era parcat în apropiere. Holst ştia totul despre Roy Kepella. Se ţinuse după el ca o umbră timp de mai multe săptămâni. Ceea ce aşteptase erau cele mai recente ştiri. Kepella se afla în cădere, iar Holst, ca un vultur care se roteşte la înălţime, aştepta să ciugulească din carnea de pe hoit. I se părea că are tot timpul la dispoziţie pentru aceasta. De fapt, mai avea doar câteva săptămâni.

Holst stătea liniştit, întrebându-se dacă bătrânul chinez se ocupa de trebuşoara lui. Holst plătise cu generozitate pentru rezultate; acum se punea doar problema dacă chinezul putea sau nu să livreze marfa.

Nouăzeci de minute agonizante mai târziu, Holst intră în localul lui Fu Won. Kepella nu era la bar. Aceasta însemna că trebuia să fie în camera din spate, deoarece Holst nu-l văzuse ieşind. O matahală de tip oriental păzea uşa camerei din spate. Era scund şi rotofei, cu ochi negri mohorâţi, bine ascunşi în scobiturile pielii cafenii. Purta un tricou sport, larg, care făcea reclamă Jocurilor Olimpice de Vară. Pe antebraţul său, tatuajul unui nor în formă de ciupercă erupea spre cot. Sub el, un set de litere chinezeşti descria ceea ce, tradus aproximativ, însemna Peace Brother. Aşa-i spuneau toţi în barul lui Fu, deşi numai paşnic nu părea. În ultimele câteva săptămâni, Holst ajunsese să-l cunoască bine. Peace Brother deschise uşa în faţa lui Holst. La fel ca Fu Won, şi el se afla pe statul de plată al lui Iben Holst.

— A, bine aţi venit, domnule Holst.

Având forma unui picior de cal, cicatricea lui Fu se întindea de sub nas până la urechea dreaptă. Dinţii îngălbeniţi de prea mult fumat, strângeau o ţigară fără filtru, un accesoriu permanent între buzele sale. Ţigara Camei se sălta în sus şi în jos, făcând să-i cadă în permanenţă scrum în poală.

Camera era mică, plină de fum, întunecată, cu excepţia mesei verzi de pocher, acoperită cu pâslă,

luminată de un bec puternic. Kepella era acolo. Un chinez cu înfăţişare respectabilă, pe care Holst nu-l întâlnise niciodată, şedea lângă Fu. Purta costum, avea fruntea încruntată, concentrat asupra cărţilor pe care le ţinea în mână. Patsy şedea lângă acesta, sorbind băutura ei neagră, controlându-şi peruca din păr de cal pentru a fi sigură că nu a alunecat. Patsy şi Holst se cunoşteau. Un tânăr pe nume Kim ocupa scaunul din stânga lui Fu. Purta o geacă de piele neagră, ca şi Holst. Holst se aşează lângă băiat. Scaunul scârţâi. Fumul se rotea sub lampă.

— Cred că îi cunoaşteţi pe toţi, în afară de domnul Lu şi domnul Kepella, spuse Fu, arătând spre fiecare din ei. Domnul Holst.

Lu înclină din cap, fără să-şi ia ochii de pe cărţile lui. Kepella ridică privirea şi-i întinse mâna.

— Roy Kepella.

— Spuneţi-mi Iben, vă rog. Holst vorbea cu un puternic accent german. Avea ochi turcoaz deschis, un păr scurt, ca de in şi o înfăţişare aspră, impozantă. Sprâncenele mici, ca două linii de penel, indicau cu vârfurile ascuţite în direcţia urechilor sale fără lobi. Buzele erau aproape vineţii. Dinţii erau albi ca porţelanul lustruit. Geaca de piele se potrivea bine pe corpul lui atletic. Numele Kepella îmi sună familiar.

După cum era plănuit, Fu interveni:

— O coincidenţă nefericită, domnule Holst. Vă gândiţi probabil la ştirile recente, agentul FBI care se numeşte Kepella?

Aceasta atrase atenţia omului de afaceri Lu. Se uită pe rând la toţi cei din jurul mesei.

— Nicio legătură, spuse Kepella.

Holst încuviinţă din cap.

— Ce coincidenţă! Niciodată n-am mai auzit acest nume.

— Este destul de comun în această zonă, spuse

Kepella, privindu-l pe Fu în ochi, recunoscător că omul avea totuşi puţin caracter.

Aprecia un om de afaceri care ştia să-şi protejeze clienţii. Fu împărţi cărţile.

7

Sharon Johnson găsi adăpost. Preotul îi oferi o cameră într-o clădire de piatră din spatele bisericii. Un număr de paturi de campanie din pânză fuseseră depozitate în catacombe cu ani în urmă, ca parte a unui plan de apărare civilă. Preotul îi desfăcu un pat, îi aduse aşternutul şi chiar o periuţă de dinţi. Petrecu acolo două zile şi două nopţi, speriată, gândindu-se cum să-şi recapete paşaportul. Ascuns în paşaport, codificat, era un număr de telefon: legătura. Preotul îi aducea preparate de picnic, formate din supe fierbinţi, brânză, pâine, mere, vin roşu. Seara târziu, în cea de-a doua zi, în timpul unei partidé de cărţi, vorbiră. Simţise atingerea morţii şi nici grija pioasă nu putea să atenueze oribila impresie. Frica de pe faţa lui Brian o bântuia cu aceeaşi intensitate cu care mirosul de umezeală stăruia în sălile clădirii de piatră.

Bărbatul înalt, cu buze groase, reveni în prima dimineaţă, căutând-o pe „verişoara” lui. Întrebă un diacon, dar nu află nimic.

A doua zi dimineaţă, cu o eşarfă pe cap, ea se aventură pe străzi. Purta o vestă de un verde măsliniu şi o bluză albă de bumbac, pe care i le dăduse preotul, pretinzând că le-a împrumutat de la o prietenă. De fapt, ea ştia că preotul le cumpărase, pentru că omisese să îndepărteze etichetele care indicau preţul.

Voia îmbrăcămintea ei proprie, dar, mai important, trebuia să aibă paşaportul şi banii. Bagajele şi paşaportul rămăseseră în camera de la hotel. Ştiind că unul, dacă nu chiar mai mulţi oameni, ar fi putut s-o pândească, îşi dădea seama că nu putea să dea buzna, pur şi simplu, înăuntru şi să urce în cameră.

O cafenea de vizavi de hotelul Regensburg părea un loc bun ca să-şi adune gândurile şi să-şi alcătuiască un plan. Chelneriţa, o blondă cu sâni, coapse şi mâini mari îi aduse o ceaşcă de cafea tare pe care Sharon o plăti cu una din cele cinci mărci pe care i le împrumutase preotul. Amestecă două linguriţe pline cu zahăr în cafeaua espresso şi o bău. Cele cinci mese ale cafenelei erau înghesuite una în alta, fiecare nu mai mare decât o tavă mare. Perdelele colorate de la geamuri erau legate la marginile ferestrei, ca nişte fanioane festive. Câţiva clienţi veniră şi plecară; cei mai mulţi veniră şi rămaseră. Într-o oră, toate scaunele fură ocupate, iar nivelul zgomotului crescu considerabil.

Sharon observă, în sfârşit, trei dintre cameristele hotelului, încă în uniformă, mergând pe trotuarul opus. Una dintre ele, o roşcată atrăgătoare, traversă strada pietruită şi se opri lângă cafenea părând să aştepte o maşină. Sharon ieşi şi se apropie de ea. Vorbi în engleză:

— Bună…

— Da? răspunse fata nervos, întorcând brusc capul.

Avea ochi cenuşii adorabili, un piept plat şi încheieturi delicate.

— Nu te supăra, nu eşti cameristă la hotel?

— Hotelul Regensburg, da.

O engleză impecabilă.

— Mă întreb… Sharon ezită. Vreau să-ţi cer un serviciu. De fapt, pot să-ţi plătesc.

— Da?

Curiozitate.

— Sunt un oaspete al hotelului Regensburg… eram oaspete. Camera 321. Am avut o despărţire îngrozitoare de soţul meu, înţelegi… Juca bine teatru, încruntându-se cu durere. O altă femeie. Figura cameristei exprima compasiune. Sharon continuă: Am fugit, înţelegi… Cu toate acestea, mi-am lăsat lucrurile în cameră. Soţul meu a plecat din oraş… Aplecat la Bonn. Cu ea. Se încruntă. Dar

sunt aproape sigură că a pus pe cineva să supravegheze holul. Poate chiar camera, deşi mă îndoiesc.

— Şi aveţi nevoie de lucrurile dumneavoastră?

— Aş dori foarte mult să le am. Ai putea…?

— N-ar trebui. Nu este permis.

— Îţi pot plăti treizeci de dolari SUA sau echivalentul în mărci germane. Va trebui să împachetezi lucrurile. Portofelul este în poşetă. Aruncă o privire spre hotel, revenind apoi la tânăra femeie. Sunt destui bani. Va trebui să mă încred în tine. Te rog să achiţi nota de plată de la hotel. Spune la casă că ai găsit banii de plată în camera mea. Le datorez costul a trei nopţi. Nu este nimic altceva de achitat. Un băiat de serviciu poate să ia bagajele şi să le aducă la uşa din faţă. Voi aştepta într-un taxi. Nu ştiu ce altceva să fac.

— Iată şi maşina mea.

O maşină mică trase lângă trotuar. Avea roţi mici, iar spaţiul din interior era de două persoane. Camerista deschise portiera şi se aplecă înăuntru, vorbind repezit, în germană. Şoferul, o altă tânără, ascultă şi aprobă din cap. Maşina plecă. Camerista se îndreptă şi spuse:

— Voi face asta pentru dumneavoastră.

Aproape o oră mai târziu, în timp ce un cer întunecat, de culoarea zăpezii mutdare, acoperea oraşul, Sharon dădu un telefon. O femeie de la celălalt capăt al firului îi spuse un număr şi închise. Formă acest număr de mai multe ori. Niciun răspuns. Se decise să ia un tren.

Gara, acoperită de o imensă cupolă verde, translucidă, era în cea mai mare parte goală. Sharon se îndreptă cu paşi iuţi spre casa de bilete şi, folosind o carte de credit a Agenţiei, luă un bilet dus pentru Bonn, cu plecarea peste şaptezeci de minute.

Întorcându-se, îi observă pe cei doi. O fixau cu privirea. Niciunul nu-i părea cunoscut, dar, chiar şi aşa, era evident că ea le părea cunoscută. Se întrebă ce să facă;

pregătirea ei se evaporă, fiind înlocuită brusc de panică. Ce intenţionau să facă? Ce puteau să facă?

Să te omoare, răspunse imediat mintea ei. Întocmai ca pe Brian.

Se apropiau încet, ca din întâmplare. Ucigaşi de profesie, gândi ea. Cu poşeta pe umăr şi biletul în mină, ridică cele două valize. Se îndreptă repede spre uşa pe care scria DAMEN. Tocurile ei pocneau pe pardoseala de piatră. Cei doi veneau tăcut în urma ei, micşorând distanţa.

Împinse uşa şi intră într-o încăpere mică, cu chiuvete şi o oglindă pe peretele din dreapta. O uşă interioară o conduse în toaletă. Îşi dădu seama dintr-odată că încăperea era goală. Nu era nici măcar fata de la toaletă, plecată probabil în pauză. Lăsase însă o pereche de pantofi şi un halat. Vor îndrăzni oare? îşi puse jos valizele şi se năpusti spre micul dulap de lemn deasupra căruia atârna halatul. În al doilea sertar găsi un coş de răchită conţinând instrumente de cusut, inclusiv o foarfecă, pe care o înşfăcă grăbită.

Auzi uşa din afară deschizându-se cu zgomot. Se repezi la uşa interioară, alunecă şi căzu în mâini şi genunchi în momentul când o atinse. Uşa se dădu în lături. Văzu o lamă lungă, subţire, ieşind din mâna dreaptă a bărbatului. El se opri, simţind-o în spatele lui. Înainte ca el să se poată întoarce, Sharon ridică foarfeca deasupra capului şi i-o înfipse în spate cu putere. Amândoi ţipară simultan, zidurile acoperite cu faianţă amplificând volumul sunetelor. Stiletul îi căzu din mână. Ea îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l, şi făcu un pas înapoi, muşcându-şi încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, întrebându-se ce să facă.

Bărbatul nu era mort. Nu era nici măcar inconştient, deşi părea să fie în stare de şoc. Căzuse pe spate – pe foarfecă – perforându-şi un plămân, iar acum stătea întins

pe podea, cu braţele şi picioarele bătând aerul ca o broască ţestoasă întoarsă. Încerca să vorbească, dar nu articula niciun sunet.

Sharon se strecură pe lângă el şi apucă cea mai importantă valiză a ei, poşeta atârnându-i încă pe umăr. Auzi din nou scârţâitul uşii exterioare, care se deschidea. Să fie oare…? Găsi stiletul, îl apucă strâns şi fugi în dreapta uşii, aşezându-se pe vine. Uşa se dădu în lături. Piciorul îmbrăcat în pantaloni al unui bărbat. Înfipse cuţitul în coapsa bărbatului. El ţipă, se încovoie de durere şi căzu peste celălalt individ.

Ieşi în fugă pe uşi, depărtându-se de gară. Începuse să plouă.

8

Jay o remarcă, singură la o măsuţă din celălalt capăt al încăperii, cu un pahar înalt cu ceai cu gheaţă în faţa ei. Se odihnea, ţinându-şi bărbia în palmă, uitându-se în gol pe fereastră, cu ochii ei verzi, neprivind nicăieri, nevăzând nimic. Jay credea în capacitatea unor oameni de a da din întâmplare peste ceva dorit şi, cu toate că intrase oarecum din întâmplare, ca să cumpere un comet de îngheţată, nu fii şocat s-o vadă acolo. La început, ea nu-l observă: continua să se uite în gol, cu ochii verzi, imobili, asemeni ochilor unei statui de marmură. Purta pantaloni scurţi de culoare albă, o bluză madras şi papuci de plajă pe picioarele-i mari. Avea unghiile de la picioare vopsite în roşu, nu şi cele de la mâini. Părul îi era prins la spate cu o bentiţă de pânză, ceea ce o făcea să arate ca o jucătoare profesionistă de tenis, încălţată cu pantofi nepotriviţi. Comandă două cornete cu ciocolată şi se apropie de masa ei. Rămase în picioare până când ciocoata începu să-i curgă pe mâini. În cele din urmă, îşi drese glasul, iar ea întoarse privirea către el. Îi întinse un comet.

— Ciocolată, spuse, zâmbind larg.

Ea păru derutată.

— Lecţia este abia peste o oră. Ai spus ora unu.

— Ştiu.

— Nu înţeleg.

— Cicolată. Am spus „ciocolată”. Ţi-am cumpărat un cornet.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea.

— Îmi picură pe mână. Făcu o pauză. Te rog.

Îl luă de la el, evitând cu grijă atingerea mâinilor.

— Mulţumesc, spuse fără vlagă.

— Se poate?

Agăţă cu piciorul un scaun liber din faţa ei. Ea ridică din umeri şi linse marginea cornetului cu ciocolată.

— A, eşti o lingătoare.

Ea îl privi cu curiozitate, cu limba pe jumătate scoasă din gură.

— Unii oameni morfolesc îngheţata, alţii o ling, explică el. Tu eşti o lingătoare.

Ea îşi trase limba înapoi şi muşcă, morfolind.

— Nu-i nimic greşit în a linge.

Îi făcu cu ochiul. Ea zâmbi, acoperindu-şi gura deschisă cu mâna.

— Este bună, recunoscu ea.

El aprobă din cap.

— Mulţimea de arome se prepară chiar aici. Este făcută în casă. Cea mai bună din oraş. Ea încuviinţă şi începu să lingă din nou. Ţi-a plăcut?

— Da. Mi-a plăcut, mai ales să stau la cârmă. Este un vas bun, nu-i aşa?

— Da şi nu, răspunse el sincer. Nu este un vas de curse, Marlene. Nu vom avea nicio şansă la regată. Nu cu The Lady Fine. Este prea lată şi prea adânc cufundată în apă. Ne vom distra, dar nu vom câştiga.

— Cine poate şti? Poate că The Lady Fine va fi cea norocoasă.

Evita cu bună ştiinţă să spună „noi”, iar Jay nu pierdu

din vedere acest lucru. Nimeni nu-i ceruse să concureze pe vas alături de ea. Doar şeful de şantier pomenise asta, dar cine putea să-l creadă?

Ea lingea, el morfolea. Cometele de îngheţată se micşorau. Ea nu mai spuse nimic, iar el începu să se simtă în plus.

— Te deranjez?

Era evideqj că întrebarea îi întrerupsese şirul gândurilor. Avea urme de ciocolată la ambele colţuri ale buzelor, făcând ca cei douăzeci şi ceva de ani să pară mai curând doisprezece, îşi linse urmele de ciocolată.

— Nu, îi spuse. Doar că mi-e dor de casă.

— Germania?

Încuviinţă din cap. Când muşcă din cornetul de zahăr, acesta se sfărâmă, câteva firimituri căzură pe masă, împreună cu o picătură de ciocolată.

Jay se simţi caraghios; era evident că ea nu avea chef de vorbă.

— Ei bine, zise, ridicându-se din scaun, ne vedem mai târziu.

— Pleci?

— Te-am deranjat. A fost fără intenţie.

— Rămâi. Îl privi drept în ochi. Te rog.

Bum, bum, bum. Se aşează la loc. Amândoi începură să vorbească în acelaşi timp. Rezultatul fu o babilonie. Jay se opri şi zâmbi. Marlene ronţăi din cornetul ei.

— Dă-i drumul, zise el.

— Voiam să-ţi spun că e foarte drăguţ din partea ta că mi-ai cumpărat această îngheţată. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Cum crezi că putem s-o facem pe The Lady Fine mai rapida? Există vreo cale sau nu este posibil?

Jay se gândi un minut.

— Totul este posibil… Ea râse înainte ca el să poată continua. De ce rizi? întrebă el.

— Iartă-mă. A fost nostim… „totul este posibil”. Asta sună tipic american, cred. Da, tipic american. Gândim diferit, tu şi eu.

Lui Jay nu-i plăcu ideea. Voia să gândească la fel.

— Tu nu crezi?

— Că totul este posibil?

— Da.

— Nu. Nu cred. Este o aiureală. Unele lucruri sunt posibile, da. Totul? Desigur că nu. Unele lucruri sunt, pur şi simplu, aşa cum sunt. Nu pot fi schimbate. Eu sunt om de ştiinţă. Oamenii de ştiinţă ştiu că există limite. Tu eşti marinar. Zâmbi. Marinarii cred că paradisul este chiar deasupra orizontului.

— Oamenii de ştiinţă credeau cândva că pământul e plat.

— Eu nu apăr ştiinţa.

— Marinarii le-au dovedit că greşeau. O lăsă să se gândească la aceasta în timp ce-şi termina cornetul. Ce fel de om de ştiinţă? întrebă după un moment, nu fără o nuanţă de umor în voce.

— Inginer electronist, răspunse ea pe un ton oficial.

— Calculatoare?

— Nu chiar calculatoare, dar le înţeleg. De ce?

— Atunci ce? Ce fel de electronică?

Ea observă un steag american fâlftind pe unul din vasele ancorate.

— Munca mea este plictisitoare. Aş prefera să nu discut despre ea. Schimbând subiectul, întrebă: Astăzi vom folosi spinakerul?

El aruncă o privire steagului, remarcând direcţia vântului.

— Am putea, la întoarcere, dacă vântul o va ţine tot aşa. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea îi studie faţa. O tăcere lungă, intrigantă se scurse în timp ce se priviră în ochi. În cele din urmă, Marlene

spuse:

— Mă simt ca şi cum mi-ai citi gândurile.

— Nu, zise el, încă fixând-o cu privirea, şi făcu o pauză înainte să adauge: Aş vrea să o pot face.

— Într-adevăr?

— Da. Ochii i se înceţoşau, începeau să ardă, dar el nu se clintea, nici nu se „uita în altă parte. Tu ascunzi ceva.

Ea se făcu albă ca varul.

— De ce spui asta?

— Ştiu când o persoană ascunde ceva.

— Atunci, tu chiar citeşti gândurile. Privi din nou afară, la» teag, întrerupând contactul lor vizual, şi împinse restul cornetului de zahăr în gură. Eşti muzician, spuse după un moment.

— Da, dar munca mea este plictisitoare. Aş prefera să nu discut despre ea.

Ea zâmbi larg.

— Credeam că muzicienilor le place întotdeauna să vorbească despre ei.

— Chiar aşa?

— Muzicienilor, pictorilor, poeţilor, oamenilor de artă le place să vorbească despre ei.

— Muzicienii au două personalităţi. Există omul de scenă şi Joe, omul obişnuit.

— Pe el îl văd eu acum, pe Joe omul obişnuit?

— Nu, admise el. Acesta este Jay Becker, care vrea să impresioneze o femeie frumoasă. Roşi; nu-i venea să creadă că spusese asta. Era nebun? Ea părea năucită. De unde s-a auzit asta? întrebă, încercând să dea înapoi.

— Iar aceasta este Marlene, căreia îi este frică de un bărbat chipeş.

Bum, bum, bum. Spusese ea într-adevăr asta? El se simţi ca şi cum s-ar fi topit de la picioare în sus. Ea căută în poşetă bani pentru ceaiul cu gheaţă. El nu ştiu dacă

trebuia să se ofere să plătească sau nu. De fapt, nu putea să gândească ce să spună şi nu era sigur că i-ar fi ieşit ceva pe gură dacă ar fi încercat. Ea puse doi dolari pe masă şi se ridică. Faţa îi era roşie. Spune ceva, tontule! Nu putea să gândească.

— Este timpul să plec, spuse ea, aproape în şoaptă, stânjenită.

Gândeşte-te la ceva! Dar nu putea. O urmări cum se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă! reuşi el în sfârşit. Cuplul de la masa alăturată ridică privirea spre el. Se repezi după Marlene, care ajunsese la uşă. O ţinu deschisă pentru ea. Într-o zi îmi vei spune, zise el sec.

Cu gândurile duse, Marlene înclină trist din cap. Glasul ei abia se auzea.

— Ştiu.

Doar atât spuse. Părea gata să izbucnească în lacrimi. Se întoarse şi plecă.

O urmări cu privirea. Când ajunse la o oarecare distantă de el, privi înapoi, peste umăr, evident, fără să se aştepte ca el să mai fie acolo. Când îl văzu privind-o, întoarse iute capul şi-i făcu semn cu mâna. El îi răspunse. Ea însă nu mai văzu.

9

A

În ultimele două seri avuseseră loc căderi de tensiune. Cele mai recente ştiri dădeau vina pe aparatele de aer condiţionat – o scuză neconvingătoare într-un loc ca Seattle, unde nimeni nu avea aparate de aer condiţionat. În ambele nopţi, Kepella fusese la localul lui Fu, pierzând mai mulţi bani. În ambele nopţi jocul continuase în timpul întreruperii curentului. În această a treia noapte, când lumina se micşoră şi apoi se stinse, Kepella trânti cărţile pe masa de pâslă uzată şi spuse:

— Eu renunţ. Ochii mei nu mai suportă încă o noapte

cu lumini improvizate şi luminări.

Se duse la bar şi îşi comandă băutura obişnuită.

Înălţimea ei nu era cu mult peste cinci picioare. Purta o bluză din mătase artificială, roşie ca focul, cu nasturi chinezeşti şi pantaloni negri, care-i erau atât de strâmţi, încât cusătura dispărea între picioare. Stătea aplecată peste tonomatul situat într-un colţ întunecos. Îl lovi cu furie. Kepella voia să meargă sus şi să… Ea se întoarse şi îl privi drept în ochi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Cea mai drăguţă figură de chinezoaică pe care o văzuse vreodată. Nicio zi peste douăzeci şi cinci de ani, cu pupile negre, de mărimea bobului de mazăre. Surâse şi chicoti ca o liceană.

— Mi-a mâncat sfertul de dolar, se plânse ea. Veni drept spre el, mişcându-se ca o leoaică la trap, cu bluza lucioasă săltând pe sânii mici, obraznici şi pe sfârcurile tari. Ai şliţul desfăcut, îi spuse în treacăt şi chicoti.

Se duse până la un scaun înalt de bar, lăsând alte patru libere între ei.

Kepella îşi controlă şliţul. Era o glumă. O urmări cum îşi trece piciorul peste scaun, aşezându-se mai bine. Îşi mişcă şoldurile, aranjându-se pe scaun, făcându-l pe Kepella să rămână aproape cu gura căscată. Atunci îşi dădu seama că ea nu încerca să fie sexy. Pur şi simplu, nu putea să fie altfel.

— Asta a fost o poantă ieftină, îi zise. Ea nu păru să-l audă. El ridică tonul. Am spus că asta a fost o poantă ieftină.

— Te zgâieşti la mine, îi spuse. Tonomatul are o oglindă.

Kepella se uită la tonomat, apoi la Georgie, care ridică din umeri şi zâmbi:

— Se pare că v-a prins, domnu’ Roy.

10

The Streak era un nume meritat. Era o bicicletă de curse Olmo, cu finisaj de crom: strălucea în soare cu

aceeaşi intensitate ca o bară de protecţie de la un Caddillac din ’59. Era alcătuită din scheletul de fier de la Campagnolo şi avea ghidon Cenneli. Jay stătea nervos lângă ea.

— Aşadar, ce crezi?

Pelticeala lui Jocko îl făcea să vorbească precum motanul Sylvester.

— Cred că în câteva minute începe cursa.

— Mă refer la şansele tale, picioare de vrabie.

Jay îşi privi picioarele. Erau bronzate, musculoase şi păroase. Erau orice altceva, numai picioare de vrabie nu.

— Şansele mele ar fi fost mai mari dacă nu apărea Rossi.

— Cui îi pasă de Rossi? Acum trebuie să te gândeşti la drum.

— E cel mai bun din stat. Concurent olimpic la Los Angeles în ’84.

— Fleacuri. Eşti pe gazon propriu. Eşti pe bicicleta italiană cea mai lucioasă. Dacă cineva ajunge în spatele tău, va fi orbit.

— A crescut aici. Este pe o Masi.

— Dacă s-ar opri ploaia, m-aş simţi şi eu mai bine. O cursă de biciclete nu merită o încheietură fracturată sau altceva.

— Asta face parte din întrecere.

— Eşti un maimuţoi îngâmfat.

Fură întrerupţi de vocea care ţipa în portavoce:

— Două minute până la startul cursei. Să rămână numai concurenţii, vă rog. Două minute.

Jocko îl bătu cu palma peste numărul de pe spate.

— Ţine minte cele două schimbări de viteză despre care mi-ai vorbit.

Jay îşi fixă cureluşa de la cască sub bărbie şi îşi mişcă maxilarul, înclinând din cap în acelaşi timp. Începu să dea din pedale, pe loc, mărind treptat ritmul.

— Tâmpită poziţie, bombăni el.

Jocko încuviinţă.

— Ce norocos e irlandezul. Va trebui să sprintezi mai devreme.

— Pe primul deal, răspunse Jay, pufăind ca un motor cu aburi.

— Baftă, spuse Jocko şi se strecură spre trotuar, printre bicicletele înghesuite.

— Un minut, anunţă starterül cu un pistol de start în mână, din vârful unei scări înalte cât o prăjină.

Jay aruncă o privire spre trotuar, sperând să vadă un semn liniştitor de la Jocko, dar nu-l văzu. Nu o văzu decât pe ea. Se simţi ca într-una din acele reclame banale pentru şampon, în care bărbatul viril vede doar o faţă într-o mare de câteva sute. Şi ce faţă! Zâmbea pentru că ştia că el o vedea. Nu-i făcea semn cu mâna, nu înclina din cap, nu-i trimitea bezele. Doar surâdea.

— Treizeci de secunde, ţipă starterül.

O zarvă ciudată, ca sunetul greierilor vara. O sută şaisprezece oameni îşi încălecară bicicletele de curse. Jay îşi băgă piciorul în bucla metalică a pedalei. Uneori se lega în pedale, dar nu şi astăzi. Ploaia şi strada plină de amatori îl determinară să n-o facă. Rossi probabil că era legat. Ca şi câţiva dintre ceilalţi.

— Cincisprezece secunde…

Nu-şi amintea să-i fi spus despre cursă. Când îi spusese? Era surprinzător s-o vadă stând acolo. Surprinzător de frumos. O prăpastie era trecută: asta îi făcea prieteni, nu doar cunoştinţe profesionale. Era clar că ea făcuse un efort ca să fie aici.

— Zece, nouă, opt… anunţă vocea.

Tensiunea crescu. Muşchii se încordară. Jay putea să vadă spatele căştii lui Rossi: italianul era pe pedale, perfect echilibrat, doar frâna de mână ţinându-l înapoia liniei de pornire. Era gata să dea drumul la frână şi să

apese în jos pedala. Rossi voia să învingă.

— Şapte, şase…

Jay mai concurase împotriva lui Rossi o singură dată şi avusese o pană cu un sfert de milă înainte de sosire. Rossi câştigase atunci. Până să se producă pana, Jay depăşise deja douăsprezece biciclete şi era la trei de Rossi. Ar fi putut să-l învingă.

— Cinci, patru…

Ceva îi distrase atenţia lui Jay. Aruncă o privire scurtă în stânga lui, spre Jocko. Linda stătea lângă Jocko. Linda! Linda fixa cu atenţie figura la care se uitase şi Jay. Figura lui Marlene.

— Rahat, spuse Jay.

— Trei, doi…

Poc!

Rossi ţâşni în frunte. Din cauza poziţiei sale, Jay trebui să aştepte ca bicicletele din faţa lui să se pună în mişcare.

Cineva căzu în dreapta sa şi două sau trei biciclete se ciocniră de concurentul căzut. Nu acordă atenţie faptului – primul său antrenor îl învăţase asta – se pregăti doar pentru valul rapid de biciclişti care evitau ambuscada.

Rossi luă prima turnantă confortabil. Avea deja o lungime avans. Jay depăşi prin stânga două biciclete, ajungând în faţa unui tip cârlionţat. Auzi dintre clădiri ecoul cunoscutului strigăt de război al lui Jocko – aprobarea antrenorului său.

Încă două biciclete se pierdură la turnantă, roţile lor subţiri alunecând pe pavajul umed. Rezultă o ciocnire zgomotoasă. Jay socoti că cel puţin alte şase biciclete căzuseră. Schimbă viteza şi depăşi încă un tip. Rossi era cu opt biciclete în faţă. Concurenţii începură să se înşire. Jay se aventură şi trecu pe o viteză mică. Se aplecă pe bicicletă şi depăşi încă doi concurenţi. Nu era o poziţie bună pe drum sau în strategia cursei ca să mai facă o

mişcare. Jay îi prinse pe cei doi pe neaşteptate. Băgă The Streak în viteza a cincea. Rossi era încă în frunte, cu şase biciclete în faţa lui Jay.

Fusese ideea lui Jocko să monteze apărători din fibră de sticlă la ambele roţi. Erau micuţe, produse în Spania şi probabil că adăugau trei sute de grame la greutatea totală a bicicletei. Niciunul dintre concurenţii din faţa lui Jay nu-şi pusese apărători, dar lui Jay îi plăcuse raţionamentul lui Jocko: apa stropită din faţa şi din spatele tău şi absorbită de îmbrăcămintea ta cântărea mai mult decât apărătorile de un pfund, care împiedicau nouăzeci la sută din apă să te stropească. Era genul de bun simţ practic al descurcăreţului, tipic pentru Jocko. Nu ştia absolut nimic despre cursele de biciclete, dar logica lui era impecabilă. Jay ducea o greutate mai mică. Privi în faţă. Toţi bicicliştii lăsaseră dâre în spatele lor. Tricourile li se udaseră de la apa împroşcată de roţi. Jay privi scurt în oglinda retrovizoare montată la casca sa: toată lumea se purta frumos. Niciuna dintre primele douăzeci de biciclete nu făcea vreo mişcare. Concurenţii se aşezau în linie.

Era distractiv să ai străzile oraşului închise pentru tine, sticleţi care să păzească toate intersecţiile. Într-o dubă TV, parcată la colţul următor, se afla o echipă de televiziune care încerca să înregistreze cursa pentru ştirile de la ora şase. Trecând pe lângă ei, Jay zâmbi.

I Rossi schimbă viteza şi ţâşni din pluton – o mişcare vicleană, luând în considerare dealul care urma. Strategia zădărnici planurile lui Jay – aici intenţionase el să forţeze pentru prima oară, dar mişcarea lui Rossi îi derută pe toţi, iar Jay trebui să se aplece şi să pedaleze doar ca să se menţină al şaptelea. Simţi furnicături în păr: începea să transpire.

Antrenamentul lui Jay ca marinar îi atrase atenţia asupra rafalei: văzu ondulaţiile unei băltoace din susul drumului. Vântul sufla prin intersecţie, ducând şi ploaia cu

el. Jay urmări cum îl lovi pe Rossi şi îl făcu s-o ia la stânga. Trebuia să fie puternică pentru a incomoda un biciclist cu abilitatea lui Rossi.

Domnul Numărul Doi desigur că nu ştia să navigheze, căci nu o văzuse. Când vântul îl atinse, îi suflă bicicleta de sub el. Ţipă şi căzu, cu un picior agăţat în pedală. Fuse târât sub bicicletă şi alunecă într-o maşină de poliţie cu destulă forţă ca să provoace o adevărată zarvă. Jay nu mai văzu restul. Se ghemui peste ghidon şi-şi îndreptă roata din faţă spre dreapta, pregătindu-se să înfrunte rafala. Când îl lovi, pedală mai tare şi ţinu strâns ghidonul. Se clătină, dar nu pierdu niciun deget în favoarea vântului. Se apropie repede de locul liber lăsat de concurentul căzut. Rossi era cu cinci biciclete în faţă.

Acum urma lovitura lui. O plănuise şi, o dată ce Jay Becker plănuia ceva, mergea până la capăt. Nu exista cale de întoarcere. Nimic nu îl ambiţiona mai mult decât competiţia.

* 1 inci = 2, 54 cm (n.trad.).

Nu era doar cursa, era Rossi, iar Rossi îl bătuse o dată. Jay aprecia neprevăzutul. Această apreciere venea în parte de la stabilirea ordinii cântecelor la concertele formaţiei. Dacă mulţimea părea să dorească un cântec lent, îi dădeai mai întâi unul ritmat, apoi dansul lent. Dacă voiai să stârneşti o mulţime tăcută, nu săreai direct într-un rock, nu, îi puneai o melodie chiar foarte lentă – concordând cu starea ei – ca după aceea, cu fiecare cântec, unul după altul, s-o aduci la frenezie. Raţionă că aceeaşi teorie ar putea să funcţioneze împotriva unei persoane ca Rossi: dacă nimeni nu depăşeşte niciodată pe deal, atunci fă-o tu. De ce nu?

Cea mai comună strategie de cursă este să treci pe o viteză mai mică la poalele dealului şi să pedalezi ca naiba ca să-ţi menţii poziţia. Jay schimbă viteza cu douăzeci de iarzi mai devreme decât concurentul din faţa sa. Teoria sa

era simplă: găseşte momentul potrivit ca să ataci baza dealului cu maximum de viteză. Pentru a menţine ritmul, trebuia să pedaleze mai tare decât omul din faţa sa şi, în acest efort, angrenajele lui The Streak se văitară. Concurentul din faţa sa auzi schimbarea vitezei. Jay simţi cum omul se uită în oglinda retrovizoare, dar, înainte ca numărul patru să-şi fi dat seama, Jay o lua prin stânga lui, ridicându-se de pe şa şi pedalând nebuneşte. Numărul trei rămase şi el în urmă. Jay pedala tare. Nu era vorba atât de faptul că ceilalţi nu-şi puteau apăra poziţiile, cât de tactica lui Jay. Poziţiile lor fuseseră atacate şi câştigate înainte ca ei s-o ştie.

Jay nu mai avu putere să se ocupe şi de concurentul numărul doi. Se linişti şi îşi recâştigă forţa, pregătit să lupte cu oamenii din spatele lui pentru poziţiile pe care le pierduseră. Să cheltuiască energie pentru numărul doi ar fi fost un exerciţiu de prisos. Ar fi putut câştiga poziţia, dar pentru cât timp? Cu picioarele epuizate, ar fi fost o ţintă uşoară pentru cei doi furioşi din spatele lui. Îl văzu pe Rossi ajungând pe creasta dealului. Jay se lăsă în jos, lovit din dreapta de o rafală puternică. Rossi schimbă viteza şi ţâşni. Numărul doi făcu la fel. Jay îl văzu pe domnul fost Numărul Trei lansând un atac în stânga lui. Cei doi erau, secundă de secundă, roată lângă roată. Întrebarea era doar cine va ajunge primul la schimbătorul de viteze. Jay nu ezită. În fracţiunea de secundă dinainte ca mecanismul vitezei să funcţioneze la adversarul său, avansă cu o jumătate de roată faţă de cealaltă bicicletă, apoi întinse mâna după schimbător. Jay se năpusti în faţă şi se înclină puternic într-o curbă strânsă, la stânga. Insul calculase greşit „lovitura” lui Jay, iar când acesta coti, fu obligat să încetinească. Jay recuceri locul al treilea, schimbă viteza şi se angajă într-o serie de curbe prea strânse pentru ca vreunul din următori să emită vreo pretenţie legitimă la poziţia sa. Avea încă doi oameni în faţa lui. Iar unul din ei

era Rossi.

Se lupta cu biciclistul din spatele lui Rossi. Tipul era bun. Fiecare încercare de depăşire era întâmpinată de o hotărâre pe măsură. Curbă după curbă, goneau de-a lungul străzilor ude, transpirând, gâfâind, schimbând viteze. Vitezele şi lanţurile scrâşniră; cauciucul subţire ţipă în apă. Ghidon lângă ghidon, roată lângă roată, se luptau din răsputeri. Iar apoi, în sfârşit, omul păru terminat.

Jay estima că se luptaseră pentru poziţie aproape cincisprezece minute. Amândoi erau obosiţi. Rossi pedala fără efort înaintea lor. Jay rezistase tentaţiei de a privi la adversarul său, găsind ciudat cum, cu cât încerca să nu se uite, cu atât mai mult dorea s-o facă. Dar nu se uită. În aceste bătălii strânse pentru poziţie, chiar şi cea mai uşoară întoarcere a capului putea să te coste cursa.

Cu coada ochiului, Jay văzu sclipirea albă produsă de mişcarea căştii celuilalt. În acea fracţiune de secundă, Jay îi tăie calea. Era mai degrabă un vicleşug. Ştia cum este să vezi acea smucitură a braţelor. Concurentul reacţionă ca toţi bicicliştii. Îşi smuci şi el roata, dar mai tare decât Jay. Roata lui Jay trecu în faţa celei a adversarului său. Pentru a evita ciocnirea, omul trebui să se oprească din pedalat. Jay se ridică pe pedale, iar bicicleta lui ţâşni înainte. Apa împroşcată de roata lui Rossi îl lovi. Rossi, care probabil că urmărise întrecerea lor în oglindă. Rossi, care părea să fi ieşit la o plimbare de duminică şi nu să conducă un pluton de biciclişti entuziaşti în cea mai mare cursă a verii. Dumnezeule, ce mult dorea să-l învingă pe Rossi.

Trecură de ultima cotitură şi se îndreptau spre linia de sosire, cu mulţimea de pe margine mult mai numeroasă decât se aşteptase Jay. Un vuiet izbucni. Câţiva copii strigau încurajări. Alţii aplaudau.

Aplauze. Oamenii rar îşi dădeau seama ce însemnau aplauzele pentru un muzician. Adevărul în cazul lui era că la cincizeci până la şaizeci de dolari pe noapte, până când

un muzician ajungea la un concert, instala tot echipamentul, acorda instrumentele, se schimba în ţinută de spectacol şi lua cina, câştiga aproape cincisprezece dolari din plata sa, iar acei cincisprezece puteau acoperi şi acea oră şi jumătate de strâns echipamentul şi de încărcat înapoi în dubă, la sfârşitul nopţii. Aceasta însemna că muzicienii cântau pe gratis. Oamenii nu înţelegeau acest lucru. Adevărata „plată" era entuziasmul mulţimii, aplauzele. Era singurul combustibil pentru focul interpretului.

Uralele sporiră, ca şi energia lui Jay. Bicicleta lui zumzăia la unison cu cea a lui Rossi. Vitezele scrâşneau. Mulţimea urla mai tare.

Brusc, Rossi schimbă viteza.

Jay se aplecă spre schimbătorul său prea târziu. Rossi câştigă cursa.

Jay trecu linia de sosire. Bărbatul cu fanion îşi ţinea degetele în formă de V, indicând locul secund. Jay aruncă o privire în stânga, spre Marlene, şi o văzu făcându-i cu mâna. Merse în continuare şi ajunse lângă Rossi.

— Frumoasă cursă, ţipă el în vacarmul produs de un avion cu reacţie de deasupra lor.

Rossi aprobă din cap. Aflaţi încă în mişcare, cei doi îşi atinseră mâinile. O aclamaţie palidă se înălţă din mulţime.

La două cvartale distanţă, Jay urma drumul spre punctul de start. Jocko îl întâmpină cu acelaşi zâmbet de circumstanţă, care devenise semnul lui distinctiv. Nu-şi spuseră nimic. The Streak fu adăpostită în duba lui Jocko, după care Jay întrebă:

— Unde este ea?

— Linda?

— Nu, Marlene.

— Cine?

— Femeia de la Shilshole.

— Era aici?

— Oh, la naiba.

Jay se grăbi spre locul unde o observase. Câţiva copii se apropiară, oprindu-l, cerându-i autografe. Se ridică pe vârfuri. El şi Marlene se văzură. Ochii ei erau mai verzi şi mai strălucitori ca niciodată. Apoi ea dispăru. Mai apucă să-i vadă din spate părul blond dispărând după colţ. Pierdută.

Jocko îl ajunse din urmă.

— Frumoasă cursă, sâsâi el. Ştiam că ai să ajungi după fraierul ăsta.

Jay se întoarse şi spuse:

— Ar fi trebuit să-l înving.

— Este unul dintre cei mai buni din ţară. Ia ce ţi se oferă, prostule.

Faţa lui Jay se încordă, sudoarea curgându-i de pe bărbie, umerii încă încovoiaţi de la cursă.

— Tu accepţi ceea ce ţi se oferă. Rocks. Tu iei ceea ce ţi se cuvine. Jocko îi dădu un prosop şi Jay se tamponă pe faţă. Asta-i diferenţa, mai spuse el.

— Arăţi minunat.

Se întrebă ce-l făcea să spună asemenea lucruri. Poate o dorinţă ascunsă de a da greş. Este prea mult pentru tine, băiete, asta e problema? Ai de gând s-o sperii cu clişee şi zâmbete de băieţei?

— Mulţumesc, răspunse ea sincer.

Purta un bikini la modă: câteva şnururi care fixau trei petice de lycra bleu, bine plasate. Sânii erau destul de mici pentru a avea nevoie de un pic de susţinere. Costumul îi venea ca turnat. O femeie cu un bust mai mare n-ar fi arătat bine. Marlene arăta provocator.

Îi întinse o mână şi îl trase la bord cu siguranţă, zâmbind larg. Când ajunse la bord, îl sărută pe obraz.

— Asta pentru ce e?

Zâmbea ca un şcolar, întrebându-se din nou de ce

spunea astfel de lucruri, de ce făcea mutra asta stupidă. Trecu pe lângă ea, încercând să n-o lase să răspundă.

Ea ridică din umeri. El nu observă.

— Pentru că ai sosit al doilea.

— Aproape că m-am săturat de asta, mormăi el. Se întoarse spre ea şi adăugă repede: Dă drumul la frânghia de la proră de îndată ce pornesc motorul.

Ea se supuse şi pomi înainte. Jay se duse la pupă, pomi motorul Diesel şi dezlegă frânghia.

The Lady Fine pluti încet pe lângă dig, cu Marlene la proră, urmărindu-l cu privirea pe Jay, care se uita lung spre mare.

Cerul era azuriu la est şi presărat cu nori pufoşi, gri, la vest. Un vânt de cincisprezece noduri sufla dinspre vest, ridicând, din când în când, valuri cu creasta înspumată pe suprafaţa strâmtorii Puget. Razele soarelui de vară cădeau pe ele. Costumul ei de baie, toată fiinţa ei erau provocatoare. Jay nu-şi putea lua ochii de la ea. De fiecare dată când se mişca, ţesătura albastră, subţire, se ondula aţâţător. Se apleca încoace, se înclina încolo, trăgea o bretea sau întindea mâna să-şi aranjeze la spate micul bikini. Jay se simţea astfel poate pentru că ea venise să vadă cursa. Poate că era sărutul de pe obraz când urcase la bord. Poate că era pielea ei netedă, catifelată sau costumul ei mic. Europencele sunt diferite, gândi el. Sofisticate, puternice şi mature. Linda nu se afla nici la degetul cel mic al ei.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— De ce întrebi?

— Velele…

Jay privi în sus: ambele vele veneau în vânt. Nici măcar nu-şi amintea să le fi ridicat. Le coborî un pic; velele reveniră la viaţă pocnind.

— Cât timp vei sta în Seattle?

— De ce?

— Sunt curios.

Ea zâmbi. Jay simţi cum roşeşte.

— Nu ştiu, spuse ea. Într-o anumită lumină părul ei strălucea roşu. Voi începe să lucrez în curând. Să sperăm că tu şi cu mine vom participa la regată…

— Ziua Muncii…

— Da. Făcu o pauză. Presupun că puţin după aceea voi pleca. Fruntea îţi este încruntată.

Marlene îi vorbise despre şeful ei, un anume Iben Holst, care conducea în străinătate un lanţ de magazine de articole sportive. Lăsase la o parte majoritatea detaliilor.

— Aranjează vela genoveză de la proră, îi spuse el. Încă puţin. Bine. Observi diferenţa?

Ea studie vela genoveză; Jay o studie pe ea.

— Da. Pot chiar s-o simt.

Vasul carenase perceptibil.

Şi eu pot să te simt, se gândea Jay. Aş vrea să-ţi spun că sunt îndrăgostit, dar mi-e frică de tine.

— E perfect, spuse. Acum apucă de cârmă. Îndreaptă vasul în sensul vântului şi aranjează vela mare. Eu mă voi ocupa de vela genoveză.

Îşi schimbară locurile. Jay îi atinse uşor spatele cu mâna, în trecere. Ea nu păru să observe. Un moment mai târziu, The Lady Fine carenă încă mai mult în apă. Ea strigă de bucurie, iar pieptul i se umplu de aer. Capătul stâlpului de susţinere a punţii atinse apa. Spuma mării biciui fibra de sticlă albă.

— Las-o în jos puţin… Da, perfect, spuse el.

Ea chiui entuziasmată; vântul îi flutura părul.

— Dă drumul cârmei, comandă el.

Ea se supuse. The Lady Fine se îndreptă imediat împotriva vântului. Velele fâlfâiau zgomotos. Şcotele pocneau frenetic, lovindu-se de tangon şi catarg. El făcu doi paşi spre ea, ridicând tonul pentru a fi auzit.

— Marlene, strigă.

Ea privi în sus, spre el. Ochii verzi. Micul costum de baie. Pieptul ei unduia în sus şi în jos, în sus şi în jos.

Voia s-o sărute. Voia să-şi înlănţuie braţele în jurul ei şi s-o tragă aproape. Voia să-i simtă inima cum bate lângă a lui. Voia să-i miroasă părul şi să-i simtă obrazul lipit de al său. Îi cuprinse faţa cu mâinile. Velele continuau să fâlfâie. Vasul părea că se destramă. Se priviră în ochi, cu inimile bătând, respiraţia uşoară şi neregulată.

Lui i se păru o eternitate. Nu fu nevoie s-o sărute – nu că n-ar fi îndrăznit. O energie caldă şi vibrantă trecu prin ei, prin mâinile lui, prin obrajii ei moi. Făceau dragoste, dăruindu-se unul altuia, cu privirile fixe, în timp ce barca tremura în vânt. O ţinuse un minut, o oră, o viaţă întreagă?

— Nu contează, spuse el.

Ea suspină.

El îşi cobori mâinile; observă că tremurau.

La fel şi ale ei.

Jay plecase de o oră. Funcţionarea motoarelor pe drumul spre Shilshole încălzise destulă apă pentru un duş rapid. Ea se gândea încă la el, când ceasul de pe vas bătu de şapte ori. Purta pantaloni de bumbac albi, sandale albe şi o bluză roz. Un lănţişor subţire de aur îi înconjura gâtul. Cu picioarele aşezate pe o bancă-sofa din mijlocul navei, Marlene urmărea ştirile de la un Sony mic, cu un rom surnise în mină. Lângă ea se afla o carte broşată.

Nu se uita niciodată la ştirile principale, deschidea televizorul numai ca să prindă prognoza meteo. Pentru acea noapte existau şanse de ploaie. Ce mai era nou? Sorbi din rom. Când opri televizorul, Holst urcă la bord. Întotdeauna în acelaşi moment al serii.

Coborând scara de tambuchi, se aplecă pentru a-şi feri capul şi spuse:

— Eu sunt.

— Cine altcineva?

— Ar fi putut fi prietenul tău, marinarul.

— Nu-l amesteca în treaba asta!

— Nu fi tăioasă cu mine, Marlene. Holst îşi descheie fermoarul de la geaca de piele neagră. Ochii lui turcoaz, întotdeauna ciudat de distanţi, o fixau. Diabolic. Să nu uităm cine este de serviciu.

— Nu încerca să spui că mi-am dorit serviciul acesta.

— Eşti aici. Eşti o fată destul de deşteaptă ca să cooperezi. Ar fi fost o prostie din partea ta să faci altfel.

Marlene nu suporta să i se spună fată – îşi imagina cosiţe şi ciorapi trei sferturi. Ea era femeie.

— Dar nu-l mai implica pe Jay. Lasă-l în pace.

— Te place. Nu va bănui nimic.

Holst îşi prepară o băutură. Ea îl ura. Îi dispreţuia aroganţa, stăpânirea de sine, încrederea de sine. Se folosea de oameni. Există cineva mai josnic decât cel care se foloseşte de ceilalţi?

— Te foloseşti de oameni. L-ai folosit pe tata ca să mă ai pe mine, acum mă foloseşti pe mine pentru a obţine informaţii. Unde se opreşte asta?

— Nu se opreşte. Îşi amestecă cocteilul. De ce s-ar opri?

— Şi acest om Kepella. Te foloseşti şi de el.

— Bineînţeles.

— Şi niciuna dintre aceste fapte nu te deranjează?

— Ascultă-mă. Vorbeşti ca şi cum eu aş avea un mecanism de telecomandă pentru toţi cei cu care lucrez. Nu-i aşa. Am putere asupra lor, da. Dar este doar puterea pe care ei îmi permit de bunăvoie să o am. Tatăl tău a contribuit ilegal – asta a fost greşeala lui. Din cauza asta, tu ai acceptat să ne ajuţi aici. A fost alegerea ta. Acest Kepella este complet zăpăcit. Joacă prea mult. Asta este problema lui. Eu, pur şi simplu, profit de ceea ce deja există. Tu mă faci să par chiar diavolul.

— Pentru mine chiar eşti, murmură ea.

— Ce-ai spus? întrebă el supărat, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Nimic.

Holst îi împinse picioarele jos de pe pernă şi se aşează. Marlene se îndreptănu-i plăcea să stea atât de aproape de el. Îşi puse mâinile pe coapsa ei, atingându-i o ureche cu cealaltă mână.

Ea se foi şi-i împinse mâna în lături.

— Ţine-ţi mâinile acasă.

El puse jos băutura şi îngenunche în faţa ei.

— Tu încă nu înţelegi, nu-i aşa, Marlene?

O privi în ochi, apoi întinse mâna şi îi atinse pieptul.

Ea îi lovi mâna, îndepărtându-i-o.

— Eşti dezgustător! Du-te de aici!

El clătină din cap. Îl lovise. Faţa i se îmbujoră. Se simţi tentat s-o bată, chiar atunci, pe loc. O bătaie zdravănă. Îi plăcea să bată fete. Nicio fată nu-l pălmuise vreodată pe Iben Holst.

— Marlene, nu mă vei mai lovi niciodată. Niciodată! Şi voi face tot ce-mi place. E clar? Ea privi în altă parte. Reputaţia tatălui tău, viitorul lui se află în mâinile tale. Ar fi o prostie să nu cooperezi cu noi. Toţi ştim cât de mult îţi iubeşti tatăl. Îi atinse din nou pieptul. Ea se strecură, încercând să scape. O prinse de păr şi i-l răsuci, supunând-o. Încercă să-i sărute buzele nemişcate, acoperindu-i faţa cu salivă. Rânji lasciv. Desigur, poţi oricând să te răzgândeşti. Râse patetic. Dar n-o vei face. Tatăl tău înseamnă prea mult pentru tine, nu este aşa? Ea nu răspunse. O trase mai tare de păr. Ea ţipă de durere. Nu-i aşa?

— Da, admise ea.

El o eliberă.

— Aşa te vreau. Zâmbi. Fii recunoscătoare că nu cer mai mult. Zâmbetul i se lărgi într-un rânjet. Am venit să-ţi spun că ne apropiem de ţintă. Se va întâmpla curând. Mă

voi întoarce mâine.

Şi, spunând acestea, plecă.

11

Prins în cursă pe o spirală descendentă, Roy Kepella începu să se neliniştească. Poate că, în definitiv, nu el era cel potrivit pentru această operaţiune. Oh, avusese şi el partea lui de emoţii în primii ani, deşi, în general, mai mică şi nesemnificativă. Serviciul lui adevărat începuse când fusese transferat la Arhive. Dumnezeule, se simţise acolo ca raţa în apă, reorganizând, restructurând, devenind expert, astfel încât nu putea să nu fie remarcat, să nu fie implicat. Îi văzuse pe alţii de vârsta lui transferaţi pe tăcute din cercurile de la vârf. Nu şi Roy Kepella, nu domnule. Fă-te important şi vor avea nevoie de tine. De aceea acceptase plin de zel sarcina de la Brandenburg: aveau să-l remarce de data aceasta, probabil că aveau să-i agaţe de gât o blestemată de medalie.

Fritz Wilhelm. Biroul era pe urmele lui Wilhelm de câţiva ani. Wilhelm făcea trafic de tehnologie furată – orice, de la componente de calculator la rachete termoghidate. Ei aveau dovezile, dar nu-l aveau pe Wilhelm. Nu încă. Singura ocazie reală de a-l prinde fusese la Montreal, dar reţeaua de televiziune aflase cumva despre întreaga afacere, aşa că fuseseră forţaţi să-l lase să plece, pentru că nicio operaţiune FBI nu se putea desfăşura liniştit cu presa stând la pândă. Prezentatorul făcuse praf Biroul la ştirile de seară, iar apoi agitaţia continuase pe dealul Capitoliului. Dar politica era politică şi, îţi place sau nu, directorul… directorul nu avea de gând să-şi lase băieţii să încerce o operaţiune majoră în faţa camerelor reţelei de ştiri.

Kepella încerca în continuare să se convingă că făcea ceea ce trebuia pentru cariera sa. Ce s-ar alege de el, dacă Wilhelm n-ar apărea niciodată? Dacă, pentru un motiv oarecare, operaţiunea s-ar sparge în capul lui? Dacă?

Kepella plecă din apartamentul lui la ora şase fără un sfert. Conduse cu mintea mai degrabă la Wilhelm şi Brandenburg decât la şofat. Nu observă la timp patrula de poliţie. Poliţistul îşi aprinse girofarul tocmai când trecuse de pod. Keppela fusese înregistrat cu şaptezeci şi două de mile la oră.

Localul lui Fu Won oferea, la cocteiluri, mici bucăţi de raţă friptă. Kepella înfulecă câteva bucăţele.

Holst aşteptă, în maşina sa închiriată, douăzeci de minute, dorind să-şi aranjeze intrarea în aşa fel, încât să pară întâmplătoare. Peace Brother îl lăsă să treacă.

Kepella pierduse o sută optzeci şi trei de dolari până în momentul în care Holst intră în joc. Stăteau faţă în faţă. Kepella arăta îngrozitor. Era evident că dormise prost, dacă totuşi dormise. Pungile de sub ochi atârnau vizibil, iar părul era slinos şi răvăşit. Faţa lui exprima tulburare şi neatenţie. Avea buzele arse şi nasul ca o tărtăcuţă. Părea trist.

Cocaina circula în jurul mesei. Kepella nu o atinse.

Holst trase o pereche de decari şi puse în joc zece dolari, ca să-i poarte noroc. Lângă Kepella şi Holst şedea, scobindu-şi dintre dinţi resturile de la raţă, un chinez bătrân, cu părul alb, căruia toţi îi spuneau Nim. Ca întotdeauna, femeia alcoolică, numită Patsy, era şi ea prezentă. Fu împărţea cărţile. Zâmbea des şi trăgea aer printre dinţi de câte ori amesteca pachetul de cărţi

— Cum tu, Iben? întrebă Nim, punându-şi în valoare dinţii scobiţi.

— Destul de bine, răspunse Holst. Şi mata?

Nim înclină din cap şi clipi.

— Cum e cărţile, Roy? îl întrebă pe Kepella.

— Proaste! Lucrurile merg prost în ultima vreme. Kepella ridică din umeri. De ce dracu’ mi-o fi păsând?

— De ce dracu’ ne-o fi păsând? întrebă Patsy cu vocea ei îngroşată de whisky şi tutun. Haideţi să jucăm,

băieţi! Patsy era originară din Bronx şi nu avea nici urmă de accent chinezesc, în ciuda aparenţei orientale. Îi lipsea incisivul drept, iar peruca îi stătea strâmb; femeia părea să fie înclinată spre stânga, beată turtă. Luă un rând dintr-o băutură închisă la culoare şi-i aruncă două cărţi lui Fu: Pocneşte-mă!

Câteva minute mai târziu, Kepella îşi numără lovelele – două sute cincizeci acum. După o rundă, Fu îi ceru să discute ceva între patru ochi.

Mesele din partea de restaurant a localului erau libere – nimeni nu mânca. O chelneriţă programa tonomatul, cealaltă spăla vasele. Kepella şi Fu se aşezară la o tejghea.

— Domnule Roy, spuse Fu, îmi place foarte mult să vă văd jucând. Dar afacerile sunt afaceri. Am extins creditul la dumneavoastră prea mult. Cred că e timpul să vă gândiţi cum îmi veţi restitui banii. Înţelegeţi?

Kepella 0 cercetă pe omul din faţa sa. Ce cicatrice!

— Credeam că avem o înţelegere.

— Avem, domnule Roy. Eu împrumut la dumneavoastră destul. Dar afacerile sunt afaceri. Numai bani gheaţă de acum încolo. Vorbim despre împrumut mâine, da? O facem cum trebuie. Bine, domnule Roy? Ce ziceţi?

— Nu am bani la mine, Fu. Aş vrea să joc în continuare.

Fu ridică din umeri.

— Eu nu fac necazuri, domnule Roy. Bani gheaţă. Afacerile sunt afaceri. Poate rugaţi pe domnul Holst. El câştigă destul în ultimele zile. Poate el ajută pe dumneavoastră.

— Dar abia îl cunosc pe tip.

Kepella i-o trânti, aşa cum arunca barmanul Georgie resturi de raţă pisicilor de pe alee.

— El om amabil. Poate el ajută pe dumneavoastră.

Fu ridică din umeri.

Pulsul lui Kepella crescu. Poate că acesta era contactul pe care-l aştepta. Stomacul lui bolborosi.

Când se întoarseră în camera din spate, trecând de nemişcatul Peace Brother, Kepella spuse:

— Iben – nu-i spusese niciodată pe numele mic – crezi că poţi să vii la bar să-ţi spun ceva?

— Desigur, răspunse Holst, fără să pună nicio întrebare.

Emoţia lui Kepella spori.

Holst conducea cu patruzeci şi unu de dolari. Se ridică de pe scaun şi ieşi din încăpere. Patsy dădu un pârţ tare, iar Fu îi spuse ceva în chineză. Ea mirii la el şi îşi termină băutura.

Barmanul Georgie, un om extrem de scund, purta o cămaşă ridicol de ţipătoare.

— Ca de obicei, comandă Kepella, ceea ce însemna că avea să fie servit cu un pahar de apă în care se storcea o lămâie, astfel încât toţi ceilalţi aveau să creadă că era votcă.

Kepella îl plătea bine pe Georgie, ca să pună apă în loc de Popov şi ca să-i cumpere tăcerea. Georgie nu spusese nimic nimănui. Domnu' Roy avea ceea ce comandase.

— Ştii cât am pierdut?

— Nu, Roy. N-am nicio idee. De ce?

— Nouă bătrâne.

Holst aproape că zâmbi.

— Par o grămadă de bani.

— Par? Sunt o avere! Chiar adineauri, Fu mi-a dat un ultimatum.

— Nu înţeleg.

— Nu mai joc decât cu bani gheaţă. Am sentimentul că mâine o să dea o pleaşcă peste mine. E pe urmele mele. Kepella îl studie pe Holst, întrebându-se ce gândea. Îi pot

câştiga pe toţi înapoi într-o singură noapte norocoasă, ştii că pot. Văzând cum ai luat o bucăţică bună de la mine, ei bine, Hristoase, sunt pus în viteză, Iben, mă întrebam dacă ai putea să-mi pasezi câteva sute, înţelegi, un sprijin. O singură noapte ca lumea, Iben, o noapte ca lumea este totul. O simt, prietene. La noapte. Am s-o fac la noapte!

Zâmbi şi îşi termină băutura, făcând o grimasă, ca şi cum ar fi fost votcă.

— Desigur.

Kepella tresări, surprins.

— Serios? Fără glumă? Holst dădu din cap. Hei! Grozav! Noaptea asta e noaptea cea mare, Iben, ţi-o spun.

— Voi avea nevoie de o garanţie.

— Da, sigur. Numeşte-o. Ce-i al meu e şi al tău.

— Ce ai, Roy?

— Despre cât vorbim?

— Tu să-mi spui. Despre cât vorbim, Roy?

— Cinci sute?

— Asta ar însemna o maşină pentru mine.

— Hei! Maşina valorează pe puţin cinci mii.

Holst lăsă să treacă ceva timp.

— Mi se pare că, în câteva zile, Fu va avea oricum maşina ta. Ce altceva?

Voia să-l vadă nervos pe Kepella. Acesta, simţindu-se ca pescarul care aşteptase ziua întreagă ca momeala să se mişte şi care simte brusc undiţa înclinându-se, spuse:

— O noapte ca lumea, Iben. La noapte o să cumpăr toată cârciuma lui Fu. Ţi-o spun. O simt.

Holst se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Îşi scoase carnetul de cecuri, notă în grabă un cec de cinci sute de dolari şi îl dădu lui Georgie. Încasează asta pentru Roy. Apoi adăugă în chineză: Spune-i lui Fu că acest tip are de gând să cumpere localul până la apusul soarelui. În spatele lui, Peace Brother, care auzise întâmplător comentariul, râse

zgomotos. Holst îl bătu uşor şi intimidant pe spate pe Kepella. Totul e aranjat, Roy.

— Hristoase, Iben. Nu ştiam că vorbeşti chinezeşte.

Holst făcu cu ochiul.

— Doar câteva expresii, Roy. Succes!

Lăsă o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi pe tejghea şi plecă fără a mai spune ceva. Peace Brother zâmbi, rezemat de peretele îndepărtat.

Kepella pierdu toţi cei cinci sute de dolari într-o oră. Totul conform planului. Când reintră în bar, tânăra chinezoaică, Roşie, îl aştepta, aşa cum făcuse în ultimele câteva seri. El îi cumpără de băut.

— Ce te aduce prin părţile astea?

4 Tu, spuse ea direct. Eu gândit la tine, Roy Kepella.

Era un teren necunoscut pentru Kepella. Presupuse că Holst o angajase pe fată, aşa că încercă să joace teatru în continuare – dar a juca mereu teatru era un lucru dificil pentru el. Se mişcă stângaci pe scaunul de la bar.

— Lucruri bune, sper, spuse prudent.

— Tu singur, eu singură. Ne plăcem unul pe celălalt.

Se întoarse la băutura ei, sorbind câte puţin, fără interes. Asta e o manieră simplă de a vedea lucrurile, gândi Kepella.

— Nu pot să te contrazic.

— Noi la fel, în privinţa asta.

— Mda, dar tu eşti frumoasă şi tânără. Eu sunt bătrân şi – care-i cuvântul potrivit? – bătut de vreme.

— Eu nu cred aşa. Eu cred tu drăguţ.

Roşi. Văzând-o roşind, fu surprins. Rolul părea exersat. Dar cum poate cineva să exerseze pentru a roşi?

— Suntem prieteni, Roşie. Îmi place asta.

— Noi vorbim. Tu şi cu mine vorbim. Îmi place asta foarte mult. Privi în jos, spre tejghea. Mă iei la o plimbare cu maşina, Roy?

Kepella îşi înăbuşi un zâmbet.

— Încotro?

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Doar o plimbare. Nu ştiu.

— De ce nu?

— Nu ştiu de ce nu.

— E doar o expresie. Sigur, Roşie. Ce-ai zice să mergem undeva de unde să avem o privelişte? Să cuprindem luminile oraşului.

— Plecăm acum?

— N-ai terminat de băut.

— Cui îi pasă? Plecăm acum. Întinse mâna şi i-o prinse pe a lui. O dată ajunsă în maşina veche şi uzată, întrebă: Ştii de ce te plac?

— E ciudat.

— Ştii de ce?

— Pentru că vorbim. Nu aşa ai spus?

— Nu, niciodată n-am spus asta. Pentru că tu diferit.

— Amin.

— Tu nu ca bărbaţii de vârsta mea. Toţi încearcă să fie ceva ce nu sunt niciodată. Se cred toţi vedete de cinema, oameni mari. Tu, doar Roy. Roy drăguţ. Îmi placi, Roy.

— Mă bucur, Roşie. Şi tu îmi placi. Iar aceasta este una dintre cele mai ciudate conversaţii pe care le-am avut în viaţa mea, gândi el. Şi, acum, unde să mergem? Golden Garden are o vedere frumoasă asupra golfului. Gasworks are o vedere bună spre lac.

— Du-mă acasă la tine, Roy. Vreau să-ţi văd casa.

El înghiţi în sec. Aşadar, faci parte din asta, Roşie. Dezamăgirea îi alungi faţa.

— Desigur, Roşie.

— Te-ai supărat pe mine pentru că am spus asta?

— Nu, Roşie, nu m-am supărat. E o idee grozavă. De pe acoperişul clădirii mele poţi să vezi cel puţin un cvartal.

— Tu râzi de Rosie.

Dădu colţul şi se opri la lumina unui stâlp electric.

— Da, cred că am râs de tine, Roşie. Îmi pare rău pentru asta.

Ea se înveseli imediat şi râse.

— Cel puţin un cvartal… asta nostim, Roy. Asta, nostim.

Roşie se aşeză pe canapea, luând din cale o cămaşă murdară. Kepella se duse în bucătărie, luă sticla de Popov – Papa, cum o numea el, vechea lui băutură – rupse sigiliul şi o întrebă pe Rosie dacă voia un păhărel. Ea spuse da. Fără ca ea să vadă, luă o sorbitură de votcă şi îşi clăti gura cu ea, scuipând-o fără să bea niciun pic. Era un truc pe care îl folosea de la o vreme încoace. Respiraţia îi mirosea a votcă, ca şi la accidentul de circulaţie. Foarte convingător. 1\mă un păhărel de apă pentru el şi unul de votcă pentru ea. Şiretlicul funcţionase până atunci, dar, de fiecare dată, când îşi învârtea băutura prin gură, se gândea s-o dea pe gât. De ce nu? Nu mai fusese la o şedinţă[4] de câteva săptămâni şi asta începea să se simtă. Dar încă nu băuse niciun pic. Nu putea. Reveni cu paharele şi dădu peste cap apa sa, la primul toast, pentru a distruge dovada. Îi aruncă o privire lui Rosie, întrebându-se dacă o angajase Holst.

Bineînţeles că o angajase, îşi spuse. De ce altceva ar năvăli o tânără damă, cu înfăţişarea ei, peste un rablagit bătrân ca el? Nu voia să creadă asta. Îi plăcea Roşie.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui. Mirosea plăcut, ca florile umede. Se lipi de el.

Kepella nu voia asta. O plăcea prea mult. Erau prieteni. Ea se juca cu nasturii lui. Nu ca o târfă care descheie nasturii, jucându-se cu ei, gândi el. Kepella îşi petrecuse la Reno, întâmplător, sfârşitul de săptămână o dată sau de două ori pe an. Cu două sute de dolari îşi

4 Şedinţă de dezalcoolizare (n.trad.).

cumpăra o tăvăleală. Târfa gemea şi se zvârcolea, şi îl făcea s-o ţină timp îndelungat, îl făcea să se simtă tânăr. Îşi cunoştea meseria. De câteva ori. Aflase însă repede că sexul nu semăna cu dragostea. Era unul dintre acele lucruri pe care Roy Kepella le aflase prea târziu în viaţă.

Roşie îşi trecu degetele peste pieptul său palid, păros. Mâinile ei erau calde. Se aplecă şi-i sărută un sân. Se simţea bine, prea bine. Era complet derutat. O plăcea. Făcea ea parte din istoria asta sau nu? Dacă nu, ar trebui s-o îndepărteze chiar acum. S-o ţină departe de toată afacerea asta.

Îi sărută părul negru, întinse mâna şi o trase aproape de el. Era o fărâmă de femeie; aproape că îşi putea uni mâinile în jurul taliei ei. Ea chicoti şi îl sărută pe gură. Avea gust de scorţişoară dulce. Râse din nou, se dădu înapoi şi îşi duse mâinile la spate. Se auzi sunetul fermoarului. Îşi scoase rochia de pe braţe. Pieptul îi era liber. Superb. Avea sânii tari şi obraznici ai unei femei tinere. Îi trase capul între ei şi se întinse încet pe canapea.

— Pot să rămân cu tine la noapte? întrebă ea.

El nu răspunse. Nu era nevoie.

Iben Holst stătea la Washington Piaza, vecin cu maiestuosul Four Seasons Olympic. Hotelul avea camere mici, un sistem de ascensoare lent, radiatoare cu aburi care prindeau bine în zilele răcoroase din Seattle şi un loc spaţios, lângă uşă, pentru micul dejun. Costa treizeci şi trei de dolari pe noapte. Intenţionase să stea la bordul lui The Lady Fine cu Marlene, însă, călătorind cu un petrolier pe lungul drum din Panamá la Seattle, nu putea să conceapă să mai stea chiar un singur minut pe vas. Avusese rău de mare pe tot parcursul celor zece zile de voiaj. De aceea avea nevoie de un comandant de vas. Cineva trebuia să treacă The Lady Fine în apele canadiene, iar acel cineva nu avea să fi el.

Conectă telefonul cu calculatorul său portabil

Hewlett-Packard, selectă configuraţia care se forma automat şi se înscrise la Compu Serve. Câteva secunde mai târziu era conectat la Electronic. Mail[5]. Lăsă un mesaj pentru clientul numărul 52 – 765 – 00012 – 9: Marinarul.

Farmecul serviciului e-mail consta în aceea că era în întregime privat, inaccesibil pentru oricine care nu cunoştea parola sa. Nu era nevoie să scrii codificat, nu era cazul să-ţi faci probleme că informaţia ar putea să ajungă la cine nu trebuia. Chiar şi aşa, el folosea o scriere stilizată, astfel încât niciun eventual rob al computerului, care dădea peste acest sistem, nu avea să alerge la autorităţi.

Tastă un mesaj cu următorul conţinut:

MARINAR: ŢINTA ÎN OBIECTIV. POZIŢIE ASIGURATĂ. CER INFORMAŢII BIOGRAFICE DESPRE JESSE CLYDE BECKER. VÂRSTA APROXIMATIVĂ 30 ANI. TOTUL CONFORM PLANULUI ŞI PROGRAMĂRII. ŢINTA ÎN CĂDERE. FAZA DOI ÎNCEPE MÂINE. PARE ÎN ORDINE. ROG INFORMAŢII ASUPRA LUI BECKER CÂT MAI REPEDE.

— ALBATROSUL.

Se simţea stânjenit cu acest nume de cod. Tânăr fiind, citise Poezia bătrânului marinar. Sosirea albatrosului aducea noroc; sângele albatrosului adusese ghinion. Iben Holst nu avea nevoie de ghinion.

Încheie mesajul, tastă „LA REVEDERE”, iar Compu Serve îl deconectă. Durata legăturii: şapte minute şi cincizeci şi patru de secunde.

Puse calculatorul deoparte.

Pe firma de la Beji se putea citi: NUMAI FETE GOALE. Văzuse firma cu câteva zile în urmă. Noaptea trecută parcase vizavi, îi strecurase zece dolari unui tip,

---

5 Poşta electronică (n.trad.).

Regele şobolanilor (n.trad.).

iar acum avea un nume.

First Avenue, plin de beţivi şi târfe, proxeneţi, singuratici, perverşi, clocotea. Localul lui Beji trepida, cu dansatoare cu ciucuraşi, care se legănau pe scena din spatele barului, strălucitoare şi cu pielea catifelată, sporovăind şi aţâţând, ondulându-se lasciv şi zbuciumându-se, făcând tot posibilul ca să câştige încă un ban sau doi de la străinii fără dinţi, care se uitau cu ochii holbaţi de pe scaunele pe care stătuseră în ultimele cinci ore şi pe care aveau să stea până la închidere. Una dintre fete avu îndrăzneala şi îşi arătă pentru o clipă blăniţa unui client cu o pălărie de cowboy, care cheltuise deja trei bancnote de douăzeci cu ea. Îşi smulse bikiniul, se lăsă pe spate şi, practic, îşi pieptănă blăniţa în faţa generosului client. Fruntea lui se îmbrobonă de sudoare şi, înainte să-şi dea seama, imaginea dispăruse. Nu era nici măcar sigur că fulgerarea roză fusese reală sau doar o imagine a fanteziei sale plutind pe marea de băutură din creierul lui.

Louis Mandez, pe jumătate hispanic, pe jumătate negru, şedea arogant în colţ, cu câte o fată pe fiecare genunchi şi cu o blană de şinşila în jurul gâtului. Purta cercei în ambele urechi – doi în cea stângă – era puţin rujat, iar cămaşa descheiată expunea un covor de păr pe trupul negru până la ombilicul în care lipise în mod miraculos un safir. Numele de stradă al lui Louis Mandez era King Rat*, nume dat de un beţivan al străzii, fost profesor la Berkeley, care o luase razna.

Holst se duse la Rat şi se opri în faţa lui. Purta geaca lui obişnuită, din piele neagră, blugi şi adidaşi de piele. Sub ochelarii întunecaţi o scobitoare îi sălta între buze.

— Ai văzut blăniţa aia, Short[6]? Rat îl numea pe orice om alb Short. Cele două negrese zâmbiră. Lui Holst îi plăceau negresele. Cea din dreapta lui Rat privi fix şliţul

6 Micuţule (n.trad.).

pantalonilor lui Holst şi îşi linse buzele. Purta o rochie roşie, surprinzător de simplă, cu un cordon negru, gros, la mijloc. Sânii bombaţi se reliefau prin rochie. Avea o faţă dură, părul drept. Rujul de pe buze era de culoarea rochiei, iar ochii îi erau fardaţi cu albastru. Târfa de la stânga lui Rat avea pielea cafenie şi ochi de orientală. Sânul stâng se contura puternic prin bluza imprimată ca un tapet, sfâicul măsliniu dând impresia unui al treilea ochi. Fata părea mult prea ameţită ca să vadă limpede, se uita în gol, dincolo de Holst. Cel de-al treilea ochi săltă în sus şi în jos când Rat îşi corectă poziţia.

— Înţeleg că furnizezi anumite servicii de companie.

Rat zâmbi. Avea dinţii impecabili – impecabilul avea preţul de trei mii de dolari.

— Curvele furnizează servicii, Short. Bărbatul încheie afacerea. Fetele chicotiră. Cea din dreapta încă se uita fix, făcându-l pe Holst să se înfierbânte. Vrei să faci vreo afacere?

— Aş vrea să vorbesc cu tine.

— Me rog, me rog. Şi eli aş vrea să vorbesc cu tine. Mda! Stai jos, Short. Facem afaceri.

— Nu în faţa fetelor.

— Stai jos, omule, sau du-te în altă parte. Nu-mi place când oamenii stau în picioare. Pricepi? O privire a lui Rat trezi interesul unui zdrahon al localului, care se mişcă spre masă, determinându-l pe Holst să ia loc. Aşa-i mai bine. Vrei o fetiţă, nicio problemă. Rat este omul tău.

Holst se purta ca un om căruia îi era frică să atingă mobila de teama bacteriilor. Îşi împreună mâinile pe genunchi. În spatele ochelarilor, clipea repetat. Nervos.

— Vorbeşte, comandă Rat.

Fata care se holbase la Holst îi freca acum piciorul cu talpa goală, pe sub masă. Îşi linse din nou buzele. Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Holst.

— Am nevoie de o fată specială. Aş prefera să vorbim

între patru ochi.

— În ce fel specială, omule? Crede-mă, nici n-ai putea să visezi prin câte au trecut „însoţitoarele” astea două. N-ai s-o surprinzi pe niciuna din ele.

— S şi M, şopti Holst.

Rat zâmbi din nou.

— Nicio scofală, Short. Nu-i mare lucru. Relaxează-te. Sunt sigur că înţelegi – vorbim ca între doi oameni de afaceri – că anumite servicii ale însoţitoarelor mele se fac pentru un onorariu mai mare.

— Cât?

— Depinde de duritate, filfizonule. Trei bancnote pentru o oră cu o însoţitoare. Două fete la cinci bancnote. E prea dur, ele pleacă. Aşa merg lucrurile. Să zicem că ele pleacă şi tu hotărăşti că nu-ţi place afacerea. Atunci, Harry, de acolo, îţi taie cocoşul.

Zâmbetul de trei mii de dolari lumină din nou. Holst surâse ca pentru sine, abia se percepu o mişcare a buzelor.

— Care cocoş? spuse el cu jumătate de gură.

— O fac, spuse negresa din dreapta. Ce zici de mine, tăticule? îl întrebă pe Holst, împingându-şi în continuare piciorul în sus şi în jos peste al lui.

— Acum, bagă de seamă, continuă Rat, fetele mele pot s-o scoată la capăt. Pot să ţi-o epuizeze. În orice fel vrei, pricepi? Sadie asta te va face să stropeşti înainte să-şi scoată hainele. O vrei pe Sadie, un supliment de cincizeci de bancnote. Pricepi? Ea este ceea ce se numeşte „rezervă personală”. Am altele pe care poţi să le vezi. Eu fac afaceri, omule. Nu-mi pierd vremea. Ori alegi, ori o iei din loc. Mai am şi alţi clienţi.

— Ea îmi convine. Sadie se ridică. Nu acum, spuse Holst. Mâine seară. Voi lăsa deschisă intrarea de la casa scării, din Washington Piaza. Ştii unde este?

— Casa scării? întrebă Rat.

— Nu va intra prin hol, pricepi? Scările sau nimic.

— E în regulă, Short. Fii calm. E în regulă. Holst îi spuse numărul camerei şi ora. Era pe punctul să plece când Rat îi reaminti: Banii înainte, Short. Nu dai, nu ai.

Rânji. Sadie îşi linse buzele şi cobori privirea.

12

ShARON Johnson înjunghiase un poliţist, nu pe unul dintre urmăritorii ei. Incidentul ocupase prima pagină a ziarelor, cu tot felul de speculaţii în legătură cu cine era „femeia”. Acum poliţia o urmărea cu aceeaşi înverşunare ca şi ceilalţi. Iar Brian îi ceruse ca poliţia să nu fie implicată. Luase o cameră de hotel nu departe de gară şi de acolo încercase din nou să intre în contact prin telefon cu omul de legătură. Aşteptă ce aşteptă, cu nerăbdarea crescândă, fiindu-i teamă să se aventureze în afara camerei. În cele din urmă, două zile mai târziu, o voce gravă răspunse.

— Slavă Domnului, spuse ea auzindu-l rostind codul.

El repetă fraza, iar Sharon replică repede cu răspunsul potrivit.

— Unde eşti? întrebă el.

Ea îi comunică numele hotelului, lăsă jos receptorul şi murmură o rugăciune scurtă. Sharon Johnson credea că Dumnezeu îl călăuzeşte pe om prin viaţă, iar comunicarea cu omul de legătură îi întărise această convingere. Se lăsase cuprinsă de frică, cel mai teribil duşman al unui agent, dar acum omul de legătură era pe drum, iar Sharon ştiu că are o şansă. Speranţa îndepărtase pentru moment teama.

Îşi spăla faţa în încăperea mică a băii, când sună telefonul. Telefonul! Numără ţârâiturile. Cu excepţia recepţionerului, pe care îl plătise generos ca să-i anunţe vizitatorii, nimeni nu ştia că era acolo. Poate omul de legătură o rechema, luându-şi măsuri de precauţie. După două ţârâituri, telefonul amuţi. Semnalul: o persoană singură întrebase la recepţie şi fusese îndrumată sus.

Încercă să-şi adune gândurile. Ce să facă? Cât îi trebuise recepţionerului să dea telefon? Cât timp avea?

Era tentată să se îndrepte spre scări, dar oricine ar fi urmărit-o, ar fi putut să trimită ascensorul gol la ultimul etaj, făcându-l nefolositor, în timp ce el sau ea ar fi utilizat scările. Scara de incendiu era o altă alternativă, dar, din nou, vizitatorul putea să nu fie singur, iar până acum, la două zile de la confruntare, echipa urmăritorilor putea să fie refăcută. Era prinsă în capcană. Cercetă camera, întrebându-se ce să facă. Nu avea rost să se ascundă după uşă. Sub pat? Ridicol. Mai rămânea doar încăperea mică a băii, şi nu avea niciun sens să se închidă într-o cameră de mărimea unei celule de închisoare, cu o singură ieşire. Simţea limba subţire a ceasului măsurând secundele. Ce să facă?

Ideea îi veni într-o clipă. Vedea limpede succesiunea evenimentelor în următoarele câteva minute. Îşi scoase în grabă aproape toate hainele de pe ea şi le îngrămădi pe podeaua din baie, păstrând doar ciorapii lungi şi pantofii, întinse mâna spre separeul din baie şi dădu drumul la apa fierbinte. Aburii ieşeau de dincolo de draperia de la duş care înconjura cada de porţelan. Mută grămada de lucruri, ca să poată fi văzută de la uşa camerei. Deschise uşa dulapului cu medicamente pentru a schimba unghiul oglinzii. Aburul se ridica spre tavanul micii încăperi şi-şi croia drum pe lângă pereţi, ca un nor ameninţător. Analiză decorul pe care îl crease – sutienul şi îmbrăcămintea, îngrămădite pe podeaua din baie, aburii, zgomotul apei care curgea – arăta convingător. Acum era rândul ei. Se strecură sub pat, încercând în acelaşi timp să-şi domolească respiraţia. Pieptu-i gol se lipi de covor.

Nu trebui să aştepte decât câteva secunde. Un ciocănit în uşă fu urmat de linişte. Apoi auzi ceva ce semăna cu ghearele pisicii zgâriind uşa. Se umbla la încuietoare. Încercă să-şi întoarcă uşor capul, furioasă că

nu se aşezase cu faţa spre peretele cu uşa. Zgomotul încetă, uşa perie covorul, deschizându-se puţin. Bătăile inimii îi păreau asemenea unei tobe, şi i se făcu teamă că el ar putea auzi. Uşa se închise fără zgomot. Intrusul aşteptă răbdător lângă uşă. Un profesionist.

Şiretlicul ei funcţiona bine. Intrusul trecu pe lângă ea, păşind încet spre baie, vizibil păcălit de îmbrăcămintea aruncată şi de aburi. După pantofi, ştiu că era bărbat. Îşi forţa mersul, călcând de pe călcâi pe vârfuri, de pe călcâi pe vârfuri, pentru a evita să fie auzit. Era evident că mai făcuse aşa ceva. Ea îşi stăpâni orice mişcare pripită. Cu dulapul uşor întredeschis şi oglinda parţial aburită, el nu avea cum s-o vadă venind în spatele lui. Totuşi, dacă s-ar mişca prea curând, ar putea s-o audă şi atunci unghiul ei de atac ar fi complet greşit. Într-un loc atât de strâmt, un bărbat puternic ar avea superioritate. El înainta puţin câte puţin, apropiindu-se de uşa băii. În mâna dreaptă ţinea un pistol Beretta de nouă milimetri, negru, cu un amortizor voluminos. Încă un pas. Acum!

Se târî afară de sub pat. El se oprise şi se uita la lucrurile aruncate pe jos; aburii se roteau în jurul lui. Ea se ridică în genunchi, dintr-odată nesigură. Anii de studiu, lunile de antrenament, iar acum, asta.

El ridică pistolul.

Ea făcu trei paşi mari spre el, îşi luă avânt şi îl lovi drept între picioare. El ţipă şi se îndoi, iar Sharon îl împinse, izbindu-i capul de marginea chiuvetei. Lovi din nou, de această dată în mână. Pistolul căzu pe grămada de haine. Lovitura de la cap nu-l scoase din joc, dar îl ameţi pentru un moment. Ea avu o fracţiune de secundă pentru a decide: din nou capul sau arma? întinse mâna, îl prinse de păr şi îi plesni fruntea de marginea chiuvetei. El întinse repede mâna la spate şi agăţă betelia ciorapilor ei, găsind un punct de sprijin. Ea ţipă. Îşi pierduse avantajul. El îşi răsuci degetele în ţesătură şi o trase la dreapta lui. Sharon

îi trânti un pumn în spate. Individul îşi băgă un picior între ale ei şi se rezemă de ea. Ea simţi cum cade. Observă o pată roşie pe marginea chiuvetei. Fruntea lui sângera. Dacă sângera suficient, vederea lui era afectată. Într-o mişcare ce i se păru lentă, ea căzu pe podeaua băii, sub greutatea lui. Instinctul său trebuia să-l conducă la poziţia de superioritate din care s-o domine rapid. Sharon căzu peste haine, prinzând pistolul sub şale, unde nu mai putea să-l apuce. El se prăbuşi cu greutate peste ea, buimăcit de loviturile primite în frunte. Vederea frunţii lui însângerate era atât de insuportabilă, încât găsi rezerve de energie nebănuite. Se rostogoli cu putere spre dreapta ei, aruncându-l sub chiuvetă, şi căută orbeşte arma din spatele ei. El îşi fixă palma sub bărbia ei, împingându-i capul pe spate.

Ea atinse metalul. Pistolul. Degetele ei căutau mânerul pistolului, mai jos de amortizor, mai jos de ţeavă, apoi îl găsi. Degetele lui se strângeau pe gâtul ei. El îi izbi capul de rama uşii şi se ridică în genunchi. Ea clătină arma prin aer, dar înainte de a putea ţinti – mult înainte de a trage – el îi zbură pistolul din mână. Arma sări pe faianţă şi alunecă într-un colţ. Ea îşi propti pantofii în pieptul lui, împingându-l înapoi, făcându-l să-şi piardă echilibrul. El încercă să se ridice. Sharon ştia că nu avea timp să încerce să ajungă la Beretta – aceasta avea să fie mişcarea lui.

Îşi aplecă în jos capul şi îl atacă, împingându-l în chiuvetă. Capul lui se dădu pe spate, pocnindu-se de oglindă cu destulă putere pentru a sparge sticla. Cineva, gândi ea, cineva să ne audă, cineva să îl cheme pe director, cineva să-l oprească. Vă rog… Cineva să-l oprească! În ciuda antrenamentului, ea ştia că un om de dimensiunile lui avea s-o strivească dacă i se dădea timp suficient. Antrenamentul era antrenament – asta era altceva, iar ea era înspăimântată. Ei te puteau învăţa cum să te aperi, cum să ucizi chiar, dar cum să-ţi înfrângi teamă nu se

putea învăţa decât din propria ta experienţă, iar Sharon avusese foarte puţină experienţă.

Genunchiul! îşi aminti ea brusc. Îl auzea pe instructorul ei spunând: „Genunchiul este una dintre cele mai vulnerabile articulaţii ale corpului uman”. Restul lecţiei îl cunoştea.

Îşi trase înapoi piciorul drept şi îi lovi rotula. El răcni şi se prăbuşi în separeul duşului, sfâşiind perdeaua de pe tijă şi opărindu-şi faţa şi partea de sus a corpului. Dădu din mâini, încercând să se apere de apa aproape fiartă.

Instinctiv, ea pipăi, căutând pistolul. Îl găsi, ţinti şi apăsă repede pe trăgaci de trei ori, pocnetele estompate sunând ca nişte aplauze. Sângele ţâşni din trei găuri mici. Apoi sângerarea încetă.

Ameţită, rămase jos, uitându-se la el. În cele din urmă, se apropie încet, întinse mâna şi opri apa. Tăcere. Tăcere absolută, punctată doar de ritmul care se domolea al bătăilor inimii ei. Apa picura din părul lui. Era mort.

Îşi strânse hainele, incapabilă să-şi ia ochii de la el, şi ieşi cu spatele, pas cu pas, ajungând în dormitor. Se îmbrăcă iute, preocupată de planificarea următoarelor cinci minute.

Şi acum? Era vreo altă persoană care aştepta undeva un semnal? Putea să intre în orice moment un ajutor, nemaiauzind semnalul de la complicele lui sau auzind zarva din cameră? Dar agentul – legătura? Ea îl chemase aici. Avea să intre el într-un hotel plin de poliţişti sau mai rău? Gândeşte-te! îşi porunci. Cântări opţiunile. Poliţia? Nu. Eşecul din gară o transformase într-o fugară. Atunci? Să fugă.

Se duse la uşă, aranjându-şi fusta, trăgând mânecile bluzei şifonate. O întredeschise, cu Beretta în mâna dreaptă. Coridorul era gol.

Cum ştiuse că ea era aici? O urmărise cineva de la gară? Identificaseră originea singurei ei convorbiri

telefonice din acest hotel? Lăsă gândurile deoparte şi deschise mai mult uşa. Coridorul era gol, ieşirea de la capătul îndepărtat, slab luminată. Se furişă pe hol, cu umerii lipiţi de perete. După un timp ce păru o eternitate, intră în casa scării luminată palid. Îşi spuse că totul, inclusiv omul de legătură era pe planul al doilea, după fuga ei. Nimeni nu avea să apară şi s-o salveze; trebuia să facă asta singură. Palier după palier, îşi asigură drumul în jos, pe scări, cu arma îndreptată spre tavan şi braţul îndoit din cot. Se rotea la fiecare palier, atentă, cu braţele întinse, ţintind cu pistolul cel greu. Nimeni. Coborî fiecare etaj, anticipând atacul. Pregătită.

Ucisese.

Scara părea nesfârşită. În cele din urmă, atinse parterul şi se opri lângă o uşă care se deschidea în stradă. Şi acum? Să păşească în stradă cu un pistol cu amortizor? îşi ridică bluza şi înfipse Beretta între fustă şi piele, obligată să ţină o mână pe ea datorită greutăţii sale. Împinse uşa. Era încuiată. Nemulţumită, lovi cu umărul în uşă. Nu se clinti.

În spatele ei o altă uşă dădea în hol. O deschise puţin şi văzu un coridor scurt care trecea prin bucătăria hotelului. Se strecură în holul îngust, mişcându-se prudent spre sală. Privi după un colţ, îl observă pe recepţioner, omul pe care-l plătise ca s-o avertizeze. În spatele lui, o tânără şedea într-un scaun capitonat, răsfoind o revistă. Aparenta lipsă de concentrare a femeii o alarmă pe Sharon. Era o complice jucând rolul unei turiste plictisite? Sau era o turistă plictisită? De când era acolo? Era oaspete al hotelului?

Sharon se lipi de perete. O posibilitate era să încerce să localizeze o altă ieşire. Cealaltă posibilitate era să iasă, pur şi simplu, pe uşa principală. Lipi pistolul de corp, ţinându-l strâns la locul lui. Dacă ar ieşi prin bucătărie, ar atrage atenţia. Era mai bine prin hol. Se pregăti pentru

complicaţii, dădu colţul şi merse drept înainte spre uşa principală.

Femeia plictisită întoarse o pagină, ridică privirea din revista ei, oferi un surâs trist şi forţat şi îşi încrucişă picioarele. Sharon Johnson ieşi afară.

Amurgul potolise forfota străzii. O maşină solitară era parcată la jumătatea cvartalului. Când o văzu, un om mic şi subţire ieşi pe portiera din spate şi se grăbi după ea. Ea porni hotărât în direcţia opusă, atentă să nu alerge, aruncând priviri scurte peste umăr.

El mergea iute. Ea se uită din nou în urmă. Maşina demară de pe bordură, urmărind-o.

Sharon deschise o uşă şi intră într-un restaurant, făcându-şi loc printre mese, amintindu-şi de seara morţii lui Brian. O intrare din stânga ei ducea spre un portic cu ghivece de flori atârnânde. Privind peste umăr, se repezi prin portic. Oameni bine îmbrăcaţi sorbeau cocteiluri şi vin. Având hainele şifonate, ea ieşea în evidenţă. Nu-l aşteptase pe şeful de sală, şi omul îndesat, cu un început de chelie, o ajunse acum din urmă. Trăncănea în germană, agitându-şi braţele. Pistolul alunecă şi căzu cu zgomot pe pavajul de piatră al curţii interioare. În portic se aşternu liniştea. Şeful de sală se holbă la pistol. Ea auzi un suspin în spatele ei. Câţiva oameni o priveau, speriaţi. Numai ochi. I se păru că stătuse acolo mai multe minute când, de fapt, fusese doar o chestiune de secunde înainte să apuce Beretta şi s-o rupă la fugă, luând-o spre poarta de lemn de la capătul curţii interioare.

Bărbatul cel slab era aproape, în spatele ei. Sharon ieşi pe poartă şi o coti la dreapta, alergând pe o străduţă îngustă, pietruită. Încetini pentru a da colţul, aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe om cum iese pe poartă. Fugi printr-o uşă deschisă şi apoi de-a lungul unui coridor întunecat, văzând o altă uşă luminată la celălalt capăt al clădirii. Când ajunse la uşă, o maşină de poliţie cu sirena

văitându-se, vâjâi în trecere, urmată de o alta.

Sharon auzi paşi în spatele ei şi sări într-un colţ întunecos de lângă intrare, scările rămânând în dreapta ei. Umbra omului slab se alungi pe zidul îndepărtat, îndreptându-se spre ea. El intră în câmpul vizual, ţinând o armă în mâna stângă. Ea ridică

Beretta, nedorind să tragă. El se opri, gâfâind, în coridorul îngust.

— Te văd, spuse el în germană, întorcând arma spre ea.

Dar n-o vedea. Vedea o umbră.

Ea trase prima, rănindu-l. Pistolul lui se descărcă, trimiţând un glonte în perete. Şi al doilea foc al ei îl atinse. Se prăbuşi pe pardoseală. În aer rămase un nor de fum gri, acru.

Ea fugi prin intrare, îndesind Beretta în fustă şi arzându-şi pielea. Se chirci de durere, dar se forţă să meargă în continuare. Prima străduţă pe stânga o duse spre nord. Mergea repede. El murea în urma ei; îl lăsase să moară. Ucisese. Din nou. Capul i se învârtea. O coti spre dreapta, apoi spre stânga, şerpuind pe străzile înguste, lăturalnice, din Regensburg.

13

Schimb înd un nouă care şi un trei de pică cu o nouă pereche, Holst ridică privirea pentru un moment şi întâlni ochii lui Kepella care tocmai intra. Camera din spate conţinea mai puţin fum decât de obicei, pentru că Patsy nu apăruse. Fu venise cu câteva minute mai devreme, cu nelipsita lui ţigară lipită de buze. Jetoane de pocher, închise la culoare, cu textura lucioasă, stăteau aranjate în grămezi, în faţa celor cinci oameni din jurul mesei. Patru erau chinezi. Flecăreau între ei în limba lor sacadată, aruncându-şi căutături suspicioase pe deasupra mesei acoperite cu pâslă verde. Pocherul este în egală măsură un joc al cărţilor pe care nu le ai, ca şi al celor pe care le ai,

iar aceşti oameni erau foarte buni la pocher.

Înfrângerea întipărită pe faţa lui Kepella îl făcea pe Holst să se simtă bine. Fu mormăi ceva, îi făcu semn lui Kepella şi se ridică de pe scaun. Părăsiră camera împreună; cearta începu imediat.

Holst aşteptase aceasta o după-amiază întreagă. Fu respecta întocmai ordinele, făcând toate treburile pentru care fusese plătit şi descurcându-se de minune. Holst abandonă jocul şi plecă de la masă. Peace Brother stătea de pază la uşa biroului rar folosit al lui Fu, curăţindu-şi unghiile de la mâini cu o scobitoare.

— Sunt înăuntru? îl întrebă retoric Holst pe celălalt angajat al său.

Peace Brother încuviinţă, fără să-şi ridice privirea de pe unghii. Holst bătu la uşă o dată şi o deschise înainte ca Fu să răspundă. Păşi înăuntru.

Kepella, cu faţa roşie şi acoperită de sudoare, stătea în picioare, uitându-se încruntat la Fu, care era aşezat în spatele unei mese uzate.

— Ce vreţi dumneavoastră? întrebă furios micul chinez.

Perfect.

— Lasă-mă să joc, scânci Kepella, ignorând intrarea lui Holst. Am banii.

— Bani pe care mi-i datoraţi, insistă Fu.

— Mă gândeam că poate aş fi în stare să ajut, îl întrerupse Holst, răspunzând la întrebarea iniţială a lui Fu.

— Am înţelegere cu domnul Roy, domnule Holst. Nu vă priveşte. Vă rog să vă întoarceţi şi să vă bucuraţi de joc. Pe asta o aranjăm noi.

— De asta este Peace Brother lângă uşă? întrebă Holst.

Kepella păli.

— John Chu mă ajută când am nevoie de ajutor, explică Fu calm.

— Şi cine-l ajută pe Roy? întrebă Holst.

— Nu e nevoie de duritate, interveni Kepella temător. Eu vreau doar să joc pocher.

— Îmi datoraţi două procente pe joc. Adică două sute şaizeci de dolari. Aşa că nu jucaţi aici – sau altundeva – până când dobânda zilnică nu plătită. Eu explicat ieri.

— Şi cât înseamnă asta? se interesă Holst, ştiind deja răspunsul.

— Nu este treaba dumneavoastră, domnule Holst, spuse

Fu.

— Dă-i drumul, spune-i.

Kepella se prăbuşi într-un scaun, învins – un actor desăvârşit.

Fu rosti cifrele repede:

— Nouă mii o sută şaptesprezece dolari, datoria principală de la joc. Două mii şapte sute patruzeci şi trei, datoria dobândă. Asta face în total unsprezece mii opt sute şaizeci.

— Este adevărat, Roy? Holst părea complet uluit. Kepella ridică din umeri şi îşi frecă ochii. Îi ai? întrebă Holst.

— Falit, Iben. Sunt falit.

— Trebuie să mai ai ceva de vânzare, sugeră Holst, urmărindu-l pe Kepella cum îşi freca ochii şi nasul. De pildă, bijuteriile soţiei sau altceva…?

— Sunt singur. Am vândut tot ce aveam. Băncile deţin restul. Sunt falit, îţi spun. Falit.

— Domnilor, domnilor. Asta nu priveşte pe Fu. Eu vreau dobânda acest minut. Iar dacă aud că jucaţi prin alte locuri din oraş, domnule Roy, înainte să-mi returnaţi banii, îl trimit pe John după dumneavoastră. Mă înţelegeţi?

— Ia ascultă, chinez fiu-de-târfă…

Fu se aplecă deasupra biroului uzat. Kepella păru să dea înapoi. Holst interveni:

— Fu, vrei să ne laşi singuri pentru un minut?

Fu se ridică cu greutate, ca un bătrân, oftând. Tuşi tare, trase un fum din ţigară şi ieşi.

În vocea lui Kepella se simţea disperarea.

— Iben, crezi că ai putea să-mi dai dobânda… vreau să spun, doar dobânda de azi. Dacă javra asta îl pune pe Peace Brother pe urmele mele, sunt de domeniul trecutului.

Deja eşti de domeniul trecutului, gândi Holst.

— Nu ştiu, Roy, spuse. Fără ceva care să garanteze… Pur şi simplu, nu ştiu. Ţi-am împrumutat cinci sute ieri. Am impresia că ai nevoie de bani mulţi.

Kepella ridică din umeri.

— Ştii tu pe cineva? Drace, nici nu m-am gândit la asta. Un împrumut de pe stradă.

— Dobânda este mare, desigur. Cel puţin un punct pe săptămână. Fără garanţie, poate chiar un punct jumătate.

Trebuie să plăteşti dobânda în fiecare săptămână. Dacă nu plăteşti, te mutilează.

Aşteptă. Voia să-i spună: Haide, Kepella.

— Ştii tu pe cineva? repetă Kepella.

— E posibil. Dar, ţine minte, dacă nu îndeplineşti obligaţia, este în joc şi reputaţia mea, creditul meu. Dacă eu aranjez târgul… îmi asum şi eu un risc.

— Da, da. Nicio problemă, Iben. Pot să scot câteva sute pe săptămână fără nicio problemă.

— Va trebui să încetezi să joci. Să încetezi complet.

Kepella transpira abundent. Îşi şterse cu mâna gura şi bărbia.

— Ştiu, ştiu.

— Îţi voi achita acum dobânda de astăzi, spuse Holst, scoţând mai multe sute din buzunarul din dreapta. Dă-i lui Fu ceea ce este al lui şi vom merge chiar acum să-l vedem pe omul respectiv.

Holst îşi juca bine rolul. Îl duse pe Kepella la o

locuinţă dărăpănată pe Holgate şi îl lăsă în maşină. Cerul era cenuşiu, ca dulapurile cu dosare din vechiul birou al lui Kepella. Soarele se ascundea după paravanul de nori, precum un bec aprins în noapte după un prosop decolorat. În câteva minute, Holst reapăru şi se urcă în maşină.

— Unde să te las?

— Care-i situaţia?

— Nu vrea să discute cu tine. Nu te cunoaşte.

— La naiba.

— E în regulă, Roy. I-am spus că voi acţiona ca mijlocitor. Nu ştiu de ce fac asta pentru tine.

Încercă să pară şovăitor.

— Nu vei regreta, Iben, îl asigură Kepella.

— Trebuie să te părăsesc până când închei acordul. Ai un stilou? Kepella scutură din cap. Holst căută într-un sertar de la maşină şi găsi unul. Notă în grabă adresa de la Washington Piaza pe o chitanţă de benzină şi scrise numărul camerei lui pe spate. Îmi pun capul pentru tine, Roy.

— Înţeleg.

— Eşti sigur?

Privirea aspră a lui Holst era ca sâsâitul ameninţător al unui şarpe veninos gata de atac.

— N-o s-o dau în bară, Iben. Promit.

Kepella prinse mâna lui Holst şi o scutură zelos.

O oră mai târziu, Kepella bătea la uşa camerei lui Holst. Acesta deschise şi îl lăsă înăuntru. Camera mirosea a dezinfectant de hotel şi a aer stătut. Holst îi oferi un scaun, dar Kepella preferă să rămână în picioare. Nu-şi scoase trendul.

— Am împrumutat cinci mii pentru început, Roy. Mi s-a părut cel mai bine să începem moderat, să fim siguri că poţi să te descurci cu un astfel de împrumut.

— E grozav, Iben. Câte puncte?

— E mai rău decât mi-am închipuit, Roy. Trei puncte

pe săptămână. Este exorbitant, ştiu. Dacă nu vrei, spune. Încă mai pot să înapoiez banii.

— Trei puncte, hî? La cât ajunge asta?

— O sută cincizeci pe săptămână dobândă. Acum vorbea ca un neamţ. Zece procente din capitalul iniţial la fiecare douăzeci şi opt de zile. Acele plăţi vor fi de şase sute cincizeci. Ascultă, însă, Roy: dacă ratezi chiar şi o singură plată a dobânzii, îţi adaugă un punct pe săptămână, iar acel punct rămâne acolo. Mă urmăreşti? Dacă o zbârceşti într-o săptămână, dobânda ta creşte la patru puncte; două săptămâni, cinci, şi tot aşa. S-a stabilit definitiv. Mai reflectează la asta, Roy.

Kepella păru să cântărească afacerea. Se plimbă prin cameră un moment, întrebându-se de ce nu deschidea Holst din când în când fereastra. De la fereastră, Holst avea o vedere asupra unei parcări de ciment. Pe stradă, trecătorii se grăbeau; câteva limuzine trecură în goană, îndreptându-se, fără îndoială, spre Four Seasons din apropiere. Kepella nu voia să se pripească să accepte învoiala. N-ar fi stat în firea personajului. Era nostim, gândi el, că pentru a-ţi asigura o acoperire credibilă, trebuia să devii persoana pe care o construiai. Nu puteai, nici măcar pentru un moment, să fii adevăratul Roy Kepella. Trebuia să rămâi fixat într-o identitate, fixat ca rata dobânzii. Te prefăceai şi iar te prefăceai şi destul de curând pierdeai legătura cu adevăratul Roy Kepella. Stăteai întins în pat, noaptea, tentat să încerci să-ţi aminteşti, dar Roşie întindea mâna şi-ţi prindea daravela şi te punea în funcţiune, iar tu îţi dădeai seama că ei erau peste tot. Planau în jurul tău ca vulturii, aşteptând să se hrănească din greşelile tale. Iar tu însuţi stăteai în picioare, pândind sunetul capcanei tale, care să-i prindă pe ei – un sunet pentru care îţi sacrificaseşi o lună întreagă din viaţă. Dacă sarcina ar fi fost să prindă un rechin al împrumuturilor, treaba ar fi fost deja îndeplinită – dar nu

era. În fiecare zi era ca şi cum operaţiunea abia începea.

— O s-o fac, Iben. Nicio problemă.

Holst zâmbi. Lui Kepella îi trecu prin minte că până acum nu-l văzuse niciodată zâmbind.

— E în ordine, Roy.

— Ia din ei ce-ţi datorez…

— Eşti sigur?

— Al naibii de sigur. Vreau să pun lucrurile la punct. Ia-ţi gologanii, apoi o să-i plătesc lui Fu.

Holst numără opt sute, pe care le băgă în buzunar şi îi dădu lui Kepella restul banilor. Kepella numără iute şi întrebă:

— Cât de greu ar fi să mai obţii încă cinci mii?

— Nicio problemă, Roy. Dar cred că mai bine ar fi să vedem mai întâi cum merge asta.

— Mda, sigur. Corect. Kepella păru nervos şi entuziasmat deopotrivă. Îţi plătesc ţie?

— Da, îmi plăteşti în fiecare joi după-amiază. Primele două sau trei plăţi sunt critice. Dacă ratezi una dintre ele, le dai impresia că eşti rău platnic. Când aceşti oameni le dau avertismente clienţilor lor, ele sunt de genul celor care nu se uită uşor. Mă urmăreşti?

— Da, te urmăresc. Îţi rup genunchii cu bâta de baseball. Nu te teme, Iben. Am acoperire pentru asta. Nicio problemă.

— Mi-am zis doar că trebuie să vezi întregul tablou, Roy. N-aş vrea să te iau prin surprindere. Mă înţelegi.

— Clar ca bună ziua, Iben. Încă o dată, mulţumesc. Îşi strânseră mâinile. Mâna lui Holst era rece, a lui Kepella, caldă şi transpirată.

14

Concertul începuse exact la nouă. Barul, mai puţin aglomerat decât partea de restaurant, conţinea mulţimea obişnuită: trupuri bronzate, îmbrăcate în culorile vii ale lui L.L. Bean, Eddie Bauer şi Land’s End. Tejgheaua de lemn,

la care serveau doi barmani, avea lungimea încăperii. Rândurile de sticle erau separate de ferigi, numărul fiindule dublat de oglinda de pe zidul din spatele lor. Un afiş scris cu litere de mână, lipit pe oglindă, făcea reclamă la Seattle Slews, un amestec de rom, suc de portocale, nucă de cocos şi sirop de rodii, întotdeauna pentru trei dolari. Glasurile consumatorilor mai degrabă ţipau decât conversau. Chelneriţele purtau taioare Danskin scurte, căptuşite. Aparent, li se permitea să-şi aleagă fustele.

Pe scenă, în capătul îndepărtat al încăperii cu tavanul jos, sub reflectoare, Jay se întoarse către Jocko şi numără încet: … doi… trei… patru…

Bateristul îşi lovi beţele în acelaşi ritm, iar formaţia începu o versiune liniştită a lui „High Wire”. Mai mulţi oameni întoarseră capetele, unii zâmbind, amintindu-şi de cântec, în timp ce alţii se mişcau fără astâmpăr pe scaune, iar alţii, în aparenţă surzi, nu sesizară nimic. Conversaţia deveni şi mai zgomotoasă. Chelneriţele se strecurau prin aglomeraţie, atrăgând ocheade masculine, ducând băuturi slabe, cu umbreluţe roz, bucăţi de ananas şi gheaţă din abundenţă. Tunsorile de treizeci de dolari, dinţii perfecţi, zâmbetele arcuite, toate marcau o noapte de vară tipică la Blue Sands.

Jay cânta tare şi se mişca bine pe scenă. Se mişcase bine pe scenă în aproape fiecare noapte, timp de zece ani. Unsprezece luna următoare. În ultimele trei nopţi, The Rocklts atrăseseră un public elevat la Sands şi savuraseră priveliştea. Cei mai mulţi se cunoşteau, deseori se culcau unii cu alţii şi cinau, ca să treacă timpul. Banii nu intrau în discuţie. Mulţi erau proprietari de vase, fie pe lacul Union, lacul Washington sau în strâmtoare. Strâmtoarea era decorul la modă în această vară. Anul trecut fusese insula Mercer. Femeile erau toate un pic prea frumoase, iar tipii un pic prea drăguţi. Jocko numea asta convenţia herpes – îi plăcea însă să urmărească chelneriţele care treceau pe

lângă ei; platforma ridicată a bateriei permitea vederea unor agreabile frânturi de imagini.

Formaţia cânta o versiune liniştită a melodiei „Well ALL Right” a lui Buddy Holly când Marlene intră alături de Holst. Jay o observă imediat şi încercă să-i prindă privirea. După câteva momente, ea se întoarse să se uite la el şi îi zâmbi, la rândul ei. Imaginea perechii pe care ea o făcea cu Holst îl răni pe Jay. Era genul sensibil şi ajunsese deja să se gândească la ea, ca şi cum era a lui. Văzând-o cu acel Holst puternic, sigur pe sine, cu ochi albaştri, îşi dădea seama cât de nesigură era poziţia sa. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ar zice Jocko despre asta? Hei, aceea este fata mea – femeia mea – la braţul acelei cizme de acolo. La naiba!

Holst observă interesul ei pentru Jay şi îi puse mâna pe mijloc atunci când fură conduşi la masă. Gestul semnala posesia, ca un câine care urina la marginea teritoriului său. Jay şi Holst schimbară o privire şi fiecare ştiu ce gândea celălalt. Jocuri de masculi.

Holst încercă s-o aşeze, dar ea schimbă locurile, astfel încât el se aşeză cu spatele la scenă. Marlene zâmbea peste umărul lui. Faţa lui Holst se înroşi de furie. Deşi nu se culcase cu ea, nici măcar n-o sărutase, o considera totuşi proprietatea sa. Ea făcea parte din această misiune, aflându-se sub supravegherea sa şi de aceea era a lui.

Se uită la ea, studiind-o. Se machia discret şi cu gust. Niciodată prea mult. Buzele erau roşii, ochii uşor fardaţi. Cele două clipsuri de aur de la urechi se asortau cu lănţişorul subţire de aur din jurul gâtului. Părul era ondulat şi blond, cu excepţia momentelor când lumina roşietică de deasupra cădea pe el. Avea un corp atletic, solid. Se întrebă cum arăta restul trupului.

Ea comandă un rom sunrise, iar el o votcă gimlet. A cina cu Holst era plictisitor pentru ea. Era ca o cină cu

gardianul de închisoare. Se întreba dacă asta era ca o căsnicie perimată. Plictisitor. Îl ura pe Holst. Dacă tatăl ei nu s-ar fi străduit atât de mult. Dacă Holst n-ar avea totul înregistrat. Gândul îi fură pofta de mâncare. Îl ura pe Iben Holst.

Ea comandă un crab Dungeness cu conopidă italiană şi o salată cu sos de casă. Holst comandă încă o băutură. Marlene privi paharul lui gol.

Ai fost iute.

El ridică din umeri.

— Mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Dar nu şi setea.

El ridică din nou din umeri.

Ea se juca cu argintăria şi îşi mângâia părul, neatentă, privind într-o parte.

Holst ridică încet privirea de pe masă.

— Mă consideri un monstru. Simt asta. Ea se juca cu lingura fără să răspundă. Pe scenă, Jay dădea intrarea pentru cântecul următor. În curând se termină totul, încercă Holst.

O chelneriţă scundă, într-un taior de culoarea afinei, aduse votca. Holst mormăi ceva. Muzica încetă. Marlene şi alţii aplaudară.

Vocea lui Jay Becker bubui prin difuzoare:

— Le mulţumesc dansatorilor. Vom reveni după o scurtă pauză. Nu uitaţi: astă-seară este seara Seattle Slew la Blue Sands. Ne revedem peste douăzeci de minute, după o scurtă pauză pentru cauză.

Jay făcea ca totul să pară nou în fiecare seară. Asta era sarcina lui: să facă acelaşi lucru în fiecare noapte şi să-l facă să pară o noutate.

— Ai de gând să-l inviţi aici? îl întrebă Marlene pe Holst.

Acesta încuviinţă.

— Sigur că da. Doar ştii asta.

Se întoarse să-i facă semn lui Jay, care se „uita deja la Marlene. Holst îşi ridică arătătorul, ca o persoană care opreşte un taxi. Jay observă gestul şi îşi ridică şi el arătătorul, indicând că avea să vină într-un minut. Asta îl deranjă pe Holst. Jocuri de masculi. Când Jay ajunse la masă, Holst rămase aşezat.

— Ia loc, te rog, spuse Marlene, supărată de impoliteţea lui Holst.

Jay îşi trase un scaun. Respiraţia îi era încă sacadată. Holst şi Marlene aveau băuturi noi. Jay bea dintr-un pahar de bere, cu o felie de lămâie plutind deasupra.

— Jay Becker.

El şi Holst dădură mâna.

— Iben Holst. Pe Marlene ai cunoscut-o, spuse, reafirmându-şi posesia.

Jay aprobă din cap.

— Am dori să te angajăm, domnule Becker, cu normă întreagă. Lui Marlene îi plac lecţiile de navigaţie şi este mult de lucru la pregătirea lui The Lady Fine pentru călătoria de la sfârşitul lunii. Îţi voi plăti cu trei dolari pe oră mai mult decât îţi plăteşte în mod obişnuit şantierul şi o sută de dolari pe zi, când vei călători cu Marlene spre nord. Te interesează?

Holst făcea ca oferta să sune înjositor, dar atrăgător. Jay se uită la trăsăturile nemţeşti, drepte; nicio linie dură nu îi brăzda faţa sau ochii. Chiar şi aşa omul emana răul – ceea ce unii numeau fiori negativi. Nu era nicio îndoială în această privinţă. Nasul avea o cicatrice mică şi subţire, pe care mulţi n-ar fi observat-o. Probabil o rană de cuţit, îşi spuse Jay, un cuţit extrem de ascuţit pentru a lăsa o cicatrice atât de fină. Poate nu un cuţit, ci o lamă de ras. Da. Remarcă o cicatrice similară chiar sub gulerul cămăşii omului. O cicatrice de pe gât se curba ca o sprânceană încruntată.

— Va trebui să clarific cu John. El este şeful docului.

Nu vreau să-mi periclitez slujba de la Shilshole.

— Şi dacă John este de acord? întrebă Holst.

— Este foarte tentant, spuse Jay, aruncând o privire spre Marlene pe deasupra marginii paharului de bere.

Ea zâmbi oarecum formal. Jay înţelesese: era vorba de afaceri. Holst era desigur tipul gelos. Ca şi Jay.

— Când vei lua o decizie finală?

— Mâine la prânz.

— Bine. Marlene, mă anunţi tu?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Excelent. Acum ne putem continua cina. Mulţumesc, domnule Becker. Asta e tot pentru moment.

Nu trebuia să spui asta, gândi Jay. Se ridică, împinse scaunul sub masă şi plecă, refuzând să se uite înapoi la Marlene.

Când ajunse la scenă, Jocko spuse:

— Este o vulpiţă.

— Taci din gură, Jocko. Taci din gură.

Jay împinse cu şoldul bara de siguranţă de la uşa de ieşire şi ieşi afară, în noaptea răcoroasă din Seattle.

15

Era ora opt patruzeci şi cinci, imediat după apus, aproape de căderea întunericului, când imaginile clare îşi pierd treptat contururile precise. Locuitorii din Seat de sunt obişnuiţi cu această lumină, căci oraşul este adesea acoperit de nori joşi, ameninţători – fie că plouă, fie că nu – nori întunecaţi, ca de mangal, aduşi neîndurător de vântul de deasupra Pacificului, din Siberia, din Aleutine sau dinspre vastul ocean zbuciumat. Câţiva pescăruşi curajoşi străbăteau încă văzduhul prin obscuritatea crepusculară, cu corpurile albe, precum zmeiele în vânt, strigându-şi ţipetele lor goale, sinistre.

Trecătorii blocau Alaska Way, lângă Pike’s Market, majoritatea turişti în căutarea acelui articol mic, uşqr de cărat, acel memento simplu al unei vacanţe care să poată fi

îndesat în valiză pentru micuţul Ben, Dodge, Ted sau Blair. Fără să fie conştienţi ce anume caută, erau ademeniţi într-un magazin sau altul.

Roy Kepella îşi croi drum pe trotuarele aglomerate. Concepuse un plan de pierdere a urmei în trei etape. Prima fază era să cutreiere târgul până la amurg. Se înghesui prin magazine pe care nu le vizitase de ani de zile şi se descoperi bucurându-se de ele. Simţea viitoarea pieţei, şi aceasta îi amintea de ocolul de vite din împrejurimile lui Oklahoma City, pe care, copil fiind, îl vizitase cu tatăl său. Toate acele vaci – cum numea Roy orice animal mare cu patru picioare – şi toţi oamenii care se învârteau pe acolo vorbind despre junei şi vaci de lapte, şi viţei, şi licitaţii, şi carne de viţel, şi coaste, şi hălci de carne. Rămase atent la oricine l-ar fi urmărit. Erau ani de când nu mai făcuse aşa ceva. Citise destule dosare, fusese implicat în destule cazuri, ca să ştie că aici era punctul în care mulţi agenţi clacau. Kepella nu avea intenţia să clacheze. Intră într-un magazin cu articole bărbăteşti, pe una din cele trei intrări ale târgului, ducându-se imediat la o vitrină de expoziţie, din sticlă, unde examină un sortiment de butoni de manşetă. O oglindă mare din spatele vitrinei îi îngăduia o vedere asupra celei mai mari părţi a magazinului din spatele lui. Acordă o atenţie specială uşii pe care intrase, gata să observe pe oricine l-ar fi supravegheat, deşi nu credea că fusese urmărit. Continuă totuşi să se uite în oglinda cea mare, în cazul în care Holst sau cineva străin îl ţinea sub supraveghere. Părăsi apoi iute magazinul printr-o ieşire diferită. Mergea repede, dar nu într-atât încât să atragă atenţia. Îşi croi drum şi ieşi din complex, traversă strada şi se urcă în vechiul său bolid marca Dodge. Demară.

Se uită în oglinda retrovizoare tot atât de mult pe cât urmărea drumul din faţa lui. Conduse drept spre vest unul, două, trei cvartale şi parcă în apropiere de magazinul

universal Nordstrom, lângă Fifth Street şi Pine. Faza a doua. Cumpără un bilet pentru monorai şi sări în tren chiar în ultima secundă, mulţumit că nimeni nu avusese timp să urce după el.

Faza a treia. Taxiul, comandat cu o oră mai devjeme, îl aştepta cu motorul în funcţiune. Avantajul unui taxi era că îi dădea lui Kepella libertatea să-şi fixeze atenţia pe traficul din spatele lor. Îi dădu instrucţiuni şoferului s-o apuce pe o anumită rută, mergând pe străzi cu sens unic şi făcând o serie de întoarceri pe alte străzi cu sens unic. Era o tehnică menită să scoată la iveală orice supraveghere, chiar şi pe cea mai profesionistă.

Nimeni nu-l urmărea. Îi spuse şoferului adresa, o zonă rezidenţială, chiar peste deal.

Casă, o vilă albastră cu etaj, avea vedere spre lacul Washington. Varietatea vieţii vegetale de aici îl uimea încă pe Kepella. Această varietate nu era atât de evidentă în inima oraşului – unde Kepella îşi petrecuse peste opt ani – dar aici, la cinci, zece minute de oraş, se dezvolta rapid fiecare arbust, copac, floare, ferigă şi bulb, toate bine îngrijite, proprietate după proprietate, aşa cum s-ar putea aştepta cineva să găsească în Japonia.

Deschise poarta albă din lemn şi o închise la loc, fără să facă zgomot. O potecă din lespezi de piatră trecea pe lângă garduri vii înalte, tunse egal. Urmă poteca prin spate, după cum fusese instruit. Ciocăni la uşă de două ori, apăsă pe sonerie şi mai ciocăni o dată, totul conform instrucţiunilor. Intră singur, după cum i se spusese.

Bucătăria mirosea a curcan şi piure. Pe sobă fierbea apă. O servitoare thailandeză apăru prin uşa interioară şi îl salută cu o înclinare a capului. Întinse un braţ spre uşă şi se înclină din nou. Kepella zâmbi binevoitor şi intră în sufragerie. Brandenburg stătea în capătul unei mese lungi. Se ridică în picioare. Tunsoarea îi era neschimbată, ca şi faţa sa băieţoasă, pielea netedă şi privirea pătrunzătoare.

— Ce bine că ai venit, Roy, spuse cu un accent întrucâtva britanic. Cei doi îşi strânseră mâinile. Kepella îşi scoase trenciul, îşi netezi geaca sport şi se aşeză. Tăcere. Kepella îşi sorbi apa şi aşteptă ca Brandenburg să spună ceva. În cameră se găseau obiecte vechi de artă, era mobilată în stil colonial, iar tapetul de pe pereţi avea un motiv floral simplu. Masa lustruită din sufragerie reflecta tavanul alb şi plat. Luminările erau aprinse, iar lumina de sus micşorată. O cameră deloc neplăcută, gândi Kepella. Mi-am zis că poate îţi este foame.

Brandenburg ezită. Pahn a gătit pasăre, gulie şi altele asemenea. Sper că îţi place carnea de pasăre.

— Da.

— A, perfect. Brandenburg îşi unse cu unt un corn şi, împungând aerul cu cuţitul său, spuse: Serveşte-te. Kepella luă din coş un.com care scotea aburi, dar trebui să-l lase în jos de îndată. Cum merge? întrebă Brandenburg şi ridică privirea, aşteptând răspunsul lui Kepella, cuţitul său de unt odihnindu-se pe cornul fierbinte.

— Au făcut contractul, sunt sigur. Le datorez cinci mii. Astăzi am luat împrumutul.

— Cine?

— Numele omului este Iben Holst.

Brandenburg zâmbi.

— Holst este? întinse untul pe.com cu grijă. Este mâna lui dreaptă, ştii?

— Bineînţeles că nu ştiu. Nu ştiu nimic despre asta.

— Nu-i nevoie să fii irascibil. Brandenburg luă o muşcătură din.com şi mestecă viguros. Ştiu că este dificil pentru tine, Roy. Se pare că te-ai afundat în datorii. N-ar trebui să mai fie mult de acum încolo. Ai obţinut dosarele?

Îl privi din nou, cu muşchii maxilarului mestecând.

— Da.

— SOSUS?

— Da. Tot ce mi-ai cerut.

— Minunată treabă, Roy.

Kepella voia să-l lovească pe tip. În faţa lui stătea Kevin Brandenburg, cu câţiva ani mai în vârstă decât fiul lui, mestecând un.com şi spunându-i că totul era minunat. Rahat. Nimic nu era minunat. El ieşise din rol. Nervii îi erau uzaţi, cusăturile se sfâşiau, fundaţia trosnea.

— Băutura?

— Am o înţelegere cu barmanul. Îmi toarnă apă.

— Excelent. Brandenburg clipi, mestecând în vârful buzelor, examinându-l mai îndeaproape pe Kepella. Eşti în stare de asta, Roy? N-ar mai fi mult.

Kepella îşi şterse gura. Pahn intră, aducând platoul cu curcan. Făcu mai multe drumuri până în bucătărie şi înapoi: piure de cartofi, mazăre, gulie, sos de came, de afine, stridii, un pahar înalt plin cu lapte pentru Kepella şi vin alb pentru Brandenburg.

— Arată ca de Thanksgiving[7].

— Este sărbătoarea ta preferată, nu-i aşa, Roy? zise Brandenburg. Mâncară fără să discute câteva minute. Când Brandenburg îşi termină paharul de vin, întrebă: Care-i planul tău?

Kepella se simţea mai bine. La aceasta contribuise şi mâncarea.

— Nu voi plăti datoria. Mă voi afunda adânc şi bine. Îl voi ruga pe Holst să aranjeze refinanţarea. Am vorbit deja cu el. A spus că vrea să vadă mai întâi cum merge asta. El mă va strivi, iar eu voi deveni disperat, întocmai cum ai spus.

— Nimic important la început, înţelegi. Nu poţi să-i dai orice rahat, dar vrei să observi cât este de sensibil. Trebuie să faci să pară că încerci s-o ştergi cu ceva. În felul acesta, o vor înghiţi mai bine. Kepella încuviinţă. Studiase tehnici similare. Vom încerca să ne mai întâlnim o

7 Ziua Recunoştinţei (n. trad.).

dată. Acelaşi semnal: trei ţârâituri, cer cu Eddie şi închidem telefonul. A doua zi, din nou aici.

Pahn strânse masa. Aduse desertul. Plăcintă cu cireşe.

— Şi Washingtonul? întrebă Kepella.

Brandenburg păru încurcat.

— Poftim?

— Slujba mea.

— A, da. Totul e rezolvat până acum, aş spune.

— Dar ce fel de post?

— La ce te-ai gândit?

— Nu mi-am pus problema.

— Desigur că ţi-ai pus-o. Care-i preferinţa ta, Roy? Voi vedea ce este disponibil.

— După toate astea… ei bine, mi-am cam schimbat priorităţile. Cred că ar putea să-mi placă ceva la Operaţiuni.

— Să ştii că nu prea mai este mare lucru pe acolo. Pentru moment suntem pe urmele câtorva judecători federali, mai sunt câteva treburi în lucru în Florida, deşi cea mai mare parte din cazurile de spălare a banilor este pe mâna Serviciului Secret, şi ştii cât de strâns legaţi sunt ei. O chestiune politică se află în desfăşurare în California, dar asta nu trece pe la Washington. Comanda este regională. Nu sunt sigur că Operaţiunile merită efortul; ar putea fi ceva mai interesant la alt birou. Voi da câteva telefoane.

— Într-adevăr?

— Sigur că da.

— Dar e vorba de Washington?

— Categoric. Pentru tine, Roy? Iisuse Hristoase, eşti dulăul cel mai important la ora actuală. Brandenburg gustă plăcinta şi zâmbi. Bună plăcintă, nu-i aşa?

— Şi dacă eu am nevoie să iau legătura cu tine? Cum pot s-o fac?

— Mi-e teamă că nu se poate. Ştii, motive de securitate. Dacă ceva ar merge prost – dacă ai fi interogat – n-am putea să te lăsăm să-i conduci la noi, nu-i aşa?

— Dar eu deja am numele tău.

Brandenburg clătină din cap.

— Nu, Roy. Ai un nume. Nu asta ai vrut să spui? Un nume. Brandenburg zâmbi. Precauţiuni, Roy. În aceste vremuri nicio precauţie nu este prea mult.

Kepella nu auzise niciodată ca vreun superior să se folosească de acoperire pentru a conduce o operaţiune.

— Este puţin neobişnuit, nu-i aşa?

— Întreaga operaţiune este neobişnuită, Roy. Şi ne asumăm un risc enorm aici. Totul pentru a prinde un om care ar fi trebuit înlăturat la Montreal, cu optsprezece luni în urmă. Ca să fiu sincer, Biroul încearcă să-şi salveze imaginea.

— Cum naiba pot eu să am încredere în voi?

— E cam târziu ca să te întrebi, nu-i aşa, Roy? Eşti suspendat, potrivit legii nu ai nicio prerogativă în domeniu, ai sustras numai Dumnezeu ştie câte secrete de stat şi le-ai pitit pe undeva, eşti dator rechinilor de împrumuturi cu cinci mii. Te culci cu o chinezoaică de douăzeci şi cinci de ani. Brandenburg îl privi pe Kepella dispreţuitor. Aş spune că e puţin cam târziu să ai dubii cu privire la oamenii care conduc această operaţiune. Noi suntem singurii care îţi putem salva fundul, Kepella. Nu uita asta!

16

Gonind în sensul vântului, Jay îndreptă vasul cât putu de bine. Briza era perfectă, marea de un verde irizat, iar Jay trebui să-şi reamintească faptul că era plătit să facă asta.

— Fantastic! îi strigă lui Marlene, în timp ce ea trăgea vinciul la încă două marcaje, iar vela de la proră se întindea în bătaia vântului.

The Lady Fine se înclină pe valurile înspumate şi Jay

se ridică să privească peste proră. Vasul prindea vântul ca unul de curse, un veritabil campion, nerăbdător să dea marea lovitură. Ţinându-se cu putere de o balustradă, Marlene se strecură înapoi, spre Jay.

— Asta este deja maximum.

El încuviinţă cu entuziasm. La babord, muntele Rainier domina cerul de după-amiază, un monolit care umplea orizontul, cu o coroană de nori în jurul vârfului. Picături de apă îi stropeau în faţă pe amândoi, pe măsură ce The Lady Fine prindea viteză, despicând marea.

— Este o dulce. Dumnezeule, este o dulce. El privi în sus, la indicatorul de nivel ataşat de odgon şi spuse: Gata?

Marlene se apropie din nou, cu paşi mărunţi. Era înfăşurată într-o pelerină galbenă pentru a se proteja de vânt.

— Gata, confirmă ea, pregătită să slăbească cu o mână frânghia din tachet, cu cealaltă ţinând minerul vinciului.

— Dă-i drumul, urlă Jay, slobozind şcota mare din tachet şi aplecându-se când tangonul se legănă violent peste capul lui.

Învârti cârma cu o mână, în timp ce se întindea să apuce de vinciul de la tribord, şi asigură frânghia la tachetul adiacent. Marlene învârti manivela, întinzând vela de la proră, pe care o legă. Erau acum îndreptaţi direct spre muntele Rainier. Părea mai degrabă o destinaţie imaginară decât un munte adevărat la doar câteva mile depărtare, un loc ce promitea pace şi iertare, şi nicio grijă lumească, un Shangri-La[8] misterios plutind deasupra orizontului într-o mare de cer indigo.

Marlene se aşeză lângă el. Vasul trasa o dâră albă în apa strâmtorii.

— Unde ai învăţat să navighezi?

---

8 Un paradis pe pâmînl (n. trad.).

Jay se uită la ea. Amândoi purtau ochelari de soare, aşa că nu-i putea vedea ochii.

— Am navigat toată viaţa. Aproape în fiecare zi din fiecare vară, pe când eram puşti. Am început pe bărcuţe Dyer, am trecut la Blue Jay, apoi Lightning, apoi pe keciul de treizeci şi două de picioare al părinţilor mei. La paisprezece ani, tata şi cu mine am început să concurăm la regate, la sfârşit de săptămână. Avem acasă o bibliotecă plină de trofee. Eram foarte norocoşi.

— Ai avut, deci, o copilărie confortabilă.

— Da. Tata navighează foarte bine. Dar tu?

— Tata este preot luteran. Marlene îşi frământa mâinile în poală. Nu am avut prea mulţi bani. Am avut multă dragoste.

Misterul ei, gândi el.

Ea îşi scoase pelerina şi o aruncă jos, în tambuchi. Pelerina zbură în cambuză. Marlene se unse cu ulei pe braţe şi abdomen şi, iute, pe piept. El simţi un fior inghinal.

— Te superi? întrebă ea, întorcându-şi spatele şi dându-i sticla de plastic.

— Deloc.

Ea dezlegă bretelele, săltându-şi părul. Mâna lui Jay alunecă pe spatele ei neted. Vasul plutea înainte. După un timp ea îşi legă la loc bretelele şi se întinse pe bancheta cocpitului. Stătea acolo, o întruchipare a frumuseţii, lungă, subţire, cu ochii închişi, picioarele uşor depărtate, mâinile pe şolduri. El o privea lung. Aproape că simţea soarele pătrunzându-i pielea, căldura care creştea în ea.

Lui Jay îi făcea plăcere adierea brizei şi vederea muntelui Rainier care străjuia strâmtoarea. Trecură zece minute înainte ca el s-o întrebe:

— Eşti gata?

— Dacă trebuie, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor. În timp ce se scula, vasul lovi un val înspumat, iar

ea îşi pierdu echilibrul. Jay sări şi o prinse înainte ca ea să dea cu capul de marginea cocpitului. O ţinu până când îşi recăpătă echilibrul. Apoi se aplecă şi o sărută. Ea începu să-l sărute, dar imediat îl împinse înapoi cu blândeţe: Nu, Jay. Nu trebuie.

El o privi în ochi. Vocea ei spunea una, ochii vii şi verzi, alta. Dându-i drumul, el spuse:

— Ţi-am spus, încălţămintea este absolut necesară. Arătă spre picioarele ei, instabilitatea ei fiind evidentă. Picioarele goale te pot pierde.

Ea îi puse un deget pe buze. Rănit în sentimentele sale, el întoarse capul, evitând atingerea ei. Marlene cobori, încălţă adidaşii şi îşi puse din nou pelerina. Revenind în cocpit, îşi perie părul care-i venea peste ochi, lăsându-l în bătaia vântului.

— Dacă ar avea vreun sens, începu ea, mi-ar plăcea foarte mult. Dar asta n-ar face decât să complice lucrurile.

— Nu cred, Marlene. Cred că este inevitabil.

Ea zâmbi, făcând ca ochelarii de soare să se mişte pe nas.

— Holst este un om ciudat, Jay.

— Şi ce dacă? Eşti a lui?

Surâsul ei se lărgi.

— Nu. Bineînţeles că nu.

— Atunci?

— Lucrez pentru el.

— Şi ce dacă?

— Nu-mi face asta, Jay. Nu pot să-ţi explic. Pur şi simplu, nu pot să-ţi explic. N-ar avea niciun rost.

Se îndepărtă de el, ţinându-se de balustradă şi îndreptându-se spre proră.

— Încearcă, Marlene, strigă el. Poate, cine ştie, aş înţelege.

Ea îşi îndepărtă părul care-i venea peste ochi. Nu, îi spuse, fără să scoată un cuvânt, nu ai înţelege.

El slăbi şcota mare şi strigă, acoperind vuietul vântului:

— Pregăteşte-te! Tare în vânt...!

17

A

În sfârşit, la al patrulea ţârâit răspunse. Omul de legătură. Mai înainte ca Sharon să poată articula vreun cuvânt, îi dădu un alt număr de telefon şi îi spuse să sune în exact trei minute. Următoarea convorbire telefonică se dovedi identică cu prima: el îi furniză din nou un număr şi îi spuse să-l sune, de data aceasta, după exact opt minute. În cele din urmă, el răspunse:

— Unde eşti?

— Stau într-o cabană parţial arsă, lângă un lac din partea de vest a oraşului, cred, în apropierea unei biserici.

— Ştii numele bisericii?

— Nu, dar biserica are vedere spre lac.

— O bisericuţă din piatră? Iederă?

— Asta e.

— Este în partea de est a oraşului. Ştiu unde te afli. Vin chiar acum.

Treizeci de minute mai târziu, o maşină greu de descris se opri, şi un bărbat bătu la uşa cabanei. Ea deschise prudent, cu pistolul Beretta pregătit.

Era înalt de şase picioare, avea o barbă mare, neagră şi purta ochelari cu ramă metalică. Părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, iar ea îl găsi frumos, în pofida înfăţişării lui aspre. Intră în cabană şi închise uşa. Dădură mâna.

El se aşeză pe un scaun, lângă perdelele afumate.

— Să începem cu începutul, de acord? Spune-mi ce ai făcut, unde ai fost, cine ar fi putut să te vadă în ultimele zile. Este important să ştiu.

Ea îi povesti despre împuşcături, fapt cu care el era la curent din lectura ziarelor.

— După aceea am fugit. Am petrecut o zi intrând şi ieşind din clădiri. În fine, am ajuns în celălalt capăt al oraşului. Acolo există un parc de maşini – un cimitir de maşini – cam pe acolo cred, spuse, arătându-i direcţia. Am dormit într-una din ele mai multe nopţi…

— Hrana? o întrebă el, întrerupând-o.

— Din grădini de zarzavaturi. Am fost atentă să nu fiu văzută şi să nu iau atât cât să se observe.

— Continuă.

— Am furat aceste haine de pe o sumă de rufe. Am făcut tot posibilul să pară ca şi cum vântul le-ar fi smuls de pe sfoară. Nu eram sigură că a fost convingător, aşa că am plecat mai departe.

— Asta-i bine.

— Să ştii că şi femeile sunt antrenate, i-o servi ea sarcastic. El ignoră comentariul.

— Apoi?

— Mi-a luat o zi şi o noapte ca să traversez oraşul. Voiam un teren înalt. Nu mai am decât patru gloanţe. Am descoperit locul acesta cu o bună vedere asupra oraşului şi surprinzător de puţini oameni.

— La sfârşitul săptămânii năvălesc aici.

— Este la două mile de cel mai apropiat telefon public. Am încercat să iau legătura cu tine pe când stăteam în cimitirul de maşini, dar n-am putut. Când am găsit locul acesta, am aşteptat o zi şi am încercat din nou. Noaptea trecută am făcut baie în lac, a fost prima mea baie de…

— Îmi pare rău că ai avut probleme să iei legătura cu mine, o întrerupse el din nou.

Aruncă o privire afară, pe fereastra fără sticlă. Ceaţa acoperea oraşul. Strada strălucea, umedă.

— Mi s-a spus că erai disponibil, în caz că aveam nevoie de tine, spuse ea indignată.

El ridică din umeri nepăsător.

— Până acum e bine. Să nu mai vorbim despre asta.

— Da.

— Poliţiştii complică situaţia. Ar fi fost un lucru dacă încercam să te scăpăm de oamenii lui Fritz Wilhelm. Bagă de seamă, în oraşul ăsta e ca şi cum am încerca să păcălim mafia. Dar şi poliţia din Regensburg? Cu ei, şi mai rău. Asta exclude mijloacele de transport convenţionale. Şi Wilhelm, şi poliţia vor muşamaliza totul, şi nu doar în Regensburg. Nu, ne vom gândi la altceva. Mai este şi un alt element: Wilhelm este meticulos. I-a cumpărat pe toţi până la vârf. Deci, nu poţi să ştii în cine să ai încredere. Îi făcu cu ochiul. O vom face cu câţiva dintre oamenii mei. Nimeni altcineva.

Tonul vocii sale friza aroganţa. Agentul de legătură. Omul care o putea scoate de aici.

— Deci, ce facem? întrebă ea.

El aruncă o privire printr-o crăpătură a perdelei.

— Bună întrebare.

— Un avion particular?

— Nu, avem nevoie de ceva neconvenţional… mi-a venit o idee care ar putea să meargă, dar nu sunt sigur…

— Ce anume?

— Sunt câţiva oameni în Franţa care ne pot ajuta. Dacă suntem norocoşi, te pot duce la bordul unui vas comercial spre State. Aşa că cel mai bine este să te trecem graniţa.

— O dată ajunsă în Franţa, nu voi fi în siguranţă?

— Puţin probabil şi, în mod sigur, nu merită riscul. Influenţa lui Wilhelm se întinde departe. Prea departe. Iar cu problema asta legată de poliţie!

— De ce nu se poate îngriji Washingtonul de asta? Sau Bonnul? A fost legitimă apărare.

— Pentru că nu vor admite nici măcar faptul că eşti aici, în Germania. Au dovezi că eşti în vacanţă în SUA, pentru cazul că se întâmpla ceva de genul acesta. Atâta

ştim noi.

— Asta n-ar fi adevărat decât dacă aş fi cotată PERICULOASĂ, spuse ea. Greşeşti. Nu poate fi adevărat.

El încuviinţă din cap.

— Până când te ducem acasă, nu exişti. Ai fost cotată PERICULOASĂ de când te-am pierdut, în noaptea morţii lui Bobby Saks.

— Este absurd.

— Bine ai venit la Operaţiuni.

Ea se lăsă pe un scaun decolorat.

El despărţi perdelele din nou şi privi afară.

— Ai paşaportul?

— Da, dar este diplo…

— Dă-mi-l. Lăsă perdelele să se închidă şi o privi cum se duce spre geanta ei. Era o femeie frumoasă. Respecta femeile curajoase şi deştepte. Trebuie să-ţi spun… Te-ai descurcat bine până acum. Multe femei – mulţi agenţi – n-ar fi ajuns atât de departe. Te vom scoate de aici. Ea îi dădu paşaportul, iar el îl examină. O.K… Este în ordine. Îl voi lua cu mine. Cunosc pe cineva care se pricepe la asta. Ar fi bine să-ţi tunzi părul foarte scurt, ca un bărbat.

— Ce?

— Fă-o. Voi trimite aici o maşină la ora opt, în seara asta, ca să te ia. Vei găsi o perucă şi nişte cosmetice pe bancheta din spate. Să-ţi pui peruca imediat. Când vei cobori din maşină, şoferul îţi va indica o clădire. Să te duci direct acolo. Nu ciocăni, intră, pur şi simplu.

Casa era aşezată solitar, pe un drum lăturalnic şi îngust, tot în partea estică a oraşului Regensburg, şi era mobilată ca o căsuţă de vară. După ce Sharon cobori, maşina dispăru după colţ. Agentul, îmbrăcat în negru, încuie uşa după ea. Sharon îşi aranjă faţa şi peruca timp de douăzeci de minute, apoi se aşeză pentru şedinţa fotografică. După ce-i făcu cinci poze, agentul o părăsi şi nu reveni decât peste trei ore. La întoarcere, îi restitui

paşaportul. Ea îl deschise. Noua fotografie fusese fixată pe prima pagină, cu ştampila imprimată pe ea. Numele înscris era Cheryl Parker.

— Eşti fiica unui diplomat aflată în vacantă. Totul este în ordine. Nu vei avea probleme la graniţă.

— Vii cu mine, nu-i aşa?

I – Da şi nu. Vei călători cu acelaşi şofer care te-a adus astă-noapte. Eu voi fi în urma ta, ca acoperire, în caz că ceva n-ar merge bine.

— Adică?

— Ţi-am mai spus: braţul lui Wilhelm ajunge departe. Pe urmele tale se află o întreagă reţea de oameni. Nu putem exclude nimic. Îi dădu o cutiuţă de carton, care conţinea o sută de gloanţe pentru Beretta. Totul este posibil. Acum, reîncarcă pistolul şi ţine-l pe banchetă, lângă tine, tot drumul. Ea introduse cutia într-un buzunar al fustei. Ştiu că eşti speriată, Sharon. Şi eu mă tem pentru tine. Te-ai descurcat bine, foarte bine până acum. Te voi conduce până la graniţă. Dacă aş traversa şi eu, asta ar putea crea suspiciuni.

— Răspunde-mi, te rog: de ce m-au ales pe mine pentru operaţiunea asta?

Ochii lui deveniră prietenoşi.

— Coincidenţa, presupun. Erai singurul agent la îndemână care avea pregătire la Operaţiuni. Întrucât vacanta ta fusese deja planificată, absenţa de la ambasadă nu trezea suspiciuni. Presupun că asta a avut o mare importanţă. Aveai toate calificările necesare. De obicei, nu este prea dificil să fii curier – deşi nu lipsit de risc. Nu ţi-am cunoscut niciodată omul de legătură. Era un S.O. – adânc infiltrat. Mi s-a spus că era în Regensburg – teritoriul meu. Sunt prea bine cunoscut în zonă ca să mi se încredinţeze sarcini de acest fel. Sunt mai mult genul de „curăţitor”, dacă vrei. Mă ocup de lucruri ca acestea… ca şi de sarcini mai puţin plăcute. Se duse la fereastră şi privi

din nou afară. Washingtonul m-a contactat direct şi m-a avertizat că ai putea să suni. Eram plecat cu o însărcinare. A trebuit să revin în Regensburg şi să aranjez legătura telefonică adecvată. Asta mi-a luat câteva zile. Când am ajuns, a trebuit să mă ocup de legăturile mele obişnuite. Apoi ai sunat tu. Cam asta e.

Nu voia s-o sperie, dar adevărul era că ordinele lui veniseră chiar de la director. Niciun intermediar. Ordinele nu veneau niciodată de la director, ceea ce însemna că aceasta era o operaţiune a naibii de importantă – iar Sharon Johnson, cheia.

— O dată ajunsă în Franţa, ce am de făcut?

— Am improvizat. Un magician venit de curând în Germania te va ajuta. Spectacolul lui este acum în Soultz-sous-Forets Seltz. Va încerca să te îmbarce pe un vas. Asta ar fi cel mai sigur pentru tine.

— Un magician?

— Magicienii fac oamenii să apară şi să dispară… Nu-i aşa? Orice este posibil în împrejurări potrivite.

— Care sunt împrejurările potrivite?

El scoase un portofel dintr-un buzunar interior al impermeabilului pe care îl purta. Din el luă un număr de bancnote germane şi franceze de valoare mare.

— Vei lua astea. Am o chitanţă pe care trebuie s-o semnezi, dar o voi face eu pentru tine. Vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie şi să mă întrerupi oricând doreşti. Este foarte important să ştii exact ce să faci. Există foarte puţin loc pentru greşeli. Înţelegi? Trebuie să pui absolut orice întrebare, indiferent cât ar fi de neînsemnată. Îţi voi răspunde cât voi putea de bine. În regulă?

Se schimbase, gândi ea. Era acum profesionistul devotat, gata s-o instruiască. Ea ştia că stăruinţa lui în meticulozitate venea nu doar din grija pentru siguranţa ei, ci şi din grija pentru propria sa reputaţie profesională. Era acum pe mâinile lui, responsabilitatea era a lui şi el nu

avea nicio intenţie să dea greş. Ea aprobă din cap şi spuse:

— Sunt gata.

El clipi.

— Nu-i mare lucru, Sharon. Aproape ai reuşit.

Călătoreau pe un drum de ţară cu două benzi, agentul venind în urma lor cu maşina proprie, când şoferul opri în spatele unui camion, la un stop. Sharon rămăsese cu atenţia încordată tot drumul, simţindu-se abia acum obosită, gata să aţipească, cu capul căzut în bărbie. Beretta se afla pregătită sub mâna ei dreaptă.

— Doamnă! strigă şoferul, întinzând mâna peste scaun ca s-o trezească. Ea deschise ochii. La orizont, amurgul. Peste un minut ne oprim pentru a lua benzină. Ultimul popas înainte de graniţă…

Camionul stătuse nemişcat, blocându-le calea, aproape treizeci de secunde. Prea mult. Sharon privea la şoferul ei, când un mic jet galben de lumină fulgeră dinspre camion. Instinctiv, ea se aplecă spre stânga să evite glonţul, cuvintele ei de avertizare venind prea târziu. Parbrizul din faţă şi cel din spate crăpară în momentul când glonţul trecu prin ele. Corpul şoferului căzu moale peste volan, făcând să sune claxonul. Sharon se luptă să deschidă portiera din spate. Degetele ei căutau orbeşte încuietoarea, în timp ce se auziră încă două împuşcături. Portiera se deschise. Se rostogoli afară, pe pavaj, cu Beretta în mână.

Un alt bărbat, scund şi rotofei, stătea lângă camion, cu picioarele depărtate şi mâinile ţinând strâns un pistol. Trei gloanţe loviră uşa deschisă pe care ea o folosea ca paravan. Sharon ţinti şi apăsă pe trăgaci de două ori. Omul fu ridicat în aer şi se prăbuşi pe spate.

Agentul de legătură sparse becul aprins din maşina sa şi traversă drumul în fugă, aplecat, atrăgând focul şoferului din camion, aşa cum sperase. Ajunse la marginea drumului, sări în tufiş, se ridică şi trase patru împuşcături

rapide, dintre care ultima răni braţul unuia dintre oameni.

Urmând exemplul agentului, Sharon se rostogoli în tufişurile de pe partea de drum unde se găsea, se ridică în picioare şi se repezi spre un loc din dreptul camionului. Un al treilea bărbat, pe care ea nu-l văzuse, deschise focul cu o puşcă de vânătoare cu ţeava scurtată, de la geamul camionului. Explozia făcu o gaură în vegetaţia din faţa ei. Două alice se înfipseră în braţul ei stâng. Îşi dădu repede seama că rănile erau minore şi, deşi dureroase, nu prezentau niciun pericol real. Se străduí să-l localizeze pe ins. Acolo! Se strecura de-a lungul camionului, uitându-se spre arbuşti.

Sharon apucă Beretta cu ambele mâini, se calmă şi apăsă pe trăgaci. Parbrizul din faţă al camionului explodă – glonţul ei lovise cabina, dar nu şi pe omul cu arma de vânătoare. Adoptă o poziţie înclinată între frunzele uscate. Încă trei gloanţe străpunseră tufişurile peste tot în jurul ei. Ea era protejată de o mică denivelare a drumului. Se târî înainte în stil cazon, în direcţia împuşcăturilor.

Agentul de legătură auzi încă trei explozii de gloanţe şi îşi făcu mişcarea. Nu avea nicio intenţie s-o dea în bară. Se ridică şi alergă în spatele camionului. Şoferul rănit, ajuns acum înapoi în cabină, ţinti şi trase. Agentul simţi glontele intrându-i în intestine, se chirci, strecurându-se în spatele adăpostului oferit de camionul cel mare, şi se luptă să-şi încarce arma, schimbând încărcătorul. Omul cu puşca de vânătoare sări în cabină şi trase consecutiv două focuri prin geamul din spatele cabinei.

Sharon văzu ce se întâmplase. Îl zări pe agent traversând strada în fugă, îl văzu cum se chirci, ca şi cum ar fi primit un glonte, îl văzu încărcându-şi arma. Văzu flacăra puştii de vânătoare. Fără să ştie exact de ce, atacă acum camionul, sări pe capotă şi trase direct în faţa surprinsă a omului care ţinea puşca de vânătoare.

Şoferul rănit trase o dată şi sări afară din camion.

Glontele tras la întâmplare trecu la câţiva inci de faţa lui Sharon. Îşi trase capul înapoi şi se trânti pe pavaj, târându-se ca să se uite pe sub camion după picioarele lui. Şoferul ocoli botul camionului, crezând că a omorât-o. Ea se rostogoli sub camion şi se opri pe burtă, cu arma îndreptată înainte.

Picioarele şoferului făcură o pauză scurtă lângă roata dreaptă din faţă. Sări după colţul camionului, pregătit să împuşte o persoană pe care o credea întinsă cu faţa în jos pe pavaj. Sharon îi urmărea mişcările cu arma. Ar fi tras un foc în glezna lui, dacă i-ar fi oferit-o, dar el se opri în punctul îndepărtat al roţii din faţă, împiedicând-o să tragă. Din ezitarea lui, ea ghici că era derutat, neştiind încotro dispăruse. Era sub camion sau între tufişuri? Antrenamentul său îi spuse însă repede că, dacă ea ar fi fost între tufişuri, ar fi deschis focul. Arma din mâna lui apăru brusc, iar el trase sub camion la întâmplare. Prima sa încercare perforă rezervorul de ulei. Uleiul negru curgea prin gaură, pe drum. A doua încercare făcu să se audă un zgomot specific. Arma era goală. În timp ce el se repezea spre cabină ca să ia puşca de vânătoare, Sharon se rostogoli o singură dată şi se găsi pe cealaltă latură a camionului. Se mişcă iute. Tocmai când şoferul înşfăcă puşca de vânătoare din mâinile partenerului său mort, ea trase, golindu-şi Beretta în pieptul lui.

Fugi acum, cât putu de iute, trecând pe lângă maşina în care călătorise şi urcându-se în vehiculul ce fusese condus de agentul de legătură. Trase până la capăt maneta de viteze, aducând-o în prima, şi răsuci violent volanul, smucind maşina şi apăsând pe accelerator până la podea. Antrenamentul îi revenise. Totul dintr-odată. Avea acum încredere în sine. Supravieţuise. Avea să supravieţuiască.

Agentul de legătură îşi recăpăta cunoştinţa, ieşind din starea de şoc. Se uită în jos, cercetându-şi corpul: fusese ciuruit de gloanţe şi sângera abundent. Nu vedea cu

ochiul stâng. Încercă să se ridice. Ştia că nu mai avea prea mult de trăit, dacă nu primea curând îngrijiri medicale. Simţi o mână pe braţul tău. Îşi roti capul şi încercă să-l vadă pe omul care vorbea în germană: un bărbat înalt, cu buze groase.

— Puneţi-l în camion, ordonă acesta. Vrem să-l interogăm înainte să moară din cauza hemoragiei.

— Şi ceilalţi?

— Verifică-i. Dacă sunt morţi, lasă-i. Arde camionul. Eu îl voi suna pe Wilhelm să-i spun că ăsta trăieşte…

Soarele strălucea puternic, accentuând umbrele. Sharon se minuna de pedanteria francezilor, văzând un negustor care, având un şorţ curat, legat în jurul taliei, mătura trotuarul din faţa magazinului său. Zâmbea formal trecătorilor. Ea tăie şi ataşă la bandaj ultima bucată de bandă adezivă, recunoscătoare că alicea nu pătrunsese mai adânc. Recunoscătoare că nu aveau să rămână cicatrice. Bandajul avea să fie scos a doua zi.

Câteva etaje mai jos, în sala de mese a hotelului, spectacolul de prânz începuse, iar printre spectatori se aflau câteva zeci de femei. Ea îşi trase în jos mânecile bluzei şi îşi încheie nasturii de la manşetă. Când îşi îndoi gulerul, pentru a-l face mai fix, un ac de pin căzu jos. Se aplecă, îl ridică şi îl aruncă.

Multe mese fuseseră deja strânse când ea ajunse jos. Cu atenţia trează, se aşeză la o masă, salutându-le din cap pe cele trei doamne care se uitau la ea, curioase. Până acum era bine. Se gândi la agentul de legătură, aşteptând ca magicianul să-şi facă timp pentru ea, dându-şi seama că nici măcar nu-i ştia numele. Pentru Sharon el era, pur şi simplu, agentul de legătură. Planurile lui îi dictau fiecare mişcare.

Îşi sorbi apa. Magicianul, un om voinic, cu chelie, cu o voce profundă, rezonantă, imploră oaspeţii să-şi concentreze atenţia asupra unei cutii mari, gri, din centrul

scenei. Agentul de legătură îi spusese să privească uşa din dreapta scenei. Ea aştepta semnalul, cu inima bătându-i puternic.

Audienţa aplaudă.

Uşa se mişcă. Nu, se opri şi se închise din nou. Selectă din câmpul vizual uşa – era tot ceea ce conta. O femeie apăru în cadrul uşii, din dreapta scenei, rămânând numai atât cât să arunce o privire spre fundul camerei şi să-şi scoată pălăria roşie ca focul, pe care o purta.

Semnalul. Sharon ieşi din sala spaţioasă şi merse pe un coridor paralel cu ea. La capătul coridorului, ciocăni la câteva uşi duble. Uşa din dreapta se deschise, permiţându-i să intre. Iluzie, gândi ea. Asta este ceea ce caut.

Un bărbat corpolent se apropie de ea.

— Domnişoară, domnişoară, vă rog, spuse el în germană. Nu le este permis spectatorilor să se afle în spatele scenei.

— Este în regulă, Paul. Magicianul apăru din spatele perdelei. Pe scenă, o femeie putea fi auzită explicând cu voce joasă, dramatică finalul care avea să se producă. Magicianul chel continuă: Paul, du-te la garderobă. Noi suntem pe terminate. Paul o luă din loc. Pălăria? întrebă magicianul.

— Este roşie, răspunse ea.

El aprobă.

— Sunt Hercule. Mi-e teamă că nu avem prea mult timp la dispoziţie. Făcu un semn spre spatele său: Pe aici, te rog.

Ea îl urmă şi fu condusă în întunericul unei camere pentru recuzită, către o cutie enormă folosită într-una din scamatoriile cu dispariţii. Îi era greu să vadă; ochii nu i se adaptaseră complet. Magicianul îngenunche şi împinse o secţiune din partea de jos a cutiei. Se deschise o uşă ascunsă.

— Este mică. O deschizi trăgând una din curele şi

apoi coborând uşa în afară. Pe partea cealaltă există o uşă. Este tot ce pot să-ţi ofer. Rămâi înăuntru cel puţin o oră după ce camionul se pune în mişcare. După aceea judecă singură – dar te avertizez: camionul va fi inspectat la docuri. De obicei, nu este nimic mai mult decât o privire aruncată înăuntru. Totuşi, dacă este percheziţionat, dacă te descoperă, eşti pe cont propriu. Şoferul nu va recunoaşte nimic.

Abia putea să-l vadă pe magician.

— Şi unde merg?

— Dacă vom reuşi, vei fi la bordul vasului până la lăsarea serii. Poate chiar mai curând. Din nou, pălăria roşie. Îl vei recunoaşte pe cel căruia trebuie să-i plăteşti după o beretă roşie. El va aranja totul. Acum ascultă: dacă şoferul se grăbea, nerăbdător să termine cu ea – dacă şoferul ciocăne de două ori, înseamnă că uşa din dos se va deschide. Trei bătăi înseamnă că ceva n-a mers bine. În orice caz, intră în cutie ori de câte ori camionul opreşte. Nu risca. Atât timp cât camionul staţionează, rămâi în cutie până când şoferul ţi se adresează direct.

— Ame înţeles, spuse ea încet.

Îi înmânã un plic voluminos ce conţinea banii primiţi de la agentul de legătură. El îl acceptă.

— Grăbeşte-te, spuse, auzind aplauzele. Succes! Ea se lăsă în jos şi se târî înăuntru. El închise uşa după ea. Întuneric; aplauze înăbuşite.

Când magicianul ajunse pe scenă, se uită în mulţime, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă. Observă apoi în fundul sălii trei bărbaţi cu o înfăţişare aspră, cu ochii căutând în încăpere; se înclină.

18

riOLST urmări pe ecran cum computerul îi ură bun venit la Compu Serve. Formă accesul la e-mail şi regăsi un mesaj.

CĂTRE ALBATROS – RE: J.C. BECKER. NĂSCUT COS

COB, CT., 28/12/53. TATĂL ROBERT J. BECKER, AGENT DE BURSĂ, NYSE. BECKER A URMAT LICEU PRIVAT 1967 – 70. UN SEMESTRU COLEGIUL WILLIAMS, TOAMNA LUI ’73 A TRĂIT NEW SEABURY, MASS.; BOSTON, MASS.; NYC, N.Y.; SEATTLE, WASHINGTON. COTA DE CREDIT REDUSĂ. FĂRĂ CĂRŢI DE CREDIT IMPORTANTE; FĂRĂ CREDITE BANCARE. VENITUL MEDIU ANUAL 8540$. NICIO ARESTARE. TREI ACCIDENTE DE CIRCULAŢIE IMPORTANTE, ’75, ’78, ’79. ACTIVE TOTALIZÂND 3650$. NECĂSĂTORIT. CĂLĂTORII ÎN STRĂINĂTATE: PARIS, 3/71; LONDRA 4/71 – MARINAR.

Holst plasă informaţia într-o memorie intermediară. Căută prin liste până când putu să lase un mesaj. Scrise:

CĂTRE MARINAR – ŢINTA A MUŞCAT MOMEALA. 5.000 $. VOI DEŢINE POLIŢA PÂNĂ LA SFÂRŞITUL SĂPTĂMÂNII. ÎNŞTIINŢAŢI CLIENTUL: TOTUL ESTE CONFORM PLANULUI. AŞTEPT ÎNTÂLNIREA CONVENITĂ. FEMEIA VA FACE LEGĂTURA 3 – 5 SEPT. THE LADY FINE – IOLA ECHIPATĂ CA UN CUTER. CĂPITAN J.C. BECKER. MENŢINEM ACŢIUNEA PRECONIZATĂ. REPET MENŢINEM ACŢIUNEA PRECONIZATĂ – ALBATROSUL.

Holst înregistră memoria intermediară pe disc, conservând informaţia despre Jay. Pe ecranul computerului îşi vedea reflectarea. Buzele i se arcuiră. Nu mai era mult.

Sadie, negresa înaltă şi obscenă, sosi o oră mai târziu.

— Mai ştii ce am eu în minte? o întrebă Holst.

— Am recepţionat mesajul, tăticule.

Puse jos poşeta şi îşi scoase haina. Era îmbrăcată în piele neagră. Fermoarul de la geacă era tras până la ombilic. Sânii ei mari distanţau geaca de piept; pielea avea culoarea lustrului de gheată.

El îi dădu un plic. Ea numără bancnotele şi puse banii în geantă. Holst văzu arma, un 38, model tipic pentru

poliţie. Nu se îndoi că era încărcată. Ea trecu pe lângă el şi deschise televizorul, dând sonorul tare.

— Ştii, uneori fac un pic de gălăgie. Încerc să nu fac. Ştii, asta mă ajută s-o acopăr. Se postă în faţa lui Holst, umezindu-şi buzele groase cu limba ei roz. El o plesni puternic peste obraz. Ea coborî ochii în pământ şi zâmbi, părând să-i placă. Nu prea mult peste faţă, tăticule. Ştii, asta-i cartea mea de vizită.

El o lovi din nou şi zâmbi.

Kepella nu ştia ce să facă; nu-şi recunoscu în oglindă propria-i faţă. Pielea luase o culoare gri, cadaverică, iar pungile de sub ochi se dublaseră şi se umflaseră. Faţa rotundă şi obrajii proeminenţi îl făceau să arate ca pe vremea când obişnuia să bea. Trebuie să fie oboseala, gândi el. Era speriat. Cât mai putea să îndure?

— Ce-i cu tine, Roy?

Roşie stătea în genunchi, în pat, arătând ca o puştoaică cu pielea bronzată de soare, cu părul pubian negru şi o urmă în formă de bikini care-l înconjura. Când se mişca în pat, sânii îi săltau şi se ciocneau. O ceaţă de seară se adunase dincolo de fereastră. Apa de ploaie brăzda geamul – o mie de lacrimi curgând din o mie de ochi.

— Sunt bătrân, răspunse Kepella. Roşie, de ce stai tu cu mine?

Voia s-o scoată din povestea asta. Avea să iasă rău în următoarele câteva zile. Începuse s-o placă, în ciuda evidentei ei implicări. Da, voia s-o scoată din povestea asta.

— Tu nu bătrân pentru mine, Roy. Vino la Rosie. Vino aici, deasupra.

Se întreba cât de mult ştia. Părea ceva la care ar fi putut visa cu câteva luni mai devreme. O frumoasă fetiţă chinezoaică – femeie ar insista ea – goală ca în ziua în care s-a născut. Sexy. Întâlnirea lui cu Brandenburg avusese loc

cu cinci zile în urmă. Cum de ştia Brandenburg despre Rosie? Exista un mic grup de agenţi însărcinaţi să-l ţină sub supraveghere? îi credea în stare de asta. În definitiv, ridicase un număr de documente secrete, documente care valorau zeci, poate sute de mii de dolari. Din punct de vedere legal, ieşise de sub orice constrângere juridică. Deşi această ieşire fusese desăvârşită, ca să se întindă capcana şi să-i asigure flexibilitatea de a încălca anumite legi, pe care un agent sub acoperire nu le putea încălca fără un top de autorizaţii, ea însemna, de asemenea, că era un simplu cetăţean, aproape şomer, cu un arsenal de secrete de stat la dispoziţia sa. Lucrurile aveau sens numai dacă Brandenburg nu l-ar scăpa o clipă din ochi. Se duse la fereastră, încercând să străpungă cu privirea şiroaiele de apă. Geamul trebuia curăţat. Lui Kepella i se păru că totul trebuia curăţat, totul avea nevoie de schimbare. Strada, luminată de strălucirea unui felinar suspendat, sclipea negru-umed sub razele becului. O nouă dubă era parcată printre celelalte care străjuiau marginile străzii. Se întrebă dacă era duba de supraveghere.

De fapt, gândul că ar putea fi sub supraveghere îl făcu să se simtă mai în siguranţă. Se simţise izolat de la ultima întâlnire cu Brandenburg – izolat de vechii prieteni prin suspiciunea faţă de Birou, izolat de noii prieteni prin rolul său de om supărat şi folosit de oameni ca Holst şi Brandenburg: totul ca să-l prindă pe Fritz Wilhelm, un om cunoscut numai după nume, un om fără înfăţişare, un om care pusese Biroul într-o situaţie jenantă, intrând şi ieşind din Montreal ca om liber, când ar fi trebuit să fie capturat, drogat şi pus într-un avion cu direcţia Boston, pentru interogatoriu. Acum era rândul lui Kepella să-i conducă înapoi, la Wilhelm, să încerce din nou. Brandenburg fluturându-l pe Kepella pe sub nasul tuturor – bucata de peşte împuţit, folosită ca momeală.

— Vino, Roy. Roşie era în picioare, în spatele lui,

goală. El stătea lângă fereastră, privind şiroaiele de apă, purtând o pereche uzată de pantaloni de boxer. Ea se încolăci în jurul lui şi îi mângâie pieptul în jos, cu mâinile ei mici, cu unghii rubinii. El se înfioră. Vino, dragule. Care-i problema? De ce tu nefericit? făcu o pauză. Las-o pe Rosie să te facă fericit.

— Ai câştigat, nu-i aşa? o întrebă.

— Sigur, Roy. De ce nu?

Mai bine nu o întreba. Ea putea să facă orice voia. El era cel prins în capcană. Ştia asta.

Ea aranjă două rânduri late de cocaină pe o oglindă de poşetă. Un suflu imediat de încredere în sine. Rulă o bancnotă de cinci dolari şi aspiră pe nas cele două rânduri.

— Eşti sigur că nu te răzgândeşti, Roy?

— Foarte sigur.

Voia însă să bea. Ce naiba se petrecea? La dracu'. De ce acum? Acum, când nu avea cui să-i ceară ajutor. Roşie îl brivii fix.

— Ce este, Roy? Care-i problema?

Actul trei, scena patru. O ridică în braţe şi o sărută. Ea chicoti şi îi ciufuli părul, în timp ce el o duse şi o lăsă pe pat. Se aşeză peste ea, simţindu-se destul de bătrân ca să-i fie tată. Trasă linii imaginare pe pieptul ei. Ea îi puse mâna mai jos, având picioarele desfăcute ispititor. Frecă interiorul moale al coapsei ei.

— Sunt în încurcătură, Roşie.

— Ce fel de încurcătură?

În ochii ei se citea preocuparea. Este o actriţă chiar atât de bună? se întrebă el. Mă aflu în mijlocul unor actori profesionişti?

— O problemă de bani, spuse, apoi ezită, conform scenariului. Am împrumutat o grămadă de bani ca să scap de nişte datorii. Încetă să-i mai mângâie coapsa. Ea îşi apropie picioarele, prinzându-i mâna. Sunt bani foarte scumpi.

— Ce vrei să spui „bani scumpi”?

Se ridică în capul oaselor, preocupată.

— Îmi cer o dobândă enormă la împrumut.

— De ce făcut tu asta?

— Trebuia să-mi plătesc datoriile.

— Da, dar de ce nu împrumutat de la o bancă?

— Banca nu mi-ar fi dat bani. Numai aceşti oameni mă puteau împrumuta.

— Nu-i nimic, Roy. Îi restitui tu. Ştiu că o vei face.

— Nu am destui bani să plătesc datoria, să cumpăr mâncare, să plătesc apartamentul…

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Încerci să-mi spui ceva, Roy? Kepella încuviinţă din cap. Nu-i servi lui Rosie gogoşi, Roy Kepella. Se ridică pe jumătate, gâtul înroşindu-i-se de furie. Dacă nu-ţi place Roşie, spune aşa. Nu-mi servi gogoşi despre bani. La dracu’ cu banii! Eu nu te cost nimic. Nu vreau să plec, Roy. Nu vreau să plec. Îşi strânse picioarele la piept, privindu-l aspru. Tu plin de gogoşi, Roy Kepella.

— Roşie, dacă o scrântesc cu împrumuturile astea, vor veni după mine. Îşi înălţă capul. Ţi se pare logic, nu? Ea încuviinţă. Iar dacă vin după mine aici, ar putea să te găsească pe tine. Ea încuviinţă din nou. Iar genul acesta de oameni nu joacă cinstit, Roşie. Te-ar putea lua, te-ar putea bate ca să ajungă la mine.

— Ştiu cum lucrează rechinii împrumuturilor, Roy. Crezi că am crescut pe Mercer Island sau altundeva? Rahat. Nici măcar nu mă cunoşti. Nu-i aşa, Roy?

Kepella se lupta să-l ţină la distanţă pe vechiul Roy Kepella.

— Roşie, am fost într-o formă tâmpită în ultima vreme. N-am niciun afurisit de prieten pe pământ, în afara ta. Tu eşti drăguţă cu mine, eşti bună. Tu vorbeşti cu mine. Noi vorbim. Vedem un film din când în când.

— Facem dragoste bine împreună, Roy. Vorbesc

serios. Facem dragoste bine.

El îşi aşează o mână pe genunchiul ei.

— Da… şi asta, Roşie. Asta-i foarte plăcut.

— Şi atunci, care-i problema?

— Problema este că lucrurile se vor înrăutăţi. Nu vreau să suferi. Lasă-mi un răgaz de câteva săptămâni. Te voi căuta eu. Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună aceasta; n-ar fi trebuit s-o condiţioneze de timp. Un datornic era datornic pe veci. Căută o cale de ieşire. În câteva săptămâni voi şti dacă pot să le plătesc acestor tipi ceea ce vor ei. O dată ce mă redresez, vom fi din nou împreună.

Faţa ei se întristă. Expresia ei era atât de convingătoare, încât lui Kepella îi veni greu să creadă că se prefăcea. Poate că ambele roluri ale lor se consumaseră. Poate că el era Roy, iar ea, Roşie. Iisuse Hristoase, spera să nu fie aşa. Spera că treaba asta nu avea să se încurce şi mai mult decât era deja.

— Te muţi cu mine, Roy. Ştii unde stau. Am grijă de tine. El o privi în ochi; pupilele ei de agat erau asemenea unor micuţe găuri negre, absorbindu-l înăuntrul ei. Roşie are grijă de tine.

Făcură dragoste, iar mai târziu se uitară la televizor. Iubirea ei era tumultuoasă; el se mişca cu graţia unui câine cu trei picioare.

Apoi sună telefonul.

Până când Keppela se îmbrăcă, se făcu unsprezece treizeci. Coborî în localul lui Eddy şi luă un sifon la bar. Nimeni în spatele său. Plecă din local prin ieşirea din spate, care dădea într-o alee părăsită. Clădiri vechi de cărămidă străjuiau aleea, ca un crâmpei de decor vechi de la studiourile Twentieth-Century. Kepella făcuse turul zonei înainte de a se începe demolările, uluit că putea schimba lumi, pur şi simplu, dând colţul. Într-un minut New York, în următorul, Vestul sălbatic sau orăşelul de barăci

Mississippi, în următorul o suburbie de la televizor, de care nimeni nu avea să-şi amintească. Era ceva asemănător vieţii sale: într-un minut, Holst şi Fu, şi un oarecare ucigaş numit Peace Brother, în următorul, Brandenburg şi tunsoarea lui de marinar, apoi Roşie.

Patru cvartale mai încolo dădu colţul la dreapta. Mai parcurse un cvartal şi coti din nou la dreapta. Apoi din nou la dreapta. Nicio maşină nu-l urmărea. Niciun pieton. Intră într-un cinematograf pomo. Doi dolari pentru câteva ore de piele goală. Locul mirosea a urină şi vomă. Ocupă un loc pe rândul al zecelea, întorcând capul constant ca să verifice intervalul dintre rânduri. Pe ecran, două femei se violau reciproc. Câteva rânduri mai jos de Kepella, un beţiv se satişfăcea. Aşteptă cinci minute. Nimeni nu veni înăuntru după el.

Kepella plecă prin ieşirea de incendiu, pe o uşă slab marcată, lângă ecran. Se lipi de perete şi aşteptă. Nimeni. Nu era urmărit. Se strecură pe uşă, păşind în aerul răcoros din Seattle.

Autobuzul opri câteva minute mai târziu. Nu-l urmă nimeni în autobuz. Merse zece cvartale, cobori, mai parcurse un cvartal spre nord şi deschise portiera unui Ford negru, cu patru uşi şi geamuri-oglindă. Maşina demară. Un plexiglas gros despărţea şoferul de bancheta din spate. Antifonic. Aproape antiglonţ.

— Ai întârziat, spuse directorul Mark Galpin.

— Am întârziat zece minute, nu-i prea mult. Ce naiba se petrece, Mark?

— Nu te-am văzut de o bucată de vreme, Roy. Mă gândeam că am putea să stăm puţin la taifas.

— Încă nu s-a întrunit consiliul?

— Săptămâna viitoare, deşi, trebuie să-ţi spun, lucrurile nu arată prea bine.

— Ce surpriză!

Muşchii mandibulei lui Galpin se mişcau şi atunci

când nu vorbea, ca de obicei. Era ca şi cum omul ar fi mestecat continuu. Avea aceeaşi faţă sinceră pe care şi-o amintea Kepella, aceiaşi ochi nervoşi. Maşina intră într-un garaj de parcare şi se opri. Şoferul ieşi din maşină. Kepella simţi portiera din faţă trântindu-se la loc. Abia o auzi.

— Am vrut să fim singuri. Nu se ştie niciodată cine ne-ar putea auzi.

— Câtă grijă din partea ta, Mark.

— N-ai vrea să mă scuteşti, Roy?

Gâtul lui Galpin deveni purpuriu.

— De ce naiba m-ai sculat din pat?

— Ca să-ţi salvez fundul, prietene. De ce nu vrei să mă asculţi un minut?

— Ascult.

— Ce se întâmplă cu tine, Roy?

— Ziceai să te ascult. Galpin aşteptă. Sunt în şomaj pentru moment, spuse Kepella.

— Nu mă refeream la muncă.

— Treci la subiect, Mark.

Kepella era nervos. Degetul lui gros se frecă involuntar de arătător.

— Acum două săptămâni, în plină după-amiază, ai fost amendat pentru exces de viteză.

— Ce se întâmplă, Mark? Fii amabil şi treci peste fleacuri.

— De ce îţi trebuie patruzeci de minute ca să ajungi la mine, Roy? Ai nevoie de timp ca să te scapi de o coadă?

Transpiraţia curgea din subsuorile lui Kepella. Palmele îi asudau. Acesta era târgul lui Brandenburg: nimeni nu trebuia să fie implicat”.

— Eram în toiul unei regulări pe cinste, dacă vrei să ştii, Mark. Bătrâna rădăcină nu se mai scoală atât de des. Profit de momentele când o face.

Muşchii maxilarului lui Galpin se mişcară. Se uită cruciş la Kepella.

— Bine, să lăsăm amenda pentru un minut. Conducem o supraveghere de narcotice în Ballard. Manevrele obişnuite. Îi am pe Green, Freeman şi Giapelli.

— Narcoticele nu sunt domeniul meu, ştii doar, ce naiba? E târziu.

— Cu o lună, două în urmă, ai fi prins imediat ideea. Ţi-ai fi dat seama că ştiu despre amenda de circulaţie, ţi-ar fi picat fisa. Ţi-ai fi închipuit că, dacă ştiu ce nu faci, probabil ştiu şi ce faci. Creierul ţi se moleşeşte, Roy. N-ar trebui să mai bei.

— Ceva mai devreme, în seara asta, am avut sentimentul că m-ai pus sub urmărire.

— De ce bei din nou? Terminaseşi cu asta.

Kepella se bucură în sinea lui: Deci, chiar şi tu crezi că beau din nou. Grozav.

— Nu termini niciodată, Mark. Doar o ţii sub control. Este o mare deosebire.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Credeam că m-ai pus sub urmărire. Ajungi până acolo, încât o simţi.

— Nu urmărire. Te controlez din când în când. Te-am pus sub urmărire doar câteva ore. Asta e tot.

— Zău, asta e tot? Lasă-mă-n pace. Sunt bine.

— Nu şi după cum văd eu.

— La naiba, Mark, treci la subiect.

— Ascultă-mă, Roy. Îşi mişcă fesele amorţite pe scaun. Deci, aveam în vizor acest local. Acolo avea loc o tranzacţie.

Desfăşurarea evenimentelor corespundea cu o informaţie confidenţială pe care o aveam. Credeam că ne aflăm la o tranzacţie importantă.

— Dar ce naiba faceţi voi la narcotice? Asta ar trebui să ţină de DEA.

— Noi ajutăm. E vacanţă de vară. Toate agenţiile sunt puţin reduse ca efectiv. Ne scărpinăm unul pe altul pe

spate. Cunoşti lucrurile astea. Lasă-mă să termin.

— Dă-i drumu'.

— Apare o cumpărătoare. Green şi Giapelli o urmăresc. Cumpărătoarea este o micuţă chinezoaică. Drăguţă ca înfăţişare, mi s-a spus. Inima lui Kepella bătea puternic. Roy, acea chinezoaică mică şi drăguţă s-a întors în apartamentul tău. Făcu o pauză. Acum ştim că nu ea era cumpărătorul important. Tranzacţia s-a desfăşurat după ce Green şi Giapelli au plecat… dar ce se întâmplă, Roy? Te deranjează să-mi dai o mică explicaţie?

— Nu. Nicio explicaţie, Mark.

— La naiba, Roy. Cine este?

— O târfă pe care am agăţat-o.

— Dar stă acolo.

— Mi s-a părut că ai spus că mă urmăreşti doar din când în când.

— Cocainã, Roy? Iisuse Hristoase, m-ai pus într-o situaţie a naibii de tâmpită. Adresa ta va figura într-un raport – un raport de narcotice. Ştii în ce situaţie mă pune asta? Iisuse Hristoase! Se făcu roşu de furie. Se mişcă pe banchetă, privi afară, la celelalte maşini parcate, apoi reveni la Kepella: Ai una dintre cele mai ridicate cote de securitate din departamentul nostru, Roy. Dacă ar fi după regulament, ar trebui să te ridic chiar acum.

— Nu poţi.

— Adică, ce naiba înseamnă asta? strigă Galpin.

— Nu te amesteca în asta, Mark.

— În care asta, Roy? Atât vreau să ştiu. Fu rândul lui Kepella să se uite la maşinile parcate. Ascultă, Roy. Politica îmi cere să te arestez şi să te predau sticletilor. Ştii ce părere are Agenţia în legătură cu abuzul de droguri, în special când e vorba de cineva cu cota ta de securitate. N-o să meargă, Roy.

— Tu nu eşti politician, Mark. N-ai fost niciodată. Fac ceva pe politică.

Niciunul nu spuse nimic timp de câteva minute. Kepella suportă nerăbdător tăcerea grea care se aşternu. Galpin părea obişnuit cu ea. În cele din urmă, Kepella spuse:

— S-o lăsăm baltă, Mark.

— Ce să lăsăm baltă, Roy?

— De ce m-ai scos din pat la ora asta?

— Ce să lăsăm baltă?

— Fata. Las-o în pace.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că ai putea fi manipulat? Dacă această chinezoaică este folosită ca să te ameţească? Ştii, se potriveşte la perfecţie. Îţi câştigă încrederea, te încinge puţin, te face să bei din nou, banii ţi se scurg, începi să vinzi frânturi de informaţii, cinci sute de dolari aici, cinci…

— Termină, Mark.

— …sute acolo. Nimic prea secret la început…

— Mark, tu mă cunoşti…

— Iar apoi, marea ofertă: zece bătrâne, cine ştie, poate cincizeci de bătrâne pentru o ştire consistentă. Ar fi bine să arunci o privire peste istoria departamentului. De fapt, cât de des recurgem la urmărirea în justiţie? Poate dacă presa descoperă ceva, altfel scapi netaxat şi ţi se pune coadă pentru tot restul vieţii…

— Sau cineva mă scoate din joc… Am un accident şi se întâmplă să mor în cada de baie.

— Ridicol. Priveşte însă din punctul meu de vedere. Câţi ajung în faţa curţii? Poate unul din zece? Unul din douăzeci? Un om cu poziţia ta, bun şi supărat pe departament, o suspendare care a nimerit la presă, ai fi o ţintă a naibii de bună. Admite asta! Ce zici, Roy? Ai fost abordat?

— Nu, replică Kepella sincer. N-am fost.

— Roy, ce se petrece?

— Nimic, Mark. Mă tăvălesc cu o fată care are pe

jumătate vârsta mea. Poate că ea se amuză. Poate că eu arăt altfel.

— Cum ai cunoscut-o?

— Mereu suspiciosul Mark, nu-i aşa?

— Sunt plătit să fiu suspicios, Roy. Ştii asta. Nu te supăra, dar nu eşti Paul Newman între două vârste. O puicuţă frumoasă se întinde în aşternuturile tale, ce să cred… că ţi-ai cumpărat o nouă colonie sau ce? Roy, deschide ochii. Este posibil ca ei să fie pe urmele tale.

— Cine, Mark? Ai vreun nume pentru acel „ei" ameninţător sau sunt doar băieţii cu pălării negre?

— Hristoase, Roy! Ăsta nu mai eşti tu. Ce naiba se petrece? făcu o pauză. Îţi cer să-mi spui.

Pumnii lui Galpin erau încleştaţi. Kepella se gândi o clipă. Se întoarse spre fostul său prieten şi spuse:

— Totul se destramă, Mark. Încerc să prind ghemul – să-l ridic – dar tot ce ţin este un capăt de aţă. Trag şi iar trag şi ghemul se rostogoleşte depărtându-se de mine. Se deşiră, se deşiră şi curând îmi dau seama că în mijloc nu este nimic altceva decât aţă. Ghemul este făcut dintr-un singur fir lung. Kepella îşi agita pumnul în aer. Capul i se mişca, iar carnea de pe faţă tremura. Hristoase, Mark. Caut ceva, dar singurul lucru cu care mă aleg este căutarea. Înţelegi?

Galpin clătină din cap.

— Vorbeşti în parabole, Roy.

Kepella încuviinţă, roşu la faţă, cu pumnul încă ridicat.

— Asta e, Mark! Acum ai priceput. Bravo! Bravo! Ar trebui să mai vorbim, Mark. Kepella trase de mâner, sperând ca uşa să se deschidă, sperând că şoferul nu acţionase vreo încuietoare din afară care să-l sechestreze pe bancheta din spate. Uşa se deschise. E foarte bună la pat, Mark. Cea mai bună pe care am avut-o de ani de zile. Mă face să mă simt mai tânăr cu douăzeci de ani. Trăiesc

din nou, Mark. Nu vezi? De asta am nevoie. Faţa lui părea chinuită. Este exact ce-mi trebuia.

Trânti portiera şi plecă. Galpin rămase pe bancheta din spate, frământându-şi mâinile pe genunchi. Şoferul se apropie de maşină şi se strecură în spatele volanului.

— Încotro, domnule? întrebă el prin interfon. Rămaseră aşa, şoferul în faţă, Galpin în spate, timp de zece minute întregi. Galpin apăsă, în cele din urmă, butonul interfonului.

— Porneşte, te rog. Indiferent unde, numai porneşte.

În mintea sa, se văzu trăgând de capătul firului. Ghemul continua să se rostogolească, îndepărtându-se de el.

19

CAMIONUL încetini pentru o oprire. Sharon Johnson se grăbi să intre în cutia în care se ascundea, trăgând cureaua de piele, astfel încât trapa să se închidă în urma ei. Auzi portiera şoferului deschizându-se cu zgomot, urmată de voci joase. Uşa glisantă zornăi, deschizându-se atunci când şoferul trase de mâner. Auzi două lovituri puternice cu pumnul care îi indicau să rămână în cutie, iar apoi paşii omului care făcea o verificare grăbită a încărcăturii. Ritmul inimii îi crescu, dându-şi seama cât de aproape era inspectorul. Du-te mai departe, voia să spună. Pleacă!

— Miroase a urină în sticla de aici. Scamatorii sunt pleava societăţii. Mai rău decât pleava societăţii.

O altă voce necunoscută râse. Camionul se balansă în momentul când inspectorul sări înapoi pe pavaj. Ea se relaxă. Uşa din spate zdrăngăni, coborându-se, iar lacătul se închise cu zgomot.

Camionul se puse în mişcare. Se târî afară din cutie, o manevră cu care începea să se obişnuiască, şi se aşeză pe o ladă din apropiere. Camionul sălta pe un drum denivelat. Îşi imagina liniştita regiune provincială franceză

care gonea pe lângă ei, gardurile din lemn, căsuţele şi hotarele de piatră. Simţea asfinţitul care colora orizontul într-un roz de scoică marină. Îşi imagina copiii care alergau dezbrăcaţi prin grădinile de zarzavaturi, în timp ce mama plivea, iar tata bea vin ordinaire, şezând pe lichenii din curtea interioară. Imaginaţia o ajuta să reziste, distrăgând-o de la calvarul ei.

Dacă cel puţin i s-ar fi permis să transmită prin telefon informaţiile la Washington. Înţelegea însă suficient de bine că acestea erau informaţii de curier special – şi curierul special era ea. Fără telefoane. Tânjea după o cameră de hotel, o baie fierbinte şi o mâncare bună. Să călătoreşti în partea din spate a unui camion, într-o cutie de recuzită, aproape de epuizare, era aproape tot ce se putea mai rău, gândi ea.

Câteva ore mai târziu, camionul se opri din nou. Nu era nevoie să-i spună nimeni unde se afla – simţea mirosul mării. Se aştepta ca uşa să se deschidă, iar şoferul s-o elibereze, dar auzi, în schimb, zgomotul lacătului descuindu-se, urmat de trei bubuituri puternice. Trei lovituri: necazuri.

Uşa din spate scârţâi la deschidere.

— Cât de mult timp? auzi ea vocea groasă a şoferului întrebând în franceză.

Ceea ce urmă se limită la o negociere improvizată pentru un preţ mai scăzut al descărcării echipamentului. Preocuparea principală a şoferului era timpul, şi ea ştia de ce. Dacă descărcarea ar dura prea mult, ar începe încărcarea, iar ei nu i-ar mai rămâne timp să iasă. Ar ajunge la bordul unui vas de croazieră ca pasager clandestin. Vocile glumeau, deplasându-se încoace şi încolo. Şoferul continua să ceară un interval de descărcare mai scurt; cealaltă voce protesta. I se oferiră mai mulţi bani. Nu folosi la nimic. Descărcarea avea să dureze cel puţin o oră.

— Nu, nu, nu! ţipă şoferul, lovind camionul de trei ori, repetând semnalul pentru ea.

Necazuri.

Lada fu mişcată cu brutalitate dintr-o parte în alta. Doi bărbaţi mormăiră, luptându-se cu greutatea ei. Sharon alunecă spre un colţ al cutiei, câteva aşchii înfigându-i-se în fese. Şocul fuse teribil de puternic când cutia atinse suprafaţa docului. O senzaţie de ameţeală o cuprinse în timp ce era ridicată şi apoi lăsată cu o bufnitură pe vasul aflat în aşteptare şi coborâtă într-o cală. O căldură intensă o înconjură de îndată, îşi şterse fruntea şi îşi descheie bluza umedă. Lada se înclină spre stânga; ea alunecă în celălalt capăt. Cutia fuse trântită jos. Sharon auzi cum ceva greu era aşezat lângă ladă. Voci înfundate se plângeau de căldură. Apoi se făcu linişte. O linişte lungă şi descurajantă, urmată de bubuitura puternică a uşii care se închise.

Într-un întuneric absolut întinse mâna după curea şi trase pentru a deschide panoul fixat cu balamale. Jnchizătoarea se deschise, dar uşa se opri imediat. Era blocată. Intră în panică, întorcându-se să deschidă panoul opus. Şi acesta era blocat. Îl împinse, se aplecă, îl lovi cu picioarele, dar tot nu se clinti. De fiecare parte a cutiei magice a scamatorului fuseseră aşezate lăzi.

— Ajutor! strigă ea, dar imediat îşi puse mâna peste gură, gândind: Ce fac? Ce fac?

În acelaşi moment, pe când echipajul pregătea La Mer Verde pentru plecare, un om dădu colţul unui depozit şi merse grăbit spre vas. În timp ce frânghiile groase şi grele erau trase la bord, omul urcă treptele înclinate care duceau către puntea principală şi îşi prezentă actele. Fusese trimis de sindicat ca să înlocuiască un om din echipaj care fusese declarat bolnav în ultimul minut. Întâmpină vântul puternic şi cald cu un zâmbet. Era un bărbat înalt şi avea buze groase…

Sharon rămăsese închisă în cutie ore întregi – ei i se părură mai degrabă zile – până când, în sfârşit, auzi paşi.

— Ajutor! strigă slab printr-o crăpătură.

Încheieturile îi erau paralizate, mişcările, dureroase.

— Da?!

Engleza lui avea un puternic accent franţuzesc.

— Ajută-mă, te rog.

Cuvintele ei erau slabe, lipsite de viaţă.

— Da?

Vocea lui era mai aproape.

— Aici. Nu pot să ies.

— Dumnezeule!

Auzi lada din faţa ei hârşâind pe podea, mişcându-se. Zâmbi trist. În sfârşit. Trapa se deschise, iar aerul năvăli înăuntru, mirosind plăcut ca o grădină din Maryland primăvara, în ciuda duhorii dinăuntru. Întinse un braţ prin uşa deschisă.

El avea mâinile solide, aspre, ale unui om al mării. O prinse cu putere, iar ea îi acceptă bucuroasă ajutorul, căci era aproape epuizată. O trase afară cu blândeţe din închisoarea ei, din celula ei.

— Dumnezeule! spuse din nou. O pasageră clandestină.

O măsură din cap până în picioare. Purta un bikini strâns, bluza descheiată atârna pe ea, iar pielea i se înroşise de urticarie. El o conduse spre o ladă. Ea îşi aranjă bluza şi se aşeză cu faţa la el, chinuindu-se să-şi încheie nasturii. Ochii o dureau din cauza luminii de deasupra.

El se aplecă înainte.

— Dă-mi voie să te ajut. Ea se dădu într-o parte. Lui nu păru să-i pese. Se apropie mai mult. Nu-ţi fac niciun rău. Promit. Încheie mai mulţi nasturi fără s-o atingă. Se retrase şi împrăştie cu mâna aerul închis care venea din ladă. Ea era ameţită, capul i se învârtea. El era tânăr,

chipeş, de o frumuseţe galică. Nu purta cămaşă, iar pielea închisă la culoare era acoperită de păr. Avea dinţi extrem de albi. Ai venit din Le Havre?

Sharon ridică din umeri, prea slăbită ca să poată vorbi. Trase adânc aer în piept şi reuşi să spună încet:

— Să nu mă trimiţi înapoi. Te rog. Te rog, nu mă trimite înapoi.

El râse.

— Niciun marinar de pe această navă nu te-ar trimite înapoi.

Repetase totul de atât de multe ori, încât fu în stare să articuleze:

— Am bani.

El surâse, fără ca ea să observe. Ochii ei erau uşor între deschişi.

— Bani, spuse el. Mă rog, mă rog.

— Da, încuviinţă ea din cap.

— Ai ceva lucruri?

Ea încercă să arate cu degetul.

El îngenunche şi aruncă o privire înăuntru. Duhoarea îl izbi. Ventilă aerul din faţa sa şi-i localiză hainele şi geanta. Le trase afară. Hainele erau ude şi mototolite, într-un morman de nerecunoscut de rufărie şifonată. Desfăcu mormanul cu oarecare greutate şi o ajută să-şi pună fusta. Din greşeală, i-o puse invers.

— Poţi să mergi? o întrebă.

Ea încuviinţă, făcu efortul de a se ridica, dar se prăbuşi. El o prinse şi o luă în braţe, ocrotind-o. Capul ei se lăsă într-o parte, iar el încercă să o prindă mai bine. Ea îşi încolăci mâinile în jurul gâtului său.

El zâmbi.

— O să fie bine, nu-ţi face griji. Pe mine mă cheamă François. Pe tine?

— Sharon, îi spuse ea. Numele meu e Sharon. Ce vei face cu mine?

O simţi tremurând în braţele lui şi văzu disperarea întipărită pe chipul ei.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Sharon. Face parte din codul marinarilor francezi să-i ajute pe cei bolnavi, răniţi, nu să profite de ei. Te rog, nu-ţi face griji. Te voi ajuta. Doar te voi ajuta.

Urcă atent o lungă scară în spirală. La capătul ei, o ieşire conducea spre compartimentele echipajului, puntea K, destul de mult sub nivelul apei. O puse jos înainte de a deschide uşa şi nu o duse înăuntru decât după ce se asigură că holul era liber. Se găseau întotdeauna unul sau doi membri ai echipajului gata să raporteze un pasager clandestin. Pasagerii clandestini nu erau chiar atât de neobişnuiţi pe linia Roget – într-un an obişnuit se iveau câţiva, fiecare cu povestea sa, cu disperarea sa. Cei obraznici sau violenţi erau predaţi fără discuţie. Cei ca Sharon erau cel mai adesea protejaţi şi hrăniţi.

Claudia stătea întinsă în patul ei, citind o carte despre cetacee. François ciocăni şi intră, ducând-o pe Sharon.

— Ce-i asta, François, mon dieu, ce-ai găsit?

— S-a ascuns într-o ladă, în „magazia cu aburi”. După cum arată, probabil că a stat acolo de la Le Havre. Poţi să-ţi imaginezi douăsprezece ore în „magazia cu aburi”? Mă gândeam că tu şi Katrina aţi putea…

— Desigur. Pune-o acolo. Claudia sări din micul pat al cabinei. Era foarte sumar îmbrăcată, dar nu se simţea deloc jenată. François nu acordă atenţie acestui fapt. Este frumoasă, spuse ea.

— Da. Îi voi aduce de mâncare. Poţi s-o ajuţi să se spele, să-i găseşti ceva de îmbrăcat. După atâta chin, are nevoie de un pat bun.

— Katrina şi eu lucrăm acum în ture diferite. Un pat este mereu liber. Tu să-i aduci mâncarea: câteva fructe, poate brânză, nişte gheaţă, un pahar şi apă îmbuteliată. A,

adu-i şi un.com din acela delicios, cu scorţişoară. Nimic nu te întremează ca un cornuleţ cu scorţişoară. Grăbeşte-te. Şi, nicio vorbă. Nu am încredere deloc în omul acela nou venit din sală. Ar fi mai bine să nu pomenim nimănui despre ea.

Aproape că ieşise pe uşă când Claudia îl întrebă de numele ei. François i-l spuse. Claudia îşi studie musafira, care se sprijinea de un scaun şi de chiuveta din colţ pentru a nu-şi pierde echilibrul.

— Încântată de cunoştinţă, spuse ea. Sharon schiţă cu greutate un zâmbet.

20

— Gata? Jay roti cârma puternic spre babord, aducând prora în vânt, şi aşteptă ca velele să se umfle. Îndreptă cârma cu putere. Acum! comandă el.

Marlene slăbi funga velei de la proră şi îi dădu drumul. Vela căzu către punte, scoabele ei de metal sunând la ciocnirea de odgon. Ea o împături aşa cum ar strânge o femeie un cearşaf de pe frânghie.

În timp ce valurile se ciocneau de carenă, Jay ţinea The Lady Fine în vânt.

Marlene se repezi la catarg şi dezlegă funga principală din tachet.

— E-n ordine? întrebă ea tare.

— Da.

Vela principală se rostogoli în jos, în pliuri asimetrice. După ce slăbise şcota velei în cruce, Jay rămase lângă cocpit şi împreună cu Marlene strânseră iute vela principală, făcând-o sul, rulând pânza tare. El îi aruncă mai multe frânghii de legat pe care ea le prinse cu uşurinţă. Puseră vela la adăpost.

Marlene se duse să ia vela de la proră. Jay rulă cu îndemânare vela în cruce. Puse în funcţiune motorul Diesel, împinse maneta de viteză înainte şi reduse acceleratorul. Erau la un sfert de milă de Shilshole. O dată

treburile terminate, se întâlniră în cocpit. Ea zâmbea larg, plină de viaţă, cu pielea de găină apărută pe braţe.

— Ţi-e frig, observă el.

— S-a făcut răcoare dintr-odată.

— Se apropie furtuna.

— Adevărat?

— Prin părţile astea, mai mult da decât un.

Ea deschise trapa tambuchiului către cambuza principală.

— Nu vrei o bere?

— Te rog. Dacă bei şi tu.

Ea se întoarse în rochia-i galbenă de pluş, aducând două cutii de Rainier. Îi dădu una. Când el deschise capacul, lichidul se revărsă, făcând spumă la margine. Ea voi să-l atingă. Avea o încredere de sine pe care o admira; părea puternic, atât de deosebit de ea. Se întreba ce ar face o persoană ca Jay Becker dacă Iben Holst ar încerca s-o şantajeze. Ce ar fi făcut el în locul ei?

— Eşti foarte sigur pe tine, nu este aşa?

— Eu? Privi într-o parte. Nu prea cred.

— Te stânjenesc?

— Da, mă stânjeneşti.

— Eşti o persoană puternică. Îţi admir puterea.

— Eu? Puternic? Ai făcut insolaţie.

— Faci muzică – compui muzică – în ciuda dificultăţilor. Decizi totul în legătură cu viaţa ta; nu laşi pe nimeni să hotărască pentru tine. Atât de mulţi dintre noi permit altora să ia hotărârile dificile de la serviciu, din familie. Asta este putere.

— Unii ar numi-o îndărătnicie.

— Poftim?

Nu cunoştea termenul.

— Ştii cine e puternic? Prietenul tău, Holst, este puternic. Cunosc genul lui. Pot fi lichele ordinare. De asta nu pot fi de acord cu tine. Mulţi oameni importanţi din

domeniul muzical mi-au spus că nu voi reuşi niciodată. Nu din cauza muzicii – muzica e bună, insistă ei – ci pentru că nu sunt suficient de dur. Dacă aş fi mai puternic, aş avea o şansă în afaceri. Nu sunt tipul puternic de personalitate. Mă fac mic în faţa celor puternici.

— Iben puternic? Ea râse. Iben este un prost încrezut. Vrea ca lumea să creadă că e puternic. Este un bun actor. Privi spre ţărm. Înăuntrul lui Iben Holst nu e nimic. Este o aparenţă de om:

— Atunci de ce lucrezi pentru el?

— Nu putem toţi să muncim pentru noi înşine. Uneori iei ce ţi se oferă. În cazul de faţă era o călătorie gratuită în Statele Unite.

El simţi tensiunea din vocea ei.

— Nu e treaba mea, iartă-mă.

— Sunt în defensivă. Sunt proastă uneori. Şi eu mă întreb deseori de ce lucrez pentru el.

— De fapt, ce face un expert electronist pentru proprietarul unui lanţ de magazine de articole sportive?

— E mult spus un expert.

— Răspunde la întrebare.

— De ce aş face-o? zâmbi ea.

— Pentru că sunt gelos.

— Gelos?

— Este atras de tine, Marlene. La început am crezut că sunteţi amanţi. Ea râse. Vorbesc serios. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Spui că sunt puternic. Nu este aşa. Nu clătina din cap, ăsta-i adevărul. Înăuntrul oricărui interpret există o nesiguranţă. Scena este locul în care trebuie să arătăm tuturor că n-o avem. Muncesc din greu, da. Sunt rezistent. E adevărat. Sunt în domeniul acesta de ani de zile, în pofida dificultăţilor, cum spui. Unii oameni n-ar rezista nici câteva zile – sunt primul care recunoaşte asta – dar oameni ca Iben Holst îi sperie pe cei ca mine. Mă îndoiesc că cineva îl sperie pe el. Asta e deosebirea, înţelegi? Puterea

lui este foarte reală. El are o prezenţă intimidantă care spune: „Nu te lua de mine”.

— Dar este un nimeni pe dinăuntru. Nu poate purta o conversaţie mai mult de cinci minute. Este un animal. Se foloseşte de oameni ca să se propulseze pe sine.

— Toţi oamenii de afaceri o fac. De asta am evitat eu afacerile.

— Nu ca Iben Holst. El este diferit. Tu eşti cald, Jay. Prietenos. Iben Holst nu va fi niciodată prietenos.

Vocea îi era gâtuită.

— Ce este?

— Nimic.

— Te rog.

— Mi-e dor de casă. Asta e tot. Mi-e dor de tata. El este cald… Cred că ţi-ar plăcea. Este puternic în sensul în care eşti tu… indiferent de ceea ce spui.

Îl privi într-un fel care îl mişcă. Aici se află misterul ei, gândi el.

— Ştii, Marlene… Ea îşi înălţă capul. Când te-am văzut întâia oară, am simţit ceva… ei bine, ceva misterios în legătură cu tine, ca şi cum deţineai un secret pe care ardeai de nerăbdare să-l împărtăşeşti. Am avut acelaşi sentiment când ai amintit prima oară de Holst; şi, din nou, acum, vorbind despre tatăl tău.

— Eşti foarte perspicace, Jay Becker. Aceasta este încă o putere de a ta. – îmi vei spune?

— Nu este nimic de spus. Făcu o pauză. Serios. El o studie neîncrezător. Cândva, zise ea. Poate cândva îţi voi spune.

Jay simţi cum îl cuprinde o căldură. În orice relaţie există un punct de cotitură, când măştile cad şi rolul încetează în cele din urmă. Uneori, căderea măştii se vede în manifestări fizice: râgâiala de la masă, un vânt scăpat între aşternuturi. Urmează o chicoteală complice. Treptat, se formează o legătură şi această apropiere îngăduie

exprimarea. Măştile emoţionale sunt încet înlăturate. Prietenul afabil, vesel poate fi în realitate singur şi speriat. Jay recunoscu momentul. Tocmai trecuseră de această barieră. Ea nu mai era Marlene-zeiţa. Tocmai devenise umană.

— Cândva, repetă ea.

Încercă un zâmbet. Părea că suferă cumplit El voia ca ea să se deschidă în faţa lui, dar nu îndrăzni să insiste, ca nu cumva să-şi reia masca.

— Gata? întrebă el, inspectând uriaşa velă mare.

— Da, Jay. Sigur că da. Sunt gata.

O singură privire de-a ei îi mulţumi pentru răbdare. Trecuseră dincolo de prietenie. Vasul se legăna, velele se mişcau la margini; frânghiile se întindeau; pânza pocnea în vânt. Jay îşi sorbi berea, care începuse să se încălzească. Era timpul să schimbe subifectul, nu trebuia să ai geniu ca să-ţi dai seama. Trase de cârmă înainte şi înapoi.

— Ştii, cârma se înţepeneşte din nou. Asta nu e bine. Nu avem niciun interes să pierdem controlul acolo, spuse, făcând un semn cu capul spre larg. Cred că ar trebui să-i fac o verificare. Marlene continua să privească spre Shilshole, gândindu-se la tatăl ei şi la ameninţarea lui Holst. Ce crezi?

— Poftim?

— Despre cablul de direcţie.

— Da, e o idee bună. Nu asta spuneai?

— Care-i problema? Ea încercă un gest de indiferenţă, dar faţa îi dezvălui teama Eşti supărată? Ea îşi puse jos berea, se strecură iute spre Jay şi îşi încolăci braţele în jurul lui, lăsându-şi capul pe umărul său. Eşti speriată. Ce este?

Ea îl ţinea strâns. Tremurând. Jay dirija cârma cu piciorul. Ea îşi luă capul de pe umărul lui. Feţele le erau una lângă alta. El simţea mirosul dulce al berii din răsuflarea ei. Îşi puse jos berea şi îi prinse obrajii între

mâinile sale puternice. Mâna dreaptă éta rece de la bere, cea stângă, încălzită de corpul ei. O sărută cu blândeţe. Ea închise ochii. Buzele-i erau umede şi calde şi ea îl sărută cu afecţiune, trăgându-l mai aproape, lipindu-se şi mai mult de el.

Brusc, îi dădu drumul şi-l împinse înapoi.

— Ce facem? Privi în jur speriată. Ne purtăm ca nişte copii…

— Nu, interveni el.

— Nu trebuie să facem asta. Nu trebuie să ne implicăm emoţional.

— Suntem implicaţi, Marlene. Amândoi ştim asta.

Ea îşi astupă urechile cu mâinile, ca un copil care nu vrea să audă.

— Nu, Jay. Nu aici. Nu acum, spuse, devenind dintr-odată o altă persoană.

— Povesteşte-mi.

Ştia că ea voia asta. Ea clătină din cap şi îl trase din nou aproape.

— Nu. Aş vrea să pot. Aş vrea să pot.

Şi începu să plângă.

21

O ploaie de dimineaţă spăla clădirile, străzile, aerul, curăţând gunoiul din jgheaburi. Roşie plecase acolo unde se putea duce Roşie. Kepella îşi turnă nişte fulgi de tărâţe, adăugă două linguriţe de zahăr în castron şi amestecă. Ar fi preferat ouă cu şuncă, dar vasele sale erau cam sclerozate, şi se spunea că fulgii de tărâţe făceau minuni.

Ciocănitul de la uşă îl surprinse. Era cam devreme pentru o vizită, deşi ştia cine era – sau, cel puţin, despre ce era vorba – înainte să deschidă uşa. Erau ei. Nu reuşise să plătească ziua anterioară. Cine altcineva putea să fie? Ştiind că acesta avea să fie primul test, roti mânerul uşii. Emoţiile lui nu se deosebeau de ale celor care, drept chezăşie a fraternităţii, se înclinau de bunăvoie, cu fundul

gol, pentru a fi bătuţi.

— Peace Brother? Ce naiba…?

Chinezul lat în umeri stătea în uşă împreună cu un alt uriaş. Kepella încercă să le închidă uşa în faţă. Nu avea nicio dificultate în interpretarea rolului omului vinovat – jumătate din viaţă şi-o petrecuse jucând acel rol.

— Era timpul să-ţi facem o vizită, domnu' Roy. Ştii, ai pus un prieten de-al nostru în situaţie proastă. Peace Brother pronunţa cuvintele de-a valma. Ai întârziat, Roy. Ce s-a întâmplat, ai uitat sau ce?

Peace Brother – John Chu – forţă intrarea. Kepella se dădu înapoi. În spatele lui Chu veni celălalt, o matahală din Samoa, cu braţe groase, rotunde şi pielea de culoarea unei şei vechi.

— Haideţi, băieţi. Sunt în întârziere cu o zi. De asta sunteţi aici, nu-i aşa?

Kepella îşi frecă nervos fruntea, gândind: Gura leului – larg deschisă, venind să mă înşface.

— Faceţi cunoştinţă cu Donnie, domnu' Roy. Donnie, un prieten de-al meu.

— Ce mai faci?

Donnie salută din cap, aruncă un braţ înainte şi-l pocni pe Kepella, trântindu-l pe jos, cu cinci picioare mai în spate. Kepella se lovi rău.

— Ce, naiba…? strigă el.

— Ai întârziat, domnu' Roy. Nu bine. Ştii, noi venim să avem o mică discuţie. Venim să îndreptăm asta. Să facem cum se cuvine, spuse Chu.

Donnie înaintă calm spre Kepella, se aplecă şi-l ridică. Îl lovi în stomac. Kepella se chirci şi vomită pe covorul uzat. Fulgi de tărâţe şi lapte. Kepella se întoarse, trimiţând o dreaptă puternică în rinichiul lui Donnie. Matahala din Samoa se înclină la stânga şi îi prinse faţa. Era pe cale să rearanjeze figura lui Kepella, când Chu îl opri la jumătatea mişcării şi se interpuse între cei doi.

— Ia loc, domnu’ Roy. Kepella nu se clinti. Chu îl lovi cu palmele pe umeri. Kepella căzu pe canapea. Aşa mai bine. Acum ai simţit scărmăneala, domnu’ Roy?

Kepella îşi legănă capul înainte şi înapoi. Nu putea să se gândească decât la Donnie. Dacă Donnie ar fi încasat acea dreaptă… Nu mai trebuia să se prefacă speriat. Matahala din Samoa era în parte gorilă, mai exact în partea de mijloc.

— Ascultă – Kepella căută un nume – Peace Brother…

— Pe mine mă cheamă John Chu, domnu’ Roy.

— John. Am întârziat doar cu o zi. Dă-mi o şansă, da? Haide! Ştiu că trebuie să plătesc mai multe puncte. Hei, e în regulă. Înţeleg. Pe cine trebuie să văd? Pe domnul Holst? El v-a trimis? Cu el trebuie să mă întâlnesc?

Chu îl studie. Donnie îşi freca faţa dureroasă, cuprins de furie.

— Cât ai, domnu’ Roy? Cât poţi să scoţi chiar acum? Eu – noi – trebuie să ducem ceva înapoi. Kepella căută prin buzunare şi prin portofel şi scoase la iveală patruzeci şi cinci de dolari şi mărunţiş. Întinse mâna. Chu îi zbură banii din mână. Nu te juca cu mine, domnu’ Roy. Am nevoie de o sută cincizeci. Te rog să-ţi mai numeri o dată banii.

Kepella căută prin cameră, panicat Căută într-o nişă din bucătărie. Donnie şi Chu îl urmară în dormitor. Mirosea a rufe murdare. Patul era în dezordine, cearşafurile şifonate şi pătate. Scotoci, ca ieşit din minţi, prin propriul său apartament Găsi zece dolari în buzunarul unei perechi de pantaloni murdari.

— Sunt falit

Părea speriat

— Dar asta?

Chu îi flutură în aer carnetul de cecuri.

— N-am eu atâta noroc. Zero. Lichidat, mai exact.

Chu închise cu piciorul uşa dormitorului, rămânând toţi trei în camera cea mică. Îi făcu semn din cap lui

Donnie. Părul lui Donnie era negru şi soios. Tricoul lui gri îi stătea fix şi se oprea la câţiva inci deasupra curelei, descoperind o fâşie de piele închisă la culoare, de băştinaş din Samoa, şi un buric păros. Donnie îl plesni puternic peste faţă, rupându-i buza.

— Ce făcut cu banii? întrebă Chu.

Kepella îşi roti privirea prin încăpere şi ajunse din nou la Chu. Ştia ce trebuie făcut mai departe. Cunoştea şi pedeapsa, îşi adună puţinul curaj rămas şi îl atacă pe Donnie. Cei doi traversară încăperea cu mişcări lente, până când Donnie se izbi de scrin, iar capul lui Kepella se afundă în abdomenul lui.

Când Donnie se aplecă înainte, Kepella se smulse înapoi şi îl pocni cu genunchiul în frunte. Omul se clătină şi căzu în genunchi. Kepella se întoarse şi îşi folosi puţinul antrenament pe care şi-l mai amintea. Îşi ridică piciorul drept şi îl lansă spre Chu. Dar Chu era antrenat în artele marţiale. Evită fără efort încercarea de lovitură a lui Kepella, se răsuci şi îl lovi pe acesta în falcă. Kepella fu ridicat în aer şi izbit de perete, apoi căzu pe podea. Donnie veni clătinându-se peste el şi îl lovi în abdomen până când Chu îl dădu la o parte. Aproape inconştient, Kepella zăcea întins pe podea.

— Ce ai făcut cu ei? întrebă Chu.

— I-am plătit lui Fu.

Chu îi făcu semn din cap lui Donnie şi acesta îl lovi puternic chiar deasupra arcadei. Kepella scoase un ţipăt.

— Astea-s gogoşi, domnu’ Roy. Ai plătit lui Fu o mie de dolari. Unde restul?

Kepella nu trebuia să se mai prefacă. Acum totul era adevărat; începuse.

— I-am aruncaţ pe câini. Mă bazam pe ceva, înţelegi? Am ajuns la o mie o sută. Am prins pontul ăsta. I-am plasat aproape pe toţi pe ogarul ăla frumos din Oregon. Mi s-a părut că am dat lovitura.

Chu clătină din cap, dezamăgit.

— Ai dat de dracu', domnu' Roy. Cred că va trebui să ai o mică discuţie cu domnu' Holst. Se întoarse spre Donnie: Spală-l.

Donnie îl trase pe Kepella în baie şi îi vârî capul în chiuveta mică. Deschise robinetul şi lăsă apa să-i curgă pe cap, după care îl îndreptă la loc. Capul lui Kepella se bălăbănea, ca al unei marionete.

Parcară lângă o dubă, în apropiere de Kingdome. Flancat de cei doi, Kepella fu condus în vehicul şi uşa se închise. Partea din spate a dubei era goală şi fără ferestre, iar podeaua era acoperită cu un covor. O draperie groasă separa compartimentul de marfă de cele două locuri din faţă. Holst ridică perdeaua şi coborî în partea din spate a dubei. Întinse mâna şi aprinse o luminiţă din tavan.

Kepella era încă ameţit. Îşi atinse rana şi cercetă degetul pentru a vedea dacă sângera. Nicio urmă.

— Nu arăţi prea bine, Roy.

Accentul puternic al lui Holst ricoşă din pereţii de metal. John Chu priza tabac. Donnie îşi freca faţa.

— Ce, naiba, Iben? Am întârziat cu o zi.

— O zi este prea mult, Roy. Am încercat să te avertizez. Trebuie să dai acele prime rate. De asta l-am rugat pe John să-ţi facă o vizită. Oamenii cu care am stabilit această înţelegere te vor trata mult mai rău. Dacă ar fi fost ei, Roy, ai fi în spital, iar atunci totul ar deveni mult mai costisitor. Înţelegi, eu încerc doar să te ajut.

— Ai o manieră nostimă de a ajuta oamenii.

— Eşti nervos, Roy. Îmi pare rău să te văd aşa. Vezi, i se adresă el lui Chu, niciodată nu merită să faci afaceri cu prietenii, îi aruncă o privire lui Kepella. Niciodată. Indiferent ce spune persoana respectivă. Se uită în sus, la tavanul verde-închis al dubei. Am încercat să discut asta cu tine, Roy. Am încercat să te fac să înţelegi. Te pot lăsa pe mâna… asociaţilor mei, dar îţi garantez că ei joacă după o

gamă de reguli complet diferite. John şi prietenul lui de aici sunt mult mai înţelegători decât vor fi vreodată acei oameni. Ar fi trebuit să-ţi plăteşti primele rate. Sunt foarte importante. Acum a sosit momentul să încerc să te ajut sau pot să mă întorc la… asociaţii mei şi să-i informez că nu ţi-ai ţinut cuvântul şi că eu – cum spuneţi voi, americanii? – mă spăl pe mâini de toată afacerea asta. Este alegerea ta, Roy. A! îl opri el pe Kepella, înainte ca acesta să poată răspunde. Mai bine ai reflecta un pic. Dacă iei o decizie proastă acum, prietene, te vei găsi teribil de singur. Îngrozitor de singur.

Kepella observă că Iben îi servise-toate aceste lucruri pe un ton rece, plat. Totuşi, simţi o grabă în vocea omului, o urgenţă. Cei doi se uitau fix unul la celălalt, în lumina palidă din partea din spate a dubei. Afară circulaţia se desfăşura mai departe, rotile vâjâiau; un avion cu reacţie zbură deasupra, zumzăind. Kepella îşi atinse capul rănit şi studie cu grijă vârful degetelor – un băiat care căzuse pe terenul de joacă.

— Poate că ajungem la o înţelegere.

Kepella tresări când îşi atinse din nou capul.

— Ce fel de înţelegere?

— Poate reuşeşti să mai împrumuţi ceva pentru mine, ca să-mi plătesc prima rată. Toată lumea ar fi fericită.

Uimirea acoperi faţa lui Holst şi el privi în jur, nemulţumit.

— Şi de ce aş avea încredere în tine, Roy? Răspunde-mi dacă binevoieşti.

— Ai vreo altă soluţie?

— Ţi-am spus alternativele, Roy. Tot ce trebuie să fac este să te las aici şi să plec, şi cu asta, te predau creditorului principal. Tratezi cu ei sau, mai degrabă aş spune, ei tratează cu tine, iar eu nu mă mai gândesc la asta.

— Trebuie să mai existe o cale.

Holst îl studie.

— Poate dacă ai încerca să lichidezi nişte active? Să produci ceva capital. Ce zici?

— Nu. Nu mai deţin nimic. Sunt dator la bancă, sunt dator cu acest împrumut. Sunt stors, Iben.

— Maşina ta?

Kepella clătină din cap.

— Maşina este proprietatea băncii.

— Rabla aia?

— Am luat-o la mâna a doua.

— Asta e clar. Chiar şi Kepella zâmbi. Un alt avion cu reacţie zbură la joasă înălţime. Pământul păru să se cutremure. Trebuie să mai ai ceva care să se poată vinde. Gândeşte-te, Roy.

Kepella începu să clatine din cap în sus şi în jos. Închise ochii, crispându-se, îşi legănă de mai multe ori capul. Apoi păru să se răzgândească. Îşi legănă capul dintr-o parte în alta.

— Cât ai nevoie?

— O sută patruzeci de dolari, Roy, până la şase diseară. Şi douăzeci, mâine.

— Îmi dai un răgaz de câteva ore? Te rog. Doar câteva ore! Implorarea sa era extraordinar de convingătoare. Privi în faţă şi în spate, la Holst şi la cei doi asasini, care se holbau la el, cu feţele inexpresive. În faţă şi în spate. Transpiraţia îi acoperi fruntea. Mâinile îi tremurau. Te rog, câteva ore, doar atât... Ce zici?

— Nu vei încerca să fugi de mine, nu-i aşa, Roy? Ar fi o teribilă greşeală, sunt convins că ştii.

— Să fug? Eu? Haide”, Iben. N-aş face niciodată aşa ceva.

Holst aprobă calm.

— În regulă, Roy. Vei avea cele câteva ore. Ştii unde este camera mea. Te voi aştepta acolo la ora şase fix, în seara asta. La şase fix. Înţelegi?

— Bine. Ne vedem atunci.

Holst făcu un semn cu capul şi Chu deschise uşa glisantă a dubei.

Kepella se precipită spre uşă şi ieşi afară, în ploaie. Aerul mirosea proaspăt. Corpul îl durea. Sângerarea de la cap încetase. Chu şi Donnie ieşiră şi se duseră la cealaltă maşină. Duba pomi motorul şi demară. Cealaltă maşină o urmă îndeaproape. Kepella privi cele două maşini care se amestecară în trafic. La stânga sa se înălţa Kingdome, înfiptă în beton, arătând ca o uriaşă farfurie zburătoare care aterizase şi pusese stăpânire pe oraş. Un rânjet burlesc se strecură încet pe faţa lui Kepella. Amândoi ne jucăm rolurile, îşi spuse, şi se presupune că nici unul nu cunoaşte intenţiile celuilalt. Dar amândoi cunoaştem finalul. Tu ştii că eu sunt gata să vând. Eu pretind că nu e nimic de vânzare. Parcă te şi aud cum trăncăneşti, neamţ sinistru. Parcă te simt cum gândeşti cât eşti de deştept, cum vei strânge tu şurubul şi mă vei face să-ţi ofer pe tavă ceea ce ascund. Şi, bineînţeles, ai dreptate.

Dar toate la timpul lor. Mai întâi, ai nevoie să te convingi mai bine.

Kepella parcurse prin ploaie mai multe cvartale, apoi o coti la dreapta, mergând mai departe până la colţul dintre

South Jackson şi Third Street. Staţia King Street. Spera ca lucrurile să meargă. Ud leoarcă până la intrarea în staţia AMTRAK, Kepella putea să fie confundat cu uşurinţă cu un vagabond. Geaca udă îi atârna pe umeri, dându-i un aspect de maimuţă obosită. Se duse cu paşi mari la casa de bilete. John Chu îi zburase din mână tot mărunţişul, aşa încât acum nu avea niciun ban la el. Avea însă o carte de credit şi, dacă suma cerută era sub douăzeci de dolari, nu aveau să dea telefon ca să-i verifice contul – care fusese de mult lichidat. Ştia că, dacă făcea călătoriile în rate scurte, putea ajunge la o oarecare

distanţă. Desigur, spera să nu se întâmple acest lucru. Trebuia însă să facă în aşa fel, încât să lase impresia că încerca să fugă. Trebuia să fie convingător.

Trucul cu cartea de credit funcţionă perfect. Cu biletul în mână privi panoul cel mare: plecarea în cincisprezece minute. Făcu în jur de douăzeci de paşi, cel mult douăzeci şi cinci, când John Chu îi tăie calea, îi prinse mâna şi-i smulse biletul, clătinând din cap dezamăgit.

— Mare greşeală, domnu' Roy.

Donnie şi Chu îl escortară afară. Arăta ca un câine ciobănesc ud, tras către uşa principală de gospodina care l-a găsit încolăcit pe canapeaua ei. Totuşi, în sinea sa era triumfător. Se petrecuse exact cum sperase. Jucase şi câştigase, reducând la mai puţin de o oră ceea ce putea să fie un proces lung de două săptămâni. Riscul asumat fusese necesar. Ştia că nu putea rezista la un abuz prea mare de violenţă. Versiunea lui Brandenburg ar fi cerut mai multe bătăi, iar Holst avea dreptate. Unul dintre aceşti tipi l-ar fi rupt în bătaie sau chiar mai rău, fără nicio ezitare. Aceasta era de neconceput, era o rezolvare inacceptabilă. Nu, soluţia era să simuleze o fugă, să fie prins, să suporte încă o bătaie, iar apoi să continue operaţiunea – spectacolul. De fapt, se simţea bine fiind escortat afară din staţia King Street de aceşti doi nătăfleţi şi se întreba câţi oameni s-ar simţi bine, ştiind că cineva era pe cale să-i snopească în bătaie.

Îl aşezară pe Kepella pe singurul scaun din cameră. Holst stătea în picioare, înaintea sa, privindu-l fioros.

— Ai încercat să pleci din oraş, Roy. Asta a fost o mare prostie din partea ta. O mare prostie. Eşti norocos încă o dată. Dacă eram un alt gen de om, îi puneam pe oamenii ăştia să-ţi rupă picioarele. Atunci ţi-ar fi mai greu să-ţi iei tălpăşiţa. Roşu la faţă, strigă: Ar fi trebuit să-i pun să te omoare!

Se înfurie, aprinse o ţigară şi începu să măsoare cu

paşii încăperea. Donnie şi John Chu stăteau tăcuţi lângă uşă. Camera mirosea ca o femeie tăvălită.

— Mă duceam la Kelso să împrumut bani de la un prieten.

— Roy, Roy… nu mă minţi, Roy. Îţi sapi mormântul mai repede decât pot eu să-l umplu la loc.

— Ţi-o jur, voi face rost de bani. O sută optzeci, până la şase, diseară. Nicio problemă. Dă-mi voie să plec şi…

— Taci din gură!

Holst continua să măsoare camera. John Chu zâmbi răutăcios – potaia care aşteaptă fleica.

— Spune-le să iasă din cameră.

— De ce aş face-o, Roy?

— Fă-o, Holst. La naiba, fă-o! Faţa lui Kepella era stacojie. Venele îi pulsau de ambele părţi ale gâtului. Fă-o!

Holst făcu un semn din cap. Chu deschise uşa.

— Aşteaptă pe coridor, spuse Holst. Te voi chema eu. Donnie să aştepte dincolo de uşă. Chu încuviinţă din cap. Cei doi părăsiră încăperea. Ei bine? întrebă Holst.

— Fu nu ţi-a spus adevărul, spuse Kepella, lăsându-şi capul în jos şi privind la podea.

— Continuă.

— Ţi-a spus că nu sunt agentul FBI Kepella. Ei bine, sunt agentul FBI Kepella.

— Ce?

Holst încercă să pară surprins. Nu era prea convingător.

— Fostul agent.

— Ce?

Pe vremea aceea era mai bine, gândi Kepella.

— Agentul suspendat.

— Am împrumutat bani unui agent FBI?

— Fost…

— O, Roy. N-ar fi trebuit să-mi spui asta. Mă pui într-o situaţie foarte…

— Ascultă-mă, Holst. Tu nu ai o viziune completă asupra lucrurilor. Dă-mi o şansă. Holst îşi termină ţigara şi aprinse alta. Interpretarea lui se îmbunătăţea cu fiecare minut. Cât de ciudat, gândi Kepella. Amândoi jucăm teatru, dar numai eu ştiu asta. Am nişte lucruri care valorează o grămadă de bani pentru persoanele interesate.

Holst îl cercetă cu atenţie, plimbându-se în continuare.

— Ca de pildă?

— Informaţii. Informaţii la care doar un om de la FBI poate avea acces. Informaţii importante.

— Pentru cine?

— Pentru oamenii interesaţi.

— Şi cine sunt aceşti oameni?

— Mă gândeam că tu ai putea să ştii.

— Eu, Roy? De ce aş şti eu aşa ceva? Kepella simţi sudoarea umezindu-i palmele. Vrei o băutură, Roy?

Din sertarul bufetului, Holst trase o sticlă nedeschisă de Popov.

— Mulţumesc, nu vreau.

— Ce? întrebă Holst. Nu bei? îl privi aspru pe Kepella, cu îndoială. Bea un pahar, Roy.

Îi dădu sticla lui Kepella şi-i aruncă un pahar de apă. Acesta prinse paharul. Se uită la sticlă. În tot acest timp, simulând. În tot acest timp prefăcându-se cu abilitate, pe jumătate beat, şi acum asta. Ce putea să facă? Trebuia să-şi joace rolul. Nicio problemă. N-ar fi în firea personajului să refuze băutura.

Deşurubă capacul. Sunetul familiar al ruperii sigiliului îi făcu inima să bată mai puternic. Emoţia puse stăpânire pe el şi voi să strige de plăcere şi să se omoare, toate în acelaşi timp. Îşi turnă câteva degete de băutură, închise ochii şi înghiţi. Sentimentul de vinovăţie îl copleşi. Sentimentul de vinovăţie era dublat, pentru că se pusese în această situaţie şi pentru că se simţea atât de bine cu

lichidul care-i curgea pe gât. Da, se simţea bine. Mai voia unul.

— Încă unul, îi spuse Holst.

Kepella turnă şi înghiţi. Căldura îi umplu maţele, acolo unde mai înainte fusese doar un gol. Dumnezeule, ce bine se simţea! Căldura se răspândi în tot corpul în câteva secunde – jos, până la degetele de la picioare şi sus, pe şira spinării, amorţindu-i baza creierului.

— Ia încă unul, îi oferi Holst.

Kepella turnă şi bău. Când ridică privirea spre Holst, lacrimile îi umplură ochii. Zâmbetul lui strâmb dezvăluia o suferinţă veselă – faţa tânărului soldat care tocmai ucisese întâia oară. Deci, de aici vine expresia „a trage o duşcă", gândi Kepella.

— Povesteşte-mi, Roy.

Holst se aşeză pe marginea patului. Kepella îşi turnă încă unul mic şi îl bău.

— Mi-am asigurat protecţia… când am părăsit Biroul.

— Cum?

— Am luat cu mine nişte documente importante. Informaţii. Informaţii valoroase, repetă el.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi… asta valorează pentru oamenii interesaţi o grămadă de bani. Tu ai relaţii, găseşte pe cineva care să cumpere. O să le vând. O să-ţi plătesc afurisiţii ăia de bani… O să restitui tot împrumutul ăla blestemat.

— Ce fel de informaţii valoroase? Trebuie să ştiu pe cine caut, nu-i aşa, Roy? întrebă el, distrăgând atenţia lui Kepella de la sticla de Popov.

Vârful coloanei vertebrale a lui Kepella se simţea bine şi greoi. Mâinile îi erau cuprinse de o căldură familiară. Foarte relaxat şi stăpân pe sine. Acesta era adevăratul Roy Kepella.

— De toate felurile. Am parcurs dosarele. Am totul de la profiluri de personalitate până la schiţe de cipuri de

computer. Ne ocupăm de toată zona de nord-vest, ştiai? spuse mândru. O mulţime de porcării de tehnologie de vârf vine din Boise.

Apărarea, de la Boeing, aici, în Seattle, şantierele navale, marina, spune-mi doar ce vrei.

— Unde se află materialul, Roy?

— Sub cheie. Da, domnule. Sub cheie, nimeni nu ajunge la el în afară de mine. M-am asigurat de asta. Nu sunt cel din urmă tâmpit, ştiai asta? spuse, pronunţând cuvintele nedesluşit şi arătând ca un tâmpit demn de milă.

Se holbă la sticlă, dornic să mai bea.

— Serveşte-te, Roy, îl îndemnă Holst, observând interesul lui Kepella.

— Nu, mai bine nu.

— Nu mă deranjează dacă o faci, Roy. Nu mă deranjează.

— Tu nu vrei unul?

Holst se gândi o clipă şi se hotărî să încalce o regulă. Se aplecă deasupra scrinului, ridică un pahar acoperit cu un şerveţel şi îl întinse cu grijă lui Kepella. Toarnă-mi puţin, Roy.

Kepella turnă pentru amândoi. Ciocniră paharele. Kepella sorbi până la capăt băutura şi se uită la sticlă. Holst sorbi puţin şi apoi o dădu peste cap dintr-odată. Puse paharul jos, lângă cel al lui Kepella.

— Nu-ţi pot plăti, Iben. Nu am un cent.

— Aşa credeam şi eu. Vom aranja un alt împrumut, Roy. Ce părere ai? Să zicem încă cinci mii. Voi avea grijă să-i plăteşti lui Fu şi astfel îţi vor rămâne nişte bani pentru dobândă şi ceva mărunţiş de cheltuială. Poate chiar suficienţi ca să joci câteva partide.

— Îmi place pocherul, Iben, spuse Kepella pe un ton copilăresc, înghesuit cumva între identitatea sa de acoperire, Roy Kepella treaz şi acesta, Roy Kepella beat.

— Ce zici, Roy?

— Este cea mai bună soluţie, Iben. Sigur că da, de ce nu?

— Aceleaşi condiţii?

— De ce nu?

— Cinci mii?

— Porcăria pe care o am face de zece ori pe atât, poate de douăzeci de ori pe atât. Găseşte-mi un cumpărător, Iben. Le vom restitui banii acestor javre înainte ca săptămâna să se încheie. Te voi introduce în afacere cu cincizeci la sută.

— Asta sună bine, Roy. Va trebui să tatonez în jur. Cum te pot. găsi?

Kepella voi să râdă.

— Ştii unde stau.

— Nu vei fugi din nou, nu-i aşa, Roy? Data viitoare aş fi obligat să joc dur.

Data viitoare? voi să spună. Kepella avea dureri peste tot, chiar şi aşa, pe jumătate amorţit.

— Nici gând. Sunt aici ca să rămân. Tu găseşte un cumpărător.

— Va trebui să caut prin împrejurimi.

— Păcat că ferestrele astea nu se deschid.

— De ce?

— Pentru că se simte un miros acru pe aici. Ca şi cum vreo damă şi-ar fi lăsat chiloţii sub pat.

Holst zâmbi.

Pentru că, nazist afurisit, gândi Kepella, dacă ferestrele tale s-ar deschide, aş putea, pur şi simplu, să sar afară şi să vă spun adio, javrelor. Urăsc lumea asta afurisită.

22

Te-AI ivit din neant în faţa mea…

Versul răsună în mintea lui Jay. Nu se gândea la Marlene, ci la furtuna care se apropia. Navigau la cinci mile de coastă şi o nenorocită de furtună apăruse ca din

senin. Şi, pentru a îngreuna şi mai mult situaţia, cârma se înţepenea. Marlene era îmbrăcată în blugi şi într-un pulover bărbătesc, alb, din bumbac ca s-o apere de frig.

— Dă-i drumul velei de la proră când o îndrept în vânt, strigă el.

Ea se uită la el, nedumerită, şi ţipă:

— De ce?

El arătă cu degetul în faţă şi începu să explice, dar, înainte ca transmiterea mesajului să se încheie, începu ploaia. Cădea atât de tare, încât durea. Cu un echipaj sau chiar singur, Jay ar fi putut să continue să navigheze, dar nu şi cu Marlene. Tipul acesta de furtună aducea rafale puternice şi valuri înalte – era prea mult pentru un amator. Îndreptă The Lady Fine în vânt. Velele veniră în vânt, fâlfâind violent. O urmări pe Marlene cum cobora vela de la proră. Făcu o treabă mai bună decât data trecută. O adăposti iute. Deja ud până la piele, el ţinea vasul în vânt, când Marlene îl întrebă prin semne dacă vela mare trebuie sau nu să fie coborâtă. Jay încuviinţă. Marlene lucra cu încrâncenare. Jay sări sus şi rulă pânza pe catarg pentru a o împiedica să cadă peste cocpit. Privi în sus. Marlene, udă leoarcă, legase funga principală şi era ocupată cu rularea velei. Jay legă strâns pânza în mai multe locuri, apoi se deplasă spre Marlene. Bluza udă i se lipise de piept, iar şuviţele de păr i se îngrămădeau pe faţă. Ochii i se mişcau cu repeziciune în toate părţile, în lumina stranie de sub norii negri-cenuşii.

Nu avea niciun sens. Poate că niciodată astfel de lucruri nu au niciun sens, gândi Jay. Cei doi se îmbrăţişară şi se sărutară cu pasiune, în timp ce ploaia cădea pe feţele lor zâmbitoare. O ţinu în braţe şi o strânse la piept. Ea chicoti.

— Du-te jos, îi spuse el, îndreptând-o deja spre cocpit.

Ploaia devenise torenţială. Jay localiză două ancore

mari şi, după ce le prinse funiile în tachet, le aruncă peste bord. Deschise uşa scării de tambuchi, păşi înăuntru şi se întoarse s-o închidă. Vasul se legăna; ploaia întuneca hublourile.

Înainte ca el să se întoarcă, ea spuse:

— Ţi-am lăsat acolo un prosop de plajă. El auzi bluza ei căzând cu zgomot de cârpă udă pe podeaua de scândură. Se întoarse. Ea venise în faţă şi deschisese uşa spre proră ca pe un scut la adăpostul căruia se schimba cu spatele la el. El văzu un braţ gol. Întoarce-te, spuse ea, ieşind de după uşă şi mergând spre el.

Era înfăşurată într-un prosop de un roşu aprins, ţinându-l în jurul ei ca pe o etolă uriaşă. Mergea cu paşi mici, ca o gheişă, limitată în mişcări de chimono. În spatele ei, Jay văzu lucrurile adunate într-un morman ud. Toate lucrurile ei.

Erau tăcuţi, unul în faţa celuilalt, în timp ce vasul era aruncat de colo-colo, pe valuri. Ea rămase în picioare, nemişcată. Jay se apropie încet. Îi cuprinse faţa cu mâinile…

Ea îşi simţi corpul tremurând, când el veni mai aproape şi, cu toate că voia să dea vina pe răcoarea produsă de umezeală, ştia că acesta nu era singurul motiv. Era sărutul de pe punte. Era ploaia. Inima începu să-i bată nebuneşte când îi simţi mâinile pe faţă. Ştiuse ce avea să se întâmple înainte ca el să fi coborât. Voia să se întâmple; iar acest lucru era în sine un fel de miracol. Dar tot un miracol era şi Jay Becker. Ploaia biciuia puntea. Ea deschise buzele şi îl lăsă s-o sărute. Sărutările lui erau tandre şi atente, ca şi cum îi era teamă să nu-i frângă trăsăturile delicate. Ea nu ştia cum să sărute. Nu cu adevărat. Însă trupul ei preluă controlul şi curând ea se simţi atât de ameţită, încât crezu că avea să leşine. Simţi mâinile lui trecând uşor peste suprafaţa prosopului şi, dintr-odată, ayu senzaţia că prosopul îi ţinea la o distanţă

prea mare unul de celălalt. Tânjea după atingerea pielii lui. Renunţând la încercarea de a ţine prosopul, întinse mâinile şi-l îmbrăţişă, iar prosopul căzu. Mâna lui alergă peste rotunjimile cutiei toracice, mângâie pieptul şi umărul, alunecă sub braţe şi o strânse puternic la piept. Limbile le dansau împreună. Cămaşa lui umedă era lipită de pieptul ei gol, dar, cu toate acestea, era caldă. El tremura.

Ea îi scoase din pantaloni spatele cămăşii şi îşi strecură mâinile sub ea, trăgându-l mai aproape. Mâinile lui coborâră pe spatele ei şi îi prinseră fesele, trăgând-o spre el. Dumnezeule, gândi ea. Putea să leşine. Capul i se învârtea, genunchii îi tremurau. Simţi cum se înăbuşă. Luptă împotriva acestei senzaţii. Nu acum! Te rog, Dumnezeule, nu acum. Oare niciodată nu încetez să plătesc pentru păcatele mele? Asta îi spui unei fiice de preot? Că trebuie să plătesc la nesfârşit? începu să plângă, sperând ca Jay să ia lacrimile ei drept picături de apă curgându-i din păr. Lasă-l să mă iubească, se rugă ea în tăcere. Lasă-mă în pace şi lasă-l să mă iubească. Dar lacrimile continuau.

Jay îşi descheiase cămaşa şi o scosese. Era pe punctul s-o ia din nou în braţe când observă.

— Iartă-mă, suspină ea.

Înţelegând greşit lacrimile ei, el spuse:

— Nu, cred că eu trebuie să-ţi cer iertare. Încercă să zâmbească. Cred că m-am lăsat dus de val.

Ea făcu un pas spre el. Îşi agăţă degetele în cureaua lui şi îl trase după ea, lungindu-se pe pardoseală. Jay se întinse peste trupul ei gol şi se sărutară. Ea îi trase mâna şovăitoare şi o puse pe pielea ei, sub sân. El o mângâie cu blândeţe şi îi înconjură cu limba sfârcul. Ea se înfioră şi suspină. El îi sărută din nou buzele, iar ea răspunse înfometată. Se simţea atât de bine peste tot, atât de minunat de bine, încât abia mai rezista. Simţi cum juisează, o vibraţie caldă, crescând, între picioare. Atât de

plăcut, gândi ea, întrebându-se ce ar putea fi mai plăcut. Dumnezeule, gândi ea. Dumnezeule! Iar apoi el o atinse acolo şi ea tresări. Se simţi atât de ciudat, ca şi cum se topeau împreună. Ea voia să fie parte din el. El o mângâie blând, iar căldura, umflătura se transformară într-o fierbinţeală care părea că va exploda.

— Dumnezeule! îi şopti ea în ureche.

Plânsul reveni imediat, de fapt atât de brusc, încât semăna mai curând cu furtuna care-i prinsese. El îşi retrase mâna. Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Îmi pare rău, Jay.

— Sst, şopti el. Nu te necăji.

Trase prosopul căzut peste trupul ei gol şi se lungi lângă ea, mângâindu-i clavicula cu degetele. Printre parfumurile lor, ei i se păru că aerul era electrizat. Voi să se topească în Jay.

— Nu eşti tu de vină, spuse ea. Asta este minunat. Vorbesc serios. Nu m-am simţit niciodată… în sfârşit, asta contează, nu este aşa? îşi mişcă la loc capul şi-l privi drept în ochi. Ochii săi erau de un albastru închis. Privită atât de aproape, faţa lui părea băieţoasă, iar părul negru, ud, strălucea. Ea îşi întinse gâtul şi îl sărută uşor o dată. Trebuie să-ţi spun ceva. El încuviinţă. Este ceva ce n-am spus niciodată nimănui, dar ţie trebuie să-ţi spun. Ai să mă asculţi?

— Cu toată fiinţa mea, şopti el.

Ea se întrebă ce-i trecea lui prin minte. Putea să-i spună lui Jay Becker ceea ce nu spusese niciodată vreunui suflet?

Ştia nu numai că putea, dar şi că trebuia. Încuviinţă din cap, simţindu-i sinceritatea şi îşi adună puterile.

— Am douăzeci şi şapte de ani. Făcu o pauză, căci lacrimile ameninţau s-o oprească din nou. De opt ani nici măcar n-am sărutat vreun bărbat. Nu-mi amintesc cum este… ce să fac…

— Săruţi minunat.

— Cred că de asta sunt atât de nervoasă. Ea îi mângâia urechea cu degetul. La optsprezece ani m-am îmbolnăvit. Eram la facultate. După o lună, am început să am greţuri, iar colega mea de cameră a insistat să rămân acasă. După mai multe săptămâni de stat în pat, colega mea m-a convins să consult un medic. Medicii mi-au prescris o duzină de teste. Le-a trecut două săptămâni ca să se gândească la un lucru pe care nu-l consideram posibil. Făcu o pauză şi apoi şopti: Eram însărcinată. Privi într-o parte şi începu să plângă. Jay aşteptă. În cele din urmă, se uită din nou la el; nici astăzi nu sunt sigură când s-a întâmplat. Suspină încă o dată şi încercă să-şi adune gândurile. Era o petrecere. M-am dus acolo cu un prieten apropiat. Am băut un punci. Nimeni nu mi-a spus că era plin cu votcă. Nu gustasem niciodată votcă şi m-am simţit dintr-odată ameţită. Făcu din nou o pauză, gândind: Aşa cum m-am simţit adineaori. I-am cerut prietenului meu să mă ducă acasă. A fost de acord. Colega mea de cameră m-a întrebat în dimineaţa următoare de ce rămăsesem atât de târziu. M-am simţit îngrozitor, nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că cerusem să vin acasă devreme. Mai târziu… când eram deja însărcinată, mi-am dat seama ce se petrecuse în acele ore lipsă.

Plângea, dar suspinele ei erau acoperite parţial de zgomotul ploii.

— Mi-ar plăcea să-l omor.

Ea încercă să zâmbească.

— Crede-mă, şi eu am vrut. Îşi scutură părul ud. Nu, nu, asta nu-i adevărat. N-aş putea să ucid niciodată pe cineva. Reveni cu privirea la Jay. Era prea târziu pentru un avort – în plus, tata este preot şi… deci, mi-am găsit o scuză în faţa lui, motivând cu un curs de vară, am rămas în apartament cu colega mea şi am făcut copilul.

Un şuvoi neîntrerupt de lacrimi începu să-i curgă din

ochi.

Înainte de naştere am acceptat adopţia, spuse, tremurând. Nici măcar nu l-am văzut vreodată. Nici nu mi-am văzut vreodată propriul copil. Întinse mâinile şi le încolăci în jurul gâtului lui Jay, îmbrăţişându-l cu putere. De atunci n-am mai sărutat niciun bărbat, îi şopti ea în ureche. Nu mi-am permis nicio dată nici măcar să mă gândesc la asta. Până la tine. Din clipa când te-am văzut pe The Lazy Daze, am ştiut cumva că tu vei fi acela. Eram atrasă de tine.

Îl simţi pe Jay strângând-o şi mai tare. Se întreba ce putea să gândească el. Simţise inocenţa ei? înţelesese secretul ei? Stricase totul spunându-i?

— Sărută-mă, îl imploră ea. El o sărută blând, dar fără entuziasmul de mai înainte. Ce este? întrebă ea, temându-se de răspuns.

— Nu în felul acesta, spuse el. Nu aici. Nu acum. Trebuie făcut pe îndelete. Ai nevoie de timp.

— Nu, Jay. Am nevoie de tine. Niciodată nu mi-am dorit măcar afecţiune. Este atât de uluitor felul cum mă simt acum, nici nu pot să-ţi spun. Nu m-am simţit niciodată aşa. Niciodată! Nu te voi acapara… Nu asta trebuia să spun? Promit că nu te voi acapara… dar am nevoie de tine. Am nevoie de afecţiunea ta. Înţelegi?

Îi sărută buzele, iar el îi întoarse sărutul. Îşi trecu mâna peste pieptul lui şi îi trase din nou mâna pe sân. Se sărutară şi se atinseră, şi se explorară. Jay se trase înapoi. Faţa lui Marlene se încordă.

— Nu trebuie, spuse el.

Tăcere. Pieptul ei unduia în sus şi în jos, odată cu respiraţia adâncă. Ochii verzi păreau oarecum pierduţi.

— Ce este?

— Nu putem să facem dragoste, Marlene. Nu aici. Nu acum. Nu noi doi în felul acesta.

— Ce vrei să spui? Ce vrei să spui, nu noi doi?

— Meritǎm mai mult decât atât…

— Mai mult decât atât?

El râse.

— Nu asta vreau să spun.

— Mă pui în încurcătură.

— Vreau să spun că e mai bine să aşteptăm. Va fi şi mai bine dacă vom avea răbdare. Făcu o pauză. Ţin la tine foarte mult, Marlene.

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui.

Şedeau în acelaşi salon de cofetărie în care fuseseră cu câteva zile în urmă. Cu cinci minute mai devreme începuse să plouă din nou.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată într-o furtună ca asta, spuse ea cu entuziasm, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi. Arăta ca o regină a sănătăţii, în ciuda părului nepieptănat. Îmbrăcămintea largă pentru vreme rea îi atârna pe umeri şi fâşâia când ea se mişca pe scaun. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată două comete de îngheţată în aceeaşi săptămână.

Zâmbi, căldura o învăluia încă. Nu se simţise niciodată astfel. Se simţea atât de bine, încât voia să râdă.

Părul negru al lui Jay stătea lipit de cap. Arăta ca un băieţel. Ochii aproape că se asortau cu albastrul strident al gecii sale Gore Tex, care atârna pe un scaun din spatele lui. Îşi lingea cornetul cu ciocolată.

Ea avea încă în minte secvenţa în care stăteau pe prosop, în timp ce barca se legăna seducător. Explorând. Îi simţea sărutul. Se înfioră, se aplecă înainte şi şopti:

— Îmi pare bine că a plouat, spuse şi se îmbujoră.

Părul subţire de pe gâtul ei se ridica, pe măsură ce fierbinţeala o învăluia. El roşi.

— Şi mie. Şi îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine. A fost unul dintre cele mai tandre momente din viaţa mea, Marlene. Nimeni nu mi-a împărtăşit vreodată aşa ceva. Mă simt privilegiat.

— Nu-ţi voi fi povară, Jay. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu…

— Marlene…

— …asta. Voi pleca în curând, adică după regată. Se aplecă deasupra mesei. Voia să-l sărute. Chiar atunci, chiar acolo. Voia ca el s-o atingă din nou. Acum! Indiferent ce se va întâmpla, îmi voi aminti întotdeauna această zi, şopti ea… şi de tine.

— E mai mult decât atât, nu-i aşa, Marlene?

Pe faţa ei apăru uimirea.

— De ce spui asta?

— Ce este?

— Nu pot să-ţi spun.

— Ba da, Marlene. Tocmai asta-i: poţi. Poţi să-mi spui orice. Nu crezi asta?

Ea îşi flutură degetele prin aer.

— Nu pot.

— Te rog.

— Efectiv…

— Marlene! tună vocea lui Holst.

Faţa ei păli. Jay crezu că avea să leşine.

Ea privi spre uşă. Holst stătea acolo, în picioare, îmbrăcat îngrijit, cu părul lui scurt, aranjat perfect. Hotărât. Făcu un semn din cap. Ea trebuia să meargă cu el. Marlene se uită la Jay şi începu să tremure. Se încruntă şi îi şopti şi mai încet:

— Trebuie să plec.

Jay încuviinţă în silă. Voia să-l pocnească pe Holst în bărbie.

— Mulţumesc, spuse încetişor.

— Mâine, îi spuse ea afectuos, ridicându-se cu cornetul în mână.

Holst deschise pentru ea uşa micului salon. De îndată ce ea trecu pe lângă el, se uită în jos, la Jay, care ridicase capul. Cei doi îşi încrucişară privirile şi totul fu spus chiar

atunci şi acolo.

Uşa batantă se trânti.

23

Sharon era tratată ca un oaspete. După ce o lăsase cu

Claudia şi Katrina, François mai trecuse de câteva ori pe acolo, de obicei aducând mâncare din cambuză. Katrina era cameristă, Claudia, chelneriţă. Îşi modificau obiceiurile cotidiene ca s-o apere pe Sharon şi s-o facă să se simtă bine.

În patru zile de călătorie, avuseseră o singură vizită scurtă, când pilotul navei, care pusese ochii pe Katrina, veni jos să-i propună o întâlnire. În timp ce Claudia îl expedia, Sharon stătuse în spatele uşii. Dramamina pe care i-o dădură îi linişti stomacul. Era curată, se simţea confortabil şi odihnită. Deoarece compartimentele erau aglomerate şi fierbinţi, cele trei îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în sutien şi chiloţi, vorbind, râzând, împărtăşind întâmplări cu bărbaţi. Aceasta îi amintea lui Sharon de dormitorul comun de la Vassar.

Katrina avea o voce joasă, caldă şi răguşită. Claudia susţinea că tovarăşa ei de cameră era rusoaică, deşi lui Sharon accentul îi părea franţuzesc, ca al tuturor celorlalţi.

— Păcat că nu poţi să te duci sus, pe punte, nu? Aerul este atât de proaspăt acolo. Ţi-ar plăcea mult. Katrina râse gutural. Curând suntem la New York.

— Nu avem întârziere?

— Bineînţeles că nu.

— Deci, încă patru zile?

— Da, cred că patru zile. Atunci ajungem la New York. Acolo ne vei părăsi?

Sharon încuviinţă.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă. Minerul se mişcă, iar uşa se deschise. Pilotul văzu două femei în lenjerie sumară

de corp: Katrina, care stătea în faţa unei oglinzi şi îşi aplica un fard de ochi, şi o altă fată, necunoscută lui, care şedea pe patul cel mai scund, foarte frumoasă, dar care roşi. Dacă această fată nu şi-ar fi adunat iute picioarele, ar fi putut să nu-i mai acorde a doua privire, atât de absorbit era de farmecul încântătoarei Katrina. Mişcarea îi atrase însă atenţia, pentru că nimeni din echipaj nu era timid. Împărţeau camera de baie, duşuri, piscine; pe puntea L, o punte particulară, multe femei se plimbau fără sutien, iar deseori bărbaţii nu purtau absolut nimic – stilul european. Femeia aceasta nu era dintre ei! Nerecunoscând-o, întrebă supărat:

— Ea cine este?

Katrina sări în sus, îl trase pe om în cabina strâmtă şi închise uşa. Îi răspunse în limba lor maternă:

— Să nu îndrăzneşti să scoţi o vorbă, Jean-Paul, de nu, e ultima oară când ne mai vedem.

— Cine este? Supărarea lui crescu. O pasageră clandestină? Maică Precistă, Katrina, ştii ce-ţi vor face dacă vor afla?

— Şi cine o să le spună?

— Eu trebuie să le spun.

— Jean-Paul, să nu îndrăzneşti!

— Ce alternativă am?

— Jean-Paul… Katrina îşi înlănţui mâinile în jurul gâtului său şi se lipi de el. Doar câteva zile.

El o dădu la o parte, deschizând uşa cabinei.

— Nu, Katiina. Este împotriva regulamentului. Eu sunt secund…

Sharon îl întrerupse.

— Nu-i nimic, Katrina. I se adresă bărbatului. Voi vorbi cu căpitanul, dar numai cu căpitanul. Înţelegeţi?

— Imposibil.

— Numai cu căpitanul, exclusiv cu căpitanul.

— Şi de ce, mă rog, domnişoară?

— Pentru că… Ezită, nedorind să spună nimănui. Sunt agent al United States Central Intelligence Agency – CIA. Se poate verifica. Sunt în misiune. Este absolut necesar să ajung la New York, fără ca cineva să ştie. Viaţa mea este în pericol. Dădu cuvintelor ei o nuanţă cât mai dramatică. Îl voi vedea pe căpitan, iar apoi va trebui să depuneţi jurământ că veţi păstra secretul.

Amândoi se holbau la ea, şocul citindu-li-se pe faţă. Katrina rămase cu gura căscată. Jean-Paul se retrase un pas în cadrul uşii.

— Nu voi sufla o vorbă, spuse în engleză. Promit. Nu te-am văzut niciodată, adăugă el.

Sharon o măsură cu privirea pe Katrina care era buimăcită. Între timp, un bărbat trecu prin spatele pilotului şi reuşi să arunce o privire peste umărul lui, spre cele două femei dinăuntru. Era un bărbat înalt, cu buze groase, dar Sharon nu-i văzu faţa. Ridică o mână ca să-şi ascundă chipul de ea şi grăbi pasul pe coridorul îngust. Pilotul închise uşa cabinei.

Singură cu Sharon, Katrina îşi reveni şi întrebă:

— Cum de te-ai gândit la asta? Ai fost atât de convingătoare. Ce idee! Eşti atât de deşteaptă, Sharon, atât de deşteaptă!

Katrina continuă să se holbeze la noua ei prietenă, aşteptând. Tot ce obţinu fii o ridicare din umeri.

O oră mai târziu, o bătaie grăbită în uşă le surprinse pe ambele femei. Uşa se deschise un pic şi o voce feminină piţigăiată spuse în franceză:

— Katrina, Claudia, un incendiu la magazia C. Trebuie să evacuăm imediat zona. Grăbiţi-vă!

Katrina se întoarse spre Sharon:

— Este departe de aici. Dacă zona este ameninţată, o să-l trimit pe François. Eşti mai în siguranţă dacă rămâi, da?

— Da. Grăbeşte-te.

Katrina vorbea liniştit, în timp ce îmbrăca o rochie.

— Este sarcina lui François să se asigure că toate cabinele au fost evacuate. El te va avertiza dacă e ceva serios. Astfel de lucruri se întâmplă frecvent. Nu-i niciun motiv de îngrijorare.

Deschise uşa şi ieşi. Pe coridorul de metal se auziră paşi trecând pe lângă uşa lui Sharon. Vocile şi starea de confuzie continuară timp de câteva minute, urmate de tăcere. Sharon încercă să citească.

Văzu cum uşa se deschide şi gândi că era François. Când îl văzu, ţipă. Era ca într-un coşmar: bărbatul înalt, cu buze groase; acelaşi om care alergase după ea în noaptea morţii lui Brian! Cum putea el să fie la bordul lui La Mer Verde? Imposibil… decât dacă agentul de legătură mai rămăsese în viaţă, capabil să vorbească…

Bărbatul închise uşa cabinei şi veni drept spre ea, cu cuţitul în mână. Abia atunci văzu ea seringa care se contura prin buzunarul său de la piept. Nu mă va tăia, gândi ea, va folosi droguri, ca să pară o moarte naturală, protejându-se. Asta este în avantajul meu. Înainte ca ea să poată face vreo mişcare, el fu deasupra ei, ţintuind-o pe podeaua de metal încins, cu lama la gâtul ei. Era prea greu ca să poată fi mişcat. Se zbătu sub el, ridicând picioarele, într-o încercare de a se debarasa de el. Omul nu se clinti. Întinse mâna stângă după seringă.

Ea nu avu de ales. Se înclină înainte, cuţitul presându-i gâtul, şi îi muşcă degetul mare. El se mişcă doar un pic, dar suficient ca ea să se folosească de asta. Îşi ridică piciorul drept şi îl înclină într-o parte pe agresor, în timp ce acesta ridica seringa.

El ţinu seringa în aer, la înălţime. Sharon simţi ameninţarea seringii deasupra ei, chiar dacă aceasta ieşise din câmpul ei vizual. Acum el avea să-şi coboare mâna şi s-o omoare. Muşcă şi mai tare, până la sânge.

Văzu seringa oprindu-se din mişcare. Văzu mâna

păroasă strânsă pe încheietura mâinii ucigaşului. François prinse părul asasinului cu mâna dreaptă şi îi smuci capul înapoi, după care îi strânse gâtul între două degete puternice, înăbuşindu-l. François redirecţionă seringa până când ajunse la un inci de gâtul asasinului. Ochii acestuia erau larg deschişi, iar el încercă să clatine din cap. Dădu drumul cuţitului. Voia să arunce şi seringa, dar François îi controla mâna stângă.

— Nu… bolborosi el în germană. Nu.

Cu o mişcare fulgerătoare, François îşi transferă greutatea şi îl împinse înapoi, izbind capul ucigaşului de podeaua de metal, între picioarele lui Sharon. Omul deveni moale, inconştient. Pe faţa lui François şiroia transpiraţia.

Stând în capul oaselor, Sharon ţinea încă între dinţi degetul mare al asasinului. Gâtul ei sângera.

— Eşti teafără? întrebă François.

24

VÂNTUL urla sălbatic printre odgoane. Pe punte, ploaia cădea ca grindina. Marlene plecase după cumpărături şi trebuia să se întoarcă în aproximativ două ore.

Concertul din noaptea trecută fusese un dezastru. Books dăduse vina pe vreme. Jay dăduse vina pe formaţie. Ceva mersese prost şi muzica nu se închegase nicio clipă. Ceea ce începuse cu o mulţime de dimensiune medie se terminase cu zece oameni şi, în consecinţă, şeful barului le dăduse drumul mai devreme. Uneori Jay nu ştia de ce o făcea: de ce se afla sus, pe scenă, interpretând cântece personale pentru nişte oameni complet necunoscuţi, deschizându-şi sufletul, norocos dacă se găseau trei oameni care să aplaude. A, erau şi vremuri când mulţimea devenea sălbatică, i se aşeza drept în palmă, se distra, fredona versurile sau bătea ritmul. Dar cel mai adesea un concert însemna patru ore de expunere indecentă, în timp ce oamenii te tratau ca pe un câine jegos, ignorând

eforturile tale. Chiar şi atunci când mulţimea era entuziasmată, deseori Jay nu se simţea bine. O parte din el nu aparţinea scenei. Muzica era o îndeletnicire fără satisfacţii. Şi totuşi, într-o zi, cu ajutorul câtorva DJ, totul s-ar putea schimba. Criticii ar găsi simboluri în versurile lui, alţii ar elogia creativitatea şi profesionalismul formaţiei; mulţimile ar veni. Oamenii ar asculta şi s-ar bucura. Poate că atunci, acest deceniu de muncă sisifică, de decibeli agresivi, de manevre de grup imposibile, de note de plată întârziate, bani puţini şi mâncare proastă ar merita efortul. Poate.

Îşi consacră o parte a dimineţii „cromului" interior, cum îl numea el: oţelul inoxidabil care acoperea fiecare yală, mâner şi margine de fereastră din interiorul de tek al lui The Lady Fine. Chiar şi aşa-numitul inoxidabil ar fi afectat de continua expunere la aerul sărat, dacă nu ar fi frecat la fiecare câteva zile. Îşi termină treaba şi îşi îndreptă atenţia spre curăţarea micilor hublouri.

O oră mai târziu, când geamurile erau curate, Marlene tot nu se întorsese. Neavând ce face, Jay se gândi să spele pernele de vinilin, dar apoi, auzind cât de tare plouă, decise să facă o cursă de probă în larg. Nu condusese singur The Lady Fine pe timp de furtună şi cel mai nimerit lucru ca o persoană să cunoască un vas era să-l încerce în condiţii potrivnice. Puse în funcţiune motorul Diesel şi îl încălzi, apoi coborî pentru a îmbrăca echipamentul de vreme rea. O dată ajuns sus, pe punte, aranjă folia – o pânză în formă de boltă care acoperea scara de tambuchi – dezlegă funiile şi o scoase pe The Lady Fine cu spatele din bazinul de staţionare. Ocoli digul masiv şi îşi verifică ceasul, observând că avea la dispoziţie cel puţin o oră, înainte ca Marlene să se întoarcă. La câteva sute de iarzi dincolo de dig, îndreptă vasul în vânt şi aduse motorul într-un punct mort, ducându-se iute în faţă pentru a ridica vela mare. Ploaia împroşca echipamentul

său gros de cauciuc. Jay zâmbi. Era ceva fascinant să navighezi prin ploaie, era ca şi cum ai schia pe vreme de viscol. Vela mare se ridică cu uşurinţă şi, cu toate că ploaia cădea cu putere, vântul era suportabil, aşa că Jay se hotărî să nu strângă terţarola. Manevră vânciul, întinzând-o, şi o legă. Nu o condusese singur pe The Lady, dar îl pasiona s-o facă.

Se întâmplă o anomalie. Din partea opusă vântului suflă o imensă rafală ce azvârli şcota principală în jurul stâlpului de cârmă. Aceeaşi rafală umflă vela mare şi smuci puternic şcota principală. Zguduitura care urmă înfăşură şcota principală şi o făcu să se învârtească iute în jurul stâlpului de cârmă. The Lady Fine carenă rapid şi se avântă în strâmtoare cu toată hotărârea unui vas de curse. Jay îşi pierdu echilibrul şi fu aproape aruncat peste bord. Iisuse Hristoase, gândi el, ar trebui să se îndrepte singură şi să intre pe direcţia vântului. Vasul era construit pentru a ieşi singur din astfel de situaţii. Cârma trebuia doar să se învârtească şi să-i permită să se îndrepte. Jay se luptă să-şi menţină echilibrul în timp ce The Lady carena. Se aruncă înainte într-un efort de a ajunge la balustrada care trecea de-a lungul scării de tambuchi. Degetele-i apucară lemnul, iar el se trase spre cabina principală, îşi croi drum spre cocpit, în timp ce folia flutura zgomotos în ploaie şi vânt. Simţindu-se dintr-odată neliniştit, aruncă o privire iute peste umăr în direcţia prorei. The Lady Fine se îndrepta direct spre o stâncă ieşită din apă ca un deget, la un sfert de milă distanţă. O altă rafală legănă vasul în timp ce Jay se îndrepta către cocpit. Îşi pierdu echilibrul, se balansă şi alunecă. Căzu pe puntea îngustă, întinzând mâna după un punct de sprijin. Nu găsi nimic. The Lady se zdruncină puternic, carenând şi mai mult. Picioarele-i luară contact cu apa şi curentul îl trase peste bord. Alunecă dincolo de balustradă, în spuma mării, strigând după ajutor. În ultima secundă degetele i se încleştară în jurul unui stâlp de

susţinere şi reuşi să se menţină pe vas, cu picioarele atârnând în afară. Gluga îi zbură de pe cap, rămânând însă atârnată de gâtul lui cu ajutorul cureluşei. Gluga se umplu iute cu apă, ca o găleată aruncată peste bord. Legătura îl sufoca. Degetele îi alunecau de pe stâlpul de susţinere. Trase cu putere şi se prinse cu ambele mâini, apoi îşi folosi toată energia pentru a reveni pe bord. Privi drept înainte. Vasul avea să lovească stâncile în doar câteva minute. Se aruncă în cocpit, întinse iute mâna după vela mare şi încercă s-o dezlege, observând pentru prima oară că mecanismul se încurcase şi se blocase iremediabil. Răsuci cârma – şi, într-adevăr, acolo era problema. Se înţepenise. Trase puternic spre babord, spre tribord, spre babord – nimic. Era blocată. Digul de piatră era la doar o sută de iarzi de proră, iar The Lady Fine se avânta vertiginos spre el. Jay nu avu de ales. Se repezi iute înainte, aproape căzând din nou peste bord şi dezlegă din tachet funga principală. Vela mare se ro-stogoli în jos. Vasul se redresă şi încetini. Jay se repezi la pupă, puse în funcţiune motorul Diesel şi băgă vasul în marşarier. The Lady Fine încetini şi mai mult, apa clocotind parcă în urma ei. Jay se repezi jos, găsi o ancoră şi câteva minute mai târziu o aruncă peste bord. Aduse maneta la punctul mort, reducând rotaţiile pe minut ale motorului. Îşi dezlegă gluga, se aplecă sub folie şi coborî pe scara de tambuchi. Ploaia cădea zgomotos. Oprise vasul la cincizeci de iarzi de digul de piatră – prea aproape. Mult prea aproape.

Cinci minute mai târziu, cu o şurubelniţă în mână, scoase raftul de la babord din cabina de la pupă a lui Marlene. De fiecare parte a cabinei, rafturi detaşabile permiteau accesul la cablul cârmei. Inspectase partea de la tribord a mecanismului – cablurile se ramificau de fiecare parte a cabinei de la pupă într-o reţea de scripeţi – şi descoperise că totul era în ordine. De îndată ce aprinse lanterna, uitându-se în partea dinspre babord, o văzu: o

boccea dreptunghiulară, învelită neglijent într-o pungă de plastic, care blocase iremediabil scripetele cel mai din faţă. Trase de plastic şi detaşă cutia. O videocasetă! Jay se înfurie brusc pe cel care făcuse acest lucru. Era de departe cel mai prost loc pe care şi-l putea imagina Jay pentru depozitarea videocasetelor. Apoi îşi dădu seama că nu erau depozitate; erau ascunse. Îndepărtă punga de plastic de pe scripete şi câteva minute mai târziu puse la loc raftul în poziţia lui normală. Acum cablul cârmei funcţiona.

Pomi înapoi, spre Shilshole. Velatura fusese stricată, iar el era ud leoarcă. O dată ce The Lady Fine fu în siguranţă, Jay coborî să se schimbe în chiloţii de baie şi tricoul sport pe care îl ţinea într-un sac de marinar, în cabina din faţă. Trecu pe lângă videocasetă şi nu rezistă. Îmbrăcat încă în echipamentul de vreme rea, se duse sus şi conectă vasul la stâlpul electric, coborî din nou şi apăsă pe butonul care puse în funcţiune videocasetofonul. Introduse înăuntru prima dintre cele două casete şi o derulă în timp ce el îşi schimba îmbrăcămintea.

O cameră plină de fum era luminată de un abajur în formă de pâlnie de deasupra unei mese. Un grup de bărbaţi şi o chinezoaică urâtă jucau pocher. În colţul cel mai de jos din stânga ecranului un braţ intră în cadru ţinând în mână un ziar. Ziarul se opri în faţa camerei, suficient de aproape pentru a se putea citi data: 14 august, cu două săptămâni în urmă. Jay ştia că trebuia să oprească banda; aceasta nu era treaba lui. Se aplecă înainte. Iben Holst intră în cadru, cu ziarul în mână. Se aşeză la masă şi vorbi cu un tip care avea o faţă pocită, haine de prost gust şi semăna cu Karl Malden. Vocea chinezului era greu de înţeles. Îl prezentă pe om lui Holst, ca fiind Roy… şi încă ceva… Jay privi un minut, iar apoi dădu pe repede înainte, intrigat. Caseta ajunse la o nouă scenă. „Roy”, Holst şi chinezul se certau într-un birou care părea un compartiment dintr-o rulotă. Domnul Roy, cum îi spunea

chinezul, era în aparenţă dator cu o sumă totală de unsprezece mii şi, după un minut, Holst se oferi să-l ajute cu un împrumut de rechin. Jay voi să închidă aparatul, dar nu putu. Continuă să urmărească filmul, inima începând să-i bată mai tare. Nu ştia despre ce era vorba în această afacere, dar ori Holst, ori Marlene înregistrase aceasta dintr-un motiv oarecare şi apoi ascunsese banda. Nu avea niciuna dintre calităţile profesionale pe care le văzuse Jay la televizor în decupaje în cazurile FBI Abscam: nu exista în vreun colţ al ecranului niciun ceas electronic care să măsoare timpul, iar sunetul era slab. Apoi îşi dădu seama că ziarul pe care Holst îl ţinuse în mână datase caseta, ceea ce explica de ce fusese ţinut în cadru atât de mult timp. Holst nu era agent FBI, lucrul acesta era clar. Neamţul fie se proteja în vreun fel, fie îl şantaja pe „Roy”. Jay dădu pe repede înainte, căutând din nou, apăsând un buton pentru a împiedica desfăşurarea acţiunii la o viteză mai mare. Reuşise să-şi scoată lucrurile ude şi, în timp ce lăsă aparatul să revină la derularea normală, se şterse cu prosopul. Ecranul se lumină şi apăru o nouă scenă. Jay readuse filmul la viteza normală.

— Jay?

El se răsuci, trăgându-şi prosopul în jurul taliei. Marlene se afla în picioare pe treptele scării de tambuchi, cu o expresie de năuceală întipărită pe faţă, în timp ce ploaia bătea în folia de deasupra. El apăsă butonul de oprire. Clic.

— Am scos-o în larg ca s-o testez în furtună. Timona s-a înţepenit. Era să cad peste bord – aproape că o pierdusem pe The Lady. Ridică cutia casetei. Asta bloca mecanismul cârmei. De asta se înţepenea în ultima vreme. Este o prostie să pui acolo casetele, Marlene. Am fost curios.

— Ce conţin?

— Haide! Erau în cabina ta.

— Cum?

El ezită.

— Ce se petrece? Spune-mi.

— În cabina mea?

El încuviinţă.

— Sub raft. Punga de plastic bloca scripetele cel mai din faţă. Jay deveni furios. Ce se întâmplă aici, Marlene? Spune-mi. Ea se uită solemn la el, coborî încet scările şi îşi puse jos bagajul. Marlene?

— Ce viei să faci? întrebă ea neîncrezătoare, încă nevenindu-i să creadă că Holst ascunsese casetele la bordul lui The Lady.

De ce înăuntrul raftului? Nu avea chiar niciun pic de minte? Şi acum ce trebuia să-i spună ea lui Jay?

— Ce este asta? Ţinea în mână cutia goală de plastic a casetei şi o flutura în aer. Ce, naiba, este asta?

— Nu ştiu.

Faţa lui se făcu roşie.

— Marlene, ce se întâmplă? În ce eşti amestecată?

Se duse la ea şi o prinse de umeri. Părea imposibil ca Marlene să fie implicată în ceva care semăna a şantaj. Nu Marlene, nu Marlene a lui.

— N-am văzut niciodată aceste casete până acum. Ţi-o jur.

El o scutură cu blândeţe.

— Spune-mi adevărul. Te rog, Marlene. Trebuie să ştiu adevărul. Te pot ajuta. Ea se uită lung la el, incapabilă să vorbească. El îi dădu drumul, trecu ca o vijelie pe lângă ea, se întoarse şi-i aruncă o privire cruntă. Nu mă mai întorc, Marlene. Nu mă întorc până când nu clarificăm asta. Nu-ţi cer decât adevărul. Am dreptul să cunosc adevărul. Nu a fost atât de greu ieri, nu-i aşa?

Îşi apucă hainele ude şi trânti uşa în urma sa. Un moment mai târziu ieşi şi părăsi vasul.

Ea aruncă o privire spre televizor. Sâsâia, scântei gri

dansau pe fondul albastru. Se duse, nesigură pe picioare, la aparatul video şi scoase caseta. Văzu punga de plastic ruptă pe podeaua cabinei, ridică cutia casetei şi făcu tot posibilul s-o împacheteze la loc. Se grăbi sus pe scări, pe sub folie, spre cabina ei. Ambele rafturi erau deschise. În care ascunsese Holst caseta? ghici că era secţiunea dinspre tribord. Plasă legătura cu casete înăuntru şi puse la loc ambele rafturi de tek. Se uită nervoasă prin cabina ei mică. Holst avea un temperament feroce; dacă ea nu ghicise locul casetei, era greu de imaginat ce va face el…

Tonomatul cânta Tower of Power. În spatele lui Kepella o negresă slabă dansa fără sutien, cu un teanc de bancnote de un dolar mototolite în bikini. Kepella, cu spatele la dansatoare, şedea pe scaun, urmărind sclipirile de lumină de pe un joc de popice electronic de la o depărtare de câţiva paşi, unde un tânăr negru trecuse de 458.000 de puncte. Mai avea două bile. Roy aruncă pe gât votca rămasă, tinind bine paharul în mână. Înghiţi cu voluptate – un cunoscător care savurează o băutură fină. Era însă votcă pură. Şi era al şaptelea pahar al lui Roy Kepella.

A dracului de paşnică lume, gândi el. Câteva pahare, acel loc cald şi plăcut din stomac, acea amorţeală fierbinte şi plăcută de la ceafă; toată lumea părea drăguţă, fericită; el se simţea destul de fericit, fără nicio grijă importantă. Nimic esenţial. Vomase o dată – nimic important. Se făcuse loc pentru alte câteva rânduri. Nici măcar nu gândea cu adevărat. A, câteva imagini aveau să rămână şi să-l incite pe un anumit nivel al conştiinţei, dar nimic prea presant. Mintea lui avea fluiditatea cimentului prizat.

Kepella plăti pentru numărul opt. Bila cinci de la jocul electronic de popice se aprinse, arătând 678.000. Două jocuri libere. Ultimul scor. Pelvisul subţire al dansatoarei se legăna, iar ţâţele îi săltau. Kepella se întoarse la o sută optzeci de grade şi încercă să se

concentreze asupra ei. Drăguţ fund, gândi el. Un fund drăguţ şi tare.

Bău fără efort paharul numărul opt. Era uşor de acum. Prindea din nou ritmul lucrurilor. Se duse la telefonul public, introduse o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi formă un număr. Răspunse un robot telefonic, iar Kepella lăsă numărul de la telefonul public. Un minut mai târziu acesta sună. Răspunse imediat, dar cu coordonarea greoaie a unui beţiv.

— Dă-i drumul, spuse el, obligat să aştepte zece secunde. Primul telefon, spuse apoi şi închise.

Şi-l imagina pe Brandenburg la celălalt capăt al firului, zâmbind poate sau aprobând din cap. Kepella avea prea puţină toleranţă pentru Brandenburgii acestei lumi. Ei erau prea tineri ca să aibă vreo experienţă adevărată, dar cu toate acestea îşi plimbau grăsimile prin faţa lui.

Se duse la negrul care câştiga la jocul de popice şi-l bătu amical pe spate. Omul ratã lovitura; bila de oţel se rostogoli în măruntaiele maşinii. Jocul s-a încheiat, proclamă o luminiţă. Negrul se îijtoarse şi îl lovi pe Kepella în stomac, ţipând:

— Cară-te, omule! Mi-ai stricat jocul! îl ridică pe Kepella şi îl pocni puternic. Doi tipi certăreţi îl opriră pe negru. Kepella rămase în genunchi, chircit. Negrul se lupta cu cei doi. Hei, lăsaţi-mă în pace. Javra asta şi-a bătut joc de jocul meu. Mi-a stricat jocul.

Un om care se mişca cu siguranţa unui manager, îl ajută pe Kepella să se ridice în picioare şi îl conduse până la uşă.

— Îmi pare rău, prietene. Cred că este timpul să te duci acasă.

Deschise uşa şi îl ajută să ajungă pe trotuar. Kepella privi în jur. First Avenue: partea plină de dărâmături din Seat de Un autobuz opri şi, fără să citească măcar destinaţia, Kepella urcă cu greutate treptele, ţinându-se de

balustradă. Ajunse la şofer, căută prin buzunare şi coborî, împleticindu-se, din autobuz. Avusese o bancnotă bine împăturită de zece dolari în portofel, ascunsă, pentru orice eventualitate, în spatele permisului de conducere. La un dolar de pahar ar mai fi trebuit să aibă pe undeva doi dolari, dar, dacă într-adevăr îi avea, nu putea să-i găsească.

O luă la pas prin ploaie. Făcuse deja zece cvartale spre apartamentul său înainte de a-şi aminti că Brandenburg insistase ca el să se ascundă o dată ce afacerea se afla în desfăşurare. Brandenburg voia să-şi ia toate măsurile de prevedere, iar, după ultima întâlnire cu John Chu şi băştinaşul din Samoa, Kepella fusese de acord cu el. Făcu stânga împrejur şi, târându-şi picioarele, se îndreptă spre apartamentul lui Rosie.

Roşie deschise uşa. Ştia că ceva nu era în regulă.

— Unde fost, Roy?

Vocea lui era cea a unui beţiv supărat.

— O să stau cu tine o vreme, dacă nu te deranjează.

— Eşti beat, îl informă ea, cu vădită dezamăgire.

— Ai dreptate, răspunse el vesel, bătându-şi joc de ea. Poţi să-mi împrumuţi o hârtie de douăzeci?

Ea intră în dormitor, se întoarse şi-i dădu două bancnote de zece. El înghesui banii în portofel şi, fără să spună un cuvânt, trecu pe lângă ea. Roşie se lipi de perete, speriată de el. Îl lăsă să plece şi închise uşa.

Zece minute mai târziu, Kepella se întoarse, cu o pungă de hârtie în mână. O sticlă de Papa. Se duse direct la bucătărie, scoase sticla, deşurubă capacul, savurând sunetul familiar al ruperii sigiliului, şi turnă câteva degete pentru el şi pentru Roşie. Îi întinse paharul.

— Faţa ta lovită, spuse ea, acceptând paharul fără tragere de inimă.

— Te deranjează dacă rămân cu tine? Nu pot să mă întorc acolo.

— Ei bătut pe tine?

— Am avut o întâlnire de afaceri. Ţi-am spus eu…

— Oh, Roy, spuse ea, punându-şi băutura pe masă şi îmbrăţişându-l. În timp ce ea îl îmbrăţişă, el dădu pe gât jumătate din votca din pahar. Îşi dădu capul pe spate şi zâmbi patetic tavanului zugrăvit în galben. Fără să se uite la el, ea continuă: Hai să plecăm din oraş, Roy. Am bani strânşi – o sută zece dolari. Mergem cu autobuzul undeva. Mâine dimineaţă scot bani din bancă.

Se uită la el. Kepella clătină din cap.

— Nu cu autobuzul, iubito.

— Niciodată nu văzut pe tine aşa.

— Niciodată nu l-ai văzut pe adevăratul Roy Kepella. O îndepărtă puţin cam brutal. Roşie, îmi face plăcere să ţi-l prezint pe adevăratul Roy Kepella, care, printr-un concurs unic de împrejurări, s-a întors acolo de unde a plecat. S-a întors înapoi din mormânt, ca să spun aşa. Ridică paharul şi îşi termină băutura. Înapoi în mormânt ar fi mai corect, gândi el. Cum? Nu bei?

Ea îl fixă cu privirea.

— Tu beat. De ce?

— De ce? întreba el, turnându-şi încă un pahar. Dar nu este evident? Sunt beat pentru că beau. Râse macabru. Am crezut că lucrul acesta este evident.

— Nu cred că te plac beat.

— Draga mea, te adaugi pe o listă foarte lungă, bine stabilita, cu nişte oameni care, trebuie să recunosc, sunt foarte de vază. Nu eşti singură. Nu, nu eşti singură. Ea îşi încrucişa braţele, indignată. Bea, Roşie.

— Nu. Nu voi bea cu un beţiv.

— Atunci dă-mi o guriţă.

Ea îl privi încruntată, întinse mâna după băutură şi dădu paharul pe gât dintr-odată. Trânti cu zgomot paharul pe tejgheaua uzată. El îi turnă imediat încă unul. Îl bău şi pe acesta la fel de repede.

— Asta ce vrei tu, Roy? îşi aruncă într-o parte părul ei negru, aspru. Lacrimile îi curgeau din ochi. Asta face fericit pe tine? Nicio problemă. Toarnă-mi încă unul. Şi încă unul. O să beau până o să vomit şi o să mai beau şi după aceea. Asta vrei tu? Asta faci tu?

El deveni violent şi aruncă paharul în perete. Acesta se sparse. Se aruncă în genunchi şi îşi lipi faţa de pieptul ei, mormăind întruna. Ea îl apucă de păr.

— De ce, Roy, de ce?

El se trase brusc din mâinile ei, fiind încă în genunchi. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu lovindu-se de uşă. Momentul său de autocompătimire dispăruse, înlocuit de furia schimbătoare a beţivului. Umplu paharul ei şi îl dădu pe gât.

— De aia, îi spuse. De aia.

Ea stătea întinsă pe jos şi plângea.

— Roy, ce făcut ei ţie? Dragul meu, scumpul meu, ce făcut ei?

El zâmbi grotesc şi începu să râdă tare.

— Gura leului, spuse, ţinând sticla în faţa sa şi studiind-o. Afurisita gură a leului.

25

Poarele unei după-amiezi târzii, ascuns după norii vag conturaţi, strălucea ca un ochi de pisică prins în lumina farului. Holst, cu o ceaşcă de cafea în mână, o privea pe Marlene care se mişca neliniştită prin cambuză.

— Voi încerca să aranjez o întâlnire pentru mâine seară. Îţi convine?

— E în regulă. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine.

— E vorba de Becker?

Ea îşi întoarse brusc capul. De când Jay părăsise vasul, Marlene era cu nervii la pământ.

— Ce?

— Ai o idilă cu Becker, nu-i aşa?

— Nu.

— Ţi-e greu să eviţi bărbaţii, Marlene.

— Mi-a fost greu să te evit pe tine?

Holst privi într-o parte, prefăcându-se a nu auzi comentariul ei.

— Este un lucrător bun. Atâta pot să spun.

— Şi un bun marinar.

El îşi privi ceasul.

— Unde este? I-ai dat drumul mai devreme?

— Nu, astăzi nu a apărut.

Holst ridică din umeri; pentru el, cu atât mai bine.

— Eşti pregătită pentru următoarele câteva săptămâni?

— De ce continui să mă întrebi asta? Mă comport ca un profesionist, îi fac o ofertă şi verific ceea ce ne dă. Ce este atât de dificil în asta? Pentru asta m-ai adus, nu este aşa? Ascultă, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Eşti sigură că poţi să verifici ceea ce ne oferă?

— Dacă este o schemă de circuit, pot să-ţi spun la ce se referă. De asta sunt aici, nu-i aşa?

— Kepella poate fi greu de-manevrat. Este imprevizibil.

— Mă voi descurca. Este o înţelegere de afaceri. Sunt foarte obişnuită cu înţelegerile de afaceri. Fac asta pentru a-mi câştiga existenţa.

— Eu am vrut doar să te avertizez. Fii delicată. Nu vrem ca el să-şi dea seama. Asta l-ar termina de tot. S-ar putea să fie dificil. S-ar putea să fie nevoie de mai multe întâlniri.

Marlene, care se uitase printr-un hublou la o femeie care spăla cu furtunul un vas din apropiere, aprobă din cap.

— Pe el l-ai verificat?

Holst sorbi din cafea.

— Pe Becker?

— Da.

— Am trecut de faza asta. Aş fi fost neglijent dacă n-o făceam.

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

— De ce?

— Pentru că pari altfel, ca un om care se joacă cu un şarpe despre care ştie că nu mai este veninos.

— Ce comparaţie stranie.

— Aşa pare. Holst ridică din umeri şi se uită afară printr-un alt hublou la o şalupă a pazei de coastă care ocoli digul şi dispăru. Şi ce ai aflat?

— Ne convine de minune. Practic, nu are nicio influentă. A trăit aici, în Seat de câţiva ani, cântând prin baruri. A fost foarte bine că l-ai remarcat. Călătoreşte des cu formaţia lui şi, în esenţă, este un nomad. Dacă ceva n-ar merge bine, mă îndoiesc că…

— Nu.

— …cineva i-ar simţi lipsa.

— Nu!

Ea îşi încrucişă brusc braţele.

— Fii atentă, Marlene. Ceea ce tolerezi sau nu, nu mă priveşte pe mine. Ţine minte asta. Şi pe urmă, tot ceea ce am vrut să spun este că, dacă vom fi nevoiţi să-l lăsăm pe undeva pentru o vreme, nimeni nu-i va simţi lipsa. Linişteşte-te. Nu am de gând să fac rău nimănui. Nu pot să sufăr violenţa.

O privi şi oftă. Ea nu crezu un cuvâni.

Îşi sorbiră cafelele în linişte, el la masă, ea stând în picioare lângă chiuveta cea mică, din oţel inoxidabil. Ea se temea că Jay nu avea să se întoarcă şi, cu toate că voia să dea vina pe Holst, nu îndrăznea să-i spună ce se întâmplase. Nu se putea prevedea reacţia unui om ca Holst.

— Plec imediat, spuse el, ridicându-se şi lăsând ceaşca de cafea pe masă. Ea îl urmă spre ieşirea din

cambuză – ceea ce nu făcea niciodată. El se întoarse şi întrebă: Ce este?

Incapabilă să găsească vreun răspuns, ea ridică din umeri indiferentă. El era cu faţa spre cabina ei, nu spre ieşire. Inima ei începu să bată cu putere. Voia să-l oprească, dar, în loc de asta, se opri ea însăşi. Rămase în picioare, ascultându-l cum cotrobăia prin cameră. Începu să-şi roadă unghiile. Dintr-odată ea se întoarse şi se repezi în cambuză. Începu să prepare cafea.

Holst intră încet, furios, cu faţa stacojie.

— De ce i s-a schimbat locul? tună el.

Ţinea în mână caseta.

— Locul? încercă ea inocent. Ce este?

Mintea lui Holst funcţiona ca un ceas elveţian.

— Ai spus că el nu a venit astăzi la lucru. El a fost?

Ea se gândi repede şi spuse:

— Nu a fost el… eu am fost. Eu i-am schimbat locul. Holst se repezi în jos, pe scara de tambuchi şi o prinse de braţ.

— A văzut caseta? A văzut-o? De asta nu este aici?

— Nu, spuse ea neconvingător. Eu am fost.

— Spune-mi.

O strânse şi mai puternic de braţ.

— Nu!

— Spune-mi. Îi răsuci braţul şi o forţă să îngenuncheze. Spune-mi, Marlene, spune-mi acum, de nu, caseta cu tatăl tău va pleca cu poşta de mâine.

— Dă-mi drumul!

— A văzut caseta?

— De ce ai ascuns-o acolo? A fost o prostie s-o ascunzi lângă cablul cârmei. Nu mi-ai spus niciodată.

Vocea lui deveni calmă.

— Trebuie să-mi spui, Marlene.

— Mie nu mi-ai spus!

Era ca o confirmare.

— Cât ştie? Ea îşi scutură capul, suspinând, părul ei blond ascunzându-i faţa ca o perdea. Ce a văzut?

Îi prinse braţele.

— Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? murmură ea. Nu trebuia s-o ascunzi acolo.

— Unde este acum? întrebă el, zgâlţâind-o.

— Nu am nicio idee. Jur, nu am nicio idee. El o lovi peste faţă. Începu să tremure, făcându-i-se frică. El rânjea, ochii lui turcoaz aruncau scântei. Dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul, se rugă ea.

— Unde este acum?

Holst o lovi încă o dată. Şi încă o dată". Lasă-l în pace!" încercă ea să spună, da' nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

El îi trase o palmă. Capul începu să-i vâjâie şi, înainte de a putea reacţiona, el îi înghesui o batistă în gură şi o trase spre un sertar, unde era banda adezivă. Cu o mişcare rapidă înfăşură banda în jurul gurii şi părului, iar apoi în jurul încheieturilor mâinii. Ea căzu în genunchi ameţită.

— Am aşteptat momentul acesta, îi spuse el. Acum vom afla cine este şeful. Este foarte important să ştii cine este şeful. O lovi cu putere. Când vei fi gata să-mi spui, vom face o înţelegere: tu îmi vei spune tot ceea ce ştii, iar, în schimb, eu nu-i voi face niciun rău lui Becker. Ai să vezi, totul se va rezolva. Îi sfâşie bluza. Nu te voi mai lovi peste faţă. Ai o faţă atât de frumoasă, Marlene. Vei învăţa să mi te supui, spuse el înclinând din cap. Întinse mâna şi îi prinse bărbia, forţând-o să dea şi ea din cap. Aşa îmi placi.

Ea se răsuci într-o parte, faţa îi era lovită rău. Încercă să vorbească, dar nu reuşi. Holst îşi încleşta pumnul şi zâmbi din nou.

Soarele de dimineaţă contura în nori o gaură galben-oranj. Kepella şedea într-un separeu neconfortabil, mâncând o gogoaşă înmuiată în miere şi sorbind cafea, aşteptând ca Holst să vorbească. Holst vorbi sigur pe sine.

— Trebuie să ştie exact ceea ce îi oferi. Ideea i-a trezit interesul, dar are nevoie de detalii.

— Cine este această femeie?

— Ţi-am spus, numele ei este Marlene. Nu are rost să ştii mai mult de atât.

— Trebuie să ştiu, altfel nu mă voi întâlni cu ea.

Holst se încruntă.

— Atunci, acesta este sfârşitul discuţiei noastre.

Kepella se răzgândi.

— Bine… bine… poate că mă voi întâlni cu ea şi voi decide la momentul respectiv.

— Este afacerea ta, Roy. Eu nu vreau să mă amestec. Cu cât ies mai repede din asta, cu atât mai bine.

Te cred, gândi Kepella.

— Ştii, pot să devin foarte meticulos.

Făcu această ultimă afirmaţie în şoaptă, scrutând prin gogoşeria plină de mirosuri dulci, ca să se asigure că nimeni nu-l putea auzi.

— Ascultă, spuse Holst. Înainte ca ea să fie de acord chiar şi cu o întâlnire preliminară, trebuie să ştie ce fel de informaţie ai. Ţi se pare logic, nu este aşa?

— Zi tu. Am tot ce vrei.

Kepella zâmbi crunt şi îşi scărpină capul, dorindu-şi să fi luat o duşcă de Popov înainte de a veni acolo.

Holst îl privi curios, întrebându-se de ce părea atât de paranoic. Kepella schimbase locul de întâlnire în ultimul moment posibil; se uita la fiecare persoană care intra în gogoşerie, chiar dacă aceasta doar lua câteva gogoşi şi plecă. Vorbea şoptit şi era extrem de vag în exprimare. Holst trata acum cu un om cu totul diferit decât cel cu care se împrietenise în localul lui Fu.

— Ascultă, Holst, spuse Kepella. Am impresia că mă apropii de douăzeci, douăzeci şi cinci de mii datorie, incluzând taxele restante şi penalizările. Dacă dama asta este interesată, atunci avem şansa ca ea să ducă acest

material cuiva care are, într-adevăr, nevoie de el. Mă urmăreşti?

— Adică?

— M-am gândit ceva mai bine. Asta valorează o avere pentru oamenii interesaţi, iar în momentul de faţă am nevoie de o avere. Ai înţeles?

— Ce vrei să spui, Roy?

— Ascultă-mă, Holst. Tu poţi să te prefaci oricât de tâmpit vrei, dar cu cât stau şi mă gândesc mai bine, cu atât mai mult îmi dau seama ce se petrece aici.

— Chiar aşa? spuse Holst prudent, pe deasupra marginii ceştii sale de cafea.

Kepella simţi că trebuie să meargă până la capăt. Nu era suficient să fie ignorant; trebuia să pară de o prostie crasă. Orb.

— Nu ştiu cine eşti. Şi nici nu-mi pasă. Nu ştiu cine este acest cumpărător. Însă, după câte îmi dau eu seama, tu eşti la ambele capete. M-am uitat peste compania ta de articole sportive.

Îşi lăsă fraza neterminată şi se întoarse la gogoaşa înmuiată în miere.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu faci cine ştie ce parale cu compania aia. Aşa că-mi imaginez că iei câte un procentaj şi de la damă, şi de la mine. Mă rog, este în regulă. Vrei să joci la ambele capete, treaba ta. Dar nu încerca să mă storci. Nu voi rămâne în afacerea asta mult timp. N-o voi lăsa pe tipa asta să scoată totul de la mine. Îi voi dovedi că pot să-i procur materiale bune – îi voi vinde teancul cel mare – şi cu asta, gata. Ştii, am mai văzut eu rahat din ăsta. Întotdeauna sunt prinşi cei care sunt agăţaţi, cei care devin lacomi. Înţelegi? Pentru mine, e vorba de una, poate două afaceri – bani serioşi – apoi revenirea la o viaţă normală. Niciunul din acele mărunţişuri frecvente. De două ori – bani serioşi – şi cu asta, gata.

Încercă să pară ferm.

Holst îi ascultase cu atenţie fiecare cuvânt. La un moment dat, crezuse că Kepella descoperise totul. Prost ignorant ce eşti, voi să spună. În schimb, zise:

— Ei nu-i vei spune… nu-i aşa, Roy? Mă refer la procentaj.

Kepella rânji mândru.

— Nu, Iben. N-o să scot o vorbă. Tu îi vei explica însă miza, da? Eu nu joc pentru mărunţiş. Eu ţintesc grosul. Vreau bani serioşi, asta e. Ar fi mai bine ca dama asta să vrea să intre în horă cu noi. Dacă nu, vom găsi un alt cumpărător. După câte văd eu, Iben, genul acesta de afaceri ne face parteneri. Kepella trase gogoaşa înmuiată în miere şi rupse o bucată. Îşi puse şerveţelul mototolit în scrumieră. Nu trebuie să riscăm nimic. Ai înţeles? De fiecare dată când cineva încearcă ceva de felul acesta, o dă în bară. Nu va fi cazul meu. Ne vom lua toate măsurile de prevedere – rânji diabolic – şi abia după aceea discutăm. Nu voi face douăzeci de ani din cauza vreunei greşeli stupide a cuiva. Totul va merge strună. Altfel, îmi găsesc câţiva Peace Brother cu ajutorul cărora să le-o plătesc trădătorilor. Ai priceput, Iben? Dacă mă scufund, trag pe toată lumea după mine. Şi nu voi folosi sistemul legal, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Poţi să vorbeşti dur cu mine, Kepella, gândi Holst, dar, dacă vor fi rupte picioarele cuiva, acelea vor fi ale tale. Din punctul meu de vedere, nu eşti decât noroiul care pluteşte în iau. Patronul meu are o mică armată care se ocupă de oameni de tipul tău. Încurcă lucrurile, Kepella, şi fosta ta soţie va fi o fostă Văduvă înainte de Crăciun.

— Cum spui tu, Roy.

— Sigur că da, Iben. Sigur că da. Treburile vor merge aşa cum spun eu. Spune-i asta şi acelei dame. Aşa cum spun eu. Da, domnule. Mingea este în terenul meu acum. Jucăm după regulile mele: pas cu pas, minut de minut.

Muşcă din gogoaşă şi rupse încă o bucată. Ochii lui Kepella erau injectaţi, iar mâna îi tremura.

Holst ştia cum să învingă o femeie ca Marlene: teama. Teama pentru reputaţia tatălui ei, teama pentru bunăstarea prietenului ei, iar acum, teama de moarte. Instincte primare, îi trebuise aproape patruzeci şi cinci de minute. Rezistase. Plânsese. În cele din urmă, cedase. Acum era a lui. Avea să facă tot ceea ce-i cerea.

Nu putea să-l lase pe Becker să dispară. Nu, în ciuda a ceea ce-i promisese ei, Becker trebuia aranjat. Înlăturat. Holst părăsi gogoşeria şi merse cu maşina până în International District, unde-l luă pe John Chu – Peace Brother. Chu era atât de mare, încât atunci când se aşeză pe scaunul din faţă, maşina se înclină spre dreapta.

— Ai adresa? întrebă Holst. Chu îi dădu o foaie din cartea de telefon. Holst citi pagina şi cobori maşina de pe bordură. John, este foarte important pentru mine să facem să pară un accident. Ar fi bine să pară o sinucidere: e falit, în plus, şi-a pierdut femeia; asta se potriveşte bine. Dar fără arme. Intri şi ieşi… frumos şi curat.

— Înţeleg. Nicio problemă.

— În cel mai rău caz, să pară o tentativă de jaf, vreau să spun, dacă ceva nu merge bine.

— Nicio grijă, am ceva experienţă.

— Mi-ai spus că nu ai cazier, zise Holst repede, alarmat.

— Nu am.

Chu zâmbi.

— Voi aştepta acolo unde cobori din maşină. Când totul este gata, vreau să-mi faci un semn din cap, de la colţ. Să te întorci cu autobuzul. Te voi contacta eu mai târziu.

— Nicio problemă.

Câteva minute mai târziu, John Chu ieşi din maşină şi se îndreptă spre vest, spre apartamentul lui Becker.

Jay auzi liftul pornind. O pocnitură puternică, urmată de un hârşâit. Se uită la ceasul din faţa patului. Pentru o zi de sâmbătă, Jocko venea cu câteva minute mai devreme. În plus, Jocko nu folosea niciodată liftul. Jay se sculă în capul oaselor pe marginea patului, aşteptând bătaia de la uşă. Auzi liftul oprindu-se şi uşa deschizându-se. Îşi frecă ochii şi îşi strânse şnururile de la pantalonii de chirurg pe care îi purta în loc de pijama.

— Vin acum, spuse, aşteptându-se să audă ciocănitul.

Uşa sări în lături, rupând două zăvoare şi slăbind o balama.

Ticălosul era uriaş. Avea braţe groase ca un trunchi de copac şi un gât mare cât capul. Era un chinez cu obraji umflaţi şi fante subţiri în loc de ochi.

— Dă-mi banii, gunoi alb.

— Hei, ce naiba…?

— Banii tăi, omule. Veni drept spre Becker, care făcu o tumbă pe spate, rostogolindu-se spre capătul celălalt al patului şi aterizând pe picioare. Instinctiv, ridică pătura ca pe o perdea şi o aruncă spre intrus. Chu păşi peste pat şi încercă să-l lovească pe Becker, care se feri şi fugi către uşă. Chu sări de pe pat şi îl prinse de o gleznă. Becker căzu, lovindu-l pe om cu celălalt picior. N-o să-ţi fac rău, dacă-mi dai bani.

Jay reuşi să-i ardă o lovitură cu piciorul în nas, înainte ca Chu să-i prindă piciorul liber. Jay încercă să strige, dar nu mai avu suflu. Apucă cu degetele gâtul gros al lui Chu, îl zgârie, încercând să ajungă la ochi. Chu eliberă picioarele lui

Becker şi-l lovi puternic în piept. Lovitura îl aruncă pe acesta înapoi, pe podea. Chu se ridică şi într-o clipă fu deasupra lui.

— Banii!

Jay ridică un picior şi îl lovi, nereuşind să-i atingă genunchiul. Chu gemu şi se prăbuşi, dar din nou reuşi să-l

prindă pe Becker de un picior.

Frica puse stăpânire pe Jay. Omul acesta putea să-l omoare. Indiferent de mobilul agresiunii, monstrul acesta avea să câştige cu siguranţă lupta.

— Ajutor! strigă în cele din urmă Jay, ştiind că apartamentul de sub el era gol. Ajutor!

Chu sări înainte şi lovi cu genunchiul spatele lui Becker, năucindu-l.

Pieptul lui Jay cedă sub greutatea genunchiului. Încercă să ţipe. Nimic. Spatele îl durea. Pieptul era în flăcări. Ticălosul de chinez îl târa pe podea. Câteva aşchii rătăcite se înfipseră în spatele lui. Nu putea să se mişte, nu putea să respire. Era tras pe podea, gândindu-se că, cel puţin, dacă ar putea vorbi, ar putea să-i spună gorilei unde erau banii; ar putea să-i dea banii şi să termine cu asta.

Chu îşi aruncă din nou genunchiul în spatele lui Becker.

Jay nu mai avea aer. Deschise ochii. Camera se legăna dintr-o parte în alta, ca The Lady Fine atunci când era ancorată. The Lady Fine! Videocaseta şi Holst! Asta să fie cauza? Jay găsi brusc o rezervă de energie, ca un suflu nou după douăzeci de mile de pedalare pe The Streak. Supravieţuirea. Dacă tipul acesta nu venise după bani?

Jay se ridică în capul oaselor, respirând zgomotos, şi proiectă o dreaptă puternică în canalul inghinal al lui Chu. Lovitura îl luă prin surprindere. Dădu drumul picioarelor lui Becker şi-l înşfăcă de crăcana pantalonilor, împleticindu-se şi dându-se în spate. Jay se ridică cu greutate în genunchi, încercând să se scoale în picioare. Chu îşi împreună mâinile într-un singur pumn şi îl lovi în ceafă, trântindu-l la pământ şi continuând să-l lovească.

Jay se sufoca. Ameţeala îi înceţoşa vederea şi îi slăbea echilibrul. Era lungit pe podea, cu trupul amorţit. Neajutorat, urmări cum Chu deschide calm fereastra care dădea spre stradă. Simţi furnicături prin degete – îşi

revenea în simţiri. Chu îl trase câţiva paşi, îl ridică şi-l îndesă pe fereastră, cu capul înainte.

Jay văzu pavajul – aleea – o înălţime de trei etaje. Un gargui ieşea din zidul clădirii la câteva picioare sub fereastră, întinse braţele înainte, spre capul de balaur. Bâjbâi cu degetele… doar câţiva inci… inci preţioşi.

Chu îl împinse pe Becker pe fereastră.

Jocko intră în apartament.

— Hei, ţipă el, luând poziţia agresivă a unui luptător de stradă cu experienţă, cu un cuţit cu resort în mână. Hai, drogatule, spuse el, agitând lama.

Chu adoptă aceeaşi poziţie înclinată, sugându-şi burta din calea lamei tăioase. Se apropie de Jocko, fără să se teamă, şi se aruncă la podea, răsucindu-se iute şi trimiţând un picior în mâna lui Jocko. Cuţitul îi zbură din mână. Chu sări în picioare şi-l lovi cu piciorul, trimiţându-l într-un arbust ornamental. O luă la fugă repede, grăbindu-se în jos, pe scări, în salturi.

Jocko ieşi din frunziş şi se repezi la fereastră – atras morbid spre fereastră, pentru a arunca o ultimă privire rămăşiţelor lui Jay Becker. Jay se ţinea de gargui cu mâinile încleştate.

— Nu mai pot să mă ţin, omule, îi spuse lui Jocko. Ajutor!

Jocko se aplecă pe fereastră, dar nu reuşi să ajungă la prietenul său. Doar câţiva inci le despărţeau mâinile.

— Ţine-te bine.

Se uită în jur după ceva salvator. De ce nu-i funcţiona acum mintea? Nu găsea nimic. Ce putea să folosească? Atunci văzu cordonul portocaliu al telefonului. Traversă în fugă camera şi trase de el. Vivariul se zdrobi de podea, iar şopârla Larry ţâşni prin cameră, spre plantele din ghiveci. Jocko făcu un nod şi îi cobori frânghia lui Jay, care îşi trecu mâna prin laţ. Jocko îl trase sus, înapoi, prin fereastră.

Când Jay ajunse teafăr înăuntru, Jocko anunţă:

— Am adus nişte gogoşi.

În spatele lor se înălţa clădirea Departamentului Siguranţei Publice. Mai mulţi pescăruşi trecură în zbor, ţipând.

— Nu pot să cred asta. Jocko descuie portiera din dreapta pentru Jay, ocoli duba şi se urcă, închizând cu zgomot portiera. Pomi motorul. Ce adunătură de curcani. Cineva încearcă să te omoare, iar ei nu mişcă un deget.

— Aşa cum spunea Flint, nu putem să ne aşteptăm să investigheze ceva inexistent. Nu au ce să investigheze. Dacă am fi fost în stare să-l identificăm pe individ…

— Eram sigur că acela este.

— Hei, şi eu am crezut asta. Dar aşa e când reuşesc să fugă. Amândoi am recunoscut un om care este mort de doi ani. Ce s-ar putea face în situaţia asta? Detectivul Flint este un tip amabil.

— Presupun că este. Nu mi-au plăcut niciodată sticleţii. Se cred buricul pământului. Jay nu spuse nimic. Crezi că Flint va face ceva? întrebă Jocko.

— Va înregistra plângerea. Cam asta e tot ce poate să facă.

— Ar fi trebuit să-i spui despre videocaseta pe care ai găsit-o.

— Nu înainte de a vorbi cu Marlene.

— Asta-i o prostie.

Jay schimbă subiectul.

— Tocmai mi-ai salvat viaţa, ştii asta?

Jocko zâmbi şi coti la stânga, spre Shilshole.

— Mda, cred că ai dreptate.

— Îţi sunt dator.

— Sigur că-mi eşti dator.

Amândoi zâmbiră.

— Ce îţi datorez?

— Mă voi gândi la asta.

Shilshole părea ciudat de liniştit. Un bărbat spăla cu

furtunul un vas de patruzeci de picioare de la digul K. Jay şi Jocko stăteau pe bancheta din faţă a dubei, urmărind digul L: The Lady Fine. Nici urmă de Marlene.

— Ascultă, spuse în cele din urmă Jay, mă duc să văd dacă este la bord.

— În niciun caz.

— Tipul după care trebuie să te uiţi arată ca un nazist. Are o tunsoare foarte scurtă şi una din acele feţe „perfecte". Nu poate să-ţi scape. Se îmbracă aşa cum se îmbrăca Tommy, ştii, geacă neagră de piele, blugi strâmţi, lucruri de genul ăsta. Claxonează de două ori, dacă îl vezi. Voi înota până la dig şi ne vom întâlni acolo. Arătă direcţia cu degetul. Nu ştiu ce tip de maşină conduce, dar fii pe fază. Nu vreau să mă vadă.

— Asta este o prostie. Dacă este la bord?

— În timpul zilei nu este. În plus, nu suntem siguri că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat azi-dimineaţă.

— Este o prostie. O să mă duc eu. Nimeni nu mă cunoaşte. O să verific eu.

— Nu m-am gândit la asta. Nu te superi?

— Aşa e mai bine. Tu rămâi aici. Mă întorc într-o clipă.

— Bine. A treia de la capăt spre stânga.

Jocko trânti uşa. Jay îl opri şi îi dădu cheia de la poarta de siguranţă a digului L, apoi îl urmări cum se îndepărtează.

— Cioc, cioc, spuse Jocko, lovind coasta lui The Lady Fine. Un minut mai târziu, ea apăru în cocpit, purtând ochelari imenşi de soare şi o pălărie cu o eşarfă largă legată sub bărbie. După cum îşi legase eşarfa, părea fără faţă, doar doi ochi mari de insectă, o pălărie de paie şi o bucată de mătase albastră. Eşti Marlene? întrebă el.

— Da.

— Mai e cineva pe aici?

El ridică din sprâncene.

— Cine eşti dumneata?

— Eşti singură? insistă el.

— Ce doreşti? Unde te-am mai văzut?

— Sunt Jocko.

— Bateristul, nu este aşa?

— Exact.

— Unde este el?

— În parcare. În duba mea. Vrea să te vadă.

Ea clătină din cap.

— Nu. Spune-i să nu se apropie, Jocko. Spune-i că nu pot – nu vreau – să-l văd.

— Nu cred că mă va asculta.

Ea întoarse capul încet – cu greutate – spre parcare, ca şi cum l-ar fi putut zări. Întinse mâna spre balustradă şi se calmă. Se revăzu dintr-odată cu Holst: el o bătea, iar ea tipa într-o cârpă ce-i era vârâtă în gură. Atinse eşarfa care ascundea rănile şi începu să plângă. Îi promisese lui Holst că va sta la distanţă de Jay. În schimb, el îi promisese să nu-i facă rău lui. Ea avea să facă tot ce îi cerea Holst – şi experienţa nu se va mai repeta-Se întoarse. Jocko plecase.

Când sosi Jay, The Lady Fine era zăvorâtă bine. Se căţără la bord şi bătu la uşa cabinei principale. Renunţă şi bătu la uşa cabinei din spate. Ridică tonul, nu prea tare, şi îi spuse că ştia că ea era acolo, înăuntru. Nimic. Aşteptă o jumătate de oră, bătând la toate geamurile, la tambuchi, tropăind pe puntea din faţă. Nimic. Plecă furios, privind peste umăr în spate, blestemând-o şi gândind: La naiba, ştiu că sunt îndrăgostit.

26

Vorbeau în limba germană. Marlene, lipită de peretele cambuzei lui The Lady Fine, spuse:

— Nu credeam să te ţii de cuvânt.

Stătea cât se poate de departe de Holst. Prietenul tău a zburat pe fereastră azi-dimineaţă, iar tu îmi mulţumeşti? gândea Holst.

— Nu cred că înţeleg, spuse Holst, apropiindu-se. Ea se mişcă şi se îndepărtă de el.

— A trecut azi-dimineaţă pe aici şi a încercat să vorbească cu mine.

— Becker?

— Pari surprins.

— Mi… mi s-a părut că ai spus că ţi-a zis că nu se mai întoarce. Sunt surprins.

— Am încuiat trapa de tambuchi. N-am vrut să-l văd.

— Asta a fost înţelegerea noastră.

— Da.

Holst se întreba ce nu mersese. Chu raportase că îl aruncase pe fereastră pe Becker. Holst îl şi plătise. Cineva minţea. Pentru că apăruse prietenul lui Becker, Holst îi ordonase lui Chu să stea ascuns câteva zile. Ştia că Chu nu avea cazier. Totuşi, nu avea niciun sens să rişte. Chinezul locuia mai departe, în International District, deasupra unei farmacii. Holst se gândise la toate. Plănuise chiar o întâlnire cu Marlene în timpul jurnalului local de actualităţi, pentru a nu o lăsa să urmărească emisiunea, în cazul în care se menţiona incidentul Becker. Se întreba dacă acum poliţia era implicată. Hotărî să-l lase în pace pe Becker câteva zile. Avea să-l supravegheze, dar nimic mai mult, până când se linişteau lucrurile, până când putea să stabilească gradul de implicare a poliţiei. Chu avea să fie cel căutat, aşa încât nu era nevoie ca Holst să-şi schimbe hotelul. Cel puţin, nu deocamdată. Pentru siguranţă, Holst îşi schimbase maşina închiriată cu un alt model de altă culoare. Nu era îngrijorat.

— Când a trecut pe aici?

— Chiar înainte de amiază.

— Probabil că voia să se întoarcă la slujbă.

Mă voia pe mine, fu ispitită să spună Marlene. În loc de asta, întrebă:

— La ce oră îl întâlnesc pe Kepella?

— Şapte treizeci, peste o oră şi ceva.

— Mai bine mă duc să mă pregătesc.

El se îndreptă încet spre colţul unde şedea ea. Marlene privi într-o parte. El se opri în faţa ei.

— N-ai uitat înţelegerea noastră, nu-i aşa? Ea clătină din cap. El întinse mâna şi îi mângâie obrazul rănit, privind-o cu atenţie şi zâmbind superior. Ea închise ochii. O durea faţa. Nu, nu cred că ai uitat, spuse el.

Ploaia înceţoşa parbrizul. Cădea mai tare decât obişnuita burniţă – „rouă din Seattle", cum îi spuneau localnicii. Holst închinase pentru ea un mic Eagle AMC sport. La stop ea îşi cercetă faţa în oglinda retrovizoare. Fardul acoperea bine vânătăile. Coti la stânga şi apoi imediat la dreapta, pe Greenlake.

Greenlake Grill avea un bar din lemn de stejar, separat printr-un glasvand de restaurant. Decorul era neîncărcat, de bun gust: pe jos, dale albe şi negre aşezate ca la tabla de şah, câteva plante sănătoase, bine aşezate, care înviorau decorul cu pete de verde luxuriant.

Îşi lăsă maşina în parcarea de vizavi de restaurant. Ajunsă sub tenda porticului din Greenlake Grill, îşi strânse umbrela. Şeful de sală, un tip cu urme de acnee şi ochi blânzi, o conduse la bar. Îşi scoase impermeabilul şi şi-l puse pe braţ, ducând umbrela cu cealaltă mână. Purta o jachetă de mătase naturală de culoare crem, o bluză cu pliuri albastru-violet şi guler colant, un cordon subţire din piele de aligator şi o fustă care ajungea până sub genunchi şi se asorta cu jacheta. Părul, întors spre interior, era prins cu o agrafă în partea stângă, spre spate. Buzele-i erau moi, umede, de un roşu lucios, ochii, de un verde strălucitor. Gardenia prinsă pe pieptul ei emana un parfum suav.

Simţea în ea doi oameni diferiţi: Marlene captiva lui Holst şi Marlene care se afla aici cu o misiune. Se străduise atât de mult să blocheze amintirea bătăii în mintea ei, încât nu-i era prea greu să-şi asume identitatea

unui bun profesionist. Era o actriţă care-şi juca rolul până la capăt, într-un moment obiectul furiei lui Holst, în altul omul de afaceri profesionist. Pentru a salva reputaţia tatălui ei, avea o misiune de îndeplinit – de aceea venise aici. Capacitatea de a fi convingătoare, de a-şi face bine treaba era cheia pentru protejarea reputaţiei tatălui ei şi, probabil, chiar reputaţia unui întreg partid politic. Dacă ea nu reuşea, nu reuşea nici el. Iar dacă pe pământ exista o persoană pentru a cărei protecţie Marlene ar fi făcut orice, acesta era tatăl ei. El nu putea să greşească. Faptul că Holst avea dovada că tatăl ei încălcase legea germană însemna doar că Holst trebuia să fie împiedicat să o facă publică. În mintea ei, tatăl ei trebuia să fi avut nişte motive. Tot ceea ce conta acum era să-şi facă treaba şi să-şi protejeze tatăl.

Ceea ce cu doar două luni în urmă fusese o viaţă obişnuită era dintr-odată o viaţă plină de pericol şi motivaţie. Deşi după bătaie se resemnase să se supună lui Holst, nu exclusese nici ideea de a-i plăti această poliţă. De fiecare dată când îl vedea, plănuia un nou mod de a-i răspunde cu aceeaşi monedă. Vânătăile aveau să se vindece – ştia asta – dar amintirea acelei nopţi avea să dăinuie. O violase cu brutalitatea lui şi avea să fie făcut să plătească fie de Dumnezeu, fie de o persoană care să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Da. Avea să plătească.

Ştia că cel mai mare rău pe care i-l putea face era să saboteze afacerea pe care el se luptase din greu s-o încropească. Putea să se ducă la Greenlake Grill şi să strice totul. Dar atunci ar plăti tatăl ei, nu Iben Holst. Nu. Trebuia să existe o altă soluţie. Pentru moment, decise ea, avea să-şi joace rolul şi să ducă treaba la bun sfârşit.

Îl recunoscu imediat pe Kepella în bărbatul trist, cu nelipsitul său nas turtit şi buzele subţiri. Şedea la o masă bând un cocteil limpede cu votcă sau gin care, neîndoielnic, nu era primul. Ochii îi erau injectaţi şi îşi

muşca buzele în timp ce privea la masă. Ea se opri lângă masa lui şi pocni nerăbdătoare vârful umbrelei de dale, ţinând încă impermeabilul împăturit pe antebraţ. Se va termina curând, gândea ea. Acasă, la tata, curând. Câteva picături de apă căzură pe pardoseală. Kepella ridică privirea şi rămase cu gura căscată văzând înfăţişarea ei splendidă.

— Marlene?

— Marlene Johanningmeir. Dumneata eşti Roy?

El se ridică, împleticindu-se, şi trase un scaun pentru ea. Dădură mâna. A lui era caldă şi unsuroasă. Ea se aşeză în timp ce el îi luă haina şi umbrela şi le puse pe un scaun de lângă el.

— Eşti a… păi, eşti mai tânără decât mi-am închipuit.

O chelneriţă pistruiată se apropie de masă şi după un minut plecă pentru a-i aduce lui Marlene romul sunrise. Atunci când ajunse la o oarecare distanţă, Marlene spuse:

— Înţeleg că ai ceva care m-ar putea interesa.

Exclusiv afaceri.

— Mai târziu, dacă nu te deranjează, răspunse Kepella – îi ceru – uitându-se în ochii ei. Nu aici. Eşti în Seattle pentru afaceri?

Fruntea ei se încreţi. Voia să termine cât mai repede, nu să facă conversaţie.

— Da, sunt pentru afaceri.

Exclusiv afaceri.

El încuviinţă din cap. Ochii lui aruncau priviri nervoase.

— Bine.

Ochii lui Kepella erau ca două bile de oţel care săreau între obstacolele unui joc electronic de popice. Ea aproape că auzea sunetele pe care le produceau.

— Discutăm despre afaceri, domnule Kepella? Am un program încărcat.

— Poftim? Ochii lui roşii o străfulgerară. Nu! Nu aici,

domnişoară Johanningmer.

Ea nu se obosi să-l corecteze.

— Atunci unde?

— Nu vreţi să beţi?

— Nu, mulţumesc. Aş prefera să fac afaceri.

I se aduse băutura. Paharul transpira – ca şi Roy Kepella. Cuvintele lui erau puţin mormăite.

— Vizavi, în parcare, este o cabină telefonică. Se întoarse şi arătă spre locul unde parcase Marlene. Acolo. Ne întâlnim acolo într-un minut.

Îşi termină votca. Fusese o după-amiază lungă.

Marlene încuviinţă, iritată de aranjament. Se ridică, iar el îi dădu haina şi umbrela.

Afară, Marlene îşi deschise umbrela şi ieşi de sub tendă. Traversă strada, evitând apa care curgea lângă bordură, şi aşteptă lângă lumina albă, strălucitoare a telefonului public. Nu era o cabină, ci un telefon cu o mică împrejmuire.

Kepella purta o pălărie de fetru şi o geacă Gore-Tex. Picioarele i se udară până la genunchi, până să ajungă la ea. Ridică tonul ca să acopere sunetul ploii care-i cădea pe umbrelă.

— Nu voi risca nimic, Marlene. Este o prostie să risc. Aşa că vom discuta într-o zonă neutră. Se aplecă în faţa ei şi răsfoi prin cartea de telefon. Făcu un pas înapoi. Închide ochii şi pune-ţi degetul pe carte, Marlene. Acolo ne vom întâlni.

— Poftim?

Abia îl putea auzi prin răpăitul ploii.

— Pune-ţi degetul pe carte cu ochii închişi. Ea se conformă. Ţine-ţi degetul acolo. Ea deschise ochii. Kepella se aplecă şi citi denumirea. Motelul Puget Motor. Discutăm acolo. Ştiu unde se află. Vrei să mergi cu mine?

Marlene amuţise.

— Cum doreşti, domnule Kepella.

— Sigur că da, vino. Mergi cu mine.

Traversară strada împreună şi îi deschise portiera. Motelul Puget Motor era la zece minute depărtare.

O lăsă să aştepte în maşină în timp ce el se duse la recepţie. Camera 12. Îi deschise uşa, explicând:

— În felul acesta nu puteai să pui microfoane şi nici eu nu puteam s-o fac.

Ea îşi sprijini umbrela de dulapul ieftin şi îşi împături impermeabilul, lăsându-l pe pat.

— Foarte bine, domnule Kepella…

— Roy.

— Roy. Ce ai să-mi oferi? Aşa cum ţi-am spus, mă grăbesc.

El se aşeză pe un scaun şi îşi trecu mâna prin părul ud leoarcă.

— Scoate-ţi hainele.

— Poftim?

— Dezbracă-te, domnişoară Johanningmer. Pronunţase din nou greşit numele ei. Îmi pare rău, dar trebuie să insist. Nu voi discuta până când nu voi fi sigur că nu ai microfoane.

— Nu eşti în toate minţile.

Nu mai vreau încă un maniac, gândi ea. Nu încă unul ca Iben Holst.

El îşi trase nasul. Îl păştea o răceală.

— Ai dreptate. Dar trebuie să insist Am ajutat la aplicarea legii peste douăzeci de ani, domnişoară Johanningmer. Cunosc majoritatea trucurilor şi ştiu cum să le evit. Sunt forţat să-mi iau măsuri de precauţie. Te dezbraci chiar acum sau dacă nu, nici măcar nu vom începe să vorbim despre afacere.

Ea clătină din cap afirmativ. Trebuia să discute o afacere, dar această cerere o îngrozea.

— Foarte bine. Se îndreptă spre baie.

— Nu, domnişoară Johanningmer. Nu acolo. Iartă-mă,

dar trebuie să te văd.

El îşi frecă ochii.

— Credeam că trebuie să-mi cauţi prin haine, spuse ea indignată.

Kepella îşi slăbea nodul de la cravată şi îşi descheia cămaşa.

— Se pun microfoane şi pe pielea oamenilor, Marlene. Iartă-mă, totul sau nimic. O măsură cu privirea. E valabil şi pentru mine, dacă e nevoie. Îşi scoase cămaşa. Cu cât mai repede scăpăm de asta, cu atât mai repede ajungem la discuţii.

Marlene era şocată.

— Foarte bine.

Era furioasă. Îşi scoase jacheta de mătase şi începu să-şi descheie bluza, jenată, având un sentiment straniu şi gândind: Dacă încearcă ceva, îl lovesc între picioare. Se întreba ce va crede el despre vânătăile ei. Se întoarse şi continuă să se dezbrace. O clipă mai târziu ajunse la sutien şi dres. Era cu spatele la Kepella, dar ştia că el o putea vedea prin oglindă. Auzea cum el îşi scotea pantalonii, apoi chiloţii. Dumnezeule, chiloţii.

— Totul, Marlene, şi te rog să te întorci spre mine.

— Este absurd.

— Posibil, dar nu fac asta din plăcere. Nu am de gând să intru în puşcărie pentru cincizeci de ani din cauza pudorii tale. Acum întoarce-te spre mine şi scoate-ţi restul. Ea trebui să se aşeze pe pat pentru a-şi scoate dresul. Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el.

— Am… a… am căzut pe scară.

Kepella mormăi ceva.

Marlene simţi că o apucă furia. Minţise pentru Iben Holst. Se compromisese şi mai mult. Unde se sfârşeşte asta? se întrebă. Cum pot să fac un astfel de lucru? Ce caut eu aici? Chipul tatălui îi apăru în faţă, la fel de clar ca nasul turtit al lui Kepella.

Kepella cotrobăi prin lucrurile pe care le scosese ea, pipăindu-le şi căutând la cusături, stând în picioare, gol, la trei paşi de ea.

Ea era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se gândea în continuare la Holst, întrebându-se dacă nu cumva el îl determinase pe Kepella să facă asta. Pe măsură ce el îi dădea înapoi îmbrăcămintea, bucată cu bucată, ea se îmbrăca iute.

— M-ai umilit, domnule Kepella.

— Hei, ascultă, domnişoară! îţi repet: Roy Kepella nu riscă. Înţelegi? Mi-am cerut scuze. Asta e tot ce pot să fac. Altfel, nu se poate. Face parte din meserie.

Câteva minute mai târziu, erau îmbrăcaţi, unul în faţa celuilalt, Marlene stând pe pat, Kepella, pe un scaun tapiţat cu plastic. El îşi suflecă mânecile gecii sport.

— Ce te interesează?

— Clienţii mei sunt interesaţi de o varietate de mărfuri. Ce este disponibil?

Vocea ei era tăioasă.

— Spune dumneata.

— Nu-i chiar atât de simplu, zise ea binevoitor.

— Ascultă. Vrei informaţii despre funcţionari de la subunităţi militare, le am; vrei să afli despre sateliţii de comunicaţii situaţi deasupra Pacificului, pot să te ajut.

— Şi referitor la computere?

Kepella zâmbi. Aşadar, Brandenburg avusese dreptate.

— Ce anume referitor la ele?

— Avem nevoie de nişte componente de la Crays, componente suplimentare. Avem nevoie de nişte terminale Zyco Tps.

— Ştiu unde se ţine inventarul. Cunosc numele mai multor funcţionari de la vamă şi am acces la conturile lor TRW. Dacă asta vrei să spui.

— La ce preţ pot să achiziţionez aceste informaţii?

— Cincisprezece mii de dolari.

Ea zâmbi profesional.

— Mă gândeam mai curând la aproximativ cinci.

— Cincisprezece.

Holst îi dăduse instrucţiuni clare; mai întâi, o sumă mică pentru o bucăţică mică de informaţie. Verificarea informaţiei, cu determinarea exactităţii sale. Ridicarea mizei la fiecare tranzacţie.

— Şi dacă ar trebui să furnizezi doar o mostră de la un depozit pentru, să zicem, trei mii?

— Nu-i nimic. Vreţi să daţi lovitura la un depozit, e treaba voastră. Pot să vă furnizez informaţii de inventar, pot să vă dau un sfat privind securitatea şi un fir la o trecere prin vamă. Este treaba oamenilor voştri s-o ducă la bun sfârşit. Făcu o pauză şi apoi spuse: Marlene, asta nu va fi o relaţie de durată.

— Domnule Kepella, dumneata ştii că aceste lucruri necesită timp. Trebuie să evaluăm calitatea informaţiilor pe care ni le dai înainte să putem autoriza sume mari.

— Reţine, trei, cel mult patru tranzacţii şi cu asta, gata. Ştiu din experienţă. Aşa că mai bine verifică-mi rapid calitatea. Nu-ţi voi sta la dispoziţie prea mult.

Ea reflectă.

— Cinci mii pentru poziţia unui depozit, conţinutul lui, securitate şi program.

— Zece.

— Şase.

— Opt.

— De acord. Ea se ridică în picioare. Când vei avea informaţiile?

— Cel mai devreme mâine la prânz, poate seara. Cum te găsesc?

Ea îi dădu numărul de la telefonul celular al lui Holst, care se afla la bordul lui The Lady Fine.

— Dacă nu mă găseşti pe mine, spuse ea,

contactează-l pe Holst.

— Cu cât sunt mai puţini oameni implicaţi, cu atât mai bine.

— Da. Dar el este implicat.

— În ce sens?

Ea ridică din umeri, încurcată.

— El ne-a făcut cunoştinţă.

— Asta nu-i o implicare prea mare.

Soarele coborâse deja la asfinţit când el o conduse din nou la maşina ei. El îşi continuă drumul şi-şi ascunse Dodge-ul printre maşinile parcate lângă un teren de softball.

Maşina ei trecu după câteva minute, iar el se luă după ea. Marlene nu părea tipul de om care să recunoască o coadă, dar chiar şi aşa, el rămase la o depărtare considerabilă în urma ei, doar un set de faruri în aglomeraţia traficului. Ea intră pe 1 – 5, merse spre sud până la Forty-fifth Street, apoi spre vest până la Leary şi mai departe spre portul Shilshole. Rămase mult în urma ei, în timp ce se apropiau de port, fiind singurele maşini care mergeau atunci pe drum. Când ea încetini şi parcă, el o depăşi. Şoseaua urca o pantă abruptă spre parcul Golden Garden. Se opri şi urmări silueta ei subţire trecând pe sub felinare. Numără docurile: cinci începând de la o barcă mică. Ea urcă pe un vas, la trei ambarcaţiuni de la capăt pe stânga. Apoi observă maşina de la poalele dealului, staţionată la marginea drumului. Era aceeaşi maşină pe care o observase prima oară pe Forţy-fifth Street. Aşadar, şi ei îl urmăriseră pe el. Exact cum îşi închipuise. Voia ca ei să-l vadă. Când fu sigur că îl văzuseră, îşi continuă drumul. Nu băuse de câteva ore şi îl durea capul.

— N-aş spune că sunt implicat.

— Exact asta a spus şi el.

The Lady Fine se legăna pe valurile înspumate. Vorbeau din nou în germana lor confortabilă.

— Are dreptate. Nu trebuie să mă amesteci, altfel ar putea deveni suspicios.

— Unde este televizorul?

— Este dus la modificat. Dacă informaţiile lui Kepella se verifică, vom ascunde cipurile în televizor. Era numai jumătate din adevăr. Luase televizorul şi din cauza lui Marlene, care nu citea ziarul, dar urmărea cel puţin o parte din ştirile de seară. Cât de curând Becker trebuia aranjat. Dacă Becker ajungea la ştiri, şi Marlene îl vedea, putea să năruie totul. El şi Marlene făcuseră un târg. Sarcina lui era să păstreze aparenţele, să încheie această operaţiune cu bine. Şi exact asta făcea. Povesteşte-mi mai mult.

— Ţi-am spus tot. Părea beat Foarte beat. Cum putem să avem încredere în cuvântul lui?

— E un om terminat, Marlene. Vânzând informaţii, face singurul lucru despre care a spus mereu că nu-l va face niciodată. Acum, uită-te la el. În locul lui, şi eu aş bea.

— Nu am încredere în el.

— Dar vei fi în stare să confirmi autenticitatea mărfii?

— Desigur. Numai că nu ne va da marfa, ci doar informaţia despre depozit, aşa cum ţi-am spus.

— Am deja informaţia despre depozit.

— Atunci de ce i-o ceri?

— Am nevoie de terminale şi de cipuri. Informaţiile lui Kepella mă vor ajuta în această privinţă. Va trebui să fie furate. Asta s-a aranjat deja. Informaţiile lui despre personalul vămii sunt importante. Ne-a oferit totul ca pe un pachet; cumpărăm pachetul. Asta serveşte ca prim test. Obţinem informaţii pe care deja le avem, ceea ce ne dă posibilitatea să evaluăm calitatea. Mai câştigăm şi informaţii pe care nu le avem. De la acest punct încolo, Marlene, afacerea devine un joc foarte delicat. Kepella ar putea să se răzgândească peste noapte. Ar putea chiar să se întoarcă împotriva noastră – deşi ne-am protejat destul

de bine sub acest aspect. Acum tu eşti legătura lui. Trebuie să-l tratezi cu blândeţe, dar de pe o poziţie puternică. Îmi pare rău că te-a trecut prin calvarul dezbrăcării. Dar, vezi tu, asta dovedeşte într-adevăr că este un profesionist. Se protejează pe sine. Când va înceta să se protejeze, vom deveni circumspecţi. Trebuie să-i urmăreşti cea mai uşoară modificare a personalităţii, să ţii minte tot ceea ce spune şi face.

— Nu-l mai filmăm?

— Ba da. Asta ne va ajuta să-l menţinem să lucreze pentru noi, dar trucul acela al lui, cu motelul, a fost inteligent. Va trebui să mă gândesc la o metodă de a-l învinge la acest capitol.

— Îţi place asta, nu-i aşa?

Ea îi citea plăcerea pe faţă.

— Da. Îmi place foarte mult. O studie cu atenţie. Marlene, tu chiar nu înţelegi, nu-i aşa? gândi el. Încă nu ţi-ai dat seama de ce te-am ales pe tine: singură la părinţi, cu mama moartă şi un tată care nu ştie unde te afli. Noi riscăm foarte puţin, Marlene, spuse el. Aşa ne menţinem în afaceri.

— Ce vrei să spui?

— Cât de curând totul se va termina.

Ea schimbă subiectul.

— Aş vrea să fie adus înapoi televizorul.

— Va dura câteva zile… Ai răbdare. Telefonul mobil sună. Dacă este Becker, află unde se găseşte.

Ea îl privi ciudat pe Holst şi răspunse la telefon.

— Pentru tine, îi spuse.

După ce închise, el spuse:

— Ai fost urmărită.

— De Kepella?

— Da.

— Îmi pare rău. M-am uitat…

— Nu. E bine. M-aş fi îngrijorat dacă nu te-ar fi

urmărit. Vrea să ştie cine sunt toţi jucătorii. Dacă mai are vreun prieten în Agenţie, şi sunt convins că are, te va verifica.

— Pe mine? Ce ar putea să afle despre mine?

— Până mâine la prânz va şti totul despre tine. Tot ceea ce vrem noi să ştie.

— Şi cam ce ar însemna asta? spuse ea, supărată.

— Că ai lucrat în mai multe companii electronice importante. Educaţia ta, istoria familiei, cele obişnuite.

— Şi ce altceva?

— Că ai făcut o excursie în Iran în 1977, în Libia în 1979 şi un tur prin America Centrală anul trecut.

— Dar asta nu-i adevărat.

— Pentru el va fi. Acesta-i singurul lucru important.

27

Nori nocturni pluteau deasupra Manhattanului, luminaţi de miliarde de waţi de lumină care se revărsau din felinare stradale, marchize, de la ferestrele apartamentelor, din faruri… Pasagerii îşi făceau vânt cu broşurile turistice care fuseseră distribuite în fiecare cabină în urmă cu o oră, atunci când vasul intra în doc.

Sharon şedea răbdătoare în mica sală de aşteptare, unde o rugase să aştepte funcţionarul de la vamă. După un timp, uşa se deschise şi bărbatul cu pântec proeminent care o reţinuse anunţă:

— Puteţi pleca. Semnaţi aici, vă rog.

Ea semnă formularul şi se opri să-şi schimbe mărcile germane rămase, în monedă americană. După ce dădu trei telefoane şi luă un taxi, se afla în drum spre Washington, D.C.

Sosi la Dulles la ora douăsprezece fără un sfert, într-o noapte fierbinte şi umedă de august. Fu condusă cu maşina la Langley şi tâecută repede prin zona de securitate. Câteva minute mai târziu, primul raport începu. Raportul dură trei zile întregi şi, în cele din urmă, în după-

amiaza celei de-a treia zile, o limuzină o duse la Senate Office Building.

Acum, Sharon se plimba prin faţa camerei unde trebuia să aibă loc întâlnirea. Era nervoasă. Din motive de logistică şi politică, niciun director nu era de acord să se întâlnească în biroul celuilalt, astfel că întâlnirea fusese mutată aici, pe teren neutru. Ceilalţi erau înăuntru de mai mult de treizeci de minute, când un aghiotant o invită înăuntru.

Le spuse ceea ce Brian o rugase să nu spună nimănui altcuiva: că un agent dublu se afla în FBI şi recruta agenţi pentru pritz Wilhelm.

— El auzise că Seattle era la rând. Aceasta se justifica prin faptul că oficiul din Seattle conţinea dosare inaccesibile agenţilor de aici. Brian era sigur că vor veni după cineva de la Arhive.

Directorii reflectară la aceasta şi scoaseră din sală aghiotanţii. Dar cea mai importantă informaţie pe care o avea Sharon – imaginea cârtiţei din FBI – era închisă în mintea ei. Cei doi directori se puseseră de acord că, în ordinea priorităţilor, primul lucru era să încerce să scoată imaginea cârtiţei din mintea lui Sharon, folosind talentul unui portretist al poliţiei. Întâlnirea se încheie la scurt timp după aceea.

Prima şedinţă fusese programată pentru începutul serii.

Sharon încercă să se relaxeze. Lucrase mai mult de o oră cu portretistul chel şi tăcut şi nici măcar nu erau pe aproape. Fruntea era greşită, bărbia era prea mare, ochii nu se potriveau deloc. Problema era că ea confunda întruna faţa din fotografie cu faţa omului cu buze groase. Schiţa semăna mai mult cu acesta din urmă şi, oricât se străduia ea, concentrându-se pe fotografia din mintea ei, cele două feţe se suprapuneau.

— Nu, îmi pare rău. Cred că fruntea era mai îngustă.

Portretistul era obişnuit cu aşa ceva. În primele cinci minute ştia dacă desenul avea să iasă sau nu. Acesta nu avea să iasă. Ea nu era sigură de ce-şi amintea. Totuşi, el era un portretist şi nu avea de gând s-o bată la cap. Arta lui era răbdarea: aştepta în timp ce oamenii încercau să-şi amintească. Cu toate acestea, ştia că ea nu avea să-şi amintească. Dar era plătit să stea acolo, să facă tot ce-i stătea în putinţă, şi el asta făcea. Folosi guma pentru a şterge partea de sus a capului. Desenul arăta acum ca una dintre acele ceşti de porţelan cu o faţă de om în exterior şi o gaură acolo unde ar fi trebuit să fie capul. Îngustă fruntea, adăugă părul şi roti blocul de hârtie spre Sharon.

— Ne-am mai apropiat?

Continuară încă două ore. Într-o pauză de cafea, directorul se apropie de Sharon.

— Înţeleg că ai unele dificultăţi, spuse Maxwell.

— Nu pot să separ cele două figuri. Încerc, dar se suprapun mereu. Se luptă să-şi reţină lacrimile de neputinţă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să plângă în faţa lui. Mi-e teamă că este ca şi cum ai mirosi eşantioane de parfum, spuse ea, încercând să zâmbească. După un timp, nu mai poţi deosebi niciun miros.

— Ultimul lucru pe care îl dorim este să te zorim, Sharon. În aceste ultime câteva săptămâni ai trecut prin situaţii îngrozitoare. Eşti un agent capabil. Am cea mai mare încredere în tine. Când vei fi pregătită, vei reuşi să vezi figura aceea limpede ca lumina zilei. Ia-ţi câteva zile libere. Nu te gândi la asta. Limpezeşte-ţi mintea. Asta-i cea mai bună cale. După aceea vom încerca din nou. Cel mai rău lucru pentru tine este neputinţa. Simt că de asta eşti supărată. Nu e cazul să te necăjeşti. Tuturor ni se întâmplă. Să nu cumva să-ţi imaginezi că dezamăgeşti Agenţia. Suntem mândri de tine, ţi-o spun sincer. Când te vei simţi odihnită, vom mai face o încercare. Dacă n-o să meargă, mai avem câteva trucuri în mânecă. Vei vedea,

totul se va rezolva.

O bătu pe umăr, dar gestul păru superior. Pur şi simplu, nu era genul de om care să-i vadă pe bărbaţi şi femei egali. Era dintr-o altă generaţie. Nu avea să le înţeleagă niciodată pe femeile-agenţi.

Ea încuviinţă din cap, îi mulţumi şi pomi spre casă. Se simţea într-adevăr obosită, aşa cum spusese el. Ştia că el avea dreptate şi în privinţa anxietăţii ei. Dacă ar putea să se relaxeze, figura ar deveni clară ca lumina zilei. Încă nu fusese pusă în faţa fotografiilor de dosar. Asta îţi încâlcea şi mai rău mintea. Se gândi că, dacă nici data viitoare nu reuşea cu portretistul, atunci ajungea la fotografii. Zile întregi de răsfoit paginile cu angajaţii Agenţiei, figuri una după alta, ore întregi, în speranţa că ar putea recunoaşte cârtiţa. Se temea însă că aceasta nu avea decât s-o încurce şi mai mult. Dacă putea să ajute cu ceva, atunci numai cu portretistul o putea face.

Dacă, dacă, dacă – singurul cuvânt pe care îl tot repeta în sinea ei – un cuvânt pe care începuse să-l urască.

28

Kepella coborî uşor din pat. Roşie dormea tun lângă el. Se duse în bucătărie, deşurubă capacul şi luă două înghiţituri de votcă direct din sticlă. Capul îi vâjâia, iar băutură avea să-i dea o stare bună. Atât timp cât exista cineva pe care să dea vina pentru că bea – în cazul acesta Holst – nu avea probleme. Suferea când se învinovăţea pe el însuşi. Undeva în mintea sa ştia că avea să ajungă acolo – peste o săptămână, o lună sau un an – dar în această dimineaţă îndepărtă cu uşurinţă acel gând. Sticla de votcă se goli până ce îşi trase pe el pantalonii şifonaţi şi cotrobăi prin dulap, după o cămaşă. Negăsind una curată, îmbrăcă alta pe care o purtase cu două zile în urmă, gândind că era mai curată decât cea din ziua anterioară. Căldura se strecură în sus, pe şira spinării. Simţi furnicături în degete; durerea de cap scăzu. Zâmbi şi râgâi urât. Se

bucură că scăpase de impostură. Să te prefaci că bei, când de fapt nu bei, cere prea mult efort. A-ţi clăti gura cu votcă era pentru un alcoolic ca şi cum te-ai înfierbânta după o damă care se dovedeşte a fi un travestit. Acum putea să se bucure de această patimă, fără să fie nevoie s-o simuleze.

— Eşti un nebun fără minte.

— Ţine bine aia, te rog.

Jocko reaşează bara de siguranţă şi o ţinu nemişcată în timp ce Jay marcă locul care urma să fie găurit.

— Ar trebui să stai la mine.

— Casa mea este aici, spuse Jay serios. Aici locuiesc. Nu mă vor face ei să plec. Am aici plantele, o am pe şopârla Larry; nu plec nicăieri.

— Şi atunci cumperi o bară de siguranţă şi crezi că ai rezolvat.

— Când sunt înăuntru, iar chestia asta este la locul ei, nimeni nu poate să intre. Citeşte pe cutie. Marfa asta este testată.

— Şi când nu eşti înăuntru?

— Admit că sistemul meu de securitate are lipsuri. Mai lasă-mă câteva zile şi locul acesta va fi blindat. Nicio problemă

— În locul tău, mi-aş cumpăra un pistol, totuşi.

— Tu ai deja unul.

— Tocmai asta e. Ţii minte când…

— Da, da, ţin minte. O împuşcătură în tavan şi tipul a şters-o. Jay se uită la Jocko în timp ce acesta puse jos bara de oţel şi întinse mâna după burghiul electric. Adevărul este că eu nu am calmul tău. Aş împuşca pe cineva. Sunt sigur că aş face-o. Aş intra în panică şi i-aş zbura creierii tipului.

— Ce-ai zice de un cuţit? Dacă deunăzi n-aş fi avut cuţitul la mine?

— Parcă ţi l-a zburat din mină, aşa am înţeles.

— Mi l-a zburat. Dar asta i-a distrat atenţia. Nu poţi

să negi că i-a distras atenţia.

Jay zâmbi.

— Ascultă, omule, tu ai o altă construcţie decât mine. Tu eşti tipul supravieţuitorului urban. Eu sunt plante şi animale. Ca să-ţi câştigi existenţa, tu baţi la tobe, eu scriu cântece de dragoste. Eu şi armele ne excludem reciproc.

— Păi, în cazul acesta, rămân prin apropiere. O să ai nevoie de mine.

— S-ar putea să ai dreptate aici.

— Vorbesc serios.

Jay pomi burghiul şi îi împinse vârful în lemn. Burghiul se opri. Jay făcu un pas înapoi şi îşi examină lucrarea. Jocko ridică bara de oţel, iar Jay cercetă unghiul. Ridică accesoriul de metal în care intra bara şi începu să-l fixeze la uşă cu şuruburi.

— Chestia asta va opri pe oricine vrea să intre forţat.

Jocko se uită la ferestre şi la lucarne.

— Dacă acel oricine încearcă să intre pe uşă.

— Hei, destul. Mă faci să devin paranoic. Ai să mă faci să baricadez cu scânduri locul ăsta.

— Sau să stai cu mine.

Terminară treaba douăzeci de minute mai târziu. Jocko ieşi afară şi izbi cu umărul în uşă. Aceasta nu se clinti. Exact cum scria pe cutie.

Jay pedala tare pe bicicletă de cincisprezece minute. Trecu pe podul Ballard, intră pe Ballard Way şi se îndreptă spre Shilshole.

The Streak avea cincisprezece viteze. Jay putea s-o ţină la treizeci de mile pe oră fără probleme şi era expert în a se strecura prin aglomeraţie. Îşi ţinea spatele arcuit şi capul în jos, pentru a avea o formă aerodinamică. Purta pe cap casca de protecţie şi privea peste ghidonul lăsat în jos, pentru a observa orice problemă din fata lui. Putea s-o oprească pe o distanţă de douăzeci şi ceva de picioare. Putea chiar să descalece, dacă ar fi fost nevoie. Oamenii

din Ballard îi păreau diferiţi de cei din Seattle. Nu-şi dădea seama de ce. Puţinii pietoni care traversau intersecţia păreau să aibă un aer melancolic. Lumina semaforului se schimbă şi o maşină îl claxonă. Se urcă pe bicicletă şi pomi.

Kepella ajunse la Shilshole cu puţin înainte de ora unsprezece, trecu mai departe şi parcă în parcul Golden

Garden. Avea cu el un binoclu de mare putere. Merse pe jos prin splendidul parc, trecu de un pâlc de tufişuri şi găsi un loc cu o bună vizibilitate asupra şantierului. Reglă binoclul: Marlene lustruia balustrada de la spatele vasului. Vas cu pânze? Proră? Pupă? Kepella habar n-avea despre termenii de navigaţie şi nici nu-i păsa. Scoase o sticlă de o jumătate de litru, deşurubă capacul şi sorbi un deget sau două. Straşnic de bună... plăcută şi caldă într-o zi de vară fierbinte, înăbuşitoare...

Kepella văzu un bărbat chipeş, de treizeci şi ceva de ani, care intră pe doc folosind o cheie. Nu se gândise la un şperaclu. Asta doar ar complica lucrurile. Îl urmări pe bărbatul brunet prin binoclu în timp ce acesta mergea grăbit spre vasul pe care se afla Marlene. Ea ridică privirea. Tipul arăta ca Clark Gable în tinereţe.

— Bună, spuse Jay, cu cel mai plăcut timbru al său. Ea îşi întoarse brusc capul şi îşi duse mâna la gură. Ochii i se rotiră spre trapa de tambuchi deschisă, de la mijlocul navei. Să nu fugi de mine, spuse el. Ieri ştiam că erai înăuntru. De ce nu mi-ai răspuns?

— Trebuie să pleci, Jay. Trebuie să pleci repede.

Ea se uită în josul docului, trăgându-şi pe cap pălăria şi eşarfa.

El voia să-i spună despre teroristul care încercase să-l arunce pe fereastră, dar se temea ca ea va fugi în tambuchi şi se va închide înăuntru.

— Nu putem să vorbim?

— Nu, nu trebuie să ne mai vedem.

Vorbele îi ţâşniră pe gură înainte de a şti ce spune.

— Sunt îndrăgostit de tine, Marlene. Mă gândesc numai la tine.

Voia s-o sărute. Voia să se întoarcă acolo.

Ea abia îşi stăpânea lacrimile.

— Nu, Jay. Eu nu te iubesc. Nu te iubesc. Mă văd cu Iben.

Jay.

Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care fusese nevoită să le facă vreodată.

— Ce vrei să spui, „mă văd”?

Faţa lui se făcuse roşie.

— Avem o relaţie, minţi ea, întorcând capul într-o parte.

— Relaţie? îi scăpă lui. Simţi că se sufocă. Ce vrei să spui prin „o relaţie”?

Înghiţi un nod, făcând un pas înapoi. Ea nu spuse nimic. Jay se întoarse şi porni iute în jos, pe doc.

Marlene izbucni în lacrimi. O, cât de mult voia să-l oprească! Cât de mult voia să-i spună adevărul! Cât de mult voia să iasă din operaţiunea lui Holst şi să intre în viaţa lui Jay.

— Jay! strigă ea.

Dar el nu auzi.

Kepella alergă la maşină, simţindu-se ameţit când ajunse acolo. Porni motorul şi o luă înapoi spre Shilshole, dorind să-i cunoască pe toţi cei implicaţi şi având nevoie de o cheie de la poarta de siguranţă. Poate că acest tânăr era răspunsul. Numai că omul conducea o bicicletă, o bicicletă rapidă, iar Kepella nu avea experienţă cu astfel de lucruri. Ajunse iute din urmă bicicleta şi o depăşi. Câteva minute mai târziu intră într-o staţie de benzină, cam pe la jumătate în Ballard. Biciclistul pedală pe lângă el aproape imediat. Kepella îl lăsă să se distanţeze bine de tot, apoi intră din nou în trafic, mergând cu viteza bicicletei, doar

un pic mai încet, decât restul maşinilor. Autovehiculele îi depăşeau. Traversară împreună podul Ballard.

După douăzeci de minute, Becker se pregăti să oprească lângă ceva ce părea să fie o veche clădire de fabrică transformată în apartamente. Îşi duse bicicleta înăuntru. Kepella merse mai departe şi parcă. Aşteptă un minut şi intră în clădire. Existau trei cutii poştale, două cu numele înscrise pe ele – cea din mijloc, fără. Auzi liftul oprindu-se. Era un ascensor vechi pentru marfă, cu uşi de lemn glisante, care păreau zăbrele de închisoare. Se oprise la etajul al treilea.

Kepella se uită la cutiile poştale. J. Becker era singurul nume înscris la acel etaj. Clădirea avea pereţii cu tencuiala căzută, scări strâmbe, iluminare slabă şi nu avea sistem de securitate. În orice dicţionar, asta s-ar numi un bloc de locuinţe sărăcăcioase.

Stâlpul de telefon de lângă clădire îi povesti mai multe lui Kepella. Avea lipit pe el un poster cu imaginea tipului de pe bicicletă aflat în mijlocul unui grup de aiuriţi. Numele de sub fotografie, scris cu litere în relief, era The Rocklts. Afişul fusese prins deasupra mai multor afişe, în interesul formaţiei, fără îndoială, cu cea mai recentă listă a angajamentelor pentru luna august. Kepella parcurse iute lista – formaţia cânta des şi în localuri cunoscute. Spectacolul din seara aceea era la Charlie’se între orele douăzeci şi unu şi unu după miezul nopţii. Kepella hotărî să se întoarcă pe la zece şi să arunce o privire. Nu voia să bâjbâie prin întuneric, aşa că se plimbă prin jurul clădirii. În partea opusă găsi o scară de incendiu, veche şi ruginită, care părea să ajungă până la etajul al treilea. Nicio problemă. Clădirea alăturată era un magazin cu amănuntul, astfel că nimeni nu avea să afle dacă mai târziu în acea seară Kepella folosea scara de incendiu. Accesul se făcea printr-o scară de metal montată în zidul de cărămidă.

Se hotărî să se oprească undeva pentru a lua masa de

prânz. Opri la o cârciumă ieftină de striptease pe First Avenue, comandă un hamburger cu brânză, o friptură şi un cocteil din gin, votcă şi suc de lămâie. Dansatoarea din acel moment era o fată albă cu picioare frumoase. Sânii erau ridicol de mari; părea deopotrivă să se lovească şi să se înăbuşe cu ei, folosindu-i ca recuzită în stilul ei de dans individual. Bău cinci pahare până la ora două şi jumătate, se urcă în maşină, se duse la Rosie şi dormi două ore în maşină pe drumul de acces. Doar el şi Dodge-ul său. Plăcut şi confortabil.

Lui Freddie Pârjol îi plăcea viteza. Starea de mişcare neîncetată în care se afla tipul îl deranja pe John Chu. Fiecare încheietură era într-o permanentă mişcare, chiar şi când stătea jos. Tipul era alb ca franzela. Chu credea că toţi oamenii albi erau tâmpiţi. Nu tu istorie. Nu tu cultură. Nimic altceva decât război. Chinezii erau cea mai dezvoltată rasă de pe pământ.

— Asta-i o viteză cam mare, Freddie.

— Viteză, omule?

Ochii bărbatului slăbănog fulgerară. Lui Freddie îi plăcea să ţâşnească cu maşina, să tragă cu arma, să vorbească dispreţuitor, după cum îi venea la îndemână. Trăia pentru următoarea lovitură. Era atât de slab, încât dispărea atunci când se întorcea într-o parte, şi avea dinţii la fel de cariaţi ca ai unui troglodit. Părul negru şi permanent unsuros îi cădea peste ochi. Nu putea să se uite la Chu mai mult de o clipă.

— Trebuie să fie la ora trei dimineaţa. Trebuie, Freddie.

— Am de gătit vreun porc, he, faţă galbenă?

— Se poate, Freddie.

— La ce etaj porcu'?

— Etajul al treilea, Freddie. Apartamentul de la al doilea etaj e gol.

— Vrei al doilea etaj, nu subsolul? Drace, omule, o

cauţi cu luminarea. O flacără acolo se observă în două secunde, omule.

— Ce-ai zice de amândouă?

— Acum gândeşti, faţă galbenă. Abia acum gândeşti.

— Poţi s-o faci?

— Rahat. Tu hotărăşti. Pot să pun la pământ o casă în cinci minute sau în cinci ore. Cum doreşti. Te costă mai mult cu porcul înăuntru.

— Două bancnote e tot ce am.

— Arată-mi-le.

— Jumătate acum, jumătate dimineaţă.

Bucăţica de om zâmbi. Chu îşi trecu limba peste dinţi, întrebându-se cum era să ai o gură ca aceea – mici bome de ştecăr maronii, zimţate, arătând ca un oraş la orizont.

— Care-i adresa? întrebă Freddie.

— De ce facem noi asta?

— Eşti la pământ, Jay, nu ne pune pe noi să plătim pentru asta.

— Noi ne spetim aici. Dau oamenii ăştia vreo ceapă degerată pe noi? Uită-te la ei. Locul e plin, toată lumea se îmbată şi încearcă să se tolănească.

— Ştii tu ceva mai bun? N-am mai pus mâna pe un picior de mai bine de o săptămână.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

— Nu. Eu chiar că vorbesc serios.

— Ascultă, Jay. În orice altă noapte ai fi spus că este extraordinar, da? Ăsta-i adevărul. Avem o sală plină, cu o mulţime de fetiţe vesele. Cele de acolo se holbează la noi de zece minute şi chicotesc. Numai că tu eşti pleoştit.

Jay avea însă visurile sale. Ştia că trecuse de treizeci de ani, era încă necăsătorit, scotea tot cincizeci de dolari pe noapte. Iată-l aici, făcând acelaşi lucru, aşteptând în continuare marea ocazie. O pierduse pe Leith, numai

Dumnezeu ştie de ce; o părăsire pe Linda; iar acum Marlene se culca cu o căpetenie nazistă.

Jocko avea dreptate. Era vorba de Marlene. În orice altă noapte, i s-ar fi părut un public grozav. Cântecul cu numărul patruzeci şi cinci încă nu fusese dat la toate posturile de radio, iar el auzise că unele dintre posturile mai mici îl transmiteau des, aşa că, cine ştie, poate mai avea o şansă. De obicei, era optimist. Credea în calităţile sale şi în puterea perseverenţei. Orice este posibil dacă eşti dispus să munceşti suficient de bine, suficient de mult timp. Uneori însă în mintea lui se strecura îndoiala. Iar noaptea aceea era unul din acele momente. Ca interpret, încerca să evite recunoaşterea existenţei acelor nopţi, temându-se că, în cele din urmă, ar putea să arunce prosopul în ring. Ştia că era un echilibru fragil: trebuia să trăieşti în lumea reală, dar cu propria ta înţelegere a ceea ce era „real” – propriile tale dorinţe şi scopuri – şi nu puteai să laşi nimic să te dărâme.

Jay îl observă pe om întâmplător. Omul pe care-l văzuse pe videocaseta lui Holst şedea la bar, consumând o băutură limpede, cu un ochi la Jay. Nu-i venea să creadă! Privirile li se încrucişară şi Jay pomi imediat către bar. Omul părea mai greu în realitate şi avea o faţă pocită, un nas mare şi transpira. Fir-ar să fie, era aglomerat. Jay, care nu era foarte înalt, se ridică pe vârfuri. Tipul dispăruse, lăsându-şi paharul gol. Prinse o imagine a lui: ceafa individului mişcându-se iute spre uşa principală.

— Hei! strigă Jay. Câteva capete se întoarseră. O fată drăguţă îi zâmbi şi îi ieşi în cale. Scuză-mă, spuse el, şi o îndepărtă uşor.

— Bună, spuse ea cu căldură.

Prada lui reuşi să ajungă la uşă şi dispăru. Jay se înghesui printre oameni şi deschise uşa. Era o noapte neobişnuit de caldă. Bărbatul alerga spre parcare.

— Hei! strigă Jay din nou. Începu să alerge,

întrebându-se: Ce fac? Ce îi voi spune? Omul ajunse la o maşină uzată, smuci uşa şi sări înăuntru. Maşina ieşi cu spatele şi demară. Jay nu reuşi să citească numărul de înmatriculare, pentru că tipul nu aprinsese luminile. Maşina o coti la stânga, la capătul parcării, trecu de câteva vehicule oprite, făcu din nou la stânga şi se îndreptă înapoi spre local, spre ieşire, tot cu luminile stinse. Hei! urlă Jay.

Rabla luă curba şi se înscrise în trafic. Luminile se aprinseră la o distanţă prea mare ca Jay să citească tăbliţa cu numărul de înmatriculare. Dispăru. Jay se opri la marginea parcării, gâfâind.

Când reintră în bar, formaţia era pe scenă, aşteptându-l. Îşi croi drum prin mulţimea de trupuri şi sări pe scenă. Câţiva oameni aplaudară, pentru că ştiau că începea spectacolul.

Amplificatorul vocal se stinse la al cincilea cântec. Jay îşi auzea vocea în difuzor, dar staţia de amplificare căzuse. Îi aruncă o privire lui Jocko, care ridică din umeri în timpul unui număr complicat de baterie. Aşa era Jocko: coordona trei oameni. Jay cânta o versiune mai veche a piesei lui Stevie Vaughn, „Cold Shot”. Ultimul vers era „Am lăsat dragostea noastră să ne părăsească”, şi Jay cântă versul cu sentiment. Mulţimea dansa încet pe muzică. Dintr-odată noaptea deveni minunată. Apariţia tipului schimbase totul. În orice altă noapte defectarea staţiei de amplificare l-ar fi enervat pe Jay. Dar nu şi acum. Se punea la cale ceva, iar Jay era implicat. Se simţea ca şi cum intrase într-un film de Hitchcock: luptându-se prin mulţime ca să-l ajungă pe tip; tipul dispărând, ieşind cu maşina din parcare; Jay cu mâinile goale. Fără îndoială, ceva se pregătea. Restul melodiilor din setul pregătit merseră bine. Jay simţea cum entuziasmul formaţiei creştea odată cu al lui. Era extraordinar să cânţi în felul acesta: fiecare membru al formaţiei simţea prezenţa celorlalţi – în special a liderului – şi când te avântai în ritm, toţi te urmau şi,

dintr-odată, păreau douăzeci de indivizi, un zid de sunete, bătând un ritm molipsitor al unei melodii forte, cu armonii de excepţie. Ringul se umplu de dansatori. Muzica era fierbinte. Ei o simţeau.

Setul de melodii se sfârşi. Jay îşi şterse transpiraţia cu mâneca de la cămaşă şi îşi lăsă jos chitara.

— Ce facem?

— Aduc amplificatorul meu. Pot să iau duba?

— Sigur că da. Te deranjează dacă lipsesc puţin? Cred că am o întâlnire cu roşcata aceea.

— Du-te, spuse Jay în timp ce Jocko se îndepărta. Hei, Romeo! Jocko întoarse capul. Cheile? întrebă Jay.

Pe cerul nopţii, albit de luminile oraşului, se zărea doar o mână de stele, dar în depărtare Jay văzu un avion cu reacţie care trecea în spatele lui Space Needle. Arăta splendid. Jay introduse caseta şi ascultă un fragment dintr-un vechi cântec cu Stevie Wonder.

Adjunctul lui Mark Galpin avea un mare respect pentru şeful său. Cine altcineva ar mai sta la birou la ora unsprezece? Căpitanul se dăruia serviciului şi era loial agenţilor săi atât cât era posibil.

Telexul venise cu mai puţin de o oră în urmă, „doar pentru ochi”, adresat directorului. Fusese decodificat de computerul de pe biroul lui Galpin. Din cauza obiceiului său de a scrâşni din dinţi, multor agenţi care nu-l cunoşteau bine Galpin le părea nervos. El îşi menţinea imaginea superiorului care pocneşte din bici, ceea ce, de altfel, i se potrivea. Adjunctul lui îl cunoştea mai bine. Adevăratul Mark Galpin era cel care expunea mândru, pe mijlocul biroului său, fotografia familiei lui, era căpitanul căruia îi plăcea vântul de cincisprezece noduri la sfârşit de săptămână şi apa în care executa manevre navale. Avea o inimă de aur, iar acum preocuparea sa era Roy Kepella.

— Îţi voi împărtăşi ceva, Bristol, îi spuse Galpin. Nu trebuie să iasă din această cameră.

— Am înţeles, domnule.

— Am motive să cred că Roy Kepella a fost constrâns să sustragă din Agenţie informaţii strict secrete. Este o penetrare inversă, ca efect, şi, dacă este adevărat, atunci avem de rezolvat o problemă prioritară. E clar?

— Da, domnule.

— Între noi fie vorba, Roy Kepella este un bun prieten de-al meu. Nu suport ca el s-o ia pe panta asta. Dar asta se va întâmpla, dacă nu-l găsim imediat. Vreau să acord un timp suplimentar acestei probleme. Vreau să te uiţi prin computerul lui şi să vezi dacă nu cumva a solicitat unele informaţii chiar în zilele anterioare suspendării sale. Vreau să iei câţiva dintre cei mai discreţi agenţi şi să-i pui să pieptene străzile în căutarea lui. I-am trimis pe Parker şi pe Carter la apartamentul lui, dar nu este acasă. Îl ţin sub supraveghere, dar nu-mi pun prea mari speranţe în asta. Verifică cârciumile cu jocuri de noroc. Ştiu, ştiu, spuse Galpin, ca răspuns la expresia curioasă de pe faţa asistentului său. Poate că nu ştim toate localurile, dar interesează-te. Lui Roy îi place să joace cărţi. Verifică la agenţiile de securitate şi la detectivii particulari. S-ar putea să fi solicitat o slujbă temporară la una din ele. Ultima oară când l-am suspendat, asta a făcut. Nu vreau să lăsăm urme dacă îl localizăm. Contactează-mă imediat. Ţine minte, când trimiţi agenţi pe teren, foloseşte-i pe cei mai noi. Roy cunoaşte bine Agenţia, poate să recunoască pe oricare dintre noi de la trei cvartale distanţă. Fă o scurtă informare şi angajează în această treabă pe toţi cei pe care ni-i putem permite. O asemenea încurcătură este ultimul lucru de care avem nevoie. Cu cât terminăm mai curând, cu atât mai repede ne putem întoarce la ocupaţiile noastre obişnuite. Fă-i pe oameni să înţeleagă acest lucru. Schimburile peste program sunt utile până când îl găsim pe Kepella. Pune-l pe Walters să-mi prezinte un program adus la zi de îndată ce îl va avea. Vreau să măresc puterea

efectivului nostru cu cel puţin douăzeci şi cinci de procente şi vreau programul în seara aceasta. Agentul special Bristol ţinea pasul cu Galpin, creionul său alergând pe hârtie, pe măsură ce el îşi lua notiţe concentrat. Ai prins tot ce ţi-am spus?

— Da, domnule.

— Ne-am descurcat şi în situaţii mai grele decât aceasta. Am lucrat şi am mâncat cu omul acesta mai mult de opt ani de zile. Trebuie să-l cunoaştem suficient de bine pentru a-l găsi repede. Te fac răspunzător de coordonarea acestei acţiuni.

— Am înţeles, domnule.

— Dacă cineva are o idee strălucită, ia-te după el. Toate ideile trec prin filtrul tău; tu îmi raportezi direct mie.

— Ştim cu cine lucrează, domnule?

— Nu. Washingtonul se străduieşte să afle. Asta e tot ce ştim. Nu, Bristol. Cred că nu trebuie să ne bazăm decât pe noi. Nu vrem ca băieţii din Washington să creadă că stăm cu degetul în gură, nu-i aşa?

Bristol clătină din cap.

— Nu, domnule, dar mie mi se pare că avem foarte puţin timp la dispoziţie. Îi citi de pe listă, încercând să-i arate şefului său că sarcina era dificilă. Saloanele de joc şi altele asemenea. Dăm buzna peste tot. El nu este în apartamentul său, aşa că este posibil să fi plecat din oraş. Vom pune câţiva agenţi să afle asta, dar ştiţi cât de mult durează să verifici diversele curse de trenuri, autobuze şi avioane. Asta este ea însăşi o sarcină de normă întreagă…

— Nu vreau să aud cât de greu este, Bristol. Vreau rezultate. Acum, dacă ai vreo întrebare, îţi voi răspunde cu plăcere, dacă nu…

— Am înţeles.

Bristol ieşi grăbit din birou.

Cuprins brusc de agitaţie, Roy Kepella se uită la ceasul din spatele barului. Îşi omorâse cu băutura

patruzeci şi cinci de minute. Plăti cele trei rânduri şi se repezi afară. Avusese de gând doar să-şi liniştească nervii cu una mică, în schimb se calmă cu trei mari. Se urcă încet, cu grijă, pe scara de incendiu şi cu toate acestea ajunse la ultimul etaj fără suflu. Zăvorul de la fereastră se deschise cu uşurinţă, acţionat de un briceag. Kepella strecură lama între cele două piese de lemn, împinse încet şi scoase încuietoarea demodată de la locul ei. Fereastra se înţepeni, deschizându-se numai optsprezece inci, dar, decât să facă gălăgie, se îndesă şi intră în apartament.

Călcă pe o plantă şi o strivi. Înăuntru era ca o pădure. Aprinse o lanternă mică, tip creion, şi-şi croi drum printr-o mulţime de plante. Bucătăria era mizerabilă. Pe masă, trei plicuri, toate adresate lui Jay Becker. Scotoci prin câteva sertare. Ustensile de la Armata Salvării: nici două furculiţe nu erau la fel. Tot aşa şi tigăile. Lui Becker îi plăceau spaghetele, tonul, cerealele. Frigiderul conţinea legume şi, printre ele, ceva numit tofu. O jumătate de galon de lapte. Desertul cu vanilie Haagen-Dazs şi migdale elveţiene, pe jumătate consumat.

Într-un birou modest predominau hârtii de tot felul, mai ales poliţe. Avize de culoare roz. Sold creditor, sold debitor. O mulţime de hârtii despre The Rocklts, inclusiv o grămadă de afişe de tipul celui pe care-l văzuse pe stâlpul de felinar, dar fără date pe ele. Găsi o pipă veche care mirosea a cratiţă abandonată – nu fusese de mult folosită. Văzu cheia pe care o căuta într-o grămadă de mărunţişuri de pe bufetul de lângă uşă. Băgă cheia în buzunar. Părea că Becker instalase în acea zi, mai devreme, o bară de siguranţă: pe podea încă mai era rumeguş. Kepella se duse spre canapea, trecând pe lângă un scaun cu rufărie murdară pe el. Jos, o maşină claxonă tare. O pungă goală de cartofi prăjiţi se afla abandonată pe măsuţă. O cană de bere goală. Canapeaua era pătată. În spatele raftului de cărţi – în dosul canapelei – patul era nefăcut, cu

cearşafurile curate. Un casetofon cu un design frumos se afla lângă o impresionantă colecţie muzicală. Aparatura părea destul de sofisticată. O fotografie de deasupra patului înfăţişa un tip într-un costum sport trecând linia de sosire pe o bicicletă. Era Becker mai tânăr cu zece ani buni. Pe raftul de sus al bibliotecii se găseau douăsprezece trofee sportive, fără luciu, acoperite de praf – navigaţie şi ciclism.

Ascensorul bubui tare şi se opri. Kepella auzi uşa liftului deschizându-se. Se întrebă cum de nu-l auzise pornind. Probabil că se petrecuse în timp ce maşina claxona. O cheie în uşă. Se repezi la fereastră, se opri şi se ascunse în colţul de lângă pat. În pofida anilor petrecuţi la Birou, nu făcuse niciodată aşa ceva. Inima îi bătea cu putere. Hristoase, gândi el, bătrâna ticăitoare o să explodeze.

Uşa se deschise. Un fascicul de lumină de la becul din casa scării pătrunse prin pădurea de plante. Kepella nu auzi uşa închizându-se. Becker o lăsase deschisă. Era un semn bun: era evident că nu avea de gând să rămână acolo mult timp. Kepella îşi ţinu respiraţia, apoi expiră încet, încercând să se calmeze. Fără să aprindă lumina, Becker intră în cameră. Se îndreptă direct spre Kepella. Întinse mâna la lampa de lângă pat şi se opri…

Kepella reacţionă imediat. Sări la picioarele lui Becker şi-l trânti la pământ. Becker ţipă din răsputeri, întinse mâna şi sări peste intrus. Tipul se prăbuşi cu toată greutatea. Becker se ridică şi sări în spatele lui Kepella.

— Ticălosule, spuse el, lovindu-l în spate.

Kepella se rostogoli în întuneric. Lovi sălbatic cu piciorul şi îl simţi pe Becker căzând. Mintea îi lucra bine acum. Se ridică şi se repezi spre uşă, găsindu-şi o fracţiune de secundă ca să împrăştie pe jos toate mărunţişurile de pe bufet, ştiind că asta îi dădea o şansă ca mai târziu să strecoare cheia pe sub uşă, fapt care, dacă era norocos,

avea să-l facă pe Becker să nu observe că fusese luată mai devreme. Fugi la casa scării slab luminată şi o luă în jos, sărind câte două trepte deodată.

Jay nu era în stare să-l urmărească. Se ridică în capul oaselor şi îl zări pe tip ieşind în grabă pe uşă. Gâtul îl durea de la lovitura primită. Îşi frecă locul dureros cu mâna. În mod sigur nu fusese ticălosul de chinez. Prea moale. De fapt, chiar aşa întuneric cum era, intrusul păruse pentru o clipă, omul cu faţa pocită. Omul de la Charlie's. Avea oare închipuiri? se întrebă. Sau fusese cu adevărat faţa omului de pe caseta video? Aprinse toate luminile din încăpere şi privi iute în jur. Nu lipsea nimic. Frica puse deodată stăpânire pe el şi deveni agitat. Nu mai era de glumit. Era înspăimântat şi singur. Demontă iute casetofonul şi luă sub braţ amplificatorul. Îndreptându-se spre uşă, aruncă o ultimă privire în spate şi văzu fereastra deschisă. Inima îi tresări. Puse jos amplificatorul, se repezi la fereastră, o închise şi o încuie. Observă feriga strivită şi simţi un junghi în inimă, o durere mai mare decât cea pe care o simţise la gât. Era înnebunit. Încuie uşa în spatele său şi verifică clanţa. De două ori.

Ridică amplificatorul şi intră în ascensor. Formaţia aştepta pe scenă.

29

Kepella, tulburat de ciocnirea cu Becker, se îndreptă direct spre bar. Sorbi două pahare mici de Popov, apoi o luă către magazinul de arme Burt and Bane din josul docurilor. Burt and Bane rămânea deschis până la miezul nopţii şi, pe lângă că vindea orice armă fabricată vreodată, magazinul avea în spate şi o maşină de modelat chei. Şaptezeci şi cinci de cenţi – puţin cam scump – şi puteai să-ţi faci o copie după o cheie.

Trecu de raftul cu arcuri şi „Săgeţi, de husele de camuflaj, de bocancii care prisoseau armatei, de şirul vitrinelor care expuneau zeci de pistoale. În spatele

expoziţiei, aliniate în poziţie verticală, erau sute de carabine, de la cele cu repetiţie până la cele semiautomate, părând un şir de soldaţi care mărşăluiesc.

Copierea cheii de la Shilshole dură aproximativ două minute.

Faza a doua a planului său presupunea o autentică muncă de detectiv. Lui Kepella îi plăcea acum din ce în ce mai mult. Asta era ceea ce trebuia să facă un agent FBI. Ea îi lăsase un număr de telefon; însemna fie că nu locuia pe vas, fie că avea telefon la bord. Merse cu maşina la parcarea Shilshole, îşi scoase binoclul şi intră în cabina telefonică. Lăsă uşa deschisă, căutând ca lumina să nu se interfereze cu imaginea vasului văzut prin binoclu. La al treilea ţârâit ea răspunse.

— Marlene?

— La telefon.

Îi plăcea accentul ei.

— Aici este… prietenul tău. Mă gândeam dacă am putea să aranjăm o întâlnire pentru această seară. Foarte scurtă. Îţi cer scuze că te sun atât de târziu.

— Nu dormeam. Da, Unde ai vrea să ne întâlnim?

— Acolo unde ne-am întâlnit prima oară… la bar. Să zicem în aproximativ treizeci de minute.

Ştia că ea avea nevoie de vreo douăzeci de minute ca să ajungă la Greenlake şi în parc. Mai presupunea că îi trebuia zece minute să se pregătească.

— S-ar putea să întârzii câteva minute, însă, da, îmi convine. Ne vedem acolo.

— A, Marlene.

— Da.

— Sper că îmi vei aduce şi acel mărunţiş.

— Voi încerca, R… Se abţinu să-i spună pe nume. La ora asta nu pot să-ţi promit. La revedere.

Kepella se urcă din nou în vechiul său bolid şi urcă pe deal până la un set de trepte de piatră tocite care duceau

în parcul Golden Garden. Se furişă pe trepte până la un gard viu şi se aşeză jos, pe piatra rece, reglând binoclul pe The Lady Fine. Aerul nopţii i se părea minunat de cald sau poate erau doar cele două pahare de votcă. Vasele arătau splendid în lumina felinarelor care străjuiau docurile, catargele se înălţau spre cerul nopţii, luminiţe albe licărind din vârfurile lor. Cele mai multe vase erau cufundate în întuneric şi linişte, dar pe unul dintre ele avea loc o petrecere, oamenii ridicând paharele în aer şi distrându-se. Văzând petrecerea, Kepella simţi o strângere de inimă. De când nu mai fusese la o petrecere adevărată? Dinainte de a renunţa la băutură. Fusese chiar ideea lui să evite tentaţia: păzeşte-ne, Doamne, de ispita diavolului – iar acum, dintr-odată, era dureros de conştient de revenirea viciului său. O luase de la capăt. La naiba, o luase de la capăt. Ba, chiar mai rău, îi plăcea. Ştia că pentru el era un dezastru. Sentimentul de vinovăţie îl copleşi. Simţi un nod în gât, stomacul i se crispă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Suspină jalnic. Vinovăţie. Durere. Lacrimi. Ştia că băutura avea să-l ucidă. Se omora singur: o sinucidere lentă, de durată. Cum putea el să fie doi oameni în acelaşi timp? Cum putea fi conştient de asta şi totuşi să continue?

Dar nu trebuia să se lase distrus de sentimentul de vinovăţie. Îşi şterse lacrimile de pe faţă şi ridică binoclul la ochi. Ea ieşi pe punte, îşi aranjă ţinuta şi pomi pe dig.

El se repezi în jos, pe treptele de piatră, urcă în maşină şi o luă spre Shilshole, trăgând la marginea drumului, la Vine Boat Ramp. Marlene demară câteva clipe mai târziu într-un Eagle AMC. Kepella aşteptă un minut şi intră în parcare.

Cheia duplicat deschise, fără nicio greutate, poarta de securitate de la digul L. Se plimbă ca din întâmplare până la capătul docului, se urcă pe The Lady Fine şi coborî cu grijă în cocpit. Nu-i trecea prin minte că vasul ar putea fi încuiat. Dar era. Folosind o lanternă de buzunar, căută

cheia. Nu reuşi s-o găsească. După mai multe minute de căutare, îşi dădu seama că mai era o cabină la spatele vasului. Nu era încuiată. Intră. Văzând un bikini micuţ, albastru-deschis, pus la uscat, zâmbi. Cabina lui Marlene.

Se gândi că Marlene tocmai ajungea acum la Greenlake. Se opri şi privi spre un cuplu care pleca de la petrecerea de peste digul M. Amândoi aveau mersul nesigur – puţin euforic.

Căută prin lucrurile lui Marlene, simţindu-se un pic ruşinat. Cotrobăi cu grijă prin ele, în aşa fel încât să nu deranjeze nimic. În ultimul sertar găsi portofelul ei mare, de piele, cu paşaportul în el. Îl deschise. Era într-adevăr fotografia ei. Ultimul ei nume era Jenner.

Kepella îi ceruse banii. Holst îi avea la hotel. Drumul cu maşina până în centru îi luă cu cincisprezece minute mai mult decât se aşteptase. Când ajunse în holul de la Washington Piaza, ea se surprinse bătând nerăbdător cu pantofii ei italieni, din piele, pe pardoseala de marmură lustruită. Purta aceeaşi pălărie cu eşarfă care-i acoperea faţa. Folosise mai mult fard de ochi pentru a-şi ascunde ochiul vânăt, umflat. Excesul de cosmetice îi scădea din valoare.

Holst ieşi, în sfârşit, din lift, ducând în mână o servietă. Se uită la ea şi se simţi triumfător. Ajunsese şi aici. Reuşise s-o învingă. Era a lui. O conduse după un colţ, în afara câmpului vizual al celor de la recepţie, spre două scaune capitonate care mărgineau un cămin simulat.

Abia îşi vorbeau. El spuse doar atât:

— Când pleci, iei valiza. Acum spune ceva.

Îi spuse că voia înapoi televizorul şi voia să ştie cât va mai dura toată această poveste. Se săturase de tot.

Se gândea fără încetare la Jay. Extraordinara pasiune sexuală pe care o simţise – o păstrase – pentru Jay fusese distrusă de acest om josnic. Va mai avea vreodată ocazia de a fi din nou cu Jay?

Marlene ridică servieta şi plecă.

Freddie Pârjol avea în rucsacul său tot echipamentul de profesionist. Corpul lui sfrijit înainta pe stradă cu viteza stabilită de el cu zece minute în urmă. Îi plăcea să lucreze în viteză. Lucra repede, foarte repede; putea să audă cum cade un ac; putea să alerge iute, foarte iute. Metanul îl făcea să fie rapid ca un iepure, rapid ca Bugs Bunny. Freddie îl adora pe Bugs Bunny.

Verifică de două ori adresa. O singură dată încurcase adresa, aprinsese un alt apartament, iar tipul refuzase să-l plătească, şi de atunci Freddie verifica de două ori adresa.

Acesta era locul. O şurubelniţă îl ajută să intre uşor şi fără zgomot prin uşa de la subsol. Phiu! Asta da viteză! Era entuziasmat; să găteşti cu gaz. Da, domnule, se simţea bine.

Pentru subsoluri, Freddie prefera diluanţii de vopsea sau de lac. Aceştia făceau cu adevărat dificilă munca detectivului. Subsolurile erau locuri favorite pentru depozitarea vopselelor, cârpelor, diluanţilor. Dacă foloseai fitilul potrivit, distribuitorul de aprindere potrivit, era aproape imposibil de spus dacă locul fusese incendiat. t) esigur, o treabă ca asta era mai spinoasă, pentru că faţa galbenă voia să dispară şi subsolul, şi apartamentul de la etajul al doilea. Mda, era mai spinos, dar nu imposibil.

Lui Freddie îi plăceau metodele empirice. Nu avea nevoie de niciuna din acele porcării electronice. Electronicele ieşeau în evidenţă ca un deget dureros. Cercetând printre dărâmături, puteai observa oricând un distribuitor de aprindere. Avea cu el câteva distribuitoare de aprindere gospodăreşti, dar rareori le folosea. Altfel, Freddie prefera să folosească fitile care se mistuiau în flăcări. Şterge-ţi urmele: asta îi spusese prietenul lui, Elmore, cu ani în urmă la Centrul JD; şterge-ţi urmele, şi nu vor avea nicio posibilitate să ajungă la tine. Freddie folosea iasca. O iască este ca un beţişor de tămâie fără

miros – aşa gândea Freddie despre ea. Folosea un singur sortiment: Takanini din Japonia. Cea mai bună iască disponibilă. Pentru o treabă ca aceasta avea nevoie de patru sau cinci beţe. Stătea acasă o oră sau mai mult, urmărind beţele de iască arzând, măsurând lungimea pe care o aveau în diferite perioade de timp. Îşi nota totul. Îi plăcea să vadă lucrurile arzând. Mai folosea două mărci de luminări şi inventase „coşul lui Freddie”: o ceaşcă de cafea modificată, care permitea unei luminări să ardă, fără ca flacăra să se vadă. Pentru o treabă ca aceasta – un foc de trei ore – avea să folosească deopotrivă luminări şi beţe de iască. Avea totul la el.

Spre încântarea sa, găsi ceea ce fiecărui piroman îi place să găsească: un colţ întreg al subsolului consacrat unor produse vechi pentru vopsit. Dumnezeule, gândi el, târăsc cu mine două galoane de diluant de vopsea tot drumul până aici, ca să găsesc acum un vraf de materiale disponibile. Ar fi trebuit să inspectez locul, dar fata galbenă a insistat să n-o fac. Intri şi ieşi, spusese el, aşa că asta avea să se întâmple. Freddie lucră repede. Umplu câteva găleţi de vopsea de hârtie cu diluant, îmbibă cârpele pe care le adusese şi făcu un fitil lung până la o grămadă de mobilă aşezată una peste alta. Fitilul de cârpă udă ducea la găleată. Desfăcu toate bidoanele de vopsea şi le puse în jurul a trei găleţi de diluant din colţ. Bidoanele de vopsea i se păreau nişte vagoane acoperite. Folosi încă un litru de diluant ca să facă un fitil până la nişte aşternuturi, aranjate în teancuri, din apropiere, sub nişte grinzi de lemn. Îi făcea plăcere să vadă lemn.

Tăiase una dintre luminări la o lungime de două ore şi patruzeci şi cinci de minute de ardere, lăsând un muc destul de mare ca să aprindă iasca. Marcase cercuri pe iască pentru a indica perioade de ardere de cinci minute. Instală coşul lui Freddie şi puse al patrulea cerc pe marginea primei găleţi cu diluant. Părăsi subsolul şi se

îndreptă spre apartamentul de la etajul al doilea.

Freddie era pregătit să folosească şurubelniţa pentru uşă, când roti mânerul şi aceasta se deschise. Rânji. Îi plăceau treburile uşoare. Nicio zarvă, nicio încurcătură. Domnul Curăţenie va da foc la toată casa voastră şi la toată lumea care se află în ea…

Asta nu mai era atât de uşor de ticluit ca subsolul. Apartamentul fusese bine curăţat. Gol ca un fund de copil. Îşi puse jos rucsacul şi era pe punctul să-şi despacheteze toată instalaţia, când îi veni o idee. Se duse şi deschise supapa de gaz de la sobă. Utilităţile ţineau de responsabilitatea proprietarului – gazul funcţiona. Rânji. Freddie folosea rareori lanterne de orice fel – prea riscante; prefera să aştepte ca ochii lui să se obişnuiască cu întunericul. Străbătu camera, verificând dacă ferestrele nu aveau crăpături. Una dintre ele nu se închidea bine. Îşi folosi şurubelniţa pentru a astupa deschiderea cu o cârpă. Freddie era un fel de expert în materie de gaz. Ştia exact cât trebuie să se scurgă pentru a umple un volum dat cu o cantitate suficientă pentru a arunca în aer încăperea. Pur şi simplu, era ceva ce ştia. Nu folosea un calculator; se uita, pur şi simplu, în jur şi începea să perforeze cu acul tubul de plastic gri care vine de la regulator la orice arzător… în cazul acesta, soba din bucătărie. Făcu în jur de cincisprezece orificii mici. Învelişul subţire de plastic al racordului nu numai că economisea banii companiei de gaz, dar făcea şi mult mai uşoară treaba lui Freddie. Mda, cincisprezece găuri. În câteva ore încăperea avea să fie plină de gaz, gata să sară în aer. Nu avea nevoie decât de o scânteie.

Freddie ieşi din apartament, închise uşa şi în două minute umplu crăpătura de jos cu una din cârpe. Arăta bine. Se întoarse la subsol, îşi verifică ceasul Casio – avea încorporat în el o luminiţă care se aprindea atunci când apăsai pe butonul cel mai de sus, din dreapta – şi mută

iasca cu un cerc mai în sus, pe marginea găleţii pline cu diluant de vopsea. Aprinse luminarea. Dacă socotelile lui erau corecte, apartamentul de la etajul al doilea avea să explodeze la un oarecare interval după aprinderea subsolului, ceea ce oricărui trecător (câţi trecători aveau oare să fie la trei dimineaţa? se întrebă el) avea să i se pară o evoluţie posibilă a acţiunii focului. Asta era. Era o treabă curată cu adevărat. Perfectă. Freddie puse coşul lui Freddie peste o luminare, se aşeză jos şi îşi suflecă mânecile. Îi plăcea întotdeauna să supravegheze lucrurile în primele câteva minute, dar ardea de nerăbdare să-şi regăsească dispoziţia excelentă pe care i-o dădea viteza…

Kepella îşi notă toate informaţiile vitale, numărul paşaportului, data şi locul naşterii, numele complet, ţările în care a călătorit şi datele respective. Îşi puse creionul la loc în buzunar, scoase lanterna din gură şi coborî cu grijă de pe vas.

Era atât de mulţumit de sine, încât hotărî să se oprească pentru un pahar de băutură înainte de a încerca să ajungă la Marlene. Un singur pahar. Se opri la primul local aspectuos pe care-l văzu. Oscar’s Comer Pub. Localul era întunecos şi liniştitexact cum îi plăcea lui Kepella. Era un bar de bărbaţi. Aparatul de radio mergea într-un colţ, transmiţând jocul de deschidere dintre Seahawks şi Houston Oilers. Seahawks dominau. Barmanul, un tip vesel, îl întrebă pe Kepella dacă mai voia încă un rând. Kepella era absorbit de joc.

— Sigur că da, de ce nu? răspunse el.

Când se uită la ceas, văzu că se scursese deja o oră.

Formaţia cânta grozav; mulţimea se mişca în ritmul muzicii. Jay se lăsă pe spate şi urmări o blondă delicată, care ţopăia după basul bateriei lui Jocko, în timp ce Jimmy se desprinse într-un solo ameţitor, plin de cotituri şi de şi-uri înalte, ascuţite. Jay scose un strigăt şi traversă scena, îndemnându-l pe Jimmy, chitaristul principal, aşa cum ar

ovaţiona un antrenor de pe marginea terenului.

Tensiunea căzu. Încăperea se întunecă.

Era a treia cădere de tensiune într-o săptămână. Mai multe voci subţiri îşi exprimară nemulţumirea. Instalaţia formaţiei sucombă în mijlocul unui refren: doar tobele şi trompetele continuară încă o măsură înainte de a-şi da seama ce se întâmplă. Luminile de urgenţă se aprinseră. Jay improviză, strigând:

— Se pare că am topit circuitele. Într-un minut vom fi cu voi.

O bună parte din mulţime râse, aproape uitând de enervare, gândi Jay. Oamenilor nu le place întunericul decât dacă sunt perechi. Cineva veni de afară şi strigă:

— Curentul e întrerupt în toată zona. Se pare că în cea mai mare parte a oraşului.

Aplauze şi râsete.

Managerul, care stătuse în camera din spate, văzu un număr de oameni îndreptându-se către uşă şi, ştiind că aceasta putea atrage un exod în masă, strigă:

— Un rând pe socoteala casei! Pentru toată lumea!

Barmanul îi aruncă o privire derutată – şeful nu era tipul de om generos. Mulţimea se îndreptă spre cele două baruri. Chelneriţele, la ordinele managerului, suplimentară luminările la fiecare masă, iar mulţimea intră într-una din acele stări gen „toţi-suntem-împreună”. Jay, niciodată omul care să se lase întrecut, îi spuse lui Jocko să se pregătească şi îl puse pe Books să scoată acordeonul pe care îl foloseau la cântecele Cajun[9]. El însuşi se duse în spatele scenei şi îşi aduse chitara acustică, iar la întoarcere, Jimmy îl aştepta deja cu un scajin. Îi dădu lui Jimmy chitara, se întoarse către trompete, Books şi Jocko, şi spuse:

---

9 Populaţie din sud-vestul statului Alabama rezultată din amestecul albilor, indienilor si negrilor (n. trad.).

— „Further or Down the Road”.

Rob, basistul, îşi puse jos chitara şi rămase în picioare lângă Jay, ştiind că fără amplificator trebuia să cânte melodia împreună. Jocko dădu intrarea şi formaţia începu să cânte.

Acum stăpâneau localul. Mulţimea explodă în aplauze, impresionată de o formaţie dornică să continue să cânte şi, în câteva secunde ringul de dans se umplu de cupluri care dansau lent. Jay se uită în spate la Jocko, care înclină din cap, cu o ţigară legănându-i-se între buze. Gestul spunea: Jay, tu eşti altceva. Jimmy privi în jur, zâmbi şi începu şi el să cânte. „Pe drum, mai încolo, mă vei însoţi”, suna cântecul. Aranjamentul muzical îl făcuse Jimmy şi era una dintre acele melodii care îţi făcea pielea de găină, pentru că mesajul era adevărat. Jay îşi dădu seama că acestea erau momentele pentru care trăia el. Nu avea nicio legătură cu visurile despre bani şi distracţii. De fapt, se temea de distracţii. Ceea ce îi plăcea era să simtă o întreagă mulţime strângându-se la un loc, să-i facă pe oameni să uite problemele lor de zi cu zi şi să-i vadă fermecaţi de muzică. Lui Jay îi plăcea să-i ducă pe oameni într-o fantezie de patru ore, în care timpul era prea puţin important, lumea de afară era prea puţin importantă, în care era doar o cameră plină de muzică, o fată frumoasă şi timp de destindere. Se lăsă pe spate şi râse în mijlocul cântecului. Pentru asta trăia el. Pentru acest moment.

30

CÂND Kepella o sună la telefon, farsa luase sfârşit.

Renunţând să mai aştepte, Marlene se întorsese pe vas. Telefonul mobil sună.

— Alo?

— Mi s-a părut că eram urmărit. Nu am vrut să risc. Putem să încercăm din nou? întrebă Kepella.

— Unde?

— Alege tu. Unde te afli?

M-ai urmărit până aici noaptea trecută, gândi ea. Ştii precis unde mă aflu. Continuă însă să joace teatru.

— Ne vom întâlni la Jazz Alley, în partea Universităţii.

— Cincisprezece minute?

— Mai este deschis doar patruzeci de minute.

— O să mă grăbesc, îi spuse el.

— Ne vom întâlni acolo. A, şi… am ceea ce ai cerut. Kepella nu avusese încredere în propria sa memorie privind diferitele dosare pe care le ridicâse şi locul unde acestea fuseseră depozitate, aşa că făcuse un inventar al lor, îl sigilase într-un plic pus într-o mapă, depusă într-o garderobă la hotelul Pacific Regency. Avea trei chei la breloc: una de la maşină, una de la apartamentul său şi una de la un dulăpior de depozit închiriat. În dulăpiorul de depozit ascunsese o gentuţă care conţinea un sortiment de chei, fiecare dintre ele descuind câte o ascunzătoare. Avusese grijă să facă din asta o procedură cât se poate de dificilă, astfel încât să nu poată fi urmărit în drumul spre un anumit loc. Desigur, orice plan putea fi compromis, dar el şi Brandenburg se înţeleseseră asupra unui sistem care era complex, însă nu ridicol de complicat. Cele mai secrete informaţii fuseseră plasate în seifuri, prin oraş. Materialele mai puţin secrete, unele pe casete, altele pe hârtie, erau depozitate în cutii de depozit închiriate sau depuse în depoul de autobuze.

Kepella se opri la Regency şi îşi studie lista, pentru a afla unde pusese informaţiile tipărite despre accesoriile de computer. Le lăsase într-o altă servietă, într-o garderobă, câteva uşi mai încolo. Brandenburg subliniase că era un lucru pe care ei aveau să-l ceară, aşa că Kepella pregătise deja un plic. Ciudat era că acestea erau, oricum, informaţii publice. Câteva ore într-o bibliotecă, o documentare dintr-o sumedenie de reviste tehnice, o fugă până în centra şi o privire aruncată asupra diverselor echipamente deţinute de diferitele companii şi se putea reconstitui totul. Din

această cauză, Kepella raţionă că acesta era un test. Ei – Wilhelm, via Holst, via Marlene Jenner – voiau să vadă ce le putea aduce Kepella. Bănuia că ei aveau cea mai mare parte din aceste informaţii. Acum îl încercau, iar în cele din urmă aveau să caute peşti mai mari.

Jazz Alley avea un tavan înalt, vopsit în negru pentru a ascunde ţevile de apă şi pentru a scoate în evidenţă lumina de pe scenă. Mesele mici erau acoperite cu feţe de mese, cadrilate cu albastru, iar scaunele de lemn erau trase lângă ele. Platforma scenei era lipită de zidul îndepărtat. Un bar era aşezat pe o latură a clubului. Kepella plăti cei doi dolari ai săi, îi făcu un semn barmanului şi dădu pe gât un pahar de

Popov. Făcu un gest ca să i se umple din nou paharul. Îşi termină al doilea rând de băutură şi, încălzindu-se, se rezemă cu spatele de bar, căutând-o cu privirea pe Marlene. Ea nu era la niciuna dintre mese, dar observă o nişă adâncă în stânga scenei. Îşi croi drum prin public – persoane serioase, manierate – în mijlocul unui solo de bas. Muzicantul era destul de bun. Înainte ca bateristul să termine, primi un rând de aplauze călduroase. Lui Kepella nu-i plăcuseră niciodată solourile de tobă.

O observă cum stătea chiar în fundul nişei, cu mese goale între ea şi cel mai apropiat cuplu. Se strecură spre ea, gândindu-se cât de minunat arăta în lumina slabă a camerei. Ea îl observă apropiindu-se şi-i oferi un zâmbet scurt. Tolerant îşi închipuia că îl detesta, după ce o forţase să se dezbrace; însă Roy Kepella trebuia să acţioneze cum ar fi făcut-o Roy Kepella. Se aşează pe un scaun, punându-şi servieta lângă a ei. O chelneriţă se apropie, iar Kepella comandă un cocteil din gin, votcă şi suc de lămâie. Marlene comandă un vin alb. După plecarea chelneriţei, Marlene întrebă:

— Mai devreme ai fost urmărit?

— E posibil. Trebuie să fiu atent. Niciodată nu poţi fi

prea atent.

Ea se uită în jos, la servieta ei.

— Jumătate acum. Jumătate după confirmare. Cum te găsesc?

— Te caut eu. Mâine?

— Da. E perfect, mâine. Mă interesează un alt fel de marfă.

El ridică mâna pentru a o opri, îi puse în faţă un şerveţel şi îi dădu un creion.

— Te rog, spuse el.

Ea caligrafie încet cu un scris corect, de european. Când răsuci înapoi şerveţelul, pe el era scris: Lansarea comunicaţiilor cu laser verde.

El ştia că aşa-numitul laser verde, cea mai recentă tehnologie cu laser, în curând avea să dea posibilitate Pentagonului să comunice cu flota submarină nucleară a

Statelor Unite la orice adâncime din ocean. Cercetările fuseseră iniţiate cu mult timp în urmă. Ca programul nuclear de descurajare să fie complet eficace, trebuia lansat sistemul cu laser verde. Marina militară se temuse că pierduse tehnologie în favoarea Uniunii Sovietice, în cazul de spionaj Walker, dar, mai târziu, răsuflase uşurată, aflând că Walkerii nu obţinuseră accesul la ea. Cea mai accesibilă informaţie publică plasa lansarea la sfârşitul anilor ’80. Cei informaţi, ca Roy Kepella, ştiau mai bine. Întrebarea care se ridicase în revistele tehnice – fără îndoială, şi în mintea puterilor străine – era dacă marina avea să folosească o lansare la sol sau prin satelit. Kepella cunoştea răspunsul în timp ce şedea, uitându-se lung la ea. Cât de departe să meargă? Să îndrăznească să rişte furnizând acest fel de informaţii?

— Pentru cine lucrezi? întrebă el.

— Poftim? se bâlbâi ea.

— Pentru cine joci?

— Cred că glumeşti.

— Ascultă, Marlene. Uite cum voi juca eu. Pentru tot ceea ce îţi dau de acum înainte nu vreau doar plată, vreau şi informaţii. O informaţie greşită, şi mă opresc.

Asta nu avea nimic de-a face cu târgul cu Brandenburg. Acesta era strict Roy Kepella. Beat sau nu, Roy Kepella era patriot. Îşi servise ţara peste douăzeci şi unu de ani – iar dacă avea să-i dea astfel de informaţii lui Wilhelm, cu sau fără ordine, voia să ştie sigur cine era ultimul care le primea. În cazul în care oamenii lui Brandenburg nu reuşeau să pună mâna pe Wilhelm, aşa cum nu reuşise FBI-ul la Montreal, Kepella avea să deţină informaţii preţioase şi, foarte posibil, o urmă pe care să se poată merge.

Băuturile sosiră. Kepella şi Marlene se uitau fix unul la celălalt, iar chelneriţa, dacă ar fi fost atentă, şi-ar fi dat seama că aceasta nu era dragoste.

— Asta nu este posibil.

— Marlene, ascultă-mă. Bău jumătate din cocteil dintr-o înghiţitură. Am lucrat pentru Birou mulţi ani. Am ceea ce noi numim un al şaselea simţ. Indiferent de ce spui tu, ştiu că eşti forţată să faci asta. Brandenburg sugerase că majoritatea curierilor erau din afară, experţi într-un domeniu determinat neavând nicio legătură cu reţeaua lui Wilhelm. De cele mai multe ori, aceşti curieri dispăreau pur şi simplu. Nu clătina din cap. Ştiu asta, Marlene.

— Eu nu ştiu destule lucruri ca să te ajut.

— Lasă-mă pe mine să judec asta. O simţi: era pe cale să-i spună ceva. Palmele lui transpirară. La naiba, gândi el, sunt în misiune… asta este ceva uluitor. Ochii ei străluceau. Îşi pusese ambele mâini în poală, pentru că nu-şi putea opri tremuratul. Cu ce te au la mână?

— Nu. Nu pot. Te rog.

— Bine. Mai gândeşte-te. Eu fac ceea ce fac, pentru că trebuie, Marlene. Ca şi tine. Trebuie. Mi-am tocit coatele pentru departamentul meu, iar ei mi-au dat un şut

în fund. Îmi sunt datori. Încă mai am prieteni acolo, Marlene. Nu lucrezi douăzeci şi unu de ani fără să-ţi faci ceva prieteni. Când asta se va termina – în curând – voi fi probabil nevoit să plec din ţară. Mă voi ascunde. Dar tu ce vei face, Marlene? Prietenii mei te-ar putea ajuta. Te-ar putea proteja. Va trebui însă să le dai ceva. Un lucru pentru alt lucru, înţelegi? Va trebui să am ceva cu care să tranzacţionez. Gândeşte-te cu atenţie la asta. Fără să spună un cuvânt, ea ridică servieta pe care el o adusese şi plecă de la masă. Nu strica lucrurile, Marlene, strigă el după ea.

Ea se opri şi întoarse capul, privind peste umăr. Deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt. Se simţea singură. Se simţise cel mai bine cu Jay, dar acum Jay nu mai era cu ea. Era din nou singură, iar în faţa ei se găsea încă o persoană care voia să pună mâna pe ea – chiar persoana cu care trebuia să negocieze. Se simţi foarte tentată să-i spună tot ceea ce ştia, ceea ce nu era mult. Marlene avea nevoie de un prieten.

Kepella cumpără o jumătate de litru de votcă de la un barman de pe Forty-seventh Street. Trecuse aproape un an de când nu mai cumpărase o sticlă de acolo, dar omul din spatele barului vorbi cu el de parcă îl văzuse cu o săptămână în urmă. Puse sticla într-un compartiment din maşină şi o porni încet spre apartamentul de la mansardă al lui Becker, sperând să-i arunce în casă cheia pe care o luase mai devreme. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Luminile de la mansardă erau aprinse şi o dubă destul de nouă era parcată neregulamentar în faţa intrării. Ocoli blocul ca să poată parca la un colţ cu o bună vedere asupra apartamentului.

— Am ghinion la femei.

— Nu-i adevărat.

— Întotdeauna am avut ghinion la femei.

— Astea-s baliverne. Eşti o ţintă pentru ele. Toate ţi

se aruncă în braţe.

— Să-ţi spun ceva, Jocko. Întotdeauna mi se pare că femeile cred că sunt un ticălos urât şi egocentric.

— Şi eu gândesc ca tine. Doar că iau lucrurile mai uşor. Văd o fată frumoasă şi singură şi îmi închipui că şi ea vrea companie la fel ca şi mine.

— Numai că tu şi eu suntem diferiţi, spuse Jay. Pe tine te preocupă partea fizică. Eu sunt speriat de partea fizică. Sunt atras de partea romantică sau de provocare. Adevărul este că femeile ştiu cum să abordeze apropierea fizică. Ele pot să spună da sau nu. Pot citi cărţi despre limbajul trupului şi să înceapă să clipească din ochi sau să-şi pună picior peste picior. Apropierea romantică le îndepărtează. Ele gândesc: Doamne, tipul ăsta e ciudat. Ele nu înţeleg de ce nu le dezbrac. Trebuia să mă fi născut cu o sută de ani în urmă.

— Ai dreptate. Suntem diferiţi. Jocko făcu o pauză. Problema este că femeilor li s-a spus să caute o relaţie serioasă. Asta însemna pe vremuri că tipul voia să intre în chiloţii ei. Dar înţelesul s-a pierdut cu timpul. Acum toată lumea vrea să intre în chiloţii tuturor. Acum, pur şi simplu, nimeni nu mai vrea nimic serios. Eşti un aiurit, asta-i tot. Scrii cântece despre femei, pui în versuri numele pisicilor lor; le duci la muzeu, la restaurante scumpe, şi când vine vremea sărutului de noapte, te zăpăceşti. Tu mi-ai spus asta. Te îndrăgosteşti lulea de ele, atât de mult, încât devii nelipicios şi încurci toate semnalele. Ai încredere în tine. Te-am văzut în trei relaţii de durată. În toate trei, fata era cea care se aprinsese după tine şi nu invers.

— Răstălmăceşti ceea ce am vrut să spun. Ai un talent de a face asta.

— Mulţumesc. Jocko îşi aprinse o ţigară, iar Jay nu protestă. Toate îţi sar în braţe, Jay. Numai că tu nu vezi.

— Nu-i adevărat.

— Vezi? Nu crezi. Dar ăsta-i adevărul. Sunt invidios,

omule. Sigur, mai agăf câte o fată din când în când – dar tu prinzi femei care au ceva în cap. Tu eşti sensibil. Nu mai sunt mulţi bărbaţi sensibili în lume. Cei mai mulţi sunt Marlboro Men care beau bere Miller şi conduc camioane cu patru roţi.

Jay zâmbi.

— Numai că eu am întâlnit-o pe Marlene la lucru, nu la un concert. Ea nu mă vede aşa.

— Baliverne. Jocko zâmbi. Pe fruntea ta scrie: „Sunt inteligent, frumos şi sensibil – cercetaţi înăuntru, păziţi-vă fetelor". Problema ta este că eşti o persoană mult mai puternică decât s-ar aştepta majoritatea oamenilor să fii. Modestia nu vrea să accepte asta. Cu cât te obişnuieşti mai repede cu asta, cu atât mai bine.

— Am părăsit-o.

— Tu plonjezi în piscină înainte de a vedea cum e apa.

— Adică?

— Adică, atunci când îţi place ceva cauţi să-l obţii, deseori fără să ştii mare lucru despre el. Cu alte cuvinte, dacă aş fi în locul tău, aş angaja un detectiv particular.

— Eşti îngrijorat. Sunt impresionat.

— Vorbesc serios.

— Jocko, tu numai serios nu vorbeşti. Eşti un evreu arătos care are prea mulţi bani şi prea mult timp. Niciodatănţi eşti prea serios.

— Nici nu mi-am dorit.

— Adevărat. Eu, pe de altă parte, sunt falit, fără credit şi datorez municipalităţii o groază de bani, şi asta mă înnebuneşte.

— Poţi să împrumuţi de la mine. Efectiv nu m-ar deranja.

— Nu.

— Cât ai economisit?

— Câteva sute.

Jocko căscă.

— Tre’ să plec.

— Abia ai venit.

— Am venit acum o oră. E târziu. Sunt frânt. Vino cu mine. Să ne petrecem noaptea în siguranţă.

— Nu. Mulţumesc, oricum.

— Haide.

— Ce s-a întâmplat cu roşcata ta?

— I-am luat numărul de telefon. Ezită. Am o sticlă de Scotch acasă.

— Nu, mulţumesc.

— Nu te duce la ea. Nu fi prost.

— Sigur.

Jay ridică din umeri.

— Dacă te răzgândeşti… Se ridică. O să fiu treaz bând Scotch şi visând roşcate.

— Să nu pătezi canapeaua.

— Ce nostim!

Jocko închise uşa în urma lui.

Jay îi auzi paşii coborând scara – Jocko nu folosea niciodată ascensorul. Scoase un teanc de hârtii, gândindu-se la petrecăreţii bogaţi de pe The Lazy Daze. Lumina puternică din tavan îl deranja. O stinse şi se aşeză la loc. Lumina care venea din stradă era suficientă pentru a vedea în jur. Dacă avea un tovarăş pe lumea asta, acesta era muzica. Începu să noteze în grabă:

Te văd în rochia-ţi lungă de bal Sorbind vin alb din cupa de cristal Gândind la fericirea ta deplină.

Dar ceea ce-ţi doreşti

Este sărutul cald şi făr’ de vină

Şi poţi să-mi spui că mint; Nu mă cunoşti.

Eu sunt stăpânul Dorinţei.

În astă-seară

Eu sunt stăpânul Dorinţei.

Raybans şi piele bronzată, şi băutură de cocos,

Poveşti netrăite de tine vreodată la care ai visat. Poţi vorbi, şi el te poate auzi, Dar nimeni nu te-ascultă. Nu uita, nu uita, ins ştiu ceea ce-ţi doreşti…

În astă-seară, Stăpâna mea tu eşti.

Avea în minte o melodie plăcută şi un ritm puternic. O fredonă de câteva ori, apoi compuse o ultimă strofă, gândindu-se la Marlene.

Ochii-ţi mari clipesc des întoarce-ţi capul oriunde vrei, Dar lasă-mă să te privesc. Poţi păcăli pe orişicine, Iubito.

Nu însă şi pe mine. În astă-seară

Eu sunt stăpânul Dorinţei.

Asta îl convinse: trebuia s-o vadă pe Marlene. Acum.

Kepella îl văzu pe tânăr plecând cu duba şi, un minut mai târziu, lumina de la fereastra lui Becker se stinse. Kepella crezu că Becker se culcase. Sosise momentul să restituie cheia „împrumutată”. Un tip bărbos, îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni uzaţi, scăldat în sudoare, trecu în fugă pe lângă el. Era ciudat să vezi pe cineva făcând jogging la trei dimineaţa. Fiecare cu păsărică lui.

Cu câteva minute înainte de ora trei, Kepella consumase aproape jumătate din sticla de votcă. Îi lăsase lui Jay destul timp ca să adoarmă. Kepella nu mai voia necazuri. Se strecură afară din maşina împrumutată şi se hotărî să înconjoare o dată cvartalul, doar ca să se asigure că totul era în ordine. Turul dură cinci minute; trecu chiar pe lângă Freddie care stătea ascuns la o intrare.

Kepella urcă treptele spre apartamentul lui Jay. Plănuia să strecoare fără zgomot cheia pe sub uşă, pe podea. Mărunţişurile împrăştiate pe jos n-ar fi trebuit să trezească suspiciuni. În timp ce îngenunche lângă uşa apartamentului de la mansardă, Kepella auzi duşul curgând. Mai devreme un tip care făcea jogging la două şi patruzeci şi cinci dimineaţa, iar acum un puşti aflat sub duş la ora trei. Strecură cheia pe sub uşă şi o împinse mai

înăuntru, folosind o bancnotă împăturită. Cobori scările în linişte.

Când traversă strada, îl observă pe vagabondul numai piele şi oase din cadrul uşii. Nu voia să-i dea cineva de lucru la ora trei dimineaţa.

Focul izbucni repede. Înainte de a ajunge la jumătatea cvartalului, Kepella se întoarse şi văzu flacăra ţâşnind din spatele clădirii. Becker! gândi el, lipindu-se de un zid şi urmărind incendiul care se extindea. Ce să facă? Dacă îl lăsa pe Becker să se prăjească, atunci ce sens mai avea povestea? Trebuia să se mişte. Repede.

Avea destulă minte ca să nu urce pe scări, chiar dacă, în timp ce alerga pe lângă uşa principală, focul nu părea să fi atins partea din faţă a clădirii. Se repezi pe alee, spre scara de incendiu. Răsufla din greu când începu să urce scara. Ajunse la primul palier. De aici era evident că focul avea să mistuie clădirea într-un interval de ordinul minutelor. Urca ţinându-se de scara de incendiu ruginită. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Simţea băutura în vene. Ameţit. Se opri. Se uită în jos, simţindu-se şi mai ameţit, după care pomi înapoi, pe scară, sfâşiat între sus şi jos: povestea vieţii sale.

Jay se spălase, scăpând de fumul de ţigară pe care-l acumula în fiecare seară cântând prin baruri. Se schimbase în blugi noi, o pereche curată de şosete şi adidaşi. Observă cheia de la Shilshole pe jos. Fusese acolo şi mai devreme? Tocmai îşi încheia nasturii de la cămaşa sa Hawaiană când simţi miros de fum. Observă o coloană subţire de fum venind de sub uşă. Fum! Ridică cheia şi fugi la telefon. Nimic. Mort. Exact cum ar fi el în câteva minute, dacă n-ar face nimic. Alergă la vivariul reparat şi îl pescui pe Larry de acolo. O fereastră se sparse în spatele lui. Cioburile zburară în cameră. Jay îl scăpă pe Larry şi se piti după un mănunchi de ferigi.

— Puştiule, strigă o voce gravă. Casa este în flăcări.

Becker?

Jay se ridică în picioare şi ţipă:

— Cine eşti? Vedea o jumătate de faţă portocalie de la lumina flăcării. O faţă pocită şi un nas umflat. El era. Fără nicio îndoială. Acelaşi tip. Cel pe care-l găsise în apartamentul său. Tipul de pe videocasetă, pe care chinezul îl numise „Roy”. Ce vrei?

Kepella se uita printr-o spărtură din geam.

— Focul!

Camera se umplea repede de fum. Jay aprinse o lumină. Abia putea să vadă.

— Larry! strigă el disperat. Larry!

Focill creştea iute pe latura clădirii. Kepella strigă:

— Puştiule, fii deştept. Ieşi de acolo. Acum! Jay intră în panică. Îndepărtă bara de siguranţă şi întredeschise uşa. Nu, puştiule! Nu fi prost…

Fum gros. Nicio flacără. O lumină portocalie dansa în casa liftului de marfă. Jay puse mâna pe The Streak, îi ridică pe umăr scheletul uşor şi fugi prin fum spre scări.

Kepella se repezi în jos, pe scara de incendiu. Puşti tâmpit. Clădirea ardea ca iasca.

Jay ajunse la capătul scărilor. Deschizând uşa de la intrare, se întoarse amintindu-şi de familia Kramer. Alergă pe coridor şi lovi puternic în uşa lor. Niciun răspuns. În concediu, îşi aminti el. Alergă în partea din faţă a clădirii. Fumul venea de la ascensorul de marfă. Jay aruncă o ultimă privire. În timp ce ieşea pe stradă, ducând pe umăr bicicleta, îl văzu pe tip alergând în sus, pe deal. Strigă, dar tipul continua să alerge. Se urcă pe The Streak şi pedală cu putere. Tipul intră într-o maşină şi trânti portiera.

Jay îşi pusese serios în mişcare bicicleta când explodă apartamentul de la al doilea etaj. Suflul exploziei îl trânti la pământ. Privi în urmă spre incendiu. Casa lui era distrusă. Se julise la braţul drept, dar reuşi să urce din nou pe bicicletă. La colţ, declanşă alarma de incendiu.

Maşina trecu în viteză. Jay îşi lăsă capul în jos, schimbă viteza şi se luă după ea. Era la numai douăzeci de iarzi în spatele ei, pedalând cu putere pe şoseaua întinsă, cu capul aplecat, ascuns de întuneric şi de poziţia sa aerodinamică. Maşina coti la dreapta. Jay coti şi el la dreapta. Maşina o luă la stânga. La fel făcu şi Jay. Maşina acceleră. Jay acceleră şi el. Merseră aşa, maşină şi bicicletă în tandem, timp de câteva minute. Ajunseră la un semafor roşu. Jay frână, descăleca şi săltă bicicleta pe trotuar pentru a nu fi văzut în oglinda retrovizoare. Prin geamul maşinii îl observă pe tip sorbind ceva dintr-o sticlă. Cine, naiba, era tipul acesta?

Cinci cvartale mai încolo, maşina intră pe un drum de acces scurt, pe Cedar, lângă Broad. Jay pedală mai departe şi, reţinând adresa, trase la margine. Jocko locuia la trei cvartale depărtare. Aşteptă zece minute. O lumină se stinse la un etaj inferior. Jay se gândi la mansarda lui – jungla – în întregime distrusă. Arsă. Văzu înaintea ochilor tot ceea ce nu avea să mai vadă niciodată şi suspină: nicio lacrimă, niciun nod în gât, doarun suspin adânc.

Ars. Totul distrus. Pentru totdeauna.

31

JOCKO aduse o ceaşcă de ceai, îşi turnă un Scotch şi se aşeză pe canapeaua elastică, vizavi de prietenul său care îşi înfăşurase umerii cu o pătură.

— L-am lăsat pe Larry acolo.

— Ai lăsat o grămadă de lucruri acolo, răspunse Jocko. Ce poţi să mai faci? Asta aş vrea să ştiu.

Becker încercă să zâmbească.

— Vorbeşti ca tatăl tău. Jocko doar surâse. Ştii, când am găsit videocaseta aceea, mi-am zis: Drace, e palpitant! Un timp chiar m-am bucurat. Încercă să râdă. Nu ştiu dacă tipul de pe scara de incendiu încerca să mă salveze sau să mă omoare, dar chestia asta trebuie să înceteze.

— Va trebui să vorbeşti cu sticleţii-Ar fi bine să

mergem acolo chiar acum.

— Acum poate că ne vor asculta. Şi dacă nu pot să facă nimic?

— Ceva trebuie să facă.

— Dacă nu au ce să facă?

— Atunci îţi plătesc datoriile şi te scot naibii din treaba asta, indiferent ce este, până când se termină. Cu asta ar fi trebuit să începem.

— Dacă le aduc casetele, mă vor asculta.

— Nici să nu te gândeşti la asta…

— Dar asta ar putea s-o implice pe Marlene. Trebuie s-o scot de aici pe Marlene.

— Mai întâi trebuie să ieşi tu.

— M-am săturat de atitudinea asta! Nu ne mai gândim şi la altcineva decât la noi? Ţin la ea, fir-ar să fie!

— Nu e momentul să găsim justificări.

— Dacă aş lua videocaseta, aş lua-o pe Marlene de pe The Lady Fine şi i-aş spune lui Holst să ne lase în pace? Ce dracu' ar putea să facă?

— Să te omoare.

— Vorbesc serios. Las caseta unui avocat… pentru eventualitatea morţii, şi asta e tot.

— Prea multe filme.

— Poftim?

— Ai văzut prea multe filme.

— Uite cine vorbeşte. Tu eşti aiuritul din metrou, nu eu.

— Lichidăm datoria şi pleci naibii din oraş. Ajunge cu „Eu spionez”[10].

— Dar planul ar putea funcţiona, gândi Becker cu voce tare.

— Primul lucru pe care îl vei face este să te dotezi cu o armă, legal sau ilegal.

---

10 Serial american de televiziune (n. trad).

— Aş sfârşi împuşcându-mă. Am mai discutat asta.

— Atunci un cuţit. Jocko îşi coborî mâna şi scoase un cuţit cu resort dintr-o mică legătură de piele fixată în jurul gambei. Poţi s-o foloseşti pe Mildy.

— Şi tu? Nu poţi să dormi fără chestia aia.

— Să nu ne impacientăm. Îl am pe predecesorul lui Mildy pe aici, pe undeva. L-am pensionat în favoarea minerului de abanos cu siguranţă în mânuire al lui Mildy. Eşti mai ocrotit cu Mildy. Este un model mai sigur. Îl deschise şi îl închise de două ori, ca să demonstreze cum funcţiona, şi-i dădu lui Becker legătura şi cuţitul. Jay îl încercă şi se descurcă bine.

— Nu ştiu. Mi se pare ridicol.

— Mai bine ridicol, dar în siguranţă… Ţine minte, dacă trebuie să-l foloseşti, nu-l lăsa în adversar. Ar putea fi folosit împotriva ta.

— E dezgustător. Eşti un aiurit de karatist. Eu nu cunosc nimic în materia asta.

— Înjunghie-l pe tip, scoate-ţi cuţitul din el şi fugi mâncând pământul. Aşa se foloseşte un cuţit. Jay sorbi din ceai. Cum te simţi?

Pe canapea, în faţa unei lămpi, faţa lui Becker era în umbră, iar părul îi strălucea. Nemulţumirea din vocea sa se putea vedea în frământarea mâinilor, în bătaia nervoasă a piciorului drept. Genunchiul îi tresălta ca şi cum asculta ritmul unui cântec îndepărtat Jay se aplecă înainte şi lumina aspră îi căzu pe partea dreaptă a feţei, proiecfindu-i umbra nasului pe obrazul stâng.

— Suntem în afacerea asta de zece ani şi cu ce ne-am ales? Jocko suflă fumul de ţigară într-o parte şi nu-i răspunse. Câţi bani am făcut cu asta? întrebă Jay.

— Vrei să spui, în ultimii zece ani?

— Mda.

— Pe undeva în jurul a patru sute de bătrâne, aş spune. Poate un pic mai mult.

— Eu nu am avut niciodată mai mult de două sute de dolari în cont. Ştii asta? Nu am depăşit niciodată două sute de dolari, iar noi am realizat aproape jumătate de milion.

— Toţi am fost în situaţia asta, Jay.

— Cât reuşesc să scot, şase – opt bătrâne pe an? Atât mă costă ca să cânt. Am spălat vase, am servit la bar, am dat concerte în duet cu Jimmy, am dat lecţii de navigaţie…

— Ştiu ce spui.

— Nu cu adevărat. Nu cu adevărat, Jocko. Nu vreau să mă plâng, Dar noi doi suntem în situaţii diferite. Tu nu ai nevoie de bani. Eu am.

— Ştiu asta. Ce aş putea să-ţi răspund?

— Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? Nu aştept niciun răspuns de la tine. Îmi exprim doar nemulţumirea, asta e tot.

Se mişcă, iar faţa i se întoarse în umbră.

— Eu trebuie să te conving să cânţi?

— Nu ştiu. Vezi tu, atât de mulţi oameni mă privesc într-un anumit fel. A, nu spun niciodată nimic – dintr-un motiv sau altul – dar gândesc: Bietul nătâng, ar trebui să iasă din afacerea asta. Ce dracu'? Cei mai mulţi oameni nici măcar n-o consideră o afacere. Ei cred că noi ne maimuţărim acolo. Ei ne cred o adunătură de mârţoage.

— Sunt geloşi.

— Poate.

— Sunt. Ei văd câtă atenţie ni se acordă şi le-ar plăcea să fie în locul nostru. Ei înţeleg greşit ceea ce facem noi.

— În câte cluburi crezi că am cântat? întrebă Becker, între rupând o scurtă tăcere.

— Poate trei sute.

— Câte concerte?

— Concerte? Nu ştiu… o mie?

— Cu cel din astă-seară o mie două sute patruzeci şi şapte.

— Adevărat?

— Oare cât mai trebuie să continui să fac asta? Cât voi mai trăi cu cincizeci de dolari în cont, strângând bani ca să cumpăr instrumente, benzină şi toate celelalte tâmpenii pe care trebuie să le cumperi? încep să-mi pierd minţile.

— Asta-i bine. Ultima oară când te-am văzut aşa, ai compus câteva melodii grozave. Ţine minte, omule, tu compui cântecele. Dacă afacerea asta îşi ia zborul vreodată, tu faci gologani din publicarea textelor. Ceilalţi dintre noi câştigăm salarii. Este o mare diferenţă. Vrei ca cineva să-ţi spună cât de grozav eşti, să-ţi spună că The Rocklts nu poate să meargă fără tine, că ne ţii laolaltă prin simplul fapt că eşti cu noi? Ei bine, nu voi fi eu acela, nu astă-seară.

Zâmbi, pentru că şi Jay zâmbise. Jay avea nevoie ca din când în când să i se reamintească valoarea lui. Jocko o făcea întotdeauna într-o manieră ciudată.

— Felia dulce a stilului nostru de viaţă.

— În esenţă, ai dreptate.

— Trăim într-o lume imaginară.

— Încă un motiv pentru invidia lor, spuse el, răstălmăcind înţelesul cuvintelor lui Jay.

— Dacă nu iese niciodată nimic din treaba asta?

— Asta te sperie, nu-i aşa?

Supărat – invidios – Jay spuse:

— Sigur că mă Sperie, omule. Eu nu am gologanii tăi.

Jocko răsuci ţigara în scrumieră. Fumul se depărtă în rotocoale de el. Mucul roşu de ţigară străluci pentru un moment, apoi se făcu gri, fără viaţă.

— Dacă i-ai. avea, n-ai scrie cântecele pe care le scrii. Dacă i-ai avea, n-ai cânta din ce în ce mai bine. Ai deveni mulţumit de tine. Crede-mă, Jay, cunosc lucrurile astea. De ce dracu’ crezi că beau atât de mult Scotch?

Jay îşi privi lung prietenul, observându-şi pentru

prima oară propria umbră proiectată pe canapeaua de vizavi. Umbra îi distrase atenţia.

— Sunt obosit.

— Ştiu.

— A trecut mult, mult timp.

— Cu siguranţă.

— Uneori mă întreb dacă a meritat.

— Şi eu.

— Întâlnesc o femeie ca Marlene şi aş vrea s-o pot duce la restaurante scumpe, să traversez oraşul într-un Porsche. Uneori chestiile astea sunt importante.

— Pentru cine?

Jay urmări umbra de pe canapea.

— Tu nu spui că n-ar trebui să fie importante.

— Nu ştiu ce spun.

— Probabil că-i adevărat. „Suntem cine suntem" şi aşa mai departe.

— Nici mai mult, nici mai puţin.

Becker zâmbi. Se simţi bine zâmbind.

— Eşti un rahat pe cinste, Rocks.

— Un geniu dat dracului.

Cinismul îl deranja pe Jay.

— Ţi-e frică de viitor?

Jocko îşi măsură prietenul cu privirea. Voia să-i spună cât de mult invidia talentul lui Jay, înfăţişarea lui, capacitatea lui de a trece de cele mai multe ori atât de uşor peste toate. Voia să-i reamintească cât de norocoşi fuseseră ultimii zece ani: oameni – complet străini la vremea respectivă – care dădeau formaţiei bani pentru a-şi plăti poliţele, pentru a înregistra casete, care le împrumutau maşini, le ofereau găzduire; şi toate acestea, pentru că ştiau că formaţia avea acel ceva… ştiau că Jay avea acel ceva. Se simţea asta. Ceva deosebit. Viitorul? Care viitor? Viitorul lui Jay? Jocko nu se temea niciun pic pentru viitorul lui Jay. Afurisita asta de lume era oarbă… şi

surdă. La un moment dat, se va întâmpla. Pur şi simplu, se va întâmpla. Iar atunci, toţi proprietarii de baruri, toţi managerii, toţi oamenii de la înregistrări îşi vor da cu pumnii în cap, spunând: „A trecut cândva pe aici. Am ratat ocazia”.

— Nu, nu mi-e frică de viitor. Mi-e frică de mine. Întotdeauna mi-a fost…

— Ce vrea să însemne asta?

Jocko îşi aprinse încă o ţigară şi privi sticla de Scotch.

— Mai vorbim dimineaţă. Am nişte idei despre cum să te protejez mai bine…

— Nu fi ridicol.

— Îţi dai seama că, până la urmă, vom lua micul dejun aici.

— Asta înseamnă că eu trebuie să cumpăr gogoşi.

— Corect.

Jocko închise uşa camerei. Jay se uită la canapeaua goală. Cuţitul părea uriaş. Întinse mâna şi-l atinse. Încă mai avea căldura piciorului lui Jocko. Jay îşi retrase iute mâna şi îl privi, gândind: Ce-ar fi dacă?

32

Kepella comandă un taxi pentru Space Needle la opt şi un sfert. Se duse cu maşina până la monorai şi, luându-şi aceleaşi măsuri de siguranţă ca şi data trecută, aşteptă să fie ultimul care urcă. Ajungând la Seattle Center, se duse iute la taxiul care aştepta, se urcă şi îi strigă şoferului:

— Dă-i drumul!

Brandenburg purta un halat de baie flauşat. Servitoarea lui orientală prăjea ouă şi cartofi pai. La recomandarea lui Brandenburg, Kepella ceru şi primi un pahar cu suc de portocale proaspăt stoarse. Kepella avusese părul la fel de scurt ca al lui Brandenburg în timpul misiunii sale în Coreea. Urâse acea tunsoare. Kepella sorbi din sucul de portocale. Servitoarea era o

încântare pentru Kepella; un lux.

— Pari obosit.

— Iar tu arăţi ca un blestemat de rege, dacă-mi este îngăduit să mă exprim aşa.

— Dar nu-ţi este îngăduit, Roy. Brandenburg muşcă din pâinea prăjită, crocantă şi scutură firimiturile de pe pantaloni. Sunt în concediu. Muncesc din greu. Mă distrez bine. Acesta-i privilegiul meu.

— Concediu?

Brandenburg privi într-o parte.

— Oficial, sunt în concediu. Mie şi directorului ni s-a părut o acoperire potrivită. Nu e cazul să te încarc cu detalii. Acum, pune-mă la curent. Cum stăm?

Ridică dintr-o sprânceană şi sorbi din sucul de portocale, savurând pulpa fructului cu vădită plăcere şi mestecând-o încet.

Kepella scoase o fiţuică. Pe ea se aflau notate cu un scris citeţ două nume. Cu câteva săptămâni în urmă, Kepella se lăudase cu caligrafia sa. Acum nu mai avea de ce să se laude. Părea scrisul unui bătrân, cum de altfel se şi simţea – un bătrân. Brandenburg luă bucata de hârtie.

— J. Becker, Marlene Jenner, număr de paşaport… Ce-i asta?

— Vreau să-mi verifici aceste nume. Vreau să ştiu tot ce se poate afla despre ei.

— Cine este acest Becker?

E ciudat, gândi Kepella. De ce întrebase Brandenburg numai de puşti?

— S-ar putea să fie implicat.

— Cum?

— Sper ca tu să-mi răspunzi la asta.

Brandenburg flutură hârtia în aer.

— Asta poate să dureze o bucată de vreme.

— Le vreau cât mai curând.

— Părerea mea este că…

— Nu dau doi bani pe părerea ta, Brandenburg. Oamenii aceştia sunt implicaţi, iar eu vreau să ştiu cât de adânc. Adu-mi informaţiile sau dacă nu, nu mai conta pe mine.

— Roy…

— Nu mă mai „Roy” atâta, Brandenburg. Nu încerca să mi-o îndulceşti, amice. Eu pun totul pe tavă aici. Sunt o gloabă bătrână, corect? Corect? Nu-mi pasă niciun pic de asta, ai priceput? Niciun pic. Mâinile îi tremurau. Avea nevoie de o duşcă de votcă. În maşină era o sticlă… Nu-ţi bate joc de mine, domnule.

Îşi puse mâinile pe genunchi. Brandenburg îl privea fix.

— Mă voi interesa, Roy.

— Sigur că te vei interesa, şopti Kepella, ruşinat acum.

— N-ar trebui să mai dureze mult, Roy.

— Ar fi mai bine să nu dureze mult.

Vorbise tot în şoaptă.

— Ai trecut de primul grup…

— Acum vor lansarea laserului verde. Îţi poţi imagina?

— Nu umblă după mărunţişuri, asta pot să spun.

— E ca şi cum ar şti.

— Ce anume, Roy?

— E ca şi cum ar şti exact ce am discutat noi.

— Ceea ce am discutat noi erau informaţiile pe care le aveam, Roy. De asta ţi se pare ciudat.

Tu îmi pari ciudat. Brandenburg, voi Kepella să spună. În schimb, spuse:

— Vreau informaţiile despre puşti şi despre femeie. Am nevoie de ele. Ai priceput?

— Voi tolera tonul tău până la un punct, Roy, dar să nu ne uităm poziţiile, da? Kepella se întrebă dacă Brandenburg nu avea vreo picătură de tărie pe undeva.

Voia cu disperare să-l întrebe. Eu te conduc pe tine, Roy. Nu invers. Făcu o pauză după fiecare cuvânt: Eu… spun… sări… tu… întrebi… cât… de… departe. Clar…? Ridică tonul. Clar?!

Kepella se făcu mic. Transpira abundent, ţinându-şi mâinile pe genunchi pentru a nu le lăsa să tremure. Se simţi slab, cu un gust amar în gură. Avea o senzaţie de vomă. Doar o picătură. Doar o duşcă şi totul avea să fie bine.

— Acum, că eşti în vacanţă – atitudinea lui Kepella făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade, tonul său, întreaga sa dispoziţie erau dintr-odată subordonate – nu cumva ai o butelcă?

— O butelcă?

— Nu-i nimic.

— A! Brandenburg zâmbi, răsucindu-şi mâna şi uitându-se la ceas. Vrei să spui un rachiu? Oare câţi oameni poartă ceas când sunt în halat de baie? se întrebă Kepella. Tipul ăsta era o pasăre rară. Acolo, arătă Brandenburg fără să privească, îndrumându-l pe Kepella cum ar fi dirijat un servitor. Îţi voi ţine companie. Votcă, nu-i aşa?

Kepella deschisese deja dulapul.

— Nu pari prea surprins.

— De ce aş fi?

— Mă lăsasem de băutură.

— Eşti un beţiv, Kepella. Tonul său era dispreţuitor. Un beţiv nu se lasă niciodată de băutură pentru o perioadă prea lungă.

Kepella puse la loc sticla în dulap şi închise uşa. Mâna îi tremura. Rămase în genunchi. Voia să-i arate lui Brandenburg – sau lui însuşi? – cât de tare era; nu avea nevoie de băutură… Apoi redeschise dulapul şi aduse o sticlă de Smimoff pe masa din sufragerie.

Fereastra era deschisă: încă o zi frumoasă. Aerul

avea miros de curat şi umed. Urma încă o zi caniculară. Brandenburg deşurubă încet dopul, privindu-l pe Kepella, care se uita la el. Îşi turnă o cantitate mică în sucul de portocale şi îi împinse sticla lui Kepella. Acesta îşi turnă o duşcă potrivită. Băutura pătrunse în bucăţile de portocale, care se lipiră de marginea paharului. Kepella bău fără să se uite la Brandenburg.

— În sănătatea ta, spuse Brandenburg, sorbindu-şi sucul de portocale cu gust de alcool.

Votca atinse stomacul lui Kepella şi el se relaxă. Îşi spuse că, dacă ar putea cel puţin să reducă doza zilnică, ar fi în stare să-şi recapete controlul. Dimineaţa era cel mai rău: greaţa din stomac, vărsăturile, tremurăturile. Trebuia însă să înceapă de undeva.

— Faci o treabă bună, Roy. Chiar foarte bună. Cred că vei fi fericit în Washington… Washingtonului i-ar prinde bine nişte sânge proaspăt.

— Am adus banii.

— Chiar mă întrebam ce e cu ei.

— Avansul.

— Da. Bine, hai să aruncăm o privire. Îi făcu semn lui Kepella să-i dea servieta. Roy se supuse, sperând acum ca omul să-l îndemne să mai ia un „rachiu”. Brandenburg deschise servieta. Bancnote noi, spuse şi îl privi pe Kepella. Ar fi trebuit să ceri bancnote vechi.

— Am uitat.

Vorbea ca un copil unui părinte. Era adevărul; Kepella nu-şi amintea să fi discutat vreodată despre asta.

— Problema este, Roy, că bancnotele pe care le am eu sunt bancnote vechi, aşa cum am crezut că ai înţeles. Nu prea putem să le schimbăm, nu-i aşa? Dacă amicul acela, Holst, îi procură ei bani, ei bine, ar deveni suspicios dacă te-ai întoarce să-ţi plăteşti datoria cu bancnote diferite, nu-i aşa?

— Aş putea să-i dau o sumă mică, ca şi cum aş fi

depus restul la bancă, pentru ca mai târziu să retrag acel rest. Brandenburg se uita fix la Kepella, aşteptând ca el să-şi dea seama de defectul ideii lui. În cele din urmă, Kepella spuse: Nu, nu e bine. De ce naiba aş depune câteva bătrâne?

Clătină din cap. Ca un copil.

— Ce-ar fi să-ţi dau o mie de bancnote marcate. Poţi să spui că te-ai trezit azi-dimineaţă, te-ai dus să pariezi pe câini şi, în sfârşit, ai câştigat.

— Bună idee.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Roy, să ştii sigur ce câine a câştigat, în caz că te întreabă.

Brandenburg părăsi camera. Când se întoarse îi dădu banii marcaţi. Atunci îşi aminti Kepella.

— Cum de ai ştiut despre Rosie?

— Poftim?

— Roşie. Când ne-am întâlnit ultima dată, ai pomenit de Rosie. Cum ai aflat de ea?

Dintr-odată, Brandenburg păru nervos. Culmea! Bătrânul cap-turtit, nervos.

— Tu mi-ai spus despre ea, spuse Brandenburg. Tu ai pomenit de ea. Cum altfel să fi ştiut?

Kepella ştia că nu-i spusese nimic niciodată. Înclină din cap, ca şi cum s-ar fi dumirit. Se gândi că Brandenburg nu voia să admită că îl pusese sub urmărire sau nu voia să admită că se întâlnise cu Mark Galpin, lucru de care Kepella era sigur că îl făcuse.

— Chestia cu câinii e o idee bună.

— Încă unul?

Brandenburg atinse gâtul sticlei. Se auzi un sunet surd. Kepella trebui să facă un efort pentru a se stăpâni. Se uită la Brandenburg şi ridică din umeri.

— De ce nu? îşi turnă în pahar. Brandenburg abia se atinsese de sucul lui de portocale, îmbunătăţit cu alcool. Kepella simţi furnicături în mâini; baza creierului îi era

caldă. Când poţi să obţii informaţii despre cei doi?

— Ţi-am spus că ar putea să dureze un timp.

— Le vreau astăzi.

— Imposibil.

— Atunci, astă-seară. Kepella se ridică. Nu mai târziu de astă-seară.

— Lucrurile astea cer timp, Roy. Ştii asta.

— Ascultă, Brandenburgi-Nu-mi prea placi. Eşti un ticălos arogant. Presupun că îmi ascunzi cam tot atât cât îmi spui. Presupun că tu l-ai pus pe Galpin să mă urmărească, pentru că eu îl cunosc pe Mark Galpin şi el n-ar face aşa ceva fără un ordin direct. Aşa că presupun că ştii când mănânc, când mă uşurez şi cât dorm. Asta-i treaba ta. Eu însă trebuie să ştiu cine naiba sunt oamenii ăia. E important pentru mine. Vreau să ştiu dacă trebuie sau nu să mă păzesc de ei, genu' ăsta de lucruri. Întâmplător, ştiu că aflarea unor date biografice ia în jur de patruzeci şi cinci de minute, maximum. Aşa că mai bine ascultă-mă şi tu o dată. Vreau acele date. Îţi dau timp până diseară. Vreau să se termine odată cu treaba asta. Încă, cel mult, câteva zile. Mai bine roagă-te ca Wilhelm să fie pe drum, pentru că nu voi mai fi mult timp în jocul ăsta, cu sau fără Washington. Mi-am pierdut prietenii – cei puţini pe care-i aveam – şi respectul de sine; trag din nou la măsea; şi încep să cred că, dacă mai merg mult pe calea asta, fie o să mă distrugă cineva, fie voi pierde şi cea mai mică şansă pe care aş putea s-o am de a-mi îndrepta viaţa. Dacă o zbârceşti, dacă îl scapi iar pe Wilhelm… Făcu o pauză. Eu sunt cel care a ridicat toate documentele. Eu voi fi cel care va trebui să dea toate explicaţiile. Hristoase, chiar dacă aş vrea, n-aş putea dovedi că tu mă conduci.

— Te-aş susţine, Roy.

— Adu-mi datele biografice.

Ieşi furios, mirosind a votcă. Brandenburg nici măcar nu întoarse capul. Îşi împinse sucul de portocale într-o

parte şi sună clopoţelul de argint de pe masă.

33

Seară. Soarele era jos, la orizont, gata să apună deasupra Pacificului. Shilshole era pitoresc. O ilustrată. Catarge albe licăreau în lumina slabă; fungile pocneau, lovindu-se de lemn şi aluminiu, aplauze nedesluşite şi monotone care se îmbinau cu şuierul vântului printre odgoane. Marlene termină lăcuirea cu ojă a unghiilor ei mici de la mâini. Holst lucra la o măsuţă rabatabilă, acoperită cu un ziar, lipind cu cositor cea de-a doua sârmă la un transformator de curent continuu.

— Eşti sigur că va funcţiona? întrebă Marlene, fluturându-şi mâna ca să se usuce oja pe unghii.

— Da. Singura problemă e dacă poţi sau nu să-l reţii pe tip.

— Asta nu este o problemă.

— Vei face asta, nu-i aşa?

— Am mai discutat asta. Ce alternativă mai am? Lasă-mă în pace.

Se întreba dacă ea era în stare s-o facă. Poate că el forţase prea tare nota, bătând-o. Era ceva ce nu putea controla. Acum nu mai era nimic de făcut. Sperase că o bătaie ar fi forţat înfrângerea ei, predarea ei. Poate că este mai puternică decât majoritatea femeilor, medită el. În câteva zile, te voi umili pentru ultima oară. Acela va fi sfârşitul sfidării tale.

Ştia că, pentru moment, Kepella controla jocul şi, fie că-i plăcea sau nu, jucau acum după regulile sale. Holst îşi croia o pistă şi dacă Kepella nu-i furniza exact ceea ce îi promisese, atunci Roy Walter Kepella nu mai avea nici el mult timp de trăit.

Holst termină de lipit, scoase letconul din priză şi se apropie de Marlene, ţinând o sticluţă în mâna dreaptă. Vorbi în germană:

— L-am pus într-o sticluţă de lac de unghii. Este un

lichid limpede, exact ca cel pe care l-ai folosit adineaori, aşa că, chiar dacă o verifică, nu va observa diferenţa. Atinge cu degetul acum şi, dacă ai ocazia, şi mai târziu.

Îi dădu sticluţa. Ea deşurubă capacul cu grijă şi o întoarse, umezindu-şi vârful arătătorului. Se uscă instantaneu.

— Eşti sigur că va funcţiona? întrebă ea.

— Da, am încercat-o eu însumi. Funcţionează.

Kepella şi Marlene se întâlniră din nou la Greenlake Grill. De data aceasta, Kepella aşteptă în Dodge-ul său până când sosi Marlene şi apoi trase lângă Eagle-ul ei şi îşi coborî geamul. Părea puţin beat, afişând un zâmbet pe buzele sale uscate, cu ochii sticloşi.

— Sări înăuntru.

La un cvartal în spatele lor, Holst îi urmărea.

— N-ar trebui să alegem din nou un motel? întrebă Marlene, în timp ce îşi scărpina nervos mâna.

— Nu aici. Într-un minut. Te rog, fără întrebări.

Kepella trebuia să-şi păstreze rolul de informator paranoic. Nu mai era atât de greu.

Ea deschise portiera şi se strecură pe scaunul din faţă. Mirosea a flori de câmp.

Pe cer, în vest, stăruia o felie de portocală aşezată parcă acolo de penelul unui artist atent. Apoi, deodată, trăsătura de penel dispăru; cerul licărea gri-albastru.

Kepella trecu pe banda opusă şi trase la o benzinărie Shell, parcând în faţa unei cabine telefonice.

— Astă-seară eu aleg, anunţă el.

— Poftim? exclamă Marlene, dându-şi seama că lichidul imprimant de pe vârful degetului ei avea să fie nefolositor – planul lui Holst eşuase. Kepella nu observă surprinderea din vocea ei. Credeam că îmi vei permite mie să aleg.

El ridică din umeri.

— Rândul meu.

Ieşiră amândoi din maşină. Kepella îşi strânse pe el impermeabilul şi-şi legă cordonul. Deschise cartea de telefon la partea cuprinzând moteluri, închise ochii şi puse arătătorul pe pagină. Marlene simţi că are o şansă.

— Care este? întrebă ea. Întinse mâna şi îşi puse cu grijă vârful de deget imprimat chimic pe numele motelului – The Westside Motel – şi îl roti o dată, cum o învăţase Holst. Roy, spuse ea când ajunseră în maşină, crezi că am putea să ne oprim undeva şi să luăm o băutură sau două?

El îi aruncă o privire, cu o dungă de transpiraţie într-un rid al frunţii.

— De ce?

Într-adevăr, de ce? gândi ea.

— O băutură mi-ar prinde bine.

— Şi mie.

Kepella trase la Tommy’s Steaks şi parcă. Îi era sete.

Părea că avea să plouă.

Jay rămase toată ziua în apartamentul lui Jocko, plictiseala sa crescând cu fiecare oră care trecea. Se gândea la incendiu. Jocko plecase după nişte pui. Jay nu se putea abţine să se gândească la ceea ce pierduse: câteva scrisori de dragoste, versuri pentru mai multe zeci de cântece păstrate acum doar în mintea sa, amintiri de familie, fotografii, corespondenţă, haine de la magazinele cu preţuri reduse purtând în cusături memoria unui deceniu de spectacole. Niciuna din aceste pierderi nu era o tragedie. Cu toate acestea, el era răvăşit. Şopârla Larry murise în flăcări; „pădurea” era scrum – prietenii lui verzi, la care ţinuse atât de mult, nu mai erau.

Jocko îl dădăcise ca o mamă evreică iubitoare. Bea asta. Mănâncă asta. Gândeşte asta. În cele din urmă, se îmbufnase, mormăind ceva despre nişte cumpărături.

Inima, gândi Jay, era singurul test adevărat pentru orice. Inima ta ştie ce se întâmplă. Inima lui îi spuse că Marlene era nevinovată şi se afla în încurcătură. Până

peste cap. Avea nevoie de el. Jay nu mai credea că ea se culca cu Holst. Asta fusese o manieră inteligentă de a scăpa de el şi funcţionase, îşi legă cuţitul la gamba stingă, aşa cum îi arătase Jocko şi părăsi apartamentul, urcându-se pe The Streak şi îndreptându-se către Shilshole. Avea să schimbe lucrurile o dată pentru totdeauna.

Merse pe bicicletă cincisprezece minute. O dată ajuns, se ascunse în spatele unui Winnebego, staţionat în capătul îndepărtat al parcării, chiar vizavi de digul L, şi aşteptă, încercând să-şi adune curajul. Soarele se afla deasupra liniei orizontului, gata să fie înghiţit de strâmtoarea Puget. Tocmai încerca să decidă cum să acţioneze, când o văzu pe Marlene plecând de pe The Lady Fine şi pornind în direcţia lui. Holst venea încet în urma ei.

Cei doi se urcară în maşini diferite, care ieşiră una după alta din parcare, Eagle-ul lui Marlene aflându-se în frunte. Jay sări pe The Streak şi o trecu la viteza maximă. Capul acoperit cu cască era înclinat, pedalele zburau. Ambele maşini mergeau pe Market Street. Graţie traficului neobişnuit de dificil, Jay reuşi să se ţină după ei, hotărând să rămână la o distanţă de un cvartal. Până la Oswego, cămaşa îi era udă de transpiraţie, ca şi pantalonii pe fund, şi se gândi că ar putea să-i explodeze un ventricul.

Când, în cele din urmă, Holst trase la margine, Jay sări de pe The Streak, continuând să alerge pe loc, pentru a preveni un eventual cârcel. O văzu pe Marlene cum coboară şi intră într-o rablă de maşină. Era maşina lui Roy – aceeaşi maşină pe care o urmărise el cu o noapte în urmă. Câteva cvartale mai încolo ea şi Roy ieşiră din maşină la o benzinărie Shell, iar un minut mai târziu, erau din nou pe drum. Nu exista nicio posibilitate de a-i urmări fără să treacă pe lângă Holst, aşa că îşi înfrână imboldul şi hotărî ca, în schimb, să rămână cu neamţul. Ştia acum că toţi erau implicaţi. Dar cum? Marlene era în mod evident amestecată în ceva, întocmai cum spusese Jocko. În seara

aceea era îmbrăcată seducător şi dintr-odată Jay nu mai simţi nevoia să cunoască, cu orice preţ, restul.

Holst traversă strada cu maşina spre cabina telefonică de la benzinăria Shell. Aha, gândi Jay, un mesaj. Holst scoase din maşină un aspirator – sau altceva – şi-l luă cu el la cabina telefonică. După un minut, reveni în maşină şi demară.

Cursa începu din nou.

Cincisprezece minute mai târziu, Holst trase la The Westside Motel, parcă şi intră la recepţie. Trei sau patru minute mai târziu reapăru şi îşi duse maşina lângă una din camere, parcând din nou. Trăgând după el un fel de echipament, dispăru în cameră. Jay îşi propti bicicleta de un copac şi se ascunse între tufişuri. Un motel?

Holst îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei lucrând la identitatea lui falsă. Singura problemă reală fusese găsirea unei insigne convingătoare, problemă pe care o rezolvase închinând o pălărie de poliţist de la un magazin de costume. Insigna de poliţist părea destul de autentică la prima vedere. Pusese insigna într-un portofel de identificare şi exersase gestul de prezentare a legitimaţiei. Interpretarea era convingătoare. De îndată ce-i flutură pe sub ochi insigna, recepţionera de noapte a hotelului, o orientală nervoasă, îi acceptă toate cererile.

Îşi duse echipamentul mai întâi în camera 114. Puse casetofonul cu poziţia de înregistrare în funcţiune într-un prosop, sub pat, sperând că sunetul camerei video avea să fie suficient, dar dorind totuşi prin aceasta să se asigure. Camera video reprezenta o problemă mai mare. Măsură cu grijă peretele şi lucră în viteză, ştiind că avea numai treizeci sau patruzeci de minute la dispoziţie. Făcu o gaură de doi inci în zid, înlătură izolaţia de pe peretele ornamentat şi sfredeli în zid, chiar în spatele locului unde fusese oglinda. Şterse rumeguşul şi montă o oglindă transparentă pe care o cumpărase. Mylar pe plexiglas.

Arăta bine: la fel de ieftin, ca şi restul camerei. Din camera 115 băgă prin gaură aparatul video şi îl focaliză. Când televizorul se încălzi, avu în faţă o imagine întunecată a camerei 114, care era goală. Ajustă deschiderea camerei video.

Marlene purta o rochie albă cu flori albastre de crin, aranjate în rânduri simple, încadrate în chenare. Avea părul strâns în coc cu o clamă împodobită cu o bijuterie. Zâmbetul ei, aşa forţat cum era, strălucea în lumina slabă a salonului de cocteil. Într-un colţ, un pianist îşi câştiga existenţa. Kepella ridică paharul şi bău.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus?

Ea privi în jos, spre masă: un înveliş gros de poliuretán acoperea imitaţia unui tambuchi de vas.

— Foarte mult.

— Şi?

— Nu ştiu cum să te ajut.

— Holst conduce afacerea, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg de ce te-ar interesa să ştii aşa ceva.

— Ca să mă protejez. Ca să ne protejăm amândoi. Dacă ceva nu merge bine – dacă mă descoperă – am nevoie de o cale de scăpare. Ţi-am mai spus, amândoi avem nevoie de o cale de scăpare.

— Totul va merge bine.

— Aş vrea să am şi eu siguranţa ta. Nu uita că am lucrat pentru Birou.

Ea îşi puse mâinile în poală. Voia să-l oprească pe Holst, cel puţin de asta era sigură. Dacă scăpa această ocazie a ei, atunci cine îl va pedepsi?

— Holst o conduce.

Kepella îşi reţinu un zâmbet. Cedase, nu era o profesionistă; era folosită; era complet singură. Cunoştea acest sentiment.

— Se folosesc de tine, nu-i aşa? Cu ce te au la mână,

Marlene?

— De ce tot întrebi asta?

— Presupun că tu eşti ceea ce noi numim un „expert rezident”. Tu eşti cea care poate să verifice ceea ce îţi dau eu. Nu-i aşa?

— S-ar putea.

Ea îşi sorbi, nervoasă, băutura şi o termină. Era al doilea pahar. Nu era obişnuită cu două băuturi amestecate.

Kepella ridică o mână şi comandă încă un rând pentru am îndoi. Ceafa îi era caldă şi amorţită.

— Aşadar, se folosesc de tine…

Nu ştii nici jumătate din toată povestea asta, voi ea să spună. În schimb, zise:

— Nu.

— Cu ce te au la mână, Marlene? Ceva personal? Familie? Afaceri?

— Familie, admise ea.

Iată că progresăm, gândi el.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu. Pe tine cu ce te au la mână?

— O datorie la cărţi. Foarte mare. De asta îl suspectez pe Holst. Cred că el a măsluit jocurile.

— Le-a măsluit. Asta este tot ce îţi voi spune, domnule Kepella. Nimic mai mult. Şi acum, vrei să trecem la treabă?

— Desigur. Îşi ridică paharul în cinstea ei şi ea răspunse cu acelaşi gest. Sunt mult prea îndatorat faţă de nişte oameni cu care n-ar fi trebuit să am de-a face, ca să nu glumesc cu asta. Ca şi tine, nu am de ales. Făcu o pauză. Şi puştiul? Ce rol joacă?

Din greşeală ea vărsă puţină băutură pe masă. Îşi spuse să nu mai bea, dar mai luă o sorbitură.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Jesse Becker.

Ea îi aruncă o privire cruntă.

— Jay nu a avut nicio legătură cu asta.

— Dar…

— Niciun cuvânt în plus, domnule Kepella. Nu-mi mai pune întrebări, te rog. Îşi verifică ceasul. O luminiţă se aprinse în creierul ameţit al lui Kepella. I se păru ciudat ca ea să-şi verifice ceasul. Putem să plecăm acum? întrebă ea.

— A fost ideea ta, îi reaminti el.

— Te rog.

Kepella lăsă pe masă plata pentru băuturi şi o ajută să-şi pună jacheta. Îi venea să pocnească din călcâie de bucurie. În sfârşit, un progres. Lucrurile începeau să se închege.

Kepella deschise uşa de la camera 114 cu cheia pe care le-o dăduse recepţionera orientală.

Marlene aprinse lumina. Patul ocupa cea mai mare parte a camerei, lăsând însă loc pentru un dulap cu sertare şi un televizor color. Baia era în capătul îndepărtat al camerei, în spatele unei uşi albe. Kepella închise uşa. Ea îşi deschise servieta şi cei doi se aşezară unul lângă altul, examinând hârtiile pe care i le dăduse Kepella. Ea părea preocupată de două sau trei scheme de calculator referitoare la conducerea laserului şi Kepella îşi dădu seama cât era de pricepută. Îi răspunse la câteva întrebări, iar ea îi plăti Testul de bani.

— Şi în ceea ce priveşte metoda?

Kepella rezistă. Acum se simţea ca un trădător – nu mai era vorba de un rol. Vindea secrete de stat – acest fapt era inevitabil. Îşi simţi palmele transpirând, pulsul crescând.

— Prin satelit, spuse el.

Ea scoase din servietă un carneţel şi un creion.

— Lansarea?

El se uită prin cameră, încercând să evite răspunsul. Ce nostim, gândi el, în spatele oglinzii este o dungă care nu s-a decolorat. Probabil că cineva spărsese oglinda, iar

motelul o înlocuise. Proastă oglindă, gândi el, gri şi întunecată.

— Lansarea în spaţiu cu o navetă a primului model funcţional este programată pentru septembrie.

Ea ridică privirea.

— Eşti sigur?

— Vor lăsa să se afle că este încă un satelit de spionaj. Toată atenţia se va concentra pe Florida. O a doua navetă va fi lansată în acelaşi moment în California. Speră să-i prindă pe sovietici cu pantalonii în vine.

— Poftim?

— E doar o expresie. Cu garda jos... speră să-i surprindă.

— Da. Înţeleg. Ea lua notiţe, stenografiind într-un sistem pe care Kepella nu-l recunoştea. Septembrie?

— Dacă nu intervine amânarea lansării unei alte rachete. Da, cred că în ultima săptămână din septembrie.

— Ai planuri de lucru?

— Nu, nu planuri complete. Le-au împrăştiat prin ţară pentru a împiedica orice furnizor să aibă o imagine integrală. Noi avem aici Zelco Industries. Ei furnizează combustibilul. Eu asta pot să-ţi dau. Asta e tot ce am.

El îşi scoase un pantof şi îi dădu hârtia împăturită. Ea o studie mai multe minute.

— Este excelent. Voi avea grijă ca ei să-ţi plătească o primă pentru asta.

— Ei? încercă el.

Ea privi iute peste umăr către oglindă.

Atunci Kepella făcu conexiunea. Aruncând o privire în jos, văzu urme de rumeguş pe carpetă, sub dulapul cu sertare. Ar fi putut să nu observe dacă oglinda s-ar fi potrivit.

Sări în picioare, se repezi pe uşă afară şi, înainte ca Marlene să poată reacţiona, lovi cu piciorul uşa de la camera 115. Se năpusti spre camera video. Tocmai când

era gata să o apuce, auzi:

— Nu atinge echipamentul, Roy, ar fi o greşeală fatală.

Holst stătea în cadrul uşii, cu un mic pistol semiautomat în mână.

— Ticălosule, scrâşni Kepella.

— Nu puteam să te cred pe cuvânt, nu-i aşa, Roy? O măsură de siguranţă, asta este. Marlene mi-a spus că te gândeai să întrerupi relaţia noastră de afaceri. Nu pot permite asta, Roy. Eşti mult prea valoros. Acum, cu această casetă, mă vei ajuta până când voi spune eu să ne oprim. E clar?

— Ticălosule!

Holst îi făcu semn cu pistolul lui Kepella să se depărteze de echipament şi încuie uşa.

— Du-te înapoi, Roy. Marlene îţi va spune ce mai vrem.

— Şi dacă refuz?

— Te voi omorî, astfel încât să pară o sinucidere. Voi da publicităţii o versiune montată a casetei.

Puţin beat, Kepella intră din nou în camera 114 şi încuie uşa. Ochii lui Marlene spuneau: Acum înţelegi şi tu… înţelegi cu adevărat.

Holst se asigură că aparatul funcţiona încă. Nu avea sens să irosească peliculă. Vedea resemnarea întipărită pe chipul lui Kepella. Ieşi din cameră ca să fumeze o ţigară. Atunci auzi strănutul. Cineva era în tufiş…

Jay simţi cum îi vine să strănute. Hristoase! încercă totul: îşi prinse nasul cu degetele, inspiră aer printre ele, îşi băgă chiar un deget prin nară, încercând să înăbuşe mâncărimea. Văzuse întregul tablou: Roy furios; Holst cu o armă în mână.

Atunci strănută. Îl văzu pe Holst uitându-se în sus, la el.

— Stai! strigă Holst. Jay se căţără pe deal, către The

Streak, sări pe ea şi începu să pedaleze. Stai! repetă Holst.

Auzi motorul pomiiţă şi roţile scrâşnind. Holst venea după el.

O luă spre vest, pe Fifty-seventh Street, ajungând la viteza a noua până la Thirty-third Avenue. În lumina crepusculară, în micuţa oglindă retrovizoare montată pe casca sa, văzu deodată maşina lui Holst. Un claxon îi sună puternic în urechea stângă. Ridică privirea tocmai când trecea pe roşu. O maşină se apropia din stânga, o alta din dreapta. Nicio cale de ieşire. Strânse uşor frâna din spate şi lăsă bicicleta într-o cădere intenţionată. Maşina din stânga se abătu din drum fără să-l atingă. El îşi păstră perfect echilibrul, aşezat pe partea înaltă a bicicletei, în timp ce aceasta căzu pe o pedală şi pe ghidon, ţinând-o cu toată puterea, ca să nu facă o tumbă. Maşina din dreapta se abătu şi ea, îndreptându-se dintr-odată spre el. Jay se aplecă. Alunecând sub bara din fată a maşinii, umărul lui atinse pavajul, iar casca de protecţie lovi placa de înmatriculare. Alunecă, umărul julit sângerându-i. Cracul blugilor era sfâşiat şi o durere violentă îi cuprinse genunchiul drept Apoi durerea dispăru – simţi numai cum adrenalina creştea. Privi în jur. Holst ieşise din maşină, uitându-se la încurcătura din trafic. Privirile” li se încrucişară. Jay ridică bicicleta avariată, îşi aruncă piciorul rănit peste bară şi pomi. Pedala era uşor îndoită, la fel ca şi mânerul frânei, dar bicicleta supravieţuise surprinzător de bine. Privi în urmă. Maşina lui Holst o luă din loc şi se urcă pe trotuar, trecând pe lângă traficul congestionat. Răsturnă un automat de vândut ziare.

Jay schimbă viteza.

Holst depăşi a treia maşină din spate.

Jay privi din nou înapoi, pedalând acum cât putea de tare. Începu să depăşească maşinile prin dreapta, atent la orice maşină care putea să-i iasă în faţă. Reuşi să lase mai multe maşini între el şi Holst. Holst făcu şi el o mişcare.

Intră pe bandă şi depăşi prin dreapta trei maşini, forţându-şi pătrunderea în trafic în mijlocul unui concert de claxoane.

Jay schimbă din nou viteza şi se aplecă peste ghidon, ţinându-şi capul înclinat pentru a învinge vântul. Depăşi două maşini. Holst trecu de încă una şi doar trei maşini îl mai despărţeau de el.

Jay văzu pericolul în faţa sa. O maşină ieşea din parcare şi aştepta un moment potrivit pentru a intra în trafic. Jay aprecie distanţa cu o întârziere de o secundă. Nicio posibilitate să evite maşina; nicio posibilitate să se strecoare pe lângă ea. Apucă mânerul frânei din spate şi o făcu să muşte din roată, strângând-o şi eliberând-o – mici piedici controlate la roţi. Când încetini suficient, coti la dreapta, cu piciorul pregătit să-şi oprească prăbuşirea, dacă The Streak ar fi alunecat de sub el. Trecu la câţiva inci de bara de protecţie din spate şi făcu o întoarcere iute prin parcare, dându-şi seama că asta era chiar tactica potrivită. Acum era îndreptat în direcţia opusă lui Holst. Se porni să pedaleze, schimbând viteza şi luând-o prin parcare spre Thirty-seventh Street. O luă înapoi, pe Sixtieth Street şi coti la dreapta spre Thirty-fifth Street.

Nici urmă de Holst. Jay făcu una dintre ridicările sale controlate, sărind pe bordură cu o viteză mică, şi ţâşni pe o străduţă de lângă The Tam, Un club în care cântase cu câţiva ani în urmă. Frână şi se opri, îşi legă bicicleta de o scară de incendiu şi lovi tare în uşa de ieşire din spate, care era şi uşa de scenă. Otis Read, un tip lung, deşirat, care cânta stângaci la chitară, deschise uşa. Otis făcu o glumă cum că Jay Becker de la The Rocklts încerca să-i fure spectacolul. Jay întrerupsese setul de melodii al lui Otis. Mulţimea râse. Observând umărul şi genunchiul însângerate ale lui Jay, Otis îi spuse să ia o băutură şi să se spele. Mulţimea râse din nou.

— O VOI face.

Jay îşi trase pe el o pereche de blugi de-ai lui Jocko. Umărul îl durea. Genunchiul îl durea. Încheieturile degetelor îl dureau. Îşi făcu mâinile căuş şi suflă în ele pentru a-şi încălzi încheieturile. Metoda dădu rezultate.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Cineva trebuie s-o scoată din povestea asta.

— Şi cine te-a ales pe tine?

— Eu.

— Nu pricep.

— Ascultă, Rocks, în ultimele câteva nopţi noi doi am discutat despre viaţa mea. Amândoi am căzut de acord că alegerea este simplă: pot să aleg să mă gândesc la mine, să-mi pun haină şi cravată şi să mă duc să câştig un salariu decent într-un birou cu patru pereţi şi un IBM PC sau pot rămâne prins aici – să cânt – şi să continui s-o fac pentru ei, proverbialul ei. Aşa că sunt pe cale să iau o hotărâre.

— Te-ai îndrăgostit de Marlene, nu-i aşa? E o cauză pierdută.

— Exagerezi. Trebuie să vorbesc cu ea. Întrebarea este: ai de gând să mă ajuţi sau nu?

— Sigur că da. Te voi urma cu duba.

— Acum, eu nu te înţeleg.

— Dacă mergem împreună, dăm de naiba. Dacă te acopăr, poate reuşesc să chem patrulele.

— Eşti un rahat pe cinste, Jocko.

— Ştiu.

Jay fusese aruncat pe fereastră, iar apartamentul lui arsese, dar, cu toate acestea, ceva în el refuza să renunţe. Nu voia s-o numească dragoste – pentru el era mai degrabă ceva ce trebuia dus la bun sfârşit o singură întâmplare, cu mai multe săptămâni în urmă, schimbase totul: lovise maşina unei prietene, devenise dator şi îşi luase o slujbă. Ridică privirea spre prietenul său.

— Pentru ce, naiba, trăim, dacă nu putem să ajutăm

pe cineva ca Marlene?

— Pentru noi, i-o întoarse Jocko.

— Vorbesc serios.

— Eşti morocănos când eşti serios.

— Dacă are nevoie de noi?

— Hei, eu nu te contrazic. Însă nu uita: s-ar putea ca ea să nu dorească ajutor. Te voi ajuta să afli asta. Dar trebuie să deschizi bine ochii. Dacă este amestecată în ceva şi se foloseşte de tine, trebuie să-ţi dai seama şi să te retragi dracului. Tipii ăştia joacă serios. Eu am mai trecut printr-un rahat ca ăsta, tu nu. S-o ajuţi pe Marlene să iasă din asta este una; să te implici ar fi o greşeală.

— Care-i diferenţa?

— Presupun că vom afla, nu-i aşa?

— Al naibii răspuns.

— Acesta-i adevărul.

Maşina lui Holst nu se vedea nicăieri. Jay legă bicicleta în capătul îndepărtat al parcării de la Shilshole, la distanţă de locul unde putea fi observat. Rămase în umbră şi păşi pe trotuarul larg din faţa docurilor, în dreptul digului R. La digul

L, ridică privirea spre parcare şi reperă duba lui Jocko. Luminile de semnalizare clipiră o dată. Dacă venea Holst, Jocko avea să claxoneze de două ori, iar Jay avea să sară peste bord.

Jay deschise uşa de la cabina ei.

— Cine este?

— Eu.

Se repezi în jos, pe scări. Era în pat. Nu putea s-o vadă bine.

— Nu aici! Trebuie să pleci.

O lumină de culoarea fildeşului pătrundea prin hublourile mici, aruncând umbre pe chipul ei.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

— Nu aici. Pleacă, te rog.

Ea se temea să nu-i vadă vânătăile. Înainte de a se duce la culcare, se demachiase. El încercă să-şi menţină un ton furios şi impresionant în acelaşi timp.

— Te-am văzut astă-seară.

— Astă-seară?

Dilemă.

— Cu Roy, omul pe care l-am văzut pe videocasetă.

— La motel?

Acum, uimire.

— V-am urmărit… pe tine şi pe Holst.

— Până la motel?

— Da.

— Ai avut dreptate atunci, spuse ea. Într-adevăr, îl şantajăm pe om. Trebuie să ieşi din afacerea asta. El aşteptă. Nu are niciun sens să-ţi spun ce itrmărim, dar vreau să ştii că nu fac acest lucru din propria mea voinţă. Nu. Asta e tot ce am să-ţi spun. Nu vreau să crezi…

— Au încercat să mă omoare. Ea se mişcă şi aşternuturile fâşâiră. De două ori. Poate de trei ori. I-ai spus despre videocasetă?

— Nu! Am pus-o într-un alt loc decât trebuia. Nu ar fi trebuit să pleci atât de repede.

Lacrimile începură să-i curgă încet. Holst minţise. O bătuse, făcuseră un târg… minţise. Jay aşteptă, apoi o opri spunând:

— Holst a încercat din nou astă-seară. Poliţia nu poate ajuta cu nimic… nu, până când nu am mai multe informaţii. Am nevoie de casetă. Cred că te pot scoate din asta, dacă am caseta.

— Când ţi-am spus că el şi cu mine… Când ai plecat, în ziua aceea… Nu era adevărul complet…

— Ştiu. Trebuia să-i vadă ochii… ochii nu mint niciodată. Trebuia să ştie dacă ceea ce spunea era adevărat. Aprinse luminile. Fusese bătută. Rău. Marlene! exclamă. Ea se mişcă şi privi într-o parte. Iisuse! Se

apropie de patul ei, întinse mâna şi îi atinse uşor braţul. Holst? întrebă el.

Refuzând în continuare să se uite la el, ea spuse:

— Trebuie să pleci, Jay. Aici nu eşti în siguranţă.

— Ai să vii cu mine, Marlene. El îi întoarse cu blândeţe capul spre el, văzându-i mai bine vânătăile şi cutremurându-se. Scumpa mea Marlene.

Ea începu să tremure. Mâhnirea i se întipări pe faţă, o supărare îndepărtată, plină de durere şi aversiune.

Jay se întoarse şi ridică raftul de la babord. Nicio casetă. Nu mai era acolo. Se întinse peste ea şi ridică raftul de la tribord. Din nou, nicio casetă.

— Este vorba de tatăl meu, şopti ea.

— Ce?

Jay abia o auzea.

— Mai are o casetă. Tata este preot; activează în ceea ce unii numesc politică radicală. Este un om cinstit, presupun. Holst are o casetă în care el dă bani unui politician. Partidul pe care el îl susţine are şanse bune în viitoarele alegeri. O astfel de casetă ar ruina tot ceea ce a clădit el. L-ar discredita. Trebuie să pleci, Jay. Trebuie să fac asta pentru Holst. După aceea, se va termina. Tot ce vreau este ca povestea aceasta să se termine. Te rog – implorară ochii ei verzi – fă asta pentru mine.

— Trebuie să găsim caseta aceea pe care am văzut-o eu. Vom face schimb: caseta pe care o vrea el pentru caseta cu tatăl tău.

— Nu. Nu ne putem încrede în el.

— Îmbracă-te. Trebuie să găsim caseta.

Căută din nou prin raftul de lângă patul ei: nicio casetă.

— Nu se află aici, spuse ea, arătând cu degetul spre raft.

— El a venit la bord astă-seară cu tine… după motel?

— Da, pentru câteva minute.

— Când a sosit, avea caseta?

Ea privi cu coada ochiului.

— Mai mult ca sigur.

— Şi când a plecat?

— Să mă gândesc.

— Este pe aici pe undeva.

— De ce crezi asta?

— Nu pare să fie tipul care să rişte. Tu lucrezi pentru el, nu-i aşa?

— Da.

Ea se mişcă neliniştită.

— Cu ce te ocupi? Ea îl fixă cu privirea. Spune-mi.

— Sunt o legătură, un intermediar.

— El se protejează, vezi? Te împinge pe tine în faţă. Menţine o distanţă de siguranţă. L-am urmărit în timp ce vă urmărea pe tine şi pe Roy… Asta-i tot ce ştiu. Deci, unde ar putea să pună caseta? În mod sigur nu în maşină, nu acolo unde stă – asta l-ar implica pe el. Nu, dacă ceva nu ar merge bine, tu trebuie să fii prinsă, deci trebuie să le ascundă acolo unde eşti tu. Înţelegi?

Ea înclină din cap fără tragere de inimă.

— Pe unde s-a mişcat astă-seară când a fost la bordul lui The Lady? Pe unde a trecut?

— Îmi amintesc că m-am uitat după el pe fereastră când pleca. Nu am văzut caseta. Înainte de asta, a fost în faţă, în cambuză.

— Îmbracă-te. Ajută-mă s-o găsesc.

Spera că, dându-i o sarcină, ar fi putut s-o scoată din starea ei depresivă. O lăsă în cabină, aruncă o privire peste scara de tambuchi a cabinei din spate, inspectă docul şi parcarea şi coborî grăbit prin cocpit în cabina principală. Începu să sfâşie totul în jurul lui. În timp ce căuta, îşi construia un plan.

Va găsi caseta, le va duce la dubă pe ea şi pe Marlene şi le va preda lui Jocko, care le va transporta la un motel

din afara oraşului. Apoi el se va duce în centru cu bicicleta şi îl va găsi pe detectivul Flint, chiar dacă ar fi să-l trezească din somn. Jocko va comunica numele motelului unui robot telefonic care prelua telefoanele formaţiei. El şi Flint se vor duce la motel şi vor conduce până la capăt întreaga afacere, de la început până la sfârşit. Îl vor pune pe Flint să copieze caseta – poliţiştii trebuie să aibă echipamentul necesar pentru astfel de lucruri. Jay va lua originalul şi se va înţelege cu Holst ca să schimbe casetele: cea cu tatăl lui Marlene pentru cea cu Roy. Când se va face schimbul, Flint îl va aresta şi asta va fi tot. Toată lumea va trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

Nimic. Nu reuşi să găsească nicăieri caseta. Verifică scândurile duşumelei, locurile de depozitare de sub bănci, inclusiv calele din faţă, closetul, sertarele, dulapurile. Nimic. Se îndreptă în sus, pe scări. Marlene apăru deasupra, cu urme de lacrimi pe faţă.

— Nimic, spuse el.

— Cum? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Cum a încercat să te omoare? Eşti sigur că el a fost?

— Caseta, Marlene. Trebuie să găsim caseta. Se opri în vârful scării de tambuchi, la doar câţiva inci de ea. Vino!

Ea îl prinse de mână cu mai multă putere decât îşi imagina el că avea. Îl zgâlţâi.

— Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu sigur.

Jay aprobă din cap, speriat de izbucnirea ei.

— În ordine. În mai multe feluri. Un bătăuş chinez a încercat să mă arunce pe fereastră. Am crezut că era un drogat.

Noaptea trecută cineva a dat foc clădirii în care locuiam. Inspectorul de la pompieri a pus incendiul pe seama dezordinii de la subsol şi a unei scurgeri de gaz. Nu a fost nicio scurgere de gaz, Marlene. Cineva a incendiat

clădirea. A fost anunţat la toate programele de ştiri de la televizor… N-ai văzut?

— Televizorul! exclamă ea.

Jay o privi lung.

— A luat televizorul?

— Da, în ziua următoare…

— VCR-ul?

— Poftim?

— Aparatul video?

— Nu, doar televizorul.

Jay se uită înapoi la cambuză.

— Asta e! sări în jos pe scări, aproape căzând, şi se opri la consola care susţinea aparatul video şi casetofonul. Lângă aparatul video, erau aşezate, într-un şir lung, un număr de videocasete împachetate în plastic negru. Jay se întoarse spre Marlene, care îl urmase jos: Fără televizor ştia că nu puteai să vezi astea, spuse el, arătând spre casete. Cunoşti zicala „Cel mai bun loc de a ascunde ceva este cel mai vizibil loc?” Ea se uită curios la el. Numai că a scăpat din vedere ceva, spuse el, întinzând mâna după casetofon. Pentru un muzician rock este mai important să cunoască aparatele electronice decât gama. Scoase din priză un cablu din spatele casetofonului şi îl introduse într-o mufă din latura VCR-ului. Uneori merită să fii muzician. Puse în funcţiune şi VCR-ul, şi casetofonul. Chiar dacă nu le vom vedea, le vom auzi coloana sonoră.

Introduse prima videocasetă şi dădu pe repede înainte. Marlene îi dădu o mână de ajutor. În timp ce Jay dădea pe repede înainte şi apoi le punea să funcţioneze normal, ea scotea casetele din cutie. El o privi, aşteptând răspunsul. Ea clătină din cap.

— „The Today Show”. Eu am înregistrat-o pe aceasta. El o încercă pe următoarea, dându-i-o pe cea respinsă. Nu, spuse ea. Jane Fonda.

La a cincea casetă, Jay strigă:

— Asta e.

O ambianţă de cocteil şi cineva care împărţea cărţile. Amândoi ascultară. Auziră vocea unei femei care spuse grav: „Pocneşte-mă!” Jay dădu înainte caseta. Îi auziră pe Kepella şi pe Marlene vorbind în motel. Marlene spuse:

— Asta e!

El scoase caseta. Marlene o puse în cutie.

— Vrei să încercăm asta? o întrebă.

Ea făcu un pas spre el şi îl îmbrăţişă impulsiv, îl îmbrăţişa tare. Îl ţinu până când, în cele din urmă, el o îndepărtă cu blândeţe. Ea avea din nou pe faţă lacrimi, de data aceasta lacrimi de bucurie. Îl sărută.

— Mi-a fost dor de tine.

El zâmbi şi îi şopti liniştit în ureche:

— Gata pentru volta în vânt!

O întoarse, ţinând-o de umeri, până când ajunse cu faţa la scări.

— Banda în bordul de sub vânt, răspunse ea şi râse… pentru prima oară în ani de zile.

35

HOLST plecase de zece minute, când îşi dădu seama că îşi lăsase mănuşile de şofat pe vas. Se întoarse din drum. Pe când se apropia de digul L, îi văzu pe cei doi mergând în jos pe dig braţ la braţ. Becker! Holst se ghemui ca un vântător aşteptând apropierea prăzii, gata de atac. Becker văzuse caseta; Becker văzuse întâlnirea din acea seară; Becker trebuia aranjat.

În spatele lui o maşină claxonă de două ori, tocmai când Marlene ieşea pe poartă. Holst întinse mâna şi o apucă de braţ. Ea ţipă, în timp ce el îi ţintuia braţele la spate.

Jay auzi claxonul prea târziu – cu o secundă mai târziu decât ar fi trebuit. Îşi înclină capul şi-l atacă pe Holst, care căzu, eliberând-o pe Marlene.

— Fugi, Marlene! ţipă Jay.

Fugiră împreună în parcare, Jay şchiopătând uşor din cauza genunchiului rănit. Marlene ţipă din nou, căzând pe pavaj. Jay se întoarse. Holst o prinsese de gleznă. O pâclă scânteietoare se rotea deasupra parcării, dansând sub luminile felinarelor. Sonorul unui televizor care se auzea de la un

Winnebego, parcat în colţul îndepărtat, stârnea ecouri în parcare. Jay încremeni. Ce să facă?

Holst scoase un pistol.

Duba apăru pe neaşteptate. Jocko deschise portiera din dreapta.

— Urcă! ţipă el. Jay se supuse fără să gândească. Se trezi în duba care ieşea în viteză din parcare, uitându-se înapoi, la Marlene, pe care Holst o brutaliza împingând-o spre vas. Halal erou! gândi el.

— Trebuie să ne întoarcem după ea!

— Nici gând.

— Întoarce!

— Nici gând! Trebuie să judecăm bine.

Jocko coti la dreapta, conducând duba pe drumul sinuos care trecea de-a lungul perimetrului lui Golden Garden.

— Am caseta, anunţă Jay, fluturând-o în aer. Aşteaptă numai să descopere asta.

— Fir-ar să fie! gemu Jocko, văzând-o.

— Care-i problema?

— Acum suntem amestecaţi în asta, omule. Nu sunt atât de sigur că a fost o mutare is…

Un avion cu reacţie se îndrepta spre largul oceanului, peste strâmtoare vuietul lui propagându-se la nivelul apei aidoma unor timpane care vibrau. Jay nu auzi ultimul cuvânt al lui Jocko, dar ştia ce spusese prietenul său. Se uită la caseta din mâna lui şi dintr-odată îşi dori să n-o fi luat. Acum nu mai era nicio cale de ieşire. Ei aveau să vină după el; se asigurase de asta.

— Ce naiba fac? îl întrebă pe Jocko.

— Asta te-am întrebat eu toată săptămâna trecută. Acum nimeni nu ne mai scoate din asta, nu-i aşa?

Jocko măsura cu paşii camera de zi, privind spre telefon.

— Eşti sigur că ea are acest număr?

— Are ambele numere: pe acesta şi pe cel de la robotul telefonic. Telefonul sună. Amândoi se repeziră la el. Jocko încuviinţă din cap, lăsându-l pe Jay să răspundă: Alo?

— Cu Becker, vă rog, spuse vocea stridentă cu accent german.

Jay se simţi năucit. Numai felul cum vorbea Holst îi. dădea fiori.

— La telefon.

— Se pare că ai ceva care îmi lipseşte.

— Tu, de asemenea.

— Poftim?

O exprimare politicoasă şi un interlocutor răbdător.

— Marlene. Vreau să vorbesc cu Marlene. Vocea ei se auzi la telefon:

— Alo? Părea speriată. Nu face ast… Jay o auzi icnind la loviturile lui Holst.

— Vezi? spuse calm vocea lui Holst. Totul este în ordine. Vom face un schimb, tu şi cu mine: Marlene în locul casetei. Fără poliţie, fără alte probleme. Ne-am înţeles?

Jay încercă să gândească, dar nu reuşi. Singurul lucru la care se putea gândi era acela că Holst o pălmuia pe Marlene. Dorea să-l omoare pe ticălos.

— Te-am întrebat dacă accepţi. Voi mai rămâne la telefon doar zece secunde.

— Accept! răspunse iute Jay.

Jocko clătină din cap, dezaprobator. Jay ridică din umeri.

— Parcul Golden Gar…

— Nici vorbă. Jocko îl avertizase în legătură cu asta: „Dacă îţi propun un loc izolat, înseamnă că au un singur gând. Caută să fie un loc public. Forţează-le mâna”. Barul lui Murphy, în douăzeci de minute, spuse Jay.

— Nu ştiu unde este barul lui…

— Uită-te în cartea de telefon.

Închise telefonul. Jocko fusese de neînduplecat şi în legătură cu acest lucru: „Persoana care închide prima este cea care controlează situaţia. Nu-l lăsa să-ţi trântească telefonul. Trânteşte-i-l tu!”

— Am reuşit, spuse Jay.

— Ce? întrebă Jocko răstit.

— Să-i trântesc telefonul.

— Bine.

— Barul lui Murphy, în douăzeci de minute. Fără sticleţi, fără nimic.

— E teribil.

Jocko se molipsi de entuziasmul lui Jay. Jay însă nu mai simţea decât teamă acum.

— Tipul e puţin sărit, omule. Nu se poate prevedea ce va face.

— O să-l chemi pe Flint?

— Nici vorbă.

— Credeam că ăsta este scopul.

— Nu cât timp o au pe Marlene. Dacă am face schimb de casete, da. Dar nu am încredere în Holst. Ăsta nu-i întreg la minte.

— Tocmai de aceea.

— În niciun caz. Facem cum ai zis. Mă acoperi.

— Eu? Eu nu ştiu ce fac. E o prostie.

— Altă soluţie nu e. Adu-ţi pistolul. Vei rămâne în dubă şi vei fi cu ochii în patru.

— Îl ai pe Mildy?

Jay zâmbi, se aplecă şi îşi atinse cuţitul legat la gambă.

— Mildy e la locul lui.

Simţi din nou un fel de tulburare; aceeaşi pe care o simţise la câteva ore după ce ucigaşul chinez îl aruncase pe fereastră: un amestec de adrenalină şi frică.

Ca un om care ştia ce face, Jocko spuse:

— Îl lăsăm să aştepte. Aşa e cel mai bine. Ca o variaţie, să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu. Să vadă şi el cum este.

— Sunt speriat în ultimul hal.

— Şi eu.

Măcinat de sentimentul de vinovăţie că o abandonase pe Marlene la Shilshole, Jay gândea: Nu pot să repet greşeala asta. Jocko intră cu duba pe 1 – 5. Data viitoare voi rămâne şi mă voi bate până la capăt, fie că învinG, fie că pierd. Nu voi mai fugi.

— Nu trebuia s-o las acolo, spuse el.

— Nu aveai de ales.

The Streak zdrăngănea în partea din spate a dubei. Planul era să-l lase pe Jay la câteva cvartale de Murphy's, ca Jocko să nu fie observat când parchează. Pâcla serii se transformase într-o ceaţă care acum învăluia oraşul. Se rotea în jurul farurilor, încetinind traficul. Două maşini ciocnite se aflau pe banda de accidente, cu luminile din spate aprinse. Jay se gândi la faptul că, într-un fel, un stupid accident de circulaţie transformase ultima lună a vieţii sale şi, foarte posibil, întregul său viitor. Niciodată nu avea să mai fie la fel; mai întâi, avea să-i suspecteze pe oameni şi abia după aceea să le acorde încredere. Unii oameni – poate puştii din ghetou – descopereau asta la o vârstă fragedă. La naiba! Lui îi trebuise treizeci de ani. De fapt, îşi dădu el seama, el avusese nevoie de treizeci de ani ca să descopere o mulţime de lucruri – cele mai multe despre el însuşi.

Marlene îi spusese cândva că era puternic, dar, cu toate acestea, el o lăsase în parcare, în mâinile unui om

care o bătuse. Puternic? Simţi ca şi cum în el se învălmăşeau mai mulţi oameni: interpretul, băiatul neserios, omul plin de intenţii bune. Îi plăcea să se gândească la el ca la un om căruia îi păsa de ceilalţi oameni. Dar oare cât din asta era minciună? Cât din asta era autoamăgire? Desigur, îi plăcea să distreze oamenii, dar îi plăcea şi adulaţia mulţimii. Şi adora competiţia. Alesese una dintre cele mai dificile profesii care se puteau imagina. Asta nu era o coincidenţă. Lui Jay Becker îi plăceau competiţiile.

Jocko o coti direct pe şosea, pe care însă o părăsi imediat. Un bărbat şi o femeie trecură în faţa dubei, pe biciclete. Bune maşinării. Femeia, o roşcată, purta o bluză cu decolteu la spate şi părea în largul ei pe bicicletă. Partenerul ei era prea înalt pentru mecanismul de sub el, iar Jay putea spune că bicicleta fusese incorect asamblată. Era aplecată spre stânga, dezechilibrată de greutatea aflată în coşul din spate. Perechea o luă la dreapta, luminile pierzându-se în ceaţă. Jay nu mai fusese într-un circuit serios de biciclete de o bună bucată de vreme. Poate că era timpul să mediteze la toate acestea într-un circuit – să se îndrepte în jos, spre California de Nord, să parcurgă coasta.

— Îl ai pe Mildy? întrebă Jocko din nou. Jay îl auzi şi încuviinţă din cap. Eşti sigur că nu vrei să iei ăsta?

— Nu, mulţumesc.

— Cum vrei tu.

Duba se opri. Jay trecu peste masca motorului şi intră în partea din spate a dubei. Ridică The Streak şi deschise uşa. O ceaţă caldă îi mângâie faţa.

— Dă-mi un minut să găsesc un loc.

— Cât înseamnă asta.

— Dă-mi cinci…

— Da, bine.

— E vreo problemă, omule?

— Da.

— Ştii, nu suntem obligaţi să facem asta.

— Eu, da, Rocks. Eu trebuie s-o fac.

— Dacă ceva pare în neregulă, vin după tine. Deci, dacă se întâmplă ceva, foloseşte-ţi mintea. Nu vom mai avea o a doua ocazie.

— Ascultă, Rocks, în cazul că se întâmplă ceva…

— Hei, mai slăbeşte-mă cu partea sentimentală şi închide uşa.

Jocko o luă înainte pe strada acoperită de ceaţă, fără să se uite înapoi.

Jay merse pe lângă bicicletă o jumătate de cvartal, lăsându-i lui Jocko un avans. Adidaşii lui se îmbibau cu apă pe trotuarul alunecos, scârţâind şi lipăind. Bicicleta zăngănea pe lângă el. Maşinile treceau în viteză, roţile lor vâjâind prin apa strălucitoare, stropind şiruri de maşini parcate între stradă şi trotuar. Ceaţa luminată de firme şi felinare stradale părea un tavan scund într-o cameră plină de fum. Lui Jay îi plăcea această vreme: acesta era oraşul Seattle.

Puţin ud, Jay ajunse la Murphy’s şi legă bicicleta de un stâlp. Încercă să se adune, amintindu-şi instrucţiunile lui Jocko: să pară sigur pe el şi să fie pregătit pentru orice situaţie. Observă duba lui Jocko parcată lângă trotuar şi aceasta îi insuflă încredere. Inspiră adânc şi deschise uşa.

Numaidecât, primi o lovitură puternică. Primul său gând fu acela că vreun beţiv se izbise de el când încerca să iasă pe uşă. Simţi apoi două braţe care se strângeau în jurul său – braţe groase – văzu tatuajul ciudat al unui nor în formă de ciupercă. Omul îl ridică şi îl îndepărtă de uşă. Jay încercă să frângă încleştarea asasinului. Braţele tipului îl strângeau ca o menghină. Primul său ţipăt abia reuşi să fie un zgomot, următorul, doar o ţâşnitură de aer din gură. După aceea nu mai putu să respire şi cu atât mai puţin să ţipe.

Un bărbat voinic care însoţea o femeie frumoasă protestă:

— Hei!

— E ameţit, ştii, aiurit rău… zise John Chu.

Perechea se retrase şi trecu pe lângă ei, în timp ce John Chu se străduia să-l înghesuie pe Jay într-o dubă căptuşită cu panouri, parcată în faţa barului. În cele din urmă, reuşi să-l bage înăuntru şi se strecură în spate. Donnie se afla la volan. Când Chu puse mâna din nou pe Jay, Holst strigă:

— Porneşte.

— Încotro?

— Şantierele navale. Pe partea asta a canalului.

Dumnezeule! Jay vedea sfârşitul apropiindu-se. Aveau să-l taie în bucăţi şi să-l arunce la gunoi. Capătul liniei. Holst era sigur de sine şi relaxat – puternic – stând pe vine în partea din spate a dubei fără geamuri, legănându-se dintr-o parte în alta.

— Unde este caseta, Jay? întrebă el.

Jay privi în jur. Nici urmă de Marlene. Fusese înşelat. Nu ştia ce să facă. Puţinele sugestii ale lui Jocko i se învălmăşeau în minte într-un dialog lipsit de sens dintre el şi el însuşi. Fii cu ochii în patru. Ce altceva? Tu conduci discuţia. Altceva?

— Unde este caseta, Jay? repetă, calm, Holst.

— Unde e Marlene?

Holst făcu un semn din cap. Erau pregătiţi pentru asta. Chu înşfăcă picioarele lui Jay şi îl aruncă pe burtă, astfel încât să fie cu faţa la Holst. Mocheta din dubă mirosea a urină de pisică. Chu se aşeză cu toată greutatea pe spatele lui Jay şi îi smuci braţele în faţă. Holst repetă:

— Unde-i caseta, Jay.

— Ai spus că vom face schimb, bolborosi Jay.

Chu ţintui braţele lui Jay pe podeaua dubei. Jay inspiră, inhalând mirosul puturos. Holst atinse dosul

mâinilor lui Jay.

— Înţelegerea pe care o aveam s-a modificat, nu este aşa? Ar fi rezonabil din partea ta să mă informezi în legătură cu locul unde se află caseta.

Jay nu spuse nimic. Când Donnie luă în viteză un colţ, duba se balansă pe suspensii. Podeaua se încălzea de la motor, degajând mirosuri greţoase. Unde e Jocko? se întrebă Jay. Unde, naiba, este Jocko?

— Muzicienii au nevoie de mâini, nu este aşa? Holst continua să mângâie drăgăstos dosul mâinilor lui Jay. Fără niciun avertisment, îi smuci într-o parte degetul mic, făcându-l să trosnească şi rupându-l cu uşurinţă. Jay ţipă şi se zvârcoli, încercând să-l urnească pe Chu. Capul i se învârtea. Holst făcu să-i trosnească inelarul de la aceeaşi mână. Jay urlă. Duba încetini. Da, muzicienii au nevoie de degete, zise Holst. Au nevoie de mâini, nu-i aşa? Şi bărbaţii cărora le place să mângâie femei frumoase au nevoie de mâini, nu? Mai ales de degete, şi Holst îi rupse degetul mijlociu lui Jay, de la încheietură.

Nu se rupse bine, aşa că îl trase şi îl trosni din nou. Simplu şi curat. Jay gemu, incapabil să gândească, să audă. Deschise ochii şi abia putu să vadă.

— Ajunge. Ajunge. Caseta e în spatele amplificatorului meu din localul lui Charlie. Sus pe scenă. Astă-seară nu e niciun concert. Amplificatorul meu este un Fender Twin Reverb de lângă baterie. Doamne! Ajunge!

Holst zâmbi uşor, făcând vizibil un colţ de dinte alb.

— Am ajuns?

— Şantier naval peste tot, în jurul nostru. Canalul la dreapta, replică Donnie.

— Totul e limpede?

— Totul e limpede.

— Trage la margine şi opreşte.

— Da, domnule.

— Ei bine, domnule Becker, nu pot să spun că mi-a

făcut plăcere să te cunosc. Cinstit vorbind, ai fost pentru mine o durere de cap de la bun început. Tu eşti albatrosul, gândi el, tu ai adus ghinion. Vezi tu, amândoi o apreciem, continuă el cu voce tare. În felul nostru, amândoi… şi este prea puţin loc pentru doi bărbaţi lângă o femeie.

— Dacă am minţit în legătură cu caseta? spuse Jay. Am minţit în legătură cu caseta, repetă insistent.

— Nu eşti în elementul tău, domnule Becker. Nu ai minţit. Crede-mă. Am învăţat să fac diferenţa. Nu, sunt aproape sigur că este acolo, exact unde mi-ai spus. Aproape sigur.

— Ticălosule, reuşi Jay să spună, limpezindu-i-se gândurile.

Mâna lui stângă – mâna lui stângă, cea mai importantă mână pentru chitară – arăta ca o roată cu spiţele îndoite. Mildy, gândi el. Chiar acolo, legat de picior – cuţitul. Încă aşezat pe Jay, Chu se lupta cu nişte lanţuri grele.

Coliziunea îl proiectă pe Chu de pe Jay în Holst. Ceva lovise puternic duba. Şi atunci, Jay ştiu: Jocko! Donnie se lăsă pe spate şi apoi în faţă. Capul său sparse parbrizul, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Inerţia îl săltă pe Jay de pe mochetă. Întinse mâna în jos, scoase cuţitul, îi apăsă butonul de desfacere şi îl înfipse adânc în prima bucată de om pe care o văzu: braţul lui Holst. Acesta urlă. Jay îl înjunghie din nou. Îi făcea plăcere. I se părea drept să facă asta. Voia să-l înfigă în spatele lui Holst. Ridică cuţitul…

Portiera se deschise. Jocko îl trase pe Donnie de pe scaunul şoferului pe pavaj şi îl lovi cu piciorul în zona inghinală. Îşi flutură prin aer pistolul îndreptat spre cabină, înainte de a-şi băga capul înăuntru. Chu se răsuci.

— Încearcă numai, strigă Jocko, întinzând mâna lângă tija volanului şi scoţând cheia de contact.

Jay luă cuţitul între degetul mare şi arătătorul mâinii sale torturate. Deschise uşa laterală a dubei şi se târî

afară. Chu făcu o mişcare, dar se opri când auzi focuri de armă.

— Nu, Jocko, strigă Jay, imaginându-şi-l pe şofer cu un glonţ în cap. Haide, ordonă el, urcându-se în duba lui Jocko.

Abia atunci îl văzu pe Jocko trăgând şi în roata din spate. Duba se înclină spre stânga, în timp ce aerul ieşea din roţi. Jocko urcă în duba al cărei motor încă mergea.

— Ura! strigă el ca un nebun, dând maşina înapoi. Roţile scrâşniră. Straşnică treabă! Jay se lăsă pe spate, apucându-şi mâna. Duba demară în trombă. Jocko aprinse lumina din plafon şi, privind în dreapta, îl văzu pe Jay mângâindu-şi degetele frânte. O, doamne, spuse el. O, Dumnezeule!

— M-au aranjat, spuse Jay cu o voce chinuită. Într-adevăr, m-au aranjat.

36

Medicul numără încet până la zece, iar când ajunse la şase, femeia cu păr şaten intră sub influenţa lui.

— Spune-mi numele tău.

— Sharon Johnson, rosti ea destul de clar.

— Ocupaţia?

— Agent special pentru Agenţia Centrală de Informaţii, în prezent repartizată la ambasada americană din Bonn, Germania de Vest, numele de cod pe telex: WINDFIRE.

— Te simţi bine, Sharon?

— Da, răspunse ea şi zâmbi.

O aduse înapoi în noaptea în care agentul Robert Saks murise în Regensburg. Când îşi aminti acele ultime momente disperate ale lui, fruntea ei se încruntă.

— A scos fotografia din buzunarul interior, apoi pumnul i s-a încleştat pe ea. Am încercat s-o scot, iar el a prins-o şi mai bine. I-am răsucit încheietura mâinii şi l-am văzut pe omul din fotografie. Poza fusese făcută într-un

birou unde se aflau mai mulţi bărbaţi. El încercuise una dintre figuri. Am presupus că acela era omul despre care îmi vorbise – agentul dublu.

— Vreau să rămâi acolo un moment, te rog. Vreau să te întorci la acea primă secundă în care ai văzut faţa din fotografie. Vreau să-ţi alungi toate celelalte gânduri din minte… El adaptă jetul de fluid care intra în braţele ei prin rotirea unei supape de la ţevile de plastic. Chiar acea primă secundă, în care ai văzut faţa. Numai faţa. Vezi numai faţa. Făcu o pauză. Acum, îl vezi? îl vezi pe bărbatul din imagine?

— Da, răspunse ea cu o voce mai îndepărtată.

Medicul se uită la portretistul de la Agenţie, ridică din sprâncene şi întrebă:

— Sunteţi pregătit? Acesta încuviinţă din cap. Apoi i se adresă lui Sharon: Vreau să deschizi ochii atunci când îţi spun. Vreau să compari faţa din mintea ta cu ceea ce vei vedea şi vreau să-mi spui cu atenţie deosebirile. Din nou, făcu o pauză. Poţi să faci asta pentru mine?

— Da.

— Foarte bine. Medicul se dădu într-o parte, permiţându-i portretistului să se afle faţă în faţă cu Sharon. Deschide ochii.

Cincisprezece minute mai târziu desenul era corectat. Medicul îi ceru de cinci ori să-i spună dacă era absolut sigură că figura din mintea ei se potrivea cu schiţa portretistului. La ultima din aceste solicitări, ea răspunse:

— Fotografia a fost făcută de la o anumită distanţă. Nu este perfect clară. Bărbatul pe care îl văd aici este foarte asemănător. Foarte asemănător.

Frazele ei deveneau prea lungi, el începea s-o piardă. O aduse înapoi cu grijă şi o lăsă să se odihnească.

Directorul Maxwell avu o scurtă întâlnire cu medicul şi păru mulţumit de rezultatele şedinţei. O invită pe Sharon în biroul său spaţios, care dădea spre o boltă de

plante. O mare de verdeaţă. Ea luă loc, intimidată de steaguri, fotografii şi de prezenţa directorului.

— Cred că ai reuşit, Sharon. Cum te simţi?

— Bine, domnule. Sper că am lucrat bine.

— Vom trimite asta la Seattle şi vom pune lucrurile în mişcare. Am vrut să-ţi mulţumesc personal pentru tot ce ai făcut. Ştiu că aceste ultime câteva săptămâni nu le vei uita probabil prea uşor. Mă îndoiesc că te vei mai întâlni vreodată cu acest tip de operaţiune. Nu avem prea multe de genul acesta, te asigur. Slavă Domnului! Vreau însă să ştii că ai făcut Agenţiei şi ţării tale un mare serviciu, prin sacrificiul şi devotamentul tău şi, ca un semn al recunoştinţei, îmi este permis să te avansez cu două grade şi exact asta voi face în această după-amiază. Este o avansare bine meritată. Îţi mulţumesc încă o dată.

El se opri, iar ea se ridică. Îşi strânseră mâinile şi ea se îndepărtă de birou, mulţumită că totul se terminase. Când ajunse la uşă, se întoarse şi întrebă:

— Scuzaţi-mă, domnule?

— Da, Sharon?

— Ei bine, mă întreb dacă aş putea să fiu informată când îl prindem pe individ. Mă simt ataşată de această misiune şi cred că aş fi mai liniştită dacă aş cunoaşte rezultatul – bun sau rău.

— Cred că se poate aranja.

Ea înclină din cap, întrebându-se câte se perindau prin capul lui Maxwell. Prin ce trebuia el să treacă în fiecare noapte? Închizând uşa, speră să nu afle niciodată.

37

Kepella ajunse la sucursala din Stoneway a băncii Rainier la trei treizeci. Semnă registrul pentru seifuri şi îi dădu femeii cheia sa. Un moment mai târziu se afla într-o cabină privată, deschizând o cutie mică. Scoase o pungă de hârtie împăturită. În mâinile lui era întreaga schemă a Pacificului de Nord pentru sistemul de ascultare SOSUS al

marinei militare: un lanţ de microfoane submerse care puteau „auzi” şi face triangulaţia exactă a poziţiei submarinelor inamice. Erau printre cele mai secrete informaţii ale DOD – exact tipul de momeală despre care Brandenburg ştia că avea să-l atragă pe Wilhelm.

Ieşind de la bancă, soarele îl orbi cu razele sale. Seattle cu tot ce era mai bun: dogoare, umiditate, frumuseţe. Aerul mirosea minunat, ca un milion de flori. Străzile erau pline de oameni atletici: alergători, biciclişti, puşti pe skateboard-uri. Kepella întinse mâna la buzunarul portierei, scoase sticla şi dădu pe gât trei înghiţituri de votcă. Ziua aceea marca o îmbunătăţire. Aşteptase până după ora zece ca să ia prima înghiţitură. În ziua precedentă se întâmplase la ora nouă, iar cu două zile în urmă, imediat după ce se sculase din pat. Simţea că progresa cu fiecare zi.

Peste mai puţin de zece minute intră pe un drum scurt de acces care ducea la Rosie. Căldura începu să-i cuprindă ceafa. Roşie părea îngrijorată. Era în bucătărie, pregătindu-şi un castron de granola, îmbrăcată numai într-un bikini de bumbac, care se asorta cu cămăşuţa ei brodată. Corpul ei subţire se ondulă mergând spre Kepella. Se îmbrăţişară. El îşi găsi servieta şi spuse:

— Trebuie să dau un telefon. Ea păru îngrijorată. Afaceri, spuse, studiind-o cu privirea. Arăta ca un copil. Pentru prima oară se îndoia de faptul că Rosie era implicată în operaţiunea lui Holst. S-ar fi putut oare să nu aibă nicio legătură cu această poveste? încercă să nu se gândească la asta, dându-şi seama ce însemna dacă se afla acolo din proprie voinţă. Formă un număr şi telefonul portabil al lui Holst sună. După o scurtă conversaţie, închise, se întoarse către Roşie spunând: Trebuie să plec.

— Tu ai băut dimineaţa asta.

— Da, admise el, oarecum ruşinat. Nervii.

— Nu mai bei astăzi, bine, Roy?

— Vom vedea. Nu pot să-ţi promit.

— Te rog.

— O să încerc, Roşie. Nu ştiu. O să încerc. Nu pot să-ţi promit.

— Ceva nu bine, Roy.

Lacrimile îi umplură ochii.

— Ce este, Roşie? întrebă el, trăgând-o aproape, simţind o căldură în zona inghinală.

Dumnezeule, ajunsese s-o îndrăgească. Prea mult.

— Ceva nu bine, Roy. Ţi-o spun. Nu te duce. Te rog, nu te duce.

— Trebuie, iubito. Se retrase uşor de lângă ea. N-o să păţesc nimic. Pentru o bucată de vreme, asta este ultima afacere. Ştia că n-ar fi trebuit să spună asta – să spui că ceva este pentru ultima oară, aduce ghinion – dar nu putu să se abţină. După asta, vom face o excursie-o să-ţi arăt Peninsula Olimpică, aşa cum ţi-am promis.

Ea dădu din cap şi îşi şterse lacrimile, încercând să zâmbească. Nu crezu un cuvânt. Ceva nu era bine. Roy Kepella nu se mai întorcea.

Când Kepella plecă de la Rosie, nu observă maşina care îl urmărea. Jocko închiriase două maşini, una pentru Jay şi una pentru el: radiatorul dubei fusese lovit în coliziunea din noaptea precedentă. Acum Jocko se afla la Shilshole, supraveghind. Jay venise cu maşina la apartamentul până la care îl urmărise pe Roy în noaptea incendiului. Acum, se afla chiar în spatele tipului.

La început, Kepella fusese surprins că Holst se întorsese la motelul Westside. Îşi dădu seama însă că era ultimul loc în care s-ar fi gândit să-l caute. Se asigură că hârtiile SOSUS erau în buzunarul său şi ieşi din maşină.

Draperiile fuseseră trase şi, intrând în cameră, Kepella trebui să se acomodeze cu întunericul. Era un aer închis şi mirosea a transpiraţie. Marlene şedea pe pat, cu părul răvăşit, faţa râu bătută, cu bluza sfâşiată la umăr, şi

el lovit Când Kepella intră, ea nu se mişcă, ochii ei umflaţi rămânând aţintiţi asupra covorului.

Cămaşa lui Holst era sfâşiată, braţul stâng, bandajat. Era cocoţat pe marginea unei comode, cu cămaşa descheiată. Privind-o pe Marlene, schiţă un rânjet.

— Închide uşa, spuse el.

Marlene era aproape cataleptică. Kepella observă zgârieturi pe gâtul lui Holst. Zgârieturi de unghii. Picioarele ei erau rănite, cu vânătăi, iar buzele, deşi prea mult rujate, erau umflate şi plesnite.

— Stai jos, comandă Holst. Kepella se aşează pe singurul scaun din încăpere. Nu contenea să se uite la Marlene, care încă nu ridicase privirea. Spune-i, Marlene.

Ea se supuse imediat, deşi vocea îi era stinsă, resemnată.

— În planurile pe care ni le-ai dat nu era nimic care să indice o suplimentare de energie adecvată pentru laser, dacă baza este satelitul. Explică asta, te rog.

Kepella ridică din umeri.

— Nu înţeleg toată porcăria asta. Se uită la Holst. Asta e tot ce avem. Dacă lipseşte ceva, înseamnă că aşa trebuie. Niciun birou regional nu are întregul tablou. Probabil că ştiţi asta.

— Eşti sigur că este o lansare prin satelit?

— În meseria asta niciodată nu eşti sigur. Ştii cât de bine folosesc diversele servicii datele false. Toată povestea asta ar putea să fie o gogoaşă. Din câte ştiu eu, chestia asta este justificată. Trebuie să fie lansată prin satelit spre sfârşitul lui septembrie sau la începutul lui octombrie. I-am spus ei toate astea. Asta e tot ce ştiu.

Marlene încă nu ridicase privirea.

— Ai adus hârtiile SOSUS? întrebă Holst. Kepella încuviinţă, privind-o încă pe Marlene. Arată-i-le, comandă Holst. Kepella îi dădu hârtiile împăturite. Ea le despături încet şi cercetă prima pagină, apoi trecu la următoarea.

Asta este? întrebă Holst.

— Răbdare, spuse ea.

Aruncă o privire spre Kepella, o conversaţie întreagă într-o singură privire. Ajută-mă, îi spunea ea. Ajută-mă, te rog, spunea fără cuvinte.

Ochii lui Kepella se mişcară de la unul la celălalt. Holst deveni nervos. Se dădu jos de pe comodă şi se apropie de Marlene. O lovi cu putere peste cap.

— Răspunde-mi!

Ea păru să nu simtă lovitura. Întoarse pagina şi privi în ochii lui Holst. Vocea îi era monotonă.

— Încerc să citesc.

Perplex, Holst se întoarse spre Kepella, cu pistolul în mână.

Kepella îşi simţi sfârşitul. Holst îşi pierduse o doagă. Avea de gând să-l omoare, poate chiar şi pe fată. Ceea ce se întâmplase anterior venirii lui Kepella îi afectase pe amândoi, dar numai la Marlene se vedea. Brusc, Kepella luă o decizie. Pentru moment, afacerea lui Brandenburg se ducea pe apa sâmbetei. Toate eforturile lui Kepella conduseseră aici: ei trei într-o cameră de motel, fără acoperire, şi un neamţ smintit cu o armă în mână.

Kepella sări de pe scaunul său şi dintr-o lovitură zbură pistolul din mâna lui Holst. Îl împinse pe neamţ în dulapul cu sertare şi ridică mâna pentru a-i servi o dreaptă în gât. Holst îi dădu un genunchi între picioare, împingându-l pe agentul supraponderal înapoi, pe pat. Marlene se aruncă pe covor, întinzând mâna după armă. Holst îşi trânti piciorul pe încheietura mâinii ei. Oasele trosniră. Marlene ţipă…

Uşa glisantă masivă, de sticlă, şi storurile trase estompau vocile dinăuntru. Lui Jay i se păru imposibil să distingă vreun cuvânt. Închise ochii şi se concentră. Apoi i se păru că se dădea o luptă. Trase de uşă. Încuiată. Dădu cu ochii de o grămadă de lăzi de lapte metalice, aşezate cu

două uşi mai departe. Când ajunse acolo o auzi pe Marlene ţipând…

Holst ridică pistolul şi trase. Corpul lui Kepella tresări odată cu împuşcătura tăcută şi se prăbuşi, cu ochii aţintiţi pe peretele murdar. Marlene ţipă din nou.

Geamul se sparse într-o mie de cioburi care loviră storul. Prima şi singura experienţă curajoasă a lui Jay fusese în partea din spate a dubei. Întreaga viaţă se considerase un laş – nu se bătuse niciodată. Cu toate acestea, se năpusti prin stor, fără să-şi dea seama că, cu trei degete de la o mână puse în atelă, de acasă, nu prea avea cu ce să atace.

Spargerea geamului îl surprinse pe Holst. În timp ce se pregătea să tragă încă un glonte în Kepella – ca să fie sigur – ceva, cineva zbură prin storul de la dreapta sa. Când apăsă pe trăgaci, pistolul i se mişcă, iar glontele lovi peretele.

Jay atacă, se împletici şi trânti, cu putere, lada de lapte în Holst. Impactul îi zbură arma din mână şi îl aruncă peste comodă, lăsându-l fără suflare. Jay văzu ochii deschişi ai lui

Kepella şi intră în panică. O apucă de mână pe Marlene – ea ţipă – şi o trase după el până când că începu să fugă. Atunci, n-o mai putu opri. Împreună, fugiră prin spărtura unde fusese uşa glisantă.

O fereastră din cealaltă parte a curţii se făcu ţăndări, lovită de un glonte. Fugiră şi mai tare, luând-o la dreapta la primul colţ. Jay spuse în grabă:

— Ne vom despărţi. Ne întâlnim în parcul Gasworks diseară la ora zece.

— Nu, gemu ea, încetinind. Mâna mea.

— Repede! comandă el. Da. Acum intră. O înghesui pe locul şoferului din maşina sa închiriată, întinse mâna, băgă cheia în contact şi porni maşina. Dă-i drumul! comandă el, observând pentru prima oară că ţinea în mâna

ei sănătoasă un teanc de hârtii. Despărţindu-se, cel puţin unul dintre ei putea să scape de Holst Ea îl privi cu curiozitate, cu faţa palidă, lipsită de viaţă. Apucă volanul, aruncând hârtiile pe scaunul de lângă ea. Porneşte! tună el.

Demară. Jay îşi strânse degetele rănite, lipindu-le de corp, şi o luă la goană ca niciodată. Coti la dreapta, alergă pe stradă, traversă, coti la stânga, pe o străduţă, la capătul căreia traversă încă o stradă, o luă din nou la dreapta, apoi din nou la stânga. Obosit, sări într-un gard viu. O maşină îl urmărise, îi urmărise fiecare cotitură. Ascultă cum trece pe lângă el, gândind că trebuia să fie Holst.

38

Lui Mark Galpin nu îi plăcuseră niciodată spitalele. Avea prea multe amintiri asociate cu mirosul familiar al acestora; şirurile de camere erau ca şirurile celulelor de închisoare. Când venea într-un spital, o făcea de obicei ca să viziteze morga. Ura aceste vizite. Cu câţiva ani în urmă – după cincisprezece ani de serviciu – se întreba încă de ce alesese această cale deosebită prin labirintul vieţii. Ce îl determinase să încerce să ducă un război împotriva crimei, război care nu putea fi niciodată câştigat? Ce îl determinase să încerce să conducă oameni într-un asemenea război? Dar în ultimii câţiva ani nu se mai gândise nicio clipă în această direcţie. În el se petrecuse o transformare. Îşi acceptase poziţia în viaţă. Nu trebuia să mai fie întrebări, numai serviciu. În curând, cei douăzeci de ani aveau să se încheie. În curând aveau să vină pensionarea, navigaţia, viaţa de familie şi relaxarea. Cu voia lui Dumnezeu, aveau să-i mai rămână douăzeci, treizeci de ani buni de viaţă, pentru lucrurile pe care dorise întotdeauna să le facă. Deocamdată era doar serviciul.

Uşa camerei nu părea deloc diferită de celelalte. O deschise, observând că ceasul său arăta ora douăzeci şi

trei sferturi.

Roy Kepella stătea întins pe patul cel mai apropiat de intrare; patul de la fereastră era gol. Expresia de surprindere de pe fata lui Kepella spunea totul. În timp ce Galpin îşi trase un scaun aproape de pat şi se aşeză, niciunul din ei nu spuse nimic.

— Căutând prin portofelul tău, începu moale Galpin, au găsit legitimaţia de serviciu. Au sunat la Birou.

Kepella încuviinţă, clipind din pleoape.

— Se înţelege.

— Cum te simţi?

— Bine. E un fleac. A trecut pe lângă plămân. O nimica toată.

— Vrei să-mi povesteşti, Roy?

— Nu pot, Mark. Aş vrea s-o fac, dar nu pot. Sunt sub ordin. E cam greu de explicat.

— Poate că reuşesc eu să lămuresc lucrurile în locul tău.

— Nu înţeleg.

— În urmă cu câteva zile, am primit un telefon urgent de la Washington. Un agent CIA, care fusese trimis în Germania pe post de curier, s-a întors în Statele Unite cu nişte informaţii vitale. Vestea era că Fritz Wilhelm, un intermediar din Germania de Vest în comerţul cu arme şi tehnologie pentru sovietici, a pus ochii pe Seattle. Era în căutarea unor componente de computer pentru iranieni, a tehnologiei comunicării cu laser verde pentru sovietici şi a hărţii SOSUS a Pacificului, copii după toate acestea păstrându-se în arhivele noastre. Ţi se pare ceva cunoscut, Roy?

— N-aş putea spune, Mark.

Muşchii maxilarului lui Galpin se mişcau. Trase nervos de manşetele cămăşii pentru a le scoate exact o jumătate de inci din mânecile gecii albastre de marinar.

— Wilhelm are o cârtiţă în Birou, Roy. Credem că

acest om pozează în funcţionar de la vârf care conduce o operaţie internă, folosind unul dintre agenţii noştri din Seattle. Îl văzu pe Kepella, deja palid la faţă, cum îşi pierdea toată culoarea. Vorbea cu o stafie. Operaţiunea s-ar desfăşura ca o penetrare standard, aşa vedem noi lucrurile. El l-ar convinge pe agent că aceasta era singura cale de a-l prinde pe Wilhelm. Între timp, numai oamenii lui Wilhelm ar şti ce se petrece. Penetrarea a fost, într-adevăr, pusă în practică cu agentul pe care s-au hotărât să-l folosească. Desigur că ideal pentru ei ar fi să caute pe cineva cu acces la dosarele Biroului.

Se opri. Spusese destul. Kepella se uită la prietenul său. Privea la el, încercând să găsească ceva de zis.

— Agentul îşi spune Brandenburg. Mi-am luat o zi de concediu medical şi am zburat la Washington ca să-l întâlnesc, zise Kepella.

— Continuă.

— Ne-am întâlnit la un hotel din afara oraşului. Mi-a spus că totul rămâne între noi: el, directorul şi eu. Clătină din cap şi închise ochii. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dumnezeule, mi-a dat suficiente motive să-l suspectez. Făcu o pauză. Mi-a rambursat biletul de avion cu bani gheaţă şi a justificat totul prin păstrarea secretului. Ştia exact ce articole aveau ei să ceară… Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Galpin oftă.

— Nu te facem răspunzător, Roy, cunoşti poziţia noastră. Vrem să scoatem ce-i mai bun din tot ce poate fi mai rău. Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o hârtie împăturită. Despăturind-o, i-o dădu lui Kepella. Acesta este portretul robot al omului despre care credem că este cârtiţa. Seamănă cumva cu Brandenburg al tău? Kepella privi la fotocopia portretului robot, înclinând din cap.

— E destul de asemănător. Faţa lui nu este atât de

lată, iar bărbia este mult diferită. Dar ochii şi nasul sunt ale lui. El este. Îi dădu hârtia înapoi lui Galpin, care o luă şi o puse la loc, în buzunar.

— Asta-i cea mai bună ştire pe care am primit-o în ultima vreme. Scuză-mă un moment.

Galpin puse mina pe telefon, comunicând informaţia biroului său, care, la rândul său, avea s-o transmită la Washington. Când închise, se aşeză la joc, pe scaun, şi îi ceru lui Kepella să-i spună întreaga poveste. Kepella o luă de la prima întrevedere cu Brandenburg şi-l aduse pe Galpin la zi. Îi luă aproape o oră.

Galpin înţelese succesiunea evenimentelor, recurgând la un blocnotes pe care îl umpluse în timp ce Kepella vorbea, întrebă:

— Aşadar, acest muzician a plecat de la motel cu Marlene şi eşti aproape sigur că ea avea hârtiile cu SOSUS?

— Aşa cum ţi-am spus, am ţinut ochii deschişi ca să-i păcălesc. Holst a mai tras încă o dată, totuşi, ca să fie sigur. După câte îmi amintesc, Becker l-a doborât pe Holst, a prins-o pe Marlene şi au fugit. Mi se pare că ea ţinea hârtiile în mână. Nu pot să fiu sigur. Sorbi puţină apă. Holst a plecat imediat după ei. Eu am ajuns până la maşină. Pierdeam mult sânge. Am leşinat în camera de gardă. M-am trezit aici.

— Asta e clar. Galpin părea neputincios. Aşadar, ori Marlene, ori Becker, ori amândoi au hârtiile cu SOSUS.

— Aşa presupun eu.

Galpin puse din nou mâna pe telefon. Biroului central i se recomandă să scoată un buletin complet despre patru oameni, inclusiv Holst şi Chu. Localul lui Fu Von trebuia să fie ţinut sub supraveghere, la fel ca The Lady Fine. I se adresă lui Kepella:

— Şi în legătură cu componentele de computer?

— Nu înţeleg.

— Cu câteva zile în urmă, marţi cred că era, cineva a şters-o cu patru terminale de computer Zylorp şi mai multe cutii de accesorii, care ar trebui să acţioneze în Crays. De când am auzit asta de la Washington am şi început să te căutăm, am fost siguri că totul avea o legătură.

Kepella se încruntă.

— Eu le-am dat informaţia aceea, Mark. Cred că luni. M-au făcut să beau din nou, Mark, şi, ei bine, memoria îmi cam joacă feste. Habar n-aveam de lovitura de la depozit. Am crezut că era un fel de test – vezi cât de precisă a fost informaţia mea. Nu mi-am dat seama că ei au dat lovitura la depozit. Nu am cum să ştiu unde sunt componentele, dar aş zice că sunt pe vasul acela. Este doar o presupunere, pricepi, dar am tot încercat să înţeleg de ce ar implica Holst o persoană ca Becker în toată istoria asta. De ce să aducă pe cineva nou. Singura explicaţie pe care am găsit-o a fost că avea nevoie de altcineva decât el care să conducă undeva nava. Din ce alt motiv ar risca să implice un străin? Dacă, într-adevăr, l-a angajat pe marinar, atunci ies la iveală o mulţime de lucruri. Ştim că Wilhelm nu a intrat niciodată pe teritoriul Statelor Unite, dar a fost observat de mai multe ori în Canada…

Galpin îl întrerupse.

— Da. Deci, Holst îl pune pe Becker să conducă nava peste graniţă într-unul dintre cele mai aglomerate sfârşituri de săptămână din an. Dacă totul iese bine, afacerea se termină în Canada. Dacă ceva merge rău, dacă paza de coastă percheziţionează vasul, Becker este cel care trebuie să dea explicaţii. Holst va fi de mult plecat. Este posibil.

— Eu aşa aş face. Kepella îi indică lui Galpin toate locurile posibile în care să-l caute pe Becker, pomenind de afişul formaţiei de pe stâlpul de telefon şi explicându-i cum cineva din formaţie ar putea să ştie cum să dea de el. Apoi întrebă: Şi cu Brandenburg cum rămâne?

— Vom pune sub supraveghere adresa aceea. Nu vrem să-l alarmăm. Dacă mai este acolo, ne poate conduce la Wilhelm sau la Holst.

— Ce-ar fi să-l penetrăm şi noi? În momentul ăsta nu ai nimic împotriva lui, cu excepţia spuselor unui beţiv care a fost suspendat din Birou şi care a vândut secrete de stat. Lasă-mă să vă ajut, Mark. Dă-mi o şansă să mă reabilitez.

— Cum?

— Pune-mi microfoane. Dacă se mai află în legătură cu Holst, crede că sunt mort, corect? Deci, ce se întâmplă dacă naivul Roy Kepella, rătăcindu-se, s-ar întoarce la cuib, explicând că toată afacerea a mers prost şi că Holst a şters-o?

Cel puţin, am fi în stare să dovedim că Brandenburg mă conducea pe mine, şi am senzaţia că voi avea nevoie de tot ajutorul posibil. Ce zici?

— E o idee. Galpin o frământă în minte. Am putea să organizăm o forţă de intervenţie afară, în caz că nu iese bine. Se ridică. Te simţi în stare?

— Rahat, chestia asta este doar o zgârietură – a făcut o gaură în vreun muşchi. Crede-mă, Mark. După toate astea, aş face orice să-l prind pe Brandenburg. În mod sigur, pot să port o conversaţie de zece minute.

— Voi vorbi cu medicul tău şi voi suna la Washington. Îmi place ideea. Ne-ar putea da chiar un indiciu. Tu odihneşte-te puţin. Făcu câţiva paşi spre uşă şi se întoarse. A, apropo… mă bucur că a ratat. Îmi pare bine că te-ai întors.

Închise uşa. Spitalele totuşi îl deranjau.

39

La ora zece, parcul Gaswork, micuţa movilă de iarbă, cu straniile ei conducte de ţiţei, care domină capătul de nord al lacului Union, era gol. Jay urmă o potecă pavată până în vârful movilei, până la giganticul cadran solar, o poziţie care îi oferea o vedere mai bună deopotrivă asupra

intrării în parcare şi a lacului Union. Aştepta cu faţa la parcare, cu labirintul încurcat de metal al fostei rafinării în dreapta sa. Departe, pe stradă, câteva lumini reuşeau să se strecoare printre vincluri, valve şi guri de furtun. Vântul îi pişcă faţa tăiată.

Îşi verifică ceasul. Douăzeci şi două şi zece. Nici urmă de Marlene. Ce nu mersese bine? Trebuia să se întâlnească acolo. Aşteptă. Douăzeci şi două şi douăzeci. Era îngrijorat. Privi reflectarea luminilor de pe vase întinse în lungi dâre unduitoare care brăzdau suprafaţa apei. Douăzeci şi două şi treizeci. Şi-l imagina pe Holst bătând-o. Douăzeci şi două şi patruzeci. Ieşi grăbit spre Northlake, intră într-un bar marinăresc şi chemă un taxi.

Ce va face Holst în continuare? O avea pe Marlene? Odată cu moartea lui Roy, şantajul lui Holst se terminase. Jay încercă să se pună în situaţia lui Holst: Seattle nu prea mai era un loc unde să mai rămână. Holst va pleca de aici fie luând-o pe Marlene cu el… fie neluând-o…

Unde ar putea s-o ducă neamţul? Dumnezeule, este un oraş mare, gândi Jay, privind în jur şi văzând miile – milioanele – de lumini: casele, clădirile oficiale, magazinele, barurile, restaurantele, cinematografele, Space Needle, vasele de pe lacul Union, farurile şi semnalizatoarele care se mişcau pe sutele – miile – de străzi, alei şi bulevarde. Trebuia să ai noroc ca să găseşti pe cineva acolo. Un avion cu reacţie zbură tăcut peste strâmtoarea Puget, cu luminile clipind. Era Holst în acel avion? Terminase oare deja cu Marlene, iar acum fugea din oraş? Din ţară?

Era timpul să-l găsească pe Jocko. Poate chiar să scotocească pe The Lady Fine.

Taxiul îl lăsă lângă digul A, ca să se poată apropia de parcare dinspre vase. Mai puţin vizibil, se gândi el. Zumzetul slab, continuu al unui oraş în activitate se putea auzi peste tot, în jurul lui, îndepărtându-se în larg.

Felinarele puternice de deasupra luminau maşinile colorate. Aşezate pe cerul licărind, în aerul liniştit al nopţii, lui Jay i se păru că are în faţă o fotografie lucioasă.

Merse pe trotuarul din faţa docurilor, ţinându-şi capul în jos. Trecu de un rând de maşini şi o luă de-a lungul celui de-al treilea şir. Aruncă o privire în stânga, căutând să-l vadă pe ucigaşul chinez ori pe Holst. Nimic.

Se întinse să vadă dincolo de maşina închiriată a lui Jocko. Îşi smuci capul la stânga, crezând că văzuse o mişcare. Ochii lui scrutară maşinile parcate. I se păruse că o persoană se trăsese înapoi în dosul unei pete de culoare sau al unei maşini. Aşteptă, sperând să observe din nou mişcarea. Nimic. Făcu iute un pas între două maşini şi se repezi la minerul maşinii închiriate a lui Jocko. Era încuiată.

Bătu repede în geam, simţindu-se privit. Haide, Jocko, gândi el, deschide uşa asta blestemată. Bătu din nou, de data aceasta mai tare. Îşi lipi pentru o clipă faţa de geam, incapabil să vadă clar în interiorul întunecat al maşinii, dar suficient cât să-şi dea seama că Jocko adormise cu capul lăsat pe volan. Jocko, cunoscut pentru somnul său adânc, nu s-ar trezi la o simplă bătaie în geam. Jay ocoli grăbit maşina până la portiera şoferului. Aceasta se deschise. Se aplecă şi îl scutură de braţ. Nimic. Îl scutură din nou, făcând iute un pas înapoi, simţind că se sufocă, ştiind fără să vrea să ştie… Jocko alunecă pe scaun, cu capul rotindu-i-se în cădere. Pieptul era acoperit de sânge; gâtul îi fusese tăiat. Ochii îi rămăseseră deschişi. În mâna dreaptă ţinea patul pistolului, nedescărcat.

Jay căzu în genunchi. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Se ridică şi ţipă cât putu de tare:

— Bestii ordinare! Ticăloşilor! Veniţi şi puneţi mâna pe mine, ticăloşilor!

Căzu înapoi, pe pavaj, plângând, pieptul mişcându-i-se spasmodic.

Îi făcuseră asta şi lui Marlene? Plănuiseră să-i facă la fel şi lui? îl împinse pe Jocko peste scaun. Corpul neînsufleţit alunecă şi căzu pe podea. Jay dădu la o parte picioarele prietenului său mort, eliberând pedalele, şi se aşeză pe locul şoferului. Ridică revolverul şi îl puse pe scaunul din faţă, lângă el. Atunci văzu faţa, o faţă desenată cu sânge pe partea de plastic a tabloului de bord. Erau patru linii simple: o linie dreaptă pentru gură, o linie verticală pentru nas şi două linii oblice pentru ochi. Un chinez. Chinezul.

Porni maşina şi apăsă pedala până la podea. Treizeci de secunde după ce ieşi în viteză din parcarea de la Shilshole, primii doi agenţi FBI soseau în limuzina lor lungă, gri.

40

Merse cu maşina până la apartamentul lui Jocko, în cazul că Holst sau Marlene lăsaseră vreun mesaj pe robotul telefonic. Dacă putuse să braveze, putea să scoată şi cheile din buzunarul lui Jocko şi să intre în apartament. Apoi putea să decidă dacă să se ducă şi să vorbească cu poliţiştii sau să înceapă o altă acţiune.

Încetini maşina în faţa blocului şi-i găsi un loc în parc, lăsând motorul să meargă. Se dădu într-o parte pe scaun, observând pentru prima oară că stătuse în sângele lui Jocko. Vederea corpului aşezat cu stângăcie îi întoarse stomacul pe dos. Întinse mâna şi închise ochii prietenului său, simţind un nod în gât. Cheile erau în buzunarul drept.

Urcă treptele, ducând cu el nu numai greutatea propriului corp, dar şi amintirile sutelor de dăţi când urcase aceste scări. Cu câţiva ani în urmă, Jocko fusese bolnav, iar atunci, ca o excepţie de la regulă, Jay îl îngrijise. O bună parte din cele două săptămâni le petrecuse aici, căci Jocko era, practic, un neajutorat când se îmbolnăvea. Fiind crescut sub blânda îndrumare a unei mame evreice excesiv de protectoare, era obişnuit să fie

servit, iar dacă era lăsat de unul singur, nu făcea altceva decât să se îmbolnăvească şi mai rău. Acum Jocko nu mai putea fi vindecat. Corpul său era rece, aşezat într-o poziţie inumană, lângă scaunul din faţă al maşinii lăsate în stradă.

O singură întâmplare în orice existenţă…

Jay se întreba cum se putuse întâmpla aşa ceva. Jocko era un tip descurcăreţ. Cu toate acestea, chinezul îl luase prin surprindere, îl copleşise fizic şi îl…

Zdrăngăni setul de chei, căutând-o pe cea potrivită, înainte de a deschide uşa, hotărî ca poliţia să nu fie implicată. Era deja prea târziu. Nu avea niciun sens să se bazeze pe justiţie pentru pedepsirea chinezului. Nu avea încredere în justiţie. Nu avea încredere în lege. Ştia că în urmă cu câteva zile, chiar cu câteva ore, în împrejurări diferite, nu ar fi existat nicio cale prin care Jay Becker să se convingă că avea puterea interioară de a ucide o altă fiinţă umană. Nici aruncarea lui pe fereastră nu îi insuflase această idee. Acum însă nu mai avea nicio umbră de îndoială. Ştia ce trebuia făcut, fie că învingea, fie că era înfrânt, şi singura sa temere era că nu-l va mai găsi niciodată pe chinez. Era posibil să nu mai aibă niciodată ocazia. Dacă însăi. Se oferea prilejul, avea să-l omoare pe tip, folosind orice mijloc posibil. Corectitudinea nu intra în discuţie.

Întoarse cheia în broscă. Apartamentul cald şi îmbâcsit era tăcut. Casetofonul nu mai era dat tare ca de obicei, când Jay intra pe uşă. Se încuie înăuntru şi se duse direct la robotul telefonic, concentrându-se pe ceea ce se afla în faţa sa, încercând să se distanţeze de amintiri. „Nu poţi să trăieşti în trecut, îi spusese cândva Jocko. Trebuie să trăieşti numai în prezent”.

Pe bandă era vocea lui Marlene. Ea îi dădea un număr de telefon şi un interior şi îl ruga pe Jay s-o sune imediat. El formă numărul. După trei ţârâituri, răspunse o voce, molfăind un nume. Prea grăbit ca să fie atent la ceea

ce auzi, Jay îi ceru interiorul. Ea răspunse:

— Jay?

— Da.

— Am aşteptat telefonul tău.

L-au ucis pe Jocko, Marlene, voi el să spună, dar se abţinu.

— Unde eşti? întrebă el, în schimb.

— La un motel. Mi-e dor de tine. N-am reuşit să ajung în parcul Gasworks, pentru că doctorii m-au reţinut mai mult decât mă aşteptam.

— Doctorii?

— Am încheietura mâinii fracturată. Mi s-a pus un mulaj de ghips. Nu are importanţă. Vreau să mă asculţi cu atenţie, Jay. Vreau să înţelegi că, indiferent ce simţi în legătură cu ce îţi voi spune, nu poţi face nimic ca să mă răzgândesc. Ori mă ajuţi, ori mă descurc singură. Dar am de gând s-o fac aşa cum cred eu de cuviinţă şi trebuie să înţelegi asta de la început. Nu ar fi trebuit să fii implicat. Asta este ceva între mine şi Holst şi noi trebuie s-o rezolvăm. Dacă îmi vei face acest serviciu, simt că nu pot să pierd, dar nu voi asculta argumentele tale. Nu este timp pentru asta. Dacă vei încerca să te cerţi cu mine, voi închide telefonul şi voi rezolva singură.

Mi-ai spus cândva că sunt puternic, gândi el. Uite cine vorbeşte.

— Să fim rezonabili, Marlene.

— Nu, Jay. Nici rezonabili.

— L-au ucis pe Jocko.

Asta era. O spusese. Spera s-o facă să se răzgândească. Ea făcu o pauză atât de lungă, încât aproape crezu că închisese. În cele din urmă, ea spuse:

— Îmi pare rău pentru tine. Îmi pare mai rău decât vei şti vreodată. Te iubesc, Jay Becker, dar nimic nu mă va face să mă răzgândesc. Voi face schimb cu Holst. Caseta cu tatăl meu pentru The Lady Fine. Tot ce doreşte el se

află la bordul vasului. Ceea ce îţi cer este să conduci vasul într-un loc din apropiere, dar în afara portului. Fără The Lady nu poate să-mi facă rău. Iar dacă eu nu ştiu unde se află vasul, atunci el nu mă poate face să-i spun asta, nu-i aşa? îi explica iute, iar Jay simţea că era gata să-i închidă telefonul. În mintea sa o auzea mereu spunându-i că îl iubeşte şi trebui să se concentreze pe cuvintele ei ca să-i reţină planul. Era deopotrivă mândru şi supărat pe ea: mândru, pentru că ea găsise puterea după care tânjise, supărat, pentru că atunci nu era momentul s-o găsească. Ştia că, dacă încerca s-o întrerupă, telefonul avea să amuţească. Ultimele ei cuvinte fură: Te voi suna din nou prin radio. Îmi vei spune unde ai dus-o pe The Lady, apoi vei pleca de pe vas şi te vei duce într-un loc sigur, înainte ca ei să sosească. Când totul se va termina, voi lăsa un mesaj la robotul telefonic al formaţiei sau la cel al lui Jocko. Am ambele numere. Ştiu că vei face asta pentru mine. Te iubesc cu adevărat, Jay. Ştii că te iubesc.

Închise telefonul.

Jay revăzu planul ei, încercând să-i găsească punctele slabe. Nu se putea spune cum ar reacţiona Iben Holst la încercarea lui Marlene de a-i pune condiţii. Jay nu avea încredere că ea va putea să facă asta singură. Sună din nou la motel şi obţinu adresa de la recepţie.

Se afla la motelul Castle Rock, în Ballard. Jay nu se simţea în stare să facă încă o cursă cu cadavrul lui Jocko lângă el, aşa că luă un taxi. Văzu atunci încă o deficienţă însemnată în planul ei: cineva putea să supravegheze Shilshole, cineva putea să-i facă lui ceea ce îi făcuse lui Jocko. Se întrebă dacă ea se gândise la asta. Se întrebă dacă se gândise cum să evite această situaţie. Îi spuse taximetristului să se grăbească, promiţându-i să-i plătească oricât i-ar cere, dar acesta doar mormăi ceva şi continuă drumul cu viteza lui obişnuită. Milele se târau. Jay şi-o imagina părăsind Castle Rock şi ducându-se la o

întâlnire cu Holst. Rămâi unde eşti, Marlene. Rămâi unde eşti.

— Nu poţi să conduci mai repede chestia asta? întrebă el, bătând nervos cu piciorul în preşul de cauciuc.

— Ei, stai liniştit, domnule. Aşa îmi câştig existenţa. Asta nu-i o călătorie de plăcere. O să ajungi acolo când o să ajung şi eu. Ai înţeles? Dădu colţul. Ai ajuns. Vezi, ce ţi-am spus? Patru patruzeci.

— Ţine zece dolari, spuse Jay, dându-i banii. Aşteaptă-mă câteva minute. Mă întorc imediat.

Şoferul cel chel luă hârtia de zece dolari.

— Îţi dau câteva minute pentru cei cinci dolari. Asta-i tot. Claxonez o dată şi am plecat.

Jay fugi la recepţie. Ceasul arăta miezul nopţii. Recepţionerul era un tip destul de amabil. Singurul motiv pentru care Jay înjură fu acela că Marlene plecase cu zece minute mai devreme.

Pe când Jay se apropia de digul M, pe The Lazy Daze tocmai se termina o petrecere. Taxiul îl lăsase din nou lângă digul A, la mai multe sute de iarzi depărtare de cealaltă parte a hangarului pentru bărci, ca să nu fie observat, în cazul în care cineva ţinea sub supraveghere digul L. Trebui să aştepte numai câteva minute până ce un cuplu, ameţit de băutură, veni pe dig şi deschise poarta. El simulă că era gata să folosească o cheie. Intră imediat ce ei ieşiră şi îşi trase pe ochi şapca albastră a lui Jocko, în timp ce se îndrepta spre petrecerea care se destrăma. Se sprijini de vas zâmbind, cu atenţia îndreptată spre The Lady Fine, care se afla dincolo de culoarul strâmt de apă ce separa cele două diguri. Nu era nicio lumină aprinsă la bordul lui The Lady, nici cea mai mică mişcare. Doar acum îşi dădu seama că lăsase pistolul lui Jocko lângă corpul acestuia. Avea la el cuţitul cu resort, însă acesta nu-i dădea prea multă încredere. Merse până la capătul digului M şi, complet îmbrăcat, traversă înot o scurtă distanţă până la

digul L.

— Rechinul! glumi cineva de pe The Lazy Daze, arătând spre Jay, şi cei câţiva rămaşi încă la petrecere râseră, întorcându-se apoi repede la discuţiile lor.

Jay urcă pe digul L şi se apropie cu atenţie de The Lady. O balansă, gata să fugă, dar era evident că nimeni nu se afla la bord.

Cobori în cabină şi deschise aparatul de radio. Telefonul celular dispăruse. Televizorul fusese adus înapoi. Nu-i plăcea să navigheze noaptea, mai ales cu farurile stinse. Îşi luă însă toate măsurile de siguranţă pentru a nu fi observat. Ar fi trebuit ca Marlene să aştepte până dimineaţă. Ar fi trebuit să rămână la motel. Ar fi trebuit.

Ocoli digul fără probleme şi apoi aprinse farurile, se îndreptă în larg, spre cap, către nord, trecând pe lângă câteva case frumoase de pe malul mării, pe o rută care avea să-l ducă în jurul capului Meadow, la parcul Carkeek. Acolo avea să fie încă în perimetrul oraşului şi asta îi convenea.

Se întrebă ce făcea ea în acel moment. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată. Îi dori noroc, se ridică pe vârfuri şi cârmi spre marcajul luminos de la capul Meadow.

Marlene formă numărul de la telefonul portabil al lui Holst şi el răspunse. Nu avea de gând să se comporte prosteşte. Ceru ca întâlnirea să se desfăşoare într-un loc public, undeva unde Holst să nu o poată răpi. Îi spuse să se întâlnească la Garden Lounge de la Olympic Four Seasons. Merse cu maşina închiriată în care Jay o împinsese la Westside. Nu reuşi să găsească niciun loc de parcare. Ocoli de două ori cvartalul şi, în cele din urmă, recurse la garajul-parcare din faţa elegantului hotel. Imediat ce opri motorul şi privi în jur la pustietatea de la al treilea nivel al parcării se înspăimântă. Se grăbi spre ascensor şi, aşteptându-l, se impacientă. Când uşile se deschiseră şi văzu liftul gol, oftă uşurată. În câteva minute avea să fie în

elegantul Garden Lounge. Acolo nu exista nicio posibilitate ca cineva să-i facă vreun rău. Era supărată pe ea însăşi pentru că nu venise aici de la bun început, înainte de a-i telefona lui Holst. Ar fi fost mult mai logic.

Liftul zumzăi uşor, mişcându-se încet. Ea începu să se agite. Când uşile se deschiseră, John Chu îi rânjea. Voi să strige după ajutor, să ţipe, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. El intră cu un pas mare în ascensor şi îi puse pe faţă o cârpă urât mirositoare. Se simţi căzând în genunchi şi apoi auzi uşile liftului închizându-se cu zgomot. John Chu râdea.

Lui Jay îi era greu să rămână treaz. Îşi pregătea cea de-a treia ceaşcă de cafea când vocea de la radio pronunţă numele lui The Lady Fine. Şaizeci de secunde mai târziu legătura prin radio era stabilită. Brusc, se trezi.

— Alo? Terminat.

— Am ce vrei, Becker. Cred că îţi este destul de clar. Terminat.

Vocea lui Holst. Jay simţi cum îl cuprinde ameţeala, întinse mâna şi prinse marginea îngusta a tejghelei. Cele mai negre temeri ale lui se adeveriseră şi ştia că Marlene nu ar fi oferit nicio informaţie fără o convingere serioasă – iar Holst ştiuse că trebuia să vorbească prin radio. Nu-i plăcea sentimentul care creştea în el: acum voia să omoare doi oameni.

— Dă-i drumul, spuse el. Terminat.

— Tu o ai pe The Lady Fine. Eu o am pe lady. Vei duce vasul la nord de Freeland. Terminat.

— Ştiu unde este. Terminat.

— Te voi contacta acolo. Ţine radioul deschis permanent. Am încredere că nu eşti atât de nebun, încât să implici şi pe altcineva. Te voi aştepta mâine, până la ora douăsprezece. Am încheiat.

Holst întrerupse legătura. Cu mâinile tremurând din cauza nesomnului, a nealimentaţiei şi a nervilor, Jay puse

jos receptorul. De ce l-ar pune Holst s-o conducă pe The Lady Fine? De ce să nu-i ceară poziţia exactă şi să vină să ia hârtiile de pe vas? Ce era la mijloc?

Îşi aminti de Jocko. Nu voia să-i lase cadavrul într-o maşină parcată. Hotărî să-i încredinţeze detectivului Flint corpul lui Jocko.

Dacă folosea staţia radio, Flint avea să ştie că se afla pe un vas, iar Jay nu dorea câtuşi de puţin să încurce şi mai rău lucrurile. Îi trebui cincisprezece minute ca să umfle pluta de cauciuc care se afla la bordul lui The Lady. Vâsli spre Carkeek şi găsi un telefon public lângă parcarea care dădea spre strâmtoarea Puget. Telefonul sună de două ori şi cineva răspunse. Sergentul de serviciu întrebă cine era la telefon. Jay îşi dădu numele. După o pauză plictisitoare, omul îi spuse:

— Detectivul Flint este pe o altă linie. Va trebui să aşteptaţi.

— Mda. Bine.

Rămase pe fir. I se păru că trecuseră două minute până când răspunse Flint.

— Becker?

— Exact.

— Ce s-a întâmplat?

Flint părea obosit.

— Doi oameni au fost ucişi astă-seară. Vreau să vă ocupaţi de cadavre în locul meu. Eu nii mă simt bine.

— Ia-o mai încet! Nu e chiar atât de uşor. Cred că am face mai bine să discutăm. Ştii cum merg lucrurile.

— Nicio discuţie. Nu avem timp. Unul este un tip numit Roy. Se află la Westside. Un neamţ pe nume Holst l-a omorât. Am văzut cu ochii mei. Celălalt este cel mai bun prieten al meu. Se află într-o maşină parcată în faţa numărului 609 de pe Crocker Street West. Va trebui să luaţi legătura cu părinţii lui. Eu n-aş şti cum să le spun.

— Ia stai o clipă, Becker. Ştii la fel de bine ca mine că

nu te pot lăsa s-o ştergi fără să-ţi pun întrebări. Dacă nu te predai, va fi emis un mandat pe numele tău. Asta nu va face o impresie bună judecătorului. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Doar nu vrei să-i trimiţi judecătorului date încurcate.

Jay făcu o pauză ca să se gândească. Ce alternativă avea? I se păru că aude o maşină în spatele său, dar când se întoarse, nu reuşi să vadă nimic în întuneric, datorită reflectării luminii dinăuntrul cabinei.

— Becker? întrebă Flint.

— Sunt aici. Ascultaţi, tot ce vă pot spune este că sunt implicat în ceva, oarecum indirect, dacă mă înţelegeţi. O prietenă de-a mea a fost răpită. Nu pot să vă amestec pe voi, oameni buni. Voi faceţi ce aveţi de făcut, iar eu voi accepta orice îmi serviţi. Trebuie însă s-o fac fără voi, altfel prietena mea va fi omorâtă. Dacă aş înţelege ceva din asta, aş putea să vă explic mai bine. Pentru moment asta e tot. Aveţi grijă de Jocko în locul meu. A fost cel mai bun prieten al meu.

Puse receptorul în furcă. Când se întoarse, doi poliţişti stăteau lângă cabina telefonică.

— M-ai păcălit.

Jay şedea la capătul îndepărtat al biroului răvăşit al lui Flint, într-o cameră de mărimea unei debarale. Ceasul arăta două şi cincisprezece. Flint îi dădu o ceaşcă de cafea şi aprinse o ţigară.

— Te deranjează? întrebă Flint, fluturând ţigara.

— Ca să spun drept, da.

Flint ridică din umeri şi stinse ţigara.

— Cum vrei. Oricum, nu-mi face bine.

— În timp ce m-ai lăsat să aştept, ai depistat telefonul.

— Mi-e teamă că da. Te-am căutat ore întregi, puştiule.

— Nu am avut impresia.

— Pe asta mă bazam. Un aparat sună. Ridică

receptorul şi spuse: În regulă. Închide. E cineva care vrea să te vadă. Aici vă las singuri.

Îşi frecă ochii.

— Ce se petrece?

Jay îşi simţi inima bătând, de această dată era alt fel de teamă.

— Îţi va explica el totul. Ei nu ne spun prea mult.

— Ei?

Flint se ridica de pe scurt, încercând să pună în ordine nişte hârtii. Biroul rămase răvăşit. Îşi luă pachetul de ţigări şi bricheta de plastic de lângă el.

— Stai aici, puştiule, nu-ţi face probleme. Numai să cooperezi, bine? Ne vei face munca mai uşoară.

Jay îl conduse pe Flint cu privirea. Un bărbat nervos stătea în cadrul uşii.

— Este în întregime al dumneavoastră, spuse Flint.

— Şi Jocko? îl întrerupse Jay.

— M-am îngrijit de asta, îl asigură Flint. Ţine minte ce ţi-am spus.

Celălalt bărbat intră în cameră şi închise uşa. Era un individ arătos, bine îmbrăcat. Îşi mişca necontenit muşchii maxilarului. Întinse mâna. Jay i-o scutură zelos.

— Numele meu este Mark Galpin. Sunt directorul biroului regional din Seattle al FBI.

— Este vorba de Roy Kepella?

— De ce spui asta?

— Flint mi-a spus că tipul era de la FBI. I-am spus că a fost omorât; nu m-a crezut.

— Este în viaţă, Jay. A supravieţuit împuşcăturii.

— Nu e posibil. L-am văzut. Era mort.

— Era bine antrenat, asta era. E în spital, dar o să se facă bine. Şi-a ţinut ochii deschişi, ca să încerce să-l păcălească pe Holst. Te consideră salvatorul lui. Zice că, dacă nu ai fi dat buzna atunci, în mod sigur ar fi fost omorât. Îţi va mulţumi mai târziu. Deocamdată, noi doi

avem nişte treburi de rezolvat.

— Vă voi spune ce i-am spus lui Flint. O prietenă de-a mea a fost răpită. Nu pot să vă amestec pe voi. Dacă o fac, ea va fi omorâtă.

— Vorbim despre Marlene?

— S-ar putea.

— Pe ce vor s-o schimbe, Jay?

— V-am zis, nu pot s-o fac.

Faţa omului deveni stacojie, culoarea răspândindu-i-se şi pe gât.

— Nu ai în mână chiar atât de multe cărţi pe cât crezi. Avem o mulţime de acuzaţii cu care putem să te reţinem. Dacă o facem, nu poţi s-o ajuţi. Deci, de ce n-am coopera, ca să vedem cum ne putem ajuta? Sunt mai multe lucruri la mijloc decât îţi poţi închipui.

— Povestiţi-mi despre ele. Ştiţi, dumneavoastră şi Flint nu sunteţi prea diferiţi. Amândoi aveţi ochelari de cal şi un ton care îmi face greaţă. Ăsta nu este unul din jocurile voastre. Nu e una din loviturile voastre. Aici vorbim de viaţa femeii mele.

Galpin se lăsă pe spate în scaun.

— Hai să luăm lucrurile aşa, Jay. Cât de bine te-ai descurcat până acum? Răspunde-mi sincer. Cercetă ochii albaştri ai lui Jay. Ce ai face în locul meu?

— Lăsaţi-mă să plec. Să apăr viaţa lui Marlene.

— Chiar poţi s-o aperi? Gândeşte-te. Se ridică. Eu am destul timp, dacă şi Marlene are. Rămâi aici şi mai gândeşte-te la poziţia ta. Dacă cooperezi, tot ce avem de gând să facem este să te supraveghem. Asta e tot. Dacă nu, te vom ţine aici. Gândeşte-te.

Galpin ieşi din cameră. Jay privi peste umăr cum acesta se duse la un automat şi îşi umplu un pahar de hârtie de formă conică, apoi se întoarse şi se uită la Jay. Acesta privi înapoi spre biroul răvăşit. După cinci minute lungi, Galpin se aşeză din nou şi spuse:

— Deci, ce zici?

— Dacă vor observa că mă urmăriţi, o vor ucide. Sunt convins de asta. Ceea ce avem noi aici se cheamă impas.

— Ceea ce avem noi aici se cheamă tehnologie, Jay. Putem fi la mai multe cvartale în urma ta şi nimeni nu va observa. Tot ce vrem este să vă protejăm, pe tine şi pe Marlene. Nu are niciun sens să fii omorât.

Jay izbucni în râs. Oboseala îi lungi râsul dincolo de firesc.

— Câteva cvartale în urmă, hî? Nu voi fi într-o maşină, domnule Galpin. Voi fi pe un vas. Cum o s-o scoateţi la capăt cu asta?

— Crede-mă, Jay. Ne putem descurca cu orice. Sunt convins de asta. Îţi cer să fii şi tu convins. Am rezolvat sute de asemenea cazuri, Jay. Tu câte ai rezolvat? făcu o pauză. Am fost clar?

— Clar ca bună ziua.

— Atunci, vei coopera?

Jay aprobă din cap.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa?

41

Becker conduse nava direct spre nord timp de două ore şi jumătate, până când observă la prora de la tribord golful Cultus şi capul Possession. Dormise puţin. O maşină fără numere îl lăsase la parcul Carkeek, împreună cu mica cutie neagră, imediat după ora trei. Era instruit să instaleze cutia la bordul lui The Lady Fine şi să desfăşoare o sârmă lungă de cupru, care avea să acţioneze ca antenă. Această operaţiune îi luase o jumătate de oră, aşa că somnul său neliniştit fusese redus la două ore şi ceva.

Capul îl durea, îşi simţea ochii uscaţi şi înfierbântaţi, chiar în dosul ochelarilor de soare şi sub borul pălăriei. Ridicarea velelor îi luase mai mult timp decât de obicei, din cauza degetelor rănite. Se simţea mizerabil.

Stabili o nouă direcţie care să-l ducă pe lângă

Freeland. La douăsprezece fără zece, identifică o bucată de pământ de un verde luxuriant care intra în strâmtoarea Puget. Chiar după acel cap se afla Freeland. Un avion mic zbură pe deasupra. La naiba, sunt deştepţi, gândi el, crezând că era de la FBI şi simţindu-se mult mai în siguranţă. Ştia că una dintre multele ambarcaţiuni cu pânze pe care le vedea era condusă de agenţi speciali, deşi nu putea să spună care dintre ele. Mai ştia că transmiţătorul său era bun numai pentru o milă sau două, deci aveau să fie şi avioane, ca şi alte bărci cu pânze, care să-l localizeze. Mulţimea de bărci din Ziua Muncii umplea canalele de navigaţie. Fără transmiţător, s-ar pierde cu uşurinţă. Nu-i plăcea să admită, dar se simţea mai bine ştiind că FBI-ul era pe frecvenţa transmiţătorului, ca şi pe cea a radioului.

Apropiindu-se de Freeland, auzi o voce feminină nazală venind dinspre puntea de jos – radioul. Cobori şi răspunse.

— Vei merge în continuare spre nord-vest până la insula San Juan şi vei ancora peste noapte lângă American Camp, spuse Holst. Ai priceput?

— Da.

Holst închise. Neliniştea puse stăpânire pe Becker. Lanţul San Juan era aproape de Canada. FBI-ul nu avea putere în Canada, iar Jay nu avea încredere în soluţiile rapide la complicatele probleme de jurisdicţie care priveau birocraţia. Cât i-ar trebui lui Galpin să anunţe autorităţile canadiene? Neliniştea se spulberă atunci când un alt avion mic decolă de pe insula Whidbey, zburând aproape peste The Lady Fine. Acesta trebuie să fie un semnal, gândi Jay. Totul se afla sub control.

Era un avion curier.

Kepella se strecură în tăcere prin spatele casei, ţinându-se aproape de vegetaţia înaltă. Observase maşina din garaj: Brandenburg era acasă. Umărul îl durea rău şi

sângera din nou.

În spatele său, la capătul celălalt al gardului viu, peste drum, doi agenţi îi ascultau respiraţia grea, gata să semnalizeze celorlalţi cinci, care tundeau copaci, îmbrăcaţi în uniforma lucrătorilor de la Pacific Bell.

Kepella se mişcă iute. Galpin îi spusese că, după cât reuşiseră ei să afle, Roşie nu avea nicio legătură cu misiunea lui Holst. Atât John Chu, cât şi Donnie Mota aveau conturi în creştere la bancă. Roşie avea cu puţin peste o sută de dolari pe numele ei. Toate acestea, în timp ce Kepella presupusese că Rosie era plătită să-l supravegheze. Acum era silit să vadă lucrurile într-o altă lumină. Ea îl ascunsese. Ea încercase să-l oprească să bea. Ea fusese sinceră când vărsase lacrimi pentru el. Roşie era un dar de la Dumnezeu şi, dacă Roy Kepella ieşea bine din treaba asta, Roşie avea să fie mai des cu el. Poate pentru totdeauna. Dar Brandenburg… el era o altă poveste.

Kepella deschise uşa de sticlă. Păşind înăuntru, auzi televizorul. Traversă sufrageria, oprindu-se în cadrul uşii micului cabinet. Cu ochii lipiţi de ecran, Brandenburg nu-l văzu.

— Au încercat să mă omoare, spuse Kepella dramatic.

Brandenburg sări de pe scaun. Întinse mâna şi, folosind telecomanda, închise televizorul. Avea o armă la etaj, una în dulapul cu băuturi şi alta ascunsă în frigiderul din bucătărie.

— Iisuse, Roy, ar fi trebuit să baţi la uşă. M-ai speriat îngrozitor.

— Te superi? întrebă Kepella, arătând spre scaunul din faţa canapelei.

— N-ar fi mai bine în sufragerie? E mai mult aer acolo, spuse Brandenburg, în timp ce se ridică şi îi indică drumul lui Kepella. Văzu umflătura: Kepella purta un pistol. Cea mai apropiată armă pentru Brandenburg se afla în dulapul cu băuturi, din sufragerie. Târgul era târg. Dacă

Kepella devenea primejdios, Brandenburg voia să fie pregătit. Aşezându-se la masă, întrebă: Aşadar, ne vedem din nou, Roy?

— Am livrat documentele cu SOSUS, aşa cum ne-am înţeles…

Făcu o pauză, încercând să obţină aprobarea lui Brandenburg.

— Exact, confirmă el.

Primul pas era făcut, gândi Kepella.

— Dar ceva n-a mers bine. O bătuse rău pe femeie. Era aproape cataleptică, iar Holst a început să-şi agite pistolul ca un nebun. Trebuia să iau una din acele decizii… aşa că am sărit pe el. Ştiam că nu e bine pentru operaţiunea noastră, dar ce era să fac? Ar fi putut să ne ucidă pe amândoi.

— A bătut-o pe Marlene? întrebă Brandenburg neîncrezător.

— Sper că n-am stricat operaţiunea, încercă iarăşi Kepella.

— Nu, nu, Roy. Dumnezeule, aş spune că merge de minune. Te-ai comportat aşa cum ţi-e firea. Doar dacă ai fi stat acolo, ar fi putut să devină suspicios. Poate că te testa.

— Nu era niciun test. Îşi pierduse câteva doage. Dacă vrei să-mi ştii părerea, cred că femeia aceea are legătură cu asta. Am crezut că ar trebui să ştii. Am venit aici cât am putut de repede. M-au reparat la spital, aseară. M-am gândit că tu ai să ştii ce să faci.

— Probabil că în câteva zile ar trebui să te duci înapoi la Fu. Sau cam aşa ceva.

— Am trecut pe lângă port… m-am gândit că ar putea fi o idee bună, dar vasul a dispărut.

De fapt, Galpin fusese cel care îi explicase lui Kepella succesiunea evenimentelor.

— Chiar aşa?

Kepella nu văzu nici cea mai mică surprindere pe faţa

lui Brandenburg.

— Deci, ce înseamnă asta? L-am scăpat din nou pe Wilhelm sau ce?

— O să fiu cinstit cu tine, Roy. Avem toată afacerea sub control. Am pus vasul sub supraveghere zile întregi. În momentul de faţă, navighează către întâlnire. Wilhelm este prins în plasă. Directorul va fi foarte impresionat de rolul tău în această poveste. Realmente, foarte impresionant.

— Mă bucur că m-ai chemat la Washington şi ai aranjat totul. Sunt mândru că am fost implicat în această operaţiune.

— Ne-ai fost de un mare folos, Roy. Nu s-ar fi putut face fără tine. Ce zici de o băutură? Hai să sărbătorim.

Acum Kepella deveni furios.

— Fără băutură. Eu nu vreau.

Îl urmări pe Brandenburg cum îngenunchează lângă dulap. Kepella devenea din ce în ce mai furios. Minciunile. Băutura. Să fii. tratat ca un rahat. Brandenburg trebuia să plătească pentru toate acestea, hotărî el. Ce avea să facă legea? Să-i dea peste mână? Dacă, cel puţin, l-ar putea face să scoată un pistol, ar putea să-l omoare în legitimă apărare. Kepella îşi scoase arma uşor, ascunzând-o sub masă. Şi-ar permite Brandenburg să se lase provocat şi să folosească o armă? Sau era un individ prea calm?

— O vreme chiar m-ai dus de nas, începu Kepella.

Se întreba ce aveau să facă băieţii din camion o dată ce el va intra în acţiune. Vor aştepta afară sau vor sparge uşa? Se hotărî s-o facă repede, înainte ca ei să aibă timp să se adune.

— Ce-i asta, Roy, întrebă Brandenburg, strecurându-şi arma în buzunarul de la pantaloni, ascuns de uşa deschisă a dulapului.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bani. Când mi-ai plătit cu bani gheaţă biletul de avion. Atunci ar fi trebuit să mă alertez.

Brandenburg se apropie cu două băuturi în mână. Le ţinea pe o tavă, care ascundea umflătura din buzunarul lui. Se aşează pe scaunul său cu abilitate, fără ca Kepella să vadă pistolul. Îi întinse un pahar, dar acesta îl aruncă pe covor.

— Nu, mulţumesc.

— Ce se petrece aici, Roy?

— Am spus că ar fi trebuit să-mi dau seama când mi-ai plătit cu bani gheaţă biletul de avion. Aceea a fost o greşeală. O tremurătură vizibilă cuprinse mâna lui Brandenburg în timp ce-şi sorbea băutura. Gheaţa zornăia. Kepella continuă, savurând şi mai mult spectacolul: într-adevăr, întregul plan a fost strălucit. Cine te plăteşte, Holst sau Wilhelm?

— Ia ascultă aici…

— Nu, domnule. M-am săturat să te ascult. E rândul tău să o faci.

Ştia că asta nu era deloc ceea ce voia Mark Galpin. Galpin l-ar fi împins la limita rezistenţei, ca să-i afle toate legăturile şi să pună toate datele la un loc. Aceasta era însă răfuiala lui personală. Oricât de rău ar fi fost pentru Mark Galpin, asta era ceea ce avusese în minte Kepella de la bun început. Scoate un pistol la mine, ticălosule, gândi Kepella. Dă-mi un motiv.

— Stai o clipă, obiectă Brandenburg.

— Cunosc toată povestea asta blestemată, domnule. Câţi agenţi ai mai aranjat de-a lungul anilor? Cinci? Zece? Câte vieţi ai mai nenorocit? Mi-am dat seama deunăzi, minţi el pentru a-l face pe Brandenburg să gândească în continuare că numai el cunoştea secretul, ca să-l atragă într-o luptă. Fără niciun ajutor. Ştiai prea mult. Ştiai despre Rosie când eu abia o cunoşteam. Ştiai despre Holst. Am verificat dosarele, spuse el, improvizând, şi nimeni nu ştie despre legătura lui Holst cu Wilhelm. Doar tu. Ce zici de asta?

Brandenburg era uluit. Încercă să-şi păstreze calmul în timp ce întindea mâna după pistolul din buzunar.

— Ce urmează, Roy?

— Asta.

Kepella ridică pistolul deasupra mesei. Brandenburg trase de sub masă, lansând două gloanţe şi trimiţându-l pe Kepella înapoi pe scaun. Kepella împuşcă tavanul, scăpând din mână pistolul, care căzu departe de el. Genunchiul îl ardea. Al doilea glonte nu îl atinsese deloc. Brandenburg se ridică şi trase din nou, dar Kepella se rostogoli spre arma sa şi glontele trecu pe lângă el.

Fereastra cu vedere spre lac se deschise şi un agent sări prin uşă, în timp ce altul strigă:

— FBI. Aruncaţi armele jos!

Brandenburg se răsuci. Se uită la agentul care îl ţintea şi apoi la Kepella care, în patru labe pe covor, încerca încă să-şi recupereze arma. Wilhelm îi promisese că va avea grijă de soţia lui, dacă i se întâmpla ceva de genul acesta. Brandenburg nu avea de gând să-şi petreacă viaţa într-o celulă de opt pe opt picioare.

— Aruncaţi armele, strigă agentul.

Brandenburg puse ţeava în gură şi apăsă pe trăgaci.

Jay ajunse la American Camp la ora opt fără un sfert. Era extenuat. În curând avea să se înnopteze. Mareea îşi schimba sensul. Ţinând seama de reflux, Jay rămase la o distanţă bună de ţărm.

Aruncă ancora. O ceaţă uşoară plutea în aer. Se luptă cu oboseala până când conturul roz al apusului de soare coborî către orizont. Mâncă o jumătate de conservă de ton rece şi adormi în cabina din faţă, pe care o considera cea mai sigură, căci avea două ieşiri – o trapă în sus, care dădea în compartimentul din faţă, şi alta, prin cambuză, dând spre scara de tambuchi. Sub pernă avea pistolul de semnalizare al lui The Lady şi un cuţit de bucătărie destul de mare. La gambă îşi legase încă un cuţit. Închise ochii.

Când îi deschise era dimineaţă. Dormise buştean. Aceeaşi rază de soare se ivea acum din partea cealaltă a orizontului, colorind norii ameninţători într-un roz de somon. În zori, dimineaţa ceru-i înroşit, marinarul ştie că nu-i de glumit. Tresări simţind durerea din degete. Un asistent medical de la postul de poliţie i le fixase în aţele. I se spusese că aveau să-şi revină cu timpul. El nu era atât de sigur.

Când privi din nou afară, îşi dădu seama că ordinea acţiunilor sale se schimbase. The Lady Fine nu mai era în apropiere de American Camp. Se repezi pe punte. Insula era un punct minuscul la tribord. Se strecură la proră şi trase de edec. Fusese tăiat cu un cuţit când el dormea. Refluxul puternic îl dusese mile întregi la vest de insula San Juan, probabil în Canada.

Lui Holst nu-i plăcea să rişte. Dar de ce îl lăsaseră în viaţă? se întrebă. Dacă fuseseră atât de aproape de el, de ce să nu-l omoare şi să preia chiar ei vasul? Răspunsul îi veni fulgerător: Holst voia ca altcineva să transporte în Canada ceea ce se afla la bordul lui The Lady.

Din punct de vedere legal, Jay era obligat s-o anunţe pe The Lady la vama canadiană, fie în portul Friday, fie la Bedwell. Din moment ce portul Friday era mult în urmă, trebuia să fie Bedwell. Era o probabilitate de douăzeci şi cinci de procente ca vasul să fie percheziţionat de autorităţile canadiene în docul vămii. Dacă, totuşi, Jay hotăra să ocolească vama, mizând pe circulaţia intensă a vaselor din timpul sărbătorii, şi era observat de o patrulă, vasul avea să fie în mod cert percheziţionat. Văzuse asta destul de des. Canadienii erau meticuloşi. Aşteptau până aproape de asfinţit şi apoi patrulau prin cele mai favorabile golfuri şi golfuleţe, de-a lungul graniţei. La un sfârşit de săptămână ca acesta treaba era formidabilă. Dar era, de asemenea, un sfârşit de săptămână cu forţe umane sporite. Jay se hotărî să găsească ceea ce se afla pe vas şi locul

unde fusese depozitat. Nu avea niciun sens să fie luat prin surprindere.

Căută mai întâi în partea din faţă, scoţând scândurile din podea şi scotocind spaţiile de depozitare, care conţineau velele şi echipamentul de scufundare individuală. Nimic. Căută metodic prin cambuză. Când ajunse la televizor, îi veni o idee. Ataşă un transformator de doisprezece volţi şi băgă televizorul în priză. Nu funcţiona. Verifică de două ori cablul. Nu funcţiona. Îşi închipui că Holst ascunsese ceva în televizor. Continuă să caute cu frenezie prin cambuză, incapabil să găsească ceva nou.

O dată ajuns în cabina lui Marlene, căută în fiecare sertar, inclusiv în zona în care găsise videocaseta cu Roy. Observă că spaţiul de depozitare de sub pat era încuiat cu un lacăt nou şi o scoabă. Alergă în cocpit şi luă cutia cu scule. După ce îndoi două şurubelniţe, reuşi în cele din urmă să spargă scoaba, scoţând şuruburile. Înăuntru erau patru cutii de carton nedeschise, fiecare având tipărită pe faţa cutiei denumirea Zycorps. Computere.

Abia auzi vocea – un radiofonist naval. Ieşi alergând din cabina lui Marlene prin cocpit şi sări jos în cambuză. Răspunse cu răsuflarea întretăiată. O clipă mai târziu Holst spuse:

— Îţi aminteşti seara în care stăteai cu Marlene şi cu mine la Blue Sands? Terminat.

— Da. Terminat.

— Uită-te pe hărţile tale. Du-te la geamandura al cărei număr corespunde cu data acelei întâlniri. Ultimele instrucţiuni sunt acolo. Am încheiat.

Jay îşi stoarse creierii. Fusese într-o miercuri sau într-o joi? Se uită pe calendarul din portmoneu. Într-o miercuri. Miercuri 17. Geamandura 17.

Se uită pe hărţi, degetul trecându-i de la un marcaj la altul, de la o imagine la alta. Numărul 17 era exact la sud

de insula Saltspring, în Columbia Britanică.

Avusese dreptate. Era folosit ca să treacă computerele în Canada. Holst fusese prevăzător pentru eventualitatea că cineva intercepta convorbirea – ceea ce se şi întâmpla.

Luă un mic dejun frugal, îşi petrecu câteva minute pe punte şi fixă direcţia către geamandura 17. Să conducă o ambarcaţiune bună ca The Lady cu motorul în funcţiune, în loc de vele, era un păcat. Lui Jay îi repugna ideea, dar programul lui o cerea.

Peste o oră începu o furtună cu fulgere.

Mark Galpin nu-şi putea crede urechilor. Asistentul său se mişca nervos pe scaunul din faţa sa.

— Acum două ore ai venit aici şi mi-ai spus că The Lady Fine a dispărut în timpul nopţii. Iar acum îmi spui nu numai că i-am pierdut semnalul, dar că nici forţele noastre aeriene n-o pot repera. Vrei să cred asta?

— Nu putem să controlăm vremea, domnule. Transmiţătorul acela nu se comportă bine în furtuni electrice. Dacă furtuna se deplasează, am încredere că o vom putea localiza din nou. Un om de-al nostru încearcă acum să găsească un membru al formaţiei care să ştie ce dată era atunci. Dacă vom reuşi să aflăm, vom şti către care geamandură se îndreaptă. Asta e tot ce putem face până când vremea va coopera cu noi.

— Puştiul se bazează pe noi. Înţelegi asta? Ştie al naibii de bine că ei au de gând să-l omoare şi se bazează pe noi să-i împiedicăm. Nu-mi pasă pe cine trebuie să implici. Vreau ca acel semnal de transmiţător să fie localizat. Trimite un cuter al pazei de coastă în larg, fă ceva, orice. Numai să găseşti vasul.

Asistentul se înclină.

— Nu umblăm după potcoave de cai morţi, domnule, dar tehnologia nu funcţionează într-o astfel de furtună. Chiar dacă cuterul pazei de coastă ar putea localiza

semnalul – ceea ce este improbabil – ei nu ar avea mijloacele de a face triangulaţia poziţiei fără ca furtuna să înceteze. Ar vâna încă ceea ce se numeşte un semnal fantomă. Asta poate dura zile – precum căutarea cutiei negre a unui avion pe fundul oceanului. Este acul în carul cu fân.

— Ce vrei să-mi spui?

— Că trebuie să aşteptăm până se termină furtuna.

— Şi care-i prognoza meteo?

Asistentul se încruntă.

— Nu e bună. Sunt formaţiuni noroase peste tot, deasupra zonei. Se întind pe o linie de şaizeci de mile, într-o furtună care se deplasează cu zece mile pe oră.

— Şase ore?

— În cel mai bun caz, domnule. Cu căldura verii de la Peninsula Olimpică ar putea dura toată noaptea.

— La naiba! Galpin îşi frecă tâmplele. Şi Roy Kepella?

— Nu va putea să meargă câteva luni. Glontele i-a zdrobit rotula. Va sta în spital câteva zile.

— I-ai pomenit despre transferul la Washington?

— Da, domnule, cum aţi cerut.

— Ce ţi-a răspuns la asta?

— A spus că nu s-ar transfera acolo pentru toţi banii din lume. A vorbit ceva despre pensionare. Glumea cu o chinezoaică ceva despre deschiderea unui restaurant în Palo Alto. Nu mi-am putut da seama dacă vorbea serios sau nu. Galpin zâmbi. A spus că îl va denumi Roşie & Roy's.

Galpin râse. Asistentul nu-l auzise niciodată râzând. Galpin redeveni serios.

— Pune atâţia oameni câţi ai nevoie, ca să-i localizeze pe acei membri ai formaţiei, şi aranjează un elicopter pentru mine ca să mă ducă în insula San Juan. Iar pe drum spune-i lui Emily să-mi dea legătura cu RCMP din Columbia Britanică. O să avem nevoie de puţină cooperare.

Asistentul ieşi grăbit pe uşă. Când o închidea, Galpin

râse din nou. Roşie & Roy's. Parcă-i şi vedea.

Jay riscă şi nu-şi declară trecerea la paza de coastă canadiană. Mesajul de la geamandura 17 îi dădea instrucţiuni să navigheze mai departe spre nord, spre un golf de lângă capul sudic al insulei Saltspring şi să aştepte căderea serii. Trebuia să aştepte apariţia unei flăcări care avea să-i semnalizeze să vâslească la mal. Marlene avea să fie acolo.

Marlene.

Călătoria dură mai mult decât se aştepta datorită furtunii violente. Marea nu era extraordinar de agitată, dar fulgerele erau constante şi intense. La fiecare câteva secunde tunetul răsuna ca bubuitul unui tun.

Trecând printre două stânci care ţâşneau din apă, Jay stinse farurile. Până la asfinţitul soarelui mai era o oră, dar furtuna întunecase considerabil cerul. Ştia că ei aveau s-o caute pe The Lady. Orice element surpriză era în avantajul său. Dacă ar putea să tergiverseze lucrurile, asta n-ar face decât să lase FBI-ului mai mult timp. Se întreba dacă, chiar în momentul acela ei nu postau câţiva oameni pe insulă, pregătind capcana pe care o promiseseră. Văzuse, cu o oră mai devreme, un hidroavion zburând la joasă înălţime, strecurându-se periculos de jos printre fulgere. Poate că erau ei.

Era atât de greu de văzut în acea lumină slabă, încât Jay îşi concentră toată atenţia pe capul opus golfului. Ştia că ei nu puteau s-o vadă de pe mai pe The Lady, şi dacă ar fi putut să ajungă la ţărmul opus înainte de lăsarea întunericului, ar fi fost în stare să tragă la mal şi să se furişeze în spatele lor.

Cu atenţia concentrată pe promontoriu, cu zgomotul motorului zumzăindu-i în urechi, cu bubuitul tunetelor şi răpăitul ploii, nu văzu bărcuţa Zodiac care se ivi de după stâncă. Motorul ei electric, tăcut, din apă, o apropia constant de greoaia The Lady.

Jay îşi plănui atacul său de învăluire, imaginându-şi că FBI-ul sau poliţia călare canadiană se afla la capătul îndepărtat al insulei şi se apropia. Se concentră să vadă fâşia de pământ care se zărea în depărtare.

Zodiac continua să se apropie.

Ceva îi abătu atenţia de la ţărm. Aruncă o privire peste umăr. Câmpul vizual era redus de gluga echipamentului său pentru vreme rea. Se uită direct spre Zodiac, care se apropia, dar nu-l văzu.

Şi atunci, dintr-odată, cerul se limpezi. Soarele răzbi dinspre vest. Ploaia continuă încă un minut, în timp ce un arc de curcubeu crea un pod de culori între Saltspring şi est. Dacă n-ar fi fost licăririle de fulgere care se îndepărtau la tribord, nimeni n-ar fi bănuit că fusese furtună.

Îşi scoase echipamentul de vreme rea. Când ridică privirea, se afla faţă-n faţă cu John Chu.

Chinezul stătea în picioare la pupă.

Jay scose un ţipăt. Chu atacă, făcând un salt către Jay.

Instinctiv, Jay se aplecă spre stânga şi se legănă cu tangonul, lăsându-se în partea îndepărtată a cocpitului. Degetele îl dureau. Se întoarse spre Chu. Acesta părea încurcat. Jay înţelese avantajul său: pe vas, era în largul lui; Chu nu era. Jay împinse cu piciorul maneta de viteze înainte, păstrându-şi echilibrul. Chu alunecă pe puntea îngustă, dar îşi recâştigă repede poziţia. The Lady Fine mergea fără cârmaci. Jay se repezi înainte – avea nevoie de o armă. Pistolul semnalizator! Chu scoase un cuţit lung de vânătoare şi îl agită în aer, urmându-l pe Jay spre proră. Jay se mişca cu uşurinţă, menţinând o distanţă de câţiva paşi de prevăzătorul Chu. Ridică trapa şi intră în cabina din faţă, apucând iute pistolul de semnalizare din locul în care îl lăsase. Se aşeză pe vine şi se răsuci ca să tragă. Faţa lui Chu apăru la tambuchi. Jay apăsă pe trăgaci.

O minge luminoasă, arzând cu o flacără portocalie,

ţâşni prin tambuchi, julind doar obrazul stâng al lui Chu şi aprinzându-i părul negru. Chu aruncă cuţitul pe punte, îşi lovi capul cu palma, ieşit din minţi, şi scoase un urlet. Flacăra portocalie descrise lent un arc pe cer, îndreptându-se apoi spre suprafaţa apei.

Jay bâjbâi după cele trei cartuşe rămase – albastru, roşu, galben – şi le înghesui în buzunar. Cu mâna rămasă liberă ridică cuţitul de bucătărie, amintindu-şi că avea încă legat la gambă un cuţit mai mic.

Chinezul. Jay mai vedea şi acum desenul neterminat pe care Jocko îl făcuse cu propriul său sânge. Chinezul.

Jay introduse cartuşul albastru în pistolul de semnalizare, în timp ce se grăbea spre pupă prin scara de tambuchi. Ajunse la cârmă şi o roti violent spre tribord. Schimbarea de direcţie îl dezechilibră pe Chu, care se îndrepta către Jay. Chu se aplecă peste balustradă, mâna lui găsind odgonul mic în ultima clipă, împiedicând astfel căderea peste bord. Jay se repezi în faţă, îşi puse coatele pe trapa de la tambuchi şi apăsă pe trăgaci. Mingea de foc sfârâi în umărul stâng al lui Chu, sări lateral, căzu pe punte şi şuieră rostogolindu-se în apă.

Alergând după Jay, Chu îşi sfâşie tricoul fumegând. Jay încercă să reîncarce pistolul, dar scăpă din mână cartuşul roşu. Se aplecă să-l recupereze, punându-şi jos cuţitul de bucătărie, dar carcasa cartuşului alunecă din mâinile sale care bâjbâiau şi se rostogoli pe podeaua cocpitului.

Chu sări în cocpit.

Jay se aruncă în afară, cu faţa înainte, pe puntea de la tribord, şi sări în picioare. Simţi strânsoarea lui Chu la gleznă. Se eliberă, lovindu-l tare cu piciorul şi zburându-i totodată cuţitul din mână. Acesta sări o dată pe punte şi căzu în apă. Chu îl urmări cu privirea. Instinctiv, Jay se aplecă, trăgând cuţitul de la gambă şi împlântându-l cu toată puterea în pieptul lui Chu, apoi dându-i drumul şi

făcând un pas înapoi. Chu se uită în jos la cuţit. Jay auzi vocea lui Jocko: „Niciodată să nu laşi cuţitul în adversar, altfel îi oferi ocazia de a-l folosi împotriva ta”.

Chu smulse arma fără un scâncet. Sângele ţâşni din rană. Ochii săi negri scânteiară şi un zâmbet ciudat îi apăru pe faţă. Se repezi la Jay, crestându-i braţul până la sângerare. Îngrozit, Jay o rupse la fugă, mergând cu spatele, incapabil să-şi ia ochii de la Chu. Gândurile i se învălmăşeau în minte, laolaltă cu un sentiment crescând de vinovăţie. Încercase să omoare un om. Merse cu spatele, croindu-şi drum în jurul marginii cabinei din spate, în timp ce Chu se mişca încet spre el, sângerând abundent, dar pregătindu-se să ucidă. Chu se pricepea la cuţite. Era un lucru evident.

Totuşi, nu se pricepea la ambarcaţiuni. Jay se aplecă şi se repezi spre un punct din spatele ghiului de artimon de la pupă, apoi se ridică iute – o mişcare pe care Chu o imită. Jay se rezemă cu toată puterea de tangon şi îl trânti pe Chu ca pe o bâtă de base-ball, uriaşă şi lentă. Chu ridică o mână pentru a se feri. Jay se lăsă în genunchi, îşi înlănţui un antebraţ în jurul călcâiului drept al lui Chu şi trase violent. Chu îşi pierdu echilibrul şi fu răsturnat pe punte, umărul său izbindu-se de un tachet mare. Scoase un strigăt gutural.

Jay ocoli latura de la babord a cabinei din spate şi sări în cocpit, apucând cuţitul de bucătărie şi ridicând pistolul de semnalizare. Scoţând din buzunar singurul cartuş rămas, îl băgă în armă tocmai când Chu ateriză pe ambele picioare în faţa sa. Chu se roti şi îl lovi pe Jay cu piciorul în piept, aruncându-l înapoi cu o asemenea forţă, încât Jay se izbi de marginea de la tambuchi şi se rostogoli în cambuză, prăbuşindu-se pe degetele rupte.

Durerea cumplită îl orbi. Atunci, în Jay Becker nu mai există conştiinţă, ci doar instinct. Fugi în faţă, sub punţi, şi aşteptă mişcarea lui Chu, aşteptă să vadă dacă acesta avea

să coboare sau să rămână pe punte.

Chu sări în cambuză, evitând cu desăvârşire atingerea treptelor de tek. Radioul scoase câteva sunete bruiate de paraziţi. Chu smulse staţia radio de pe perete.

Jay nu privi în urmă. Când îl auzi pe Chu, scoase mâna prin tambuchi şi se trase în sus, cu greutate, rostogolindu-se pe punte. Trânti trapa închizând-o şi se duse repede înapoi spre cocpit.

Şoarecele şi pisica, gândi el. Şoarecele şi pisica.

Se aştepta ca Chu să vină înapoi spre cocpit. Jay ridică pistolul de semnalizare de pe podeaua cocpitului şi ţinti aşteptându-l pe Chu. Apoi văzu că Chu deschisese trapa şi se urca pe punte. Stătea în picioare la proră. Jay se aruncă spre regulator şi îl împinse înainte, dublând viteza motorului. Stând încă pe burtă, cu braţul sângerând, Jay se târî în faţă şi roti cârma cu toată puterea.

Smuci regulatorul şi vasul ţâşni înainte, iar Chu îşi pierdu echilibrul. Vasul o coti brusc către tribord, şi Chu, încercând iute să-şi recapete echilibrul, fu complet nepregătit pentru neaşteptata schimbare de direcţie. Jay îşi înfipse degetele în spiţele cârmei pentru a o opri, strigând din răsputeri; răsuci cârma în direcţia opusă şi, cu piciorul agăţat de pârghia de viteze, trase violent, băgând motorul în marşarier.

Chu se împletici, aplecându-se pe spate, către bompres, cu confuzia întipărită pe faţă. Se împiedică de afetul ancorei şi căzu peste prora lui The Lady Fine. Jay se ridică în genunchi şi îndreptă cârma, împingând înainte cu piciorul pârghia de viteze. Instinctul. Răsuci cârma uşor către babord. Simţi corpul omului trecând pe sub carenă. Trase puternic către tribord şi auzi motorul Diesel gemând, în timp ce vasul se clătină anevoie. Jay fu aruncat spre cârmă şi se lovi cu capul de ea. Trecuse peste chinez cu regulatorul la maximum. Cu răsuflarea întretăiată, se grăbi către pupă, ţinându-se de balustradă. Cadavrul

strivit lucea pe suprafaţa apei, la douăzeci de picioare în urma vasului. Jay întoarse capul. Nu văzuse niciodată ceva atât de grotesc… Chinezul era mort.

42

Lăsă ancora, dar nu acolo unde îi indicase biletul lui Holst. Îl aşteptau oare pe ţărm Holst şi ucigaşul din Samoa? Acesta era oare capătul liniei? Văzând că Chu nu se întorcea, ce avea să facă Holst? Prea multe întrebări.

Rana lui nu era adâncă, nici prea dureroasă. Şi-o bandajă, iar sângerarea încetă.

Luă cu el pistolul de semnalizare al lui The Lady şi singurul cartuş rămas. Când se urcă în barca Zodiac, purta o pereche de blugi de-ai lui Marlene – descheiaţi la talie – şi un tricou negru cu guler colant. Fără să i se audă motorul, barca pluti către mal prin întuneric. Jay privea atent spre zona unde cu puţin timp în urmă văzuse flacăra din pădure.

Marea era liniştită. Barca aluneca uşor. Luna, în primul pătrar, se furişa deasupra orizontului, lumina ei slabă, albastră-cenuşie, sărutând vârfurile cedrilor înalţi de pe insula Saltspring. Jay stătea cu capul aplecat, în eventualitatea că Holst observase Zodiacul. Scurta călătorie părea că nu se mai termină. Undeva, pe această insulă, Marlene era ostatică. Se uită la degetele lui măcelărite şi în aceeaşi clipă se gândi la Jocko.

Malul era presărat cu bolovani cât pumnul. Jay opri motorul şi trase la mal barca cea grea. Pe jumătate ghemuit, porni grăbit spre pădure şi aşteptă să vadă ori să audă ceva. Nimic. Poate că ei nu îl văzuseră. Se uită la The Lady Fine, admirându-i conturul în lumina lunii. Ce gândea acum Holst? Din locul în care se afla, putea el să vadă vasul sau aştepta prin preajma vreunui promontoriu al insulei? Jay mergea spre nord-est, pe lângă copaci, de aproape zece minute, când, în stânga sa, într-o poieniţă, observă o cabană întunecată. Se apropie prudent de ea,

făcând un ocol destul de mare spre stânga pentru a ajunge la ea dinspre interiorul insulei, presupunând că, dacă locul era păzit, atenţia paznicului era concentrată în direcţia mării. Cabana avea un singur coş şi două ferestre mici în faţă. Jay se furişă de la un copac la altul, ascunzându-se cu uşurinţă, până când ajunse la câţiva iarzi de ea. Se ghemui din nou, fugi spre partea de sud, inima-i bătându-i puternic, şi îşi lipi corpul de peretele de lemn, fără ferestre. Teama şi anticiparea a ceea ce avea să urmeze îl buimăceau. Ocoli partea de vest a micii construcţii, rămânând aplecat până când ajunse sub una din ferestre. Îşi adună curajul, se ridică iute şi aruncă înăuntru o privire. Cabana întunecată şi liniştită nu arăta niciun semn de viaţă. Se duse la cealaltă fereastră. Nimic.

Nu era cabana căutată.

Rămase în pădure doar câteva minute, mişcându-se constant, paralel cu ţărmul, de la un copac la altul, oprindu-se, ascultând, oprindu-se. Presupuse că era la aproximativ o jumătate de milă de prima cabană, când îi ajunseră la urechi ţipete estompate. Auzind vocile, se simţi mai în siguranţă; în timp ce se deplasa prin pădurea luxuriantă, întunecată, teama îi crescuse, iar vocile – orice fel de voci – erau o alinare.

Se îndreptă spre locul de unde se auzeau sunetele până când observă o a doua cabană. Părea foarte asemănătoare cu prima, veche şi părăginită, doar că era mai mare, cu o structură mai solidă, cu acoperiş de şindrilă în loc de scânduri. Două coşuri se înălţau pe acoperiş, fiecare la câte un capăt. În stânga uşii principale erau două ferestre, iar în dreapta una singură. Lumina galbenă a unui felinar strălucea la fiecare fereastră. Se ascunse după un copac şi urmări două siluete care se mişcau, în aparenţă la întâmplare, înăuntrul camerei de la stânga uşii principale. Înaintă de la un copac la altul, ocolind prin dreapta construcţia, departe de ferestre şi,

din nou, fugi către peretele lateral, lipindu-se de el. Se deplasă spre mare şi ocoli colţul. Poiana dădea spre un doc mic, cu o barcă răsturnată pe el. Jay înţelese că un promontoriu bloca într-adevăr vederea lui The Lady Fine şi se întreba dacă Holst ştia că era ancorată în apropiere. Iscodi cu privirea printr-o crăpătură a perdelei. Înăuntru era Marlene, adormită într-un scaun, cu faţa lovită, complet singură în cameră. Jay împinse fără zgomot fereastra, dar aceasta nu se clinti. Se întrebă unde era acoperirea lui Galpin. Grăbeşte-te, gândi el.

Inima-i pomi să bată năvalnic. În mâna dreaptă ţinea pistolul de semnalizare. Răsucind încet mânerul uşii, se furişă cu atenţie spre holul din spate. Uşa se deschise fără zgomot şi el intră în bucătăria întunecată, auzind acum mai clar vocea lui Holst. Din bucătărie o uşă dădea într-un holişor, care avea alte două uşi ce duceau spre nişte camere mici, una în dreapta, unde Holst se certa cu cineva, şi cealaltă la stânga, unde era Marlene. Becker se afla în bucătărie. Cei doi bărbaţi continuau să se certe. El intră prin holişor în camera unde dormea Marlene.

Ea se trezi; capul i se întoarse spre el. Jay îşi ridică pistolul de semnalizare la buze, recomandând tăcere. Faţa şi picioarele ei erau pline de vânătăi. O tristeţe adâncă îl cuprinse. Nu era milă sau teamă, ci, pur şi simplu, o tristeţe adâncă, stăruitoare. O iubea – nu era o pasiune nebună, nu era prietenie, ci dragoste. Ochii lor se întâlniră. Ea încercă să-şi ascundă faţa de el.

Cearta încetă. Matahala din Samoa intră, legănându-se, în bucătărie şi uşa din spate se trânti. Jay se întoarse.

O scândură scârţâi în hol. Jay făcu un pas înapoi şi îngenunche în spatele unui dulap cu sertare. Abia atunci îşi dădu seama că lăsase pistolul de semnalizare pe măsuţă. Holst intră în cameră. Stătea în picioare lângă masă, simţind ceva, mâna lui aproape atingând pistolul de semnalizare. Apoi îl observă.

— Acum! strigă Marlene, şi Jay sări iute în picioare, răsturnând dulapul, atacându-l pe Holst.

— Donnie! ţipă acesta, şi Jay gândi: Am zbârcit-o; voi fi covârşit.

Holst apucă pistolul de semnalizare şi trase. Numai că Jay se aplecase deja, năpustindu-se să-i blocheze picioarele. Acesta se prăbuşi pe podea. Proiectilul declanşă un mic foc pe patul din spatele lui Marlene. Jay se aruncă asupra lui Holst, apoi îl auzi pe băştinaşul din Samoa deschizând uşa bucătăriei. Jay sări în picioare şi fugi prin sufragerie, pe uşa principală, alergând cât îl ţineau picioarele. Îl auzi pe Holst strigându-i matahalei să se ia după el. Acesta însă nu-l urmări.

O luă la goană, făcând salturi ca să evite copacii, tăind prin porţiuni dense de cătină, şi, într-un interval de vreo două minute, ajunse la cealaltă cabană. Încă alergând, o luă spre mare, încetinind pe măsură ce terenul devenea mai pietros. Se împiedică de un buştean căzut, lovindu-şi mâna rănită, de pietriş. Se rostogoli, rănindu-şi umărul stâng, şi se întinse gâfâind pe ţărm. Nu auzea pe nimeni în spatele său, dar era la fel de înspăimântat ca şi când ar fi auzit, inima bătându-i tare din cauza goanei, iar dinţii clănţănindu-i de teamă. Stăpâneşte-te! îşi comandă, incapabil să se mişte, împietrit, lungit pe covorul de pietriş. Încet, reuşi să se ridice în picioare şi apoi, adunându-şi puţinul curaj pe care-l mai avea, cercetă ţărmul în căutarea Zodiacului, pe care îl şi găsi. Nu te gândi la tipul din Samoa; nu te gândi la neamţ; nu te gândi la proiectilul care te-a ratat cu doar câţiva inci; nu te gândi că ai lăsat-o pe Marlene din nou cu ei. Dar nu era atât de simplu.

43

Avea nevoie de o armă. Pomi motorul Zodiacului, îndreptându-se înapoi, către The Lady Fine. Avea în minte un plan şi urma să-l ducă la îndeplinire. Petrecu cinci

minute sabotând Zodiacul, scoţând bateriile din motorul său electric şi aruncându-le peste bord. Dacă prin lumina lunii Holst îl văzuse întorcându-se pe The Lady, prezenţa Zodiacului avea să-l convingă că Jay se afla încă la bord. Însă Zodiacul nemaiputând funcţiona, cel care vâslea până la ambarcaţiune avea să fie obligat să vâslească şi înapoi, dându-i astfel lui Jay mai mult timp. Aprinse lumina pentru a da impresia că era la bord. Se schimbă din nou în şort, păstrându-şi adidaşii Topsider. Atunci îi veni ideea că asta era soluţia. Avea să aştepte pe ţărm ca să se termine totul. Dacă cineva se ducea în larg către The Lady, atunci poate avea să încerce şi el ceva; dacă ei nu făceau asta, atunci avea să-l aştepte pe Galpin. În orice caz, decise că nu merita să rişte să lase computerele la bord. Dacă ceva nu mergea bine, dacă el dădea greş, atunci cel puţin şi Holst avea să dea greş. Făcu două găuri în toate cele patru cutii de carton şi urmării maşinăriile bolborosind către adâncuri. Făcu acelaşi lucru şi cu televizorul, în eventualitatea că şi el conţinea ceva important. Spera că făcea ceea ce trebuia. Isprăvise. Lansatoarele de harpoane erau depozitate în faţă, împreună cu echipamentul de scufundare individuală. Luă din suport cel mai mare lansator de harpoane şi sări peste bord, sperând că nu avea să fie ultima oară când o vedea pe The Lady Fine.

Unde naiba era Galpin?

Apa era foarte rece. Până la ţărm înotă zece minute. Stătea la adăpostul unui buştean de alte zece minute, când observă conturul vag al unei luntre pescăreşti care ocolea promontoriul, vâslele mişcându-se lent, ca nişte aripi obosite. Hotărî să facă următoarea mişcare. Dacă ei plecaseră după echipament şi descopereau că acesta lipseşte, Holst putea s-o omoare pe Marlene. Jay întinsese coarda prea mult. Era evident că şiretlicul lui funcţionase: credeau că el se afla la bord. Jay ştia că avea acum elementul surpriză. Dar nu pentru mult timp. Cât dura să

vâsleşti până la The Lady şi înapoi? Zece minute? Douăzeci?

Se aplecă şi se furişă printre lemnele căzute, urmând aceeaşi rută către cabană. Adrenalina îi crescuse şi inima începuse să-i bată puternic. Avea un harpon. Îl mai folosise. Singura întrebare din mintea sa era dacă putea sau nu să-l folosească împotriva unei fiinţe umane. N-ar fi îndrăznit să încerce să tragă în picior: o ţintă prea mică, gândi el, deplasându-se iute către cabană şi întrebându-se cine o păzea pe Marlene. Ajunse în curtea din faţă şi merse fără zgomot către cabană. Întinse coarda de cauciuc a harponului până la crestătura cea mai îndepărtată şi se furişă până la fereastră. Tipul din Samoa, la zece paşi de Marlene, măsura nervos camera. Asta însemna că în luntrea pescărească se afla Holst, urcând cam în acel moment la bordul lui The Lady Fine. Observă unicul felinar din cameră. Dacă ar putea să intre şi să spargă felinarul, poate că ar câştiga destul timp ca s-o scoată de acolo…

Becker roti mânerul uşii principale. Deschise larg uşa, păşi înăuntru şi îşi depărtă picioarele, ţintind cu harponul, aşteptând.

Matahala din Samoa se repezi în camera din faţă, oprindu-se brusc la vederea lui Jay. Bâjbâi după un lucru din buzunarul său.

Jay văzu umflătura din buzunarul tipului. Ţinti şi apăsă pe trăgaci, eliberând harponul. Dispozitivul scoase un pocnet, harponul vâjâi prin aer şi băştinaşul din Samoa urlă, chircindu-se în momentul în care i se înfipse adânc în abdomen. Se răsuci şi atunci Jay văzu harponul ieşindu-i din spate. Matahala se clătină, apoi căzu pe podea, rupând în drumul ei braţul unui scaun.

Jay se repezi spre Marlene, păşind peste omul care îşi pierduse cunoştinţa, dar care mai respira încă. Începând să taie frânghia cu care era legată Marlene, auzi apropiindu-se un elicopter. În sfârşit, gândi el, în sfârşit, au

venit să mă ajute.

44

AUZIND elicopterul şi văzând luminile de deasupra, Jay, pentru prima oară după săptămâni de zile, avu o senzaţie de uşurare. Afişând un zâmbet pe faţă, o cuprinse pe Marlene de după umeri.

— Este FBI-ul, spuse el. M-au urmărit pe tot parcursul.

Marlene cunoştea însă planurile lui Holst.

— Nu cred, Jay, spuse ea.

— Ba da, aşa e. Un bărbat numit Galpin. Ei m-au prins în parcul Carkeek, unde o dusesem pe The Lady. N-am vrut s-o fac, dar nu am avut de ales…

Vuietul elicopterului îi acoperi vocea. Era încă în amurg şi, deşi conturul elicopterului apăruse pe cerul albastru, pe când zbura sub vârfurile brazilor înalţi, coborând spre poieniţa din faţa colibei, Jay nu văzu niciun însemn guvernamental. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Se întoarse spre Marlene, care se desprinse de el şi fugi spre trupul nemişcat al băştinaşului din Samoa.

— E Wilhelm, Jay. El e şeful. Ajută-mă, te rog, ajută-mă.

Încerca să târască corpul lui Mota către singurul dulap din micul foaier. Jay, împietrit, stătea la fereastră. Văzu elicopterul – cu plute în loc de roţi – zburând deasupra pământului, în timp ce din el sări un om. Elicopterul se ridică înapoi spre cer. Omul se apropie de colibă, ţinând în mână o servietă.

— Jay! şopti ea. Grăbeşte-te!

El alergă spre ea şi o ajută să împingă trupul lui Mota în dulap. Jay se aplecă asupra acestuia, căutându-i frenetic prin buzunare.

— Pistolul! şopti el.

— E la Holst. Ea îşi puse bluza, trăgându-l din dulap pe Jay, stăpânit de o stare de confuzie, aruncă lansatorul

de harpon peste cadavru şi închise uşa dulapului. Ascunde-te acolo, spuse ea, arătând către uşă. Eu îl voi reţine. Se aşteaptă să mă întâlnească aici.

Marlene trase un covor prăfuit peste petele de sânge şi se aşeză iute în singurul scaun din încăpere, cu faţa la uşă.

Până când uşa se deschise, Jay abia avu timp să se ascundă. Se uita la spatele omului prin gaura cheii. Avea umerii laţi şi purta o geacă Gore-Tex şi ceva ce semăna cu o pălărie veche de vânătoare. Avea un radiotelefon legat la talie. Văzând-o, acesta se opri şi puse jos servieta.

— Probabil că tu eşti Marlene.

— Da, iar dumneata, Marinarul, spuse ea, folosind numele codificat, aşa cum fusese instruită.

El încuviinţă şi se uită în sus, ca şi cum ar fi putut să vadă prin acoperişul casei.

— Elicopterul trebuie să-şi facă plinul la Nanaimo. Se va întoarce în scurt timp, explică el. Va ateriza lângă vas şi ne vom îmbarca acolo. Unde este Albatrosul?

— Este pe vas, verifică marfa.

— De când a plecat?

— De câteva minute. Se va întoarce curând.

— Deci, totul s-a desfăşurat fără probleme?

— Nu prea, dar s-a terminat.

— Atunci îţi sunt dator cu asta.

Scoase o videocasetă şi o puse pe masa denivelată de lângă el. Vederea videocasetei distrase atenţia lui Marlene.

— De unde ştiu că acesta este singurul exemplar?

— Nu ştii. Va trebui să ai încredere în mine. Ea izbucni într-un hohot de râs. Nu ai încredere în mine? întrebă el.

Jay văzu mâna dreaptă a omului furişându-se încet la spatele hainei şi apoi minerul unui revolver mic. Jay se împinse în uşă cu toată greutatea, luându-l pe Wilhelm prin surprindere. Acesta se rostogoli, scăpând revolverul din

mână, care alunecă pe podea până în camera de zi. Jay fugi după el, dar, trecând pe lângă Wilhelm, uriaşul întinse mâna şi îi puse piedică. Jay căzu cu faţa pe podea, aterizând pe mâna bolnavă şi ţipând de durere. Marlene făcu un pas spre Wilhelm. Uriaşul însă era deja în picioare. O plesni cu dosul palmei fără niciun efort, proiectând-o spre şi peste scaun. Ea se prăbuşi în colţ.

Jay era în genunchi, târându-se după pistol. Se întinse şi îl apucă, dar în acelaşi timp Wilhelm îi sări în spate, apucându-i braţul. Cei doi se luptară cot la cot pentru controlul armei, dar aceasta zbură din mâna lui Jay, ajungând în colţul îndepărtat al camerei. Privirea lui Wilhelm urmări pistolul, permiţându-i lui Jay să atace. Acesta se răsuci şi trimise un pumn în urechea lui Wilhelm. Uriaşul se rostogoli de pe el. De data aceasta, Wilhelm se repezi după pistol.

Lui Jay, incapabil să respire, acţiunile lui Wilhelm i se păreau încete. Dintr-odată, fiecare secundă însemna treizeci de secunde. Wilhelm se apropie de pistol, răsturnând mobila din calea sa, fără să-l vadă. Atenţia lui Jay se fixă pe felinarul cu gaz lampant care se afla chiar deasupra lui. Încercă să se ridice în picioare. Wilhelm răsturnă un scaun care-i stătea în drum, încă incapabil să găsească arma. Jay era în picioare, întinse mâna şi prinse felinarul. Îl lovi de căminul de piatră, încercând să spargă sticla. Wilhelm era aplecat, căutând ca ieşit din minţi. Negăsind pistolul, puse mâna pe scaunul răsturnat şi îl aruncă în Jay, întorcându-şi iute privirea în căutarea armei.

Scaunul îl lovi drept în spate, provocându-i o durere intensă. Felinarul se sparse. Jay ştia, fără să reflecteze, că, dacă ar arunca, pur şi simplu, felinarul aprins în Wilhelm, flacăra nu s-ar răspândi până când sticla nu s-ar sparge şi până când fitilul arzând nu ar atinge petrolul împrăştiat. Dar, dacă ar reuşi să spargă sticla, atunci flăcările ar izbucni în momentul în care felinarul ar atinge ţinta. Îşi

trase înapoi braţul, cu cotul îndoit, şi aruncă felinarul spart spre Wilhelm, care tocmai găsise pistolul.

Wilhelm, surprins, se ridică, pregătindu-se să-şi descarce arma. Instinctele lui erau bune. Chiar în ultima secundă se răsuci, degetul său aproape apăsând pe trăgaci, în timp ce flăcările îi învăluiau spatele.

Jay se uită incapabil să se mişte sau să privească într-o parte.

Wilhelm reacţionă iute, aruncând arma şi dezbrăcându-şi geaca arzândă. Se aruncă la pământ şi se rostogoli spre Jay, lovindu-şi cu palma piciorul care luase foc. Flăcările se răspândeau în colţ, spre mobilă, incendiind şi pereţii. În mod miraculos, Wilhelm stinse flăcările de pe pantaloni şi sări în picioare.

Jay fugi din încăpere. Întoarse capul s-o vadă pe Marlene, care, aflată în colţul camerei, tocmai îşi revenea în simţiri, împinse uşa şi intră în bucătărie, urmărit de Wilhelm. Ieşind din cadrul uşii, se opri, se răsuci şi îl lovi pe Wilhelm cât putu de tare între picioare. Acesta urlă şi căzu în faţă. Instinctiv, Jay îşi adună degetele rupte într-un pumn şi îl izbi pe adversar în faţă, ţipând el însuşi de durere. Îl lovi iar, şi când Wilhelm începu să cadă, Jay îi mai dădu un şut cu toată puterea, rupându-i maxilarul. Wilhelm căzu inconştient pe podea, cu pantalonii încă fumegând şi cu spatele cămăşii ars.

Flăcările se răspândiseră repede. Din cameră şi din foaier ieşea fum. Jay ajunse la Marlene, care era în genunchi în colţul camerei.

Focul declanşa dintr-odată toate gloanţele din pistolul lui Wilhelm, surprinzându-i pe amândoi. Jay se aruncă peste ea.

Marlene îl îmbrăţişa cu toată puterea. Jay auzi elicopterul apropiindu-se. Fugi în bucătărie şi aruncă o privire prin fereastra murdară. Nu reuşi să vadă elicopterul, dar văzu ambarcaţiunea care se apropia.

— E Holst, îi spuse înspăimântat lui Marlene. S-a întors.

Ea era în picioare în cadrul uşii de la bucătărie, ţinând în mână videocaseta şi servieta.

— Eu voi lua lansatorul de harpoane, spuse ea.

— Nu, dă-te la o parte. Ascunde-te! O să încerc eu, spuse el, fixând-o cu privirea. De acord?

Ea încuviinţă.

Jay ieşi în fugă, aplecat, pe uşa din spate, auzind elicopterul de la distanţă, dar nevăzându-l. Ajungând la marginea docului vechi, dărăpănat, Holst legă luntrea de un stâlp de lemn. Jay se ascunse după un copac imens, căzut, căutând cu mâna stângă şi găsind o bâtă groasă. O luă cu ambele mâini, ca pe o bâtă de base-ball, şi îşi concentră atenţia pe Holst, care fugea prudent pe docul ruinat, atent la scândurile rupte, sărind peste goluri. Holst se opri la capătul docului, făcând încă doi paşi în iarba umedă. În mâna dreaptă ţinea un revolver.

Când ajunse cu spatele la Jay, acesta se ridică.

— Holst! strigă el.

Surprins, omul se întoarse să tragă, dar Jay aplică pe faţa neamţului o lovitură, ca în teren. Holst se prăbuşi, dar reuşi să se rostogolească şi să apese pe trăgaci. Jay simţi o arsură în umărul stâng. Fusese lovit. Sări peste un copac căzut. Holst mai trase de două ori, despicând buşteanul de deasupra capului lui Jay. Neamţul se clătină pe picioare, cu maxilarul deplasat într-o parte, cu o. rană mare, deschisă, de-a lungul gâtului şi obrazului, cu ochiul stâng făcut terci. Se apropie cu paşi mici de Jay.

Acesta apucă o piatră şi o aruncă orbeşte peste buştean, ratându-l pe Holst, dar distrăgându-i atenţia şi făcându-l să tragă încă un glonte. Încă două au mai rămas, gândi Jay şi se rostogoli pe pietrele netede din stânga sa, deplasându-se în spatele buşteanului, cu o durere tot mai acută în umăr. Înălţă capul şi îl lăsă la loc când Holst se

întoarse şi trase. Stând ghemuit şi aşteptând, încercă să descifreze imaginea întipărită în minte. Văzuse oare servieta şi caseta pe iarbă? Venea oare Marlene în spatele lui Holst cu lansatorul de harpon încărcat? Era oare posibil? Distrage-l pe Holst, gândi el. Nu-l lăsa s-o observe! încă un glonte! Jay aruncă încă o piatră peste buştean şi încă una. Nicio împuşcătură. Se rostogoli înapoi, la dreapta sa – partea oarbă a lui Holst – şi ridică din nou privirea. Trage glontele! voi să strige. Ţipă la neamţ, care nu îl văzuse.

Marlene apăsă pe trăgaci. Harponul fu proiectat înainte şi intră în rinichii lui Holst. Neamţul se îndreptă şi se răsuci să vadă cine îl încolţise. Ridică arma, apoi îşi întoarse privirea spre Jay, legănând pistolul, nedecis pe care dintre ei să-l împuşte. Se clătină pe picioare, fluturând arma ca un om beat.

Împuşcăturile răpăiră şi gloanţele ciuruiră trupul lui Holst. Căzu în faţă, prăbuşindu-se pe buşteanul doborât, doar la câţiva paşi de Jay. Agenţii ieşiră cu toţii din pădure, având veste groase, negre, imprimate pe piept cu literele RCMP. Erau, probabil, o duzină.

EPILOG

BRAŢUL lui Jay era imobilizat într-o faşă. Se aşează pe pernă, în cocpit. În spatele cârmei, Marlene privea cu ochii ei verzi peste proră. Era concentrată pe ceea ce făcea.

— Eşti extrem de serioasă.

— Vreau s-o fac cum trebuie.

— Ţinând seama de încheietura ta bolnavă, te descurci bine. Lady este excelentă, adăugă el.

Ea îi zâmbi, cu ochii strălucind.

— Cum te simţi?

— Cu umărul?

Ea încuviinţă, părul blond căzându-i peste umeri.

— Ca şi cum cineva m-ar fi împuşcat, cred. Mă doare peste tot. Am dormit paisprezece ore noaptea trecută.

Galpin a fost amabil că ne-a lăsat să ne vedem.

— Da, este un om bun.

— Deci? Ea îl privi cu curiozitate. Deci, ce a zis? Cum stăm? Mie nu mi-au spus nimic de aproape o săptămână.

— M-au interogat… cred că aşa se spune. Le-am povestit totul, începând cu prima zi, când Holst s-a apropiat de mine în Germania, până la noaptea de pe insulă.

— Şi?

— Te referi la pedeapsă?

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

— M-au numit martor al acuzării. Dacă voi spune tribunalului ce le-am spus lor, vor încerca să obţină o sentinţă cu suspendare. Nicio promisiune. Accept tot ce mi se oferă.

— Şi Wilhelm?

— El nu le-a spus nimic. Ţi-au vorbit despre bani?

— Nu.

Jay se ridică în capul oaselor.

— Servieta era plină cu bani. E posibil să-ţi dea o recompensă. M-am întâlnit cu Kepella şi cu o femeie numită Sharon Johnson. Ea a fost foarte drăguţă. Şi ei au fost aici pentru interogatoriu. Ea este de la CIA, din Washington. Mi-a spus că se obişnuieşte să se dea o recompensă de zece la sută atunci când sunt găsiţi bani, în astfel de cazuri. Kepella a spus că va depune mărturie în favoarea ta.

— Cât se găsea în servietă?

Ea zâmbi şi roti cârma, astfel ca The Lady Fine să se îndrepte în vânt.

— Ce se petrece? întrebă Jay.

Ea se repezi înainte şi cobori, cu îndemânare, vela mare şi vela de la proră. Jay o urmări, impresionat. Învăţase bine lecţia. Lăsă ancora peste bord şi trase de ea, ca să se asigure că era bine fixată. Se aflau la capătul

îndepărtat al insuliţei. Atât cât putea cuprinde cu ochii, nicio barcă nu era la orizont. Ea veni înapoi, încrezătoare, şi îşi descheie salopeta galbenă, flauşată, scoţând-o de pe mâna dreaptă, peste bandajul de ghips. Cobori şi, după câteva minute, se întoarse cu un prosop mare de plajă. Îl întinse pe podeaua cocpitului, îl luă pe Jay de mână şi îl aşează pe prosop. Se aplecă deasupra lui şi îl sărută cu blândeţe pe gură.

El îi răspunse, însă cu timiditate.

Ea îi descheie cămaşa Hawaiană şi îi scoase braţul din faşă.

El o privi cu zâmbetul pe buze.

— Ce se petrece?

Ea privi în jos cu seriozitate şi îşi desfăcu sutienul costumului ei albastru de lycra.

— Mă străduiesc să fiu o persoană mai puternică. El o ajută să se lase pe spate şi o sărută înfometat, mângâindu-i pielea catifelată. Te iubesc, îi şopti ea la ureche.

Vântul izbi vela desfăşurată şi pocni tare tangonul către babord. Pânza se rostogoli în jos, în cocpit, acoperindu-i pe amândoi. Râseră.

— Gata pentru volta în vânt, banda în bordul de sub vânt, zise Jay.